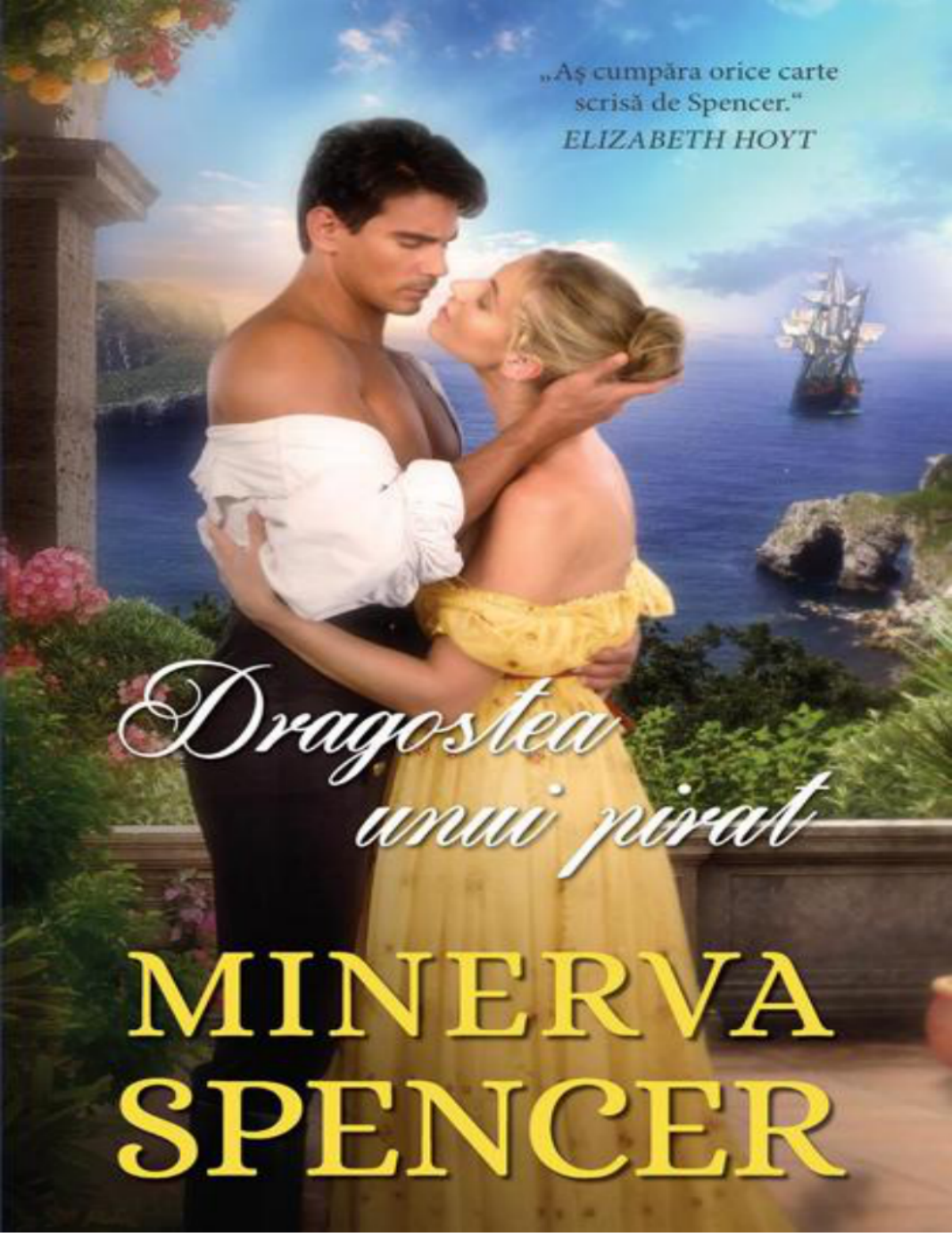
„Aș cumpăra orice carte
scrisă de Spencer."
ELIZABETH HOYT
Dragostea
unui pirat
MINERVA
SPENCER

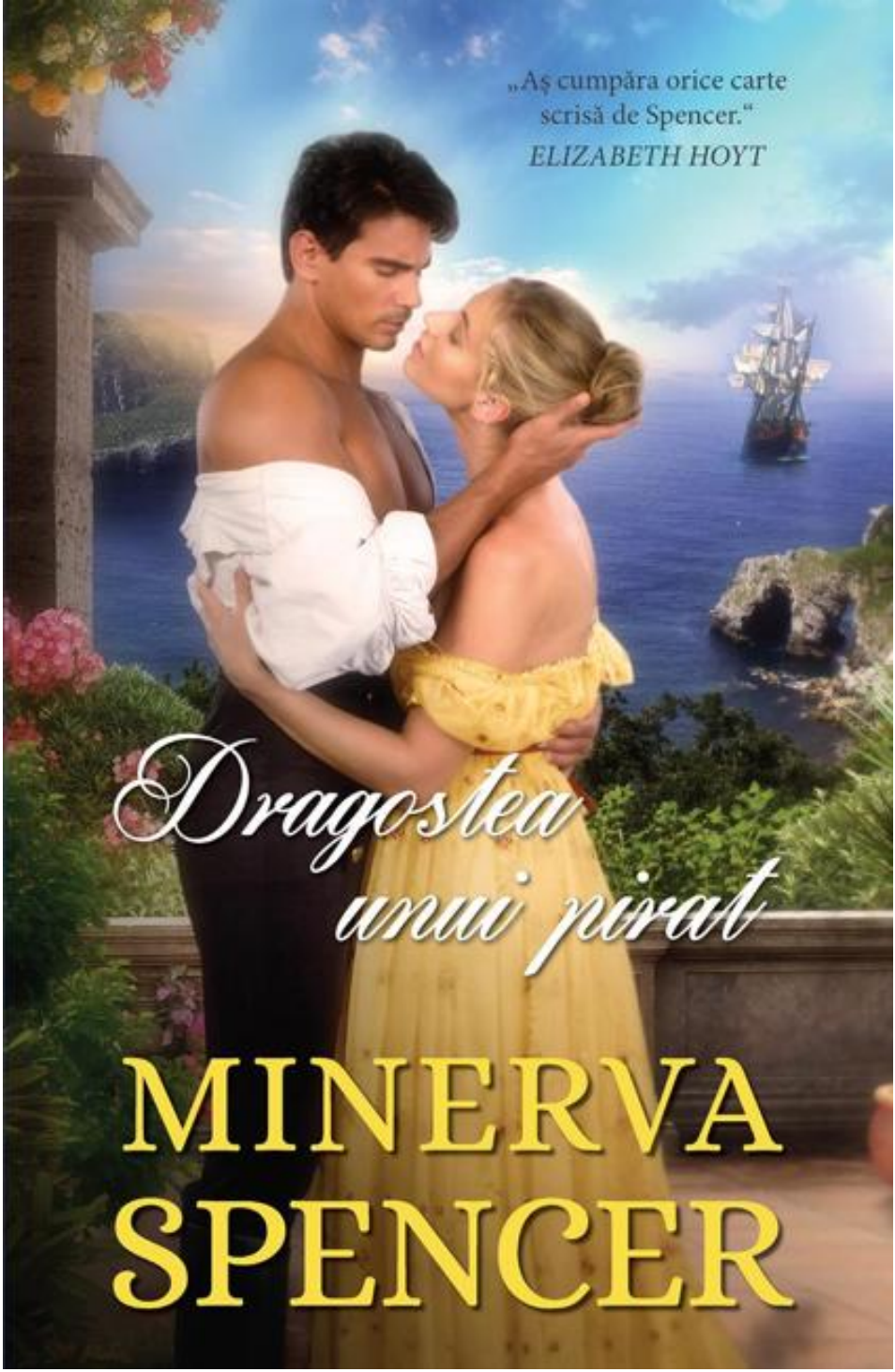
„Aș cumpăra orice carte
scrisă de Spencer."
ELIZABETH HOYT
Dragostea
unui pirat
MINERVA
SPENCER

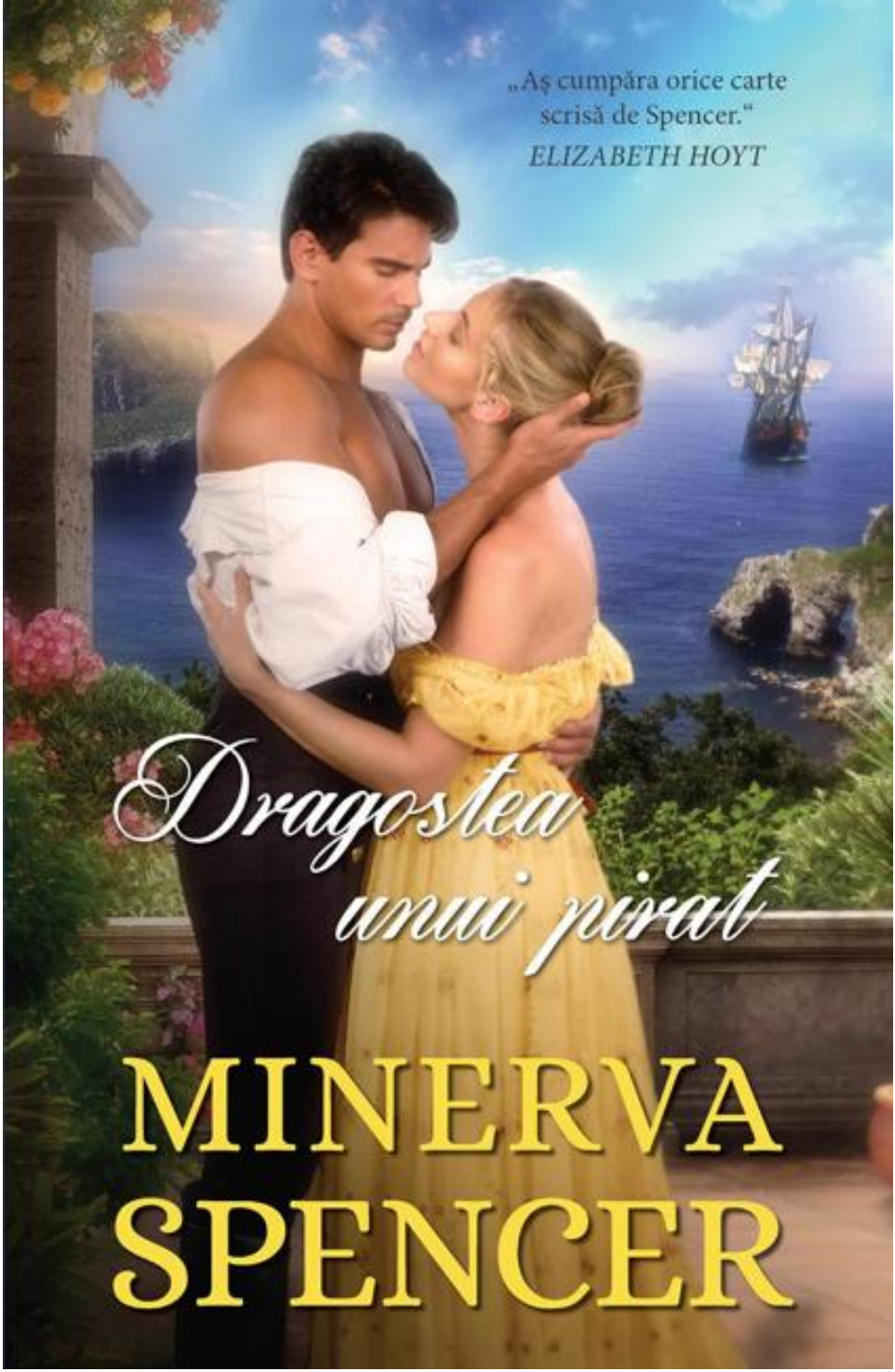
„Aș cumpăra orice carte
scrisă de Spencer."
ELIZABETH HOYT
Dragostea
unui pirat
MINERVA
SPENCER

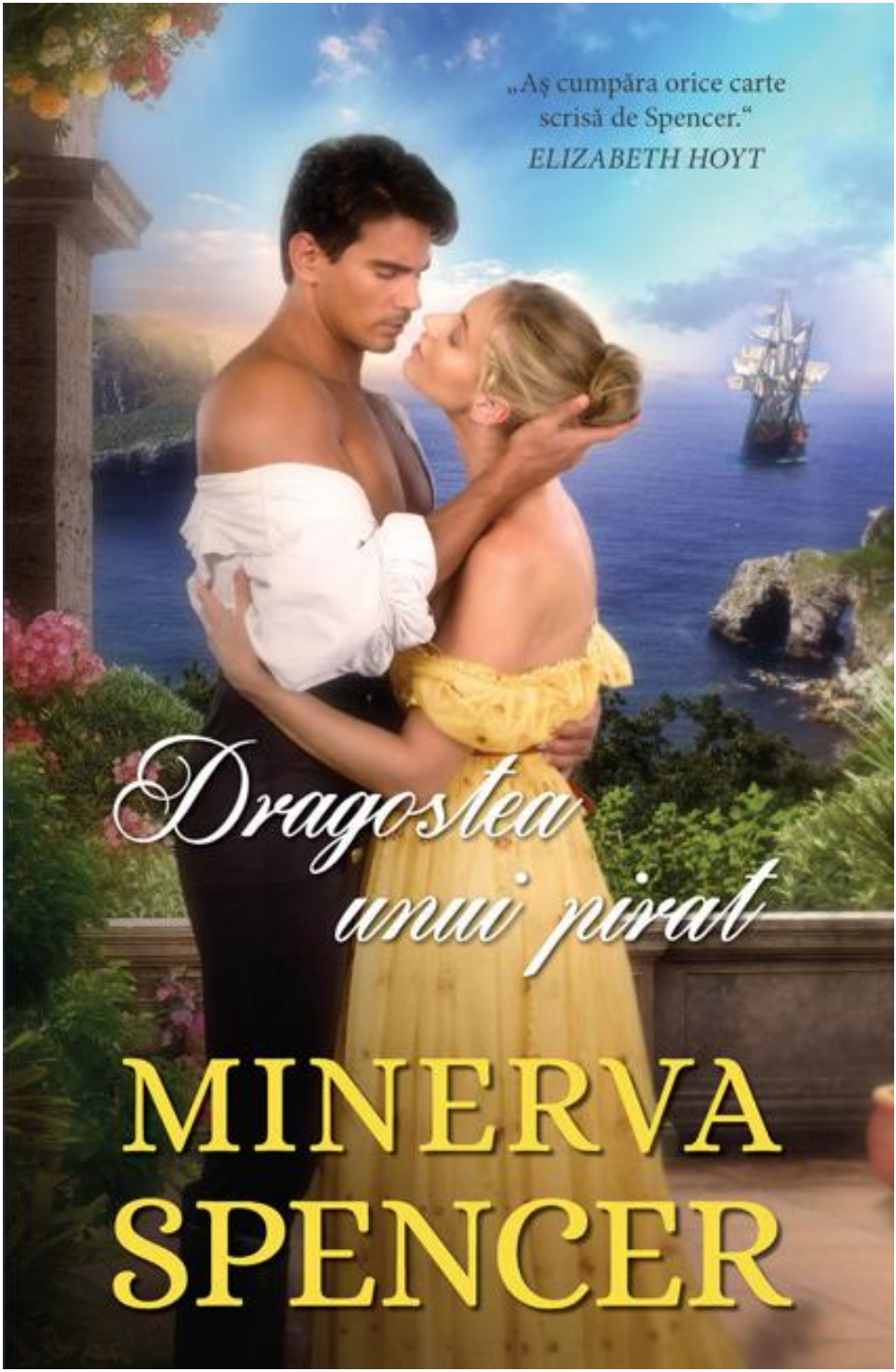
„Aș cumpăra orice carte
scrisă de Spencer."
ELIZABETH HOYT
Dragostea
unui pirat
MINERVA
SPENCER

MINERVA SPENCER

Dragostea unui pirat

Barbarous
Minerva Spencer
Copyright © 2018 by Shantal LaViolette
Toate drepturile rezervate

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Dragostea unui pirat
Minerva Spencer
Copyright © 2021 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Monica Nedelcu
Corector: Păunița Ana
Copertă: Mariana Manolache

Tehnoredactare și prepress: Laura Carîp

ISBN 978-606-33-8160-7

ISBN EPUB 978-606-095-041-7

MINERVA SPENCER

Dragostea unui pirat

Traducere din limba engleză
Liliana Dănescu

LITERA
București

Capitolul 1

Sussex, Anglia
Începutul anului 1811

Capul lui Daphne a răsunat mai tare decât cele douăsprezece clopote ale catedralei Saint Paul, dar nu la fel de vesel – poate că nu fusese totuși cea mai bună decizie să îl lovească, dând cap în cap, pe vărul Malcolm.

Gândul abia își făcuse loc în mintea ei, când durerea agonizantă l-a îndepărtat din nou. Pete negre îi dansau în fața ochilor în timp ce, pentru a se echilibra, s-a agățat de lemnul aspru al trunchiului copacului secular, clipind din ochi pentru a-și limpezi privirea și a-și îndepărta lacrimile. Când și-a atins fruntea îndurerată, pe degete i-au rămas urme de sânge: al ei sau al lui Malcolm, sau al amândurora. S-a uitat la mâna ei însângerată, iar apoi la omul din poieniță. Malcolm zăcea întins printre resturile pachetelor de mâncare, pe care, înainte ca el să o agreseze, ea tocmai le despachetase pentru picnic.

Vărul ei îmbătrânise foarte mult în cei zece ani scurși de la ultima lor întrevedere. Părul lui castaniu, cândva des și strălucitor, se rărise și își pierduse luciul, iar corpul lui umflat era o umbră jalnică a acelui dandy suplu și elegant care, într-o perioadă scurtă, dar care se dovedise a fi catastrofală pentru ea, fusese cel care avusese grijă de viitorul ei. Diferența de vârstă dintre Daphne și bărbatul care îi servise odinioară drept tutore legal era de unsprezece ani. Fiecare dintre aceștia lăsase urme adânci pe fața lui de bărbat ajuns la treizeci și opt de ani, o față care în acel moment era tumefiată de durere și de furie.

Malcolm se chircise, reușind să se așeze în capul oaselor. I-a aruncat lui Daphne o privire ucigașă și și-a tras lavaliera de la gât, tamponându-și cu ea nasul însângerat.

Daphne a zâmbit; sângele de pe frunte și țiuitul din urechi erau un preț destul de mic în comparație cu spectacolul oferit de suferința evidentă a lui Malcolm. Ea a mijit ochii pentru a putea observa mai bine

fața lui buhăită și ochii înroșiți, cu privirea derutată.

Ochelarii ei! Daphne și-a atins nasul și a scos un geamăt; se părea că, în timpul luptei, el îi smulsese ochelarii.

Înclinându-se în așa fel încât să nu-l scape din ochi pe Malcolm, Daphne s-a ghemuit și a început să caute cu mâna prin iarba răvășită din jurul picioarelor ei, rugându-se în gând ca nici ea, nici Malcolm să nu îi fi călcat. Ochelarii erau speciali, făcuți cu o tăietură în lentile pentru ca vederea ei slabă să se poată acomoda mai ușor. Erau, de asemenea, și ultimul dar pe care i-l făcuse soțul ei înainte să moară. Dacă Daphne ar fi pierdut acei ochelari, ar fi fost ca și cum l-ar fi pierdut chiar și mai mult pe Thomas. Ar fi fost…

– Măi, măi, ce se întâmplă aici? a răsunat o voce puternică.

Daphne a tresărit ca un animal speriat și s-a sprijinit pe palme și pe genunchi, scrutând frunzișul din jur pentru a-l descoperi pe proprietarul vocii. O umbră a ieșit dintre doi ulmi falnici și apoi a prins contur, dezvăluind silueta unui om călare; un om uriaș, pe un cal enorm.

Trăsăturile lui au devenit mai clare – și mai distincte – cu fiecare pas. Calul din rasa Shire[1] avea cel puțin un metru optzeci, iar bărbatul care îl călărea se potrivea cu acesta atât în privința înălțimii, cât și a măreției.

Daphne și-a dat seama că se holba la el, dar nu s-a putut opri. Pielea lui bronzată și părul auriu alcătuiau o imagine exotică surprinzătoare sub cerul de primăvară, de un gri șters. Dar detaliul care făcea ca aspectul bărbatului să fie cu adevărat surprinzător era bandajul negru ce îi acoperea ochiul stâng și cicatricea groaznică ascunsă sub el. Îi lipseau doar o pălărie de pirat și un pumnal ținut între dinți pentru a fi întruchiparea vie a fanteziei oricărei tinere despre un pirat frumos. Oare se rătăcise în timp ce mergea la un bal mascat?

Daphne a clipit la ideea ei nesăbuită, iar gândurile – de obicei la fel de disciplinate precum soldații lui Wellington – i-au luat-o razna atunci când necunoscutul a privit-o cu unicul său ochi de culoare verde.

– Lady Davenport? Avea un aspect exotic, dar vorbea ca un nobil englez. Ești bine, milady?

– Da, dar… a început ea, iar apoi a observat că privirea lui rămăsese ațintită undeva la nivelul pieptul ei.

Daphne a privit în jos și și-a înăbușit un țipăt de uimire. Haina îi era ruptă de la gât până la talie, dezvăluind crâmpeie din cămășuță, corset și porțiuni de piele. A tras, grăbită, de bucățile zdrențuite de cămășuță, strângându-le cu degetele și s-a forțat să își ridice din nou privirea. Dar străinul se întorsese spre Malcolm și îl privea de parcă uitase cu totul de ea.

A alunecat grațios de pe uriașul său cal, de parcă acesta nu ar fi fost mai înalt decât un ponei, și a făcut un pas către Malcolm, ridicând un monoclu de aur. Sprâncenele lui de un blond-închis s-au ridicat, în timp ce îl examina pe omul plin de sânge.

Numai ciripitul îndepărtat al păsărilor a întrerupt tăcerea tensionată, care a acoperit din ce în ce mai mult poienița…

– Ramsay?

Vocea lui Malcolm era înăbușită de lavaliera plină de sânge, pe care apoi a dat-o la o parte, rămânând cu gura căscată.

Daphne s-a uitat pe rând la vărul ei și la necunoscut, mijind din ochi de parcă asta i-ar fi ascuțit atât auzul, cât și vederea.

Ramsay? Singurul Ramsay de care auzise vreodată era nepotul răposatului ei soț și moștenitorul lui, Hugh Redvers, care deținuse și titlul de baron de Ramsay. Ea a dat din cap, alungând un asemenea gând bizar; idiotul ei de văr trebuia să se fi înșelat. Hugh Redvers era mort – mort și îngropat.

Uriașul a ignorat întrebarea lui Malcolm, în timp ce pe față îi apăreau semne de nemulțumire, iar apoi a început să îl studieze pe bărbatul mai scund. La rândul lui, Malcolm și-a ridicat din ce în ce mai mult lavaliera mototolită, suportând, astfel, investigația tăcută a străinului, până când doar ochii mici i-au mai sclipit deasupra țesăturii îmbibate de sânge.

Daphne a recunoscut privirea răuvoitoare a vărului ei și a început să tremure. La urma urmei, ea fusese nevoită să suporte acea privire mai des decât și-ar fi dorit să își amintească, în vremea în care fusese sub tutela lui. S-a întors spre străin pentru a evalua reacția lui la privirea amenințătoare a vărului ei și tot ceea ce a văzut a fost un imens ochi verde, de o nuanță undeva între smarald și peridot.

Daphne a înghițit în sec, înțelegând cum trebuia să se fi simțit Malcolm în acele clipe: ca o insectă sub o lupă. A încercat să se ferească de privirea străinului, dar s-a oprit. Ea nu era o insectă, iar el era un intrus. Și-a îndreptat umerii – ținându-și cu o mână haina ruptă – și i-a aruncat o privire îndrăzneață, chiar dacă era încețoșată.

Buzele lui s-au curbat; și-a coborât teribilul monoclu, a făcut un pas înainte și i-a întins o mână mare cât o tavă.

Daphne s-a încruntat văzând acea mână imensă, înmănușată; fie accepta ajutorul, fie se lupta să se ridice singură pe picioarele tremurânde. Și-a așezat mâna într-a lui, iar el a ridicat-o de parcă ar fi fost mai degrabă o pană decât o femeie înaltă de aproape un metru optzeci. După ce Daphne s-a ridicat, el nu i-a dat drumul. În schimb, s-a înclinat peste mâna ei captivă într-a lui și, cu buze calde și moi, i-a sărutat pielea dezgolită. Uluitor de moi acele buze, în ciuda aspectului lui atât de… dur.

– Îmi cer iertare pentru că nu m-am prezentat imediat, Lady Davenport. El a dat din cap spre Malcolm, dar nu și-a luat ochii de la ea. Sir Malcolm are dreptate. Eu sunt Hugh Redvers, baronul de Ramsay.

Buzele lui atât de moi s-au arcuit într-un zâmbet.

– Nepotul tău demult pierdut.

Daphne a clătinat din cap și a răbufnit:

– Cum este posibil așa ceva?

Ochii lui au sclipit, amuzați.

– Ei bine, contele a fost fratele mai mare al tatălui meu. Prima soție a contelui – mătușa mea, Eloisa – a murit, apoi contele s-a căsătorit cu tine, ceea ce ar face…

Râdea de ea. Daphne s-a îndreptat și l-a fixat cu o privire glacială.

– Cunosc genealogia familiei, domnule. Vreau să spun că nu este posibil să fiți în viață.

El a părut să se bucure și mai mult de acel comentariu stupid.

Daphne a ignorat rușinea care a cuprins-o din cauza vorbelor ei prostești.

– Hugh Redvers a murit acum aproape douăzeci de ani. Soțul meu, contele de Davenport, a aflat de decesul lui de la un agent pe care îl angajase.

Bărbatul acela masiv și-a ridicat mâinile în lateral ca și cum ar fi spus: „Totuși, iată-mă!“

Daphne l-a studiat cu minuțiozitatea unui ceasornicar care ar fi examinat un orologiu rar. El a suportat cercetarea fără să clipească, fără să dea vreun semn din nervozitatea unui impostor.

De fapt, chiar a făcut un pas mai aproape, permițându-i lui Daphne să vadă că era mai în vârstă decât crezuse inițial – mai aproape de patruzeci de ani decât de treizeci –, dar nu mai puțin atrăgător. Linii adânci radiau din colțul ochilor verzi, iar, pe la tâmple, părul lui auriu era plin de fire argintii. Zâmbea, dar maxilarul ferm indica faptul că era un bărbat independent, iar ridurile profunde care îi mărgineau buzele zâmbitoare erau dovezi ale acelei atitudini.

Cicatricea albă, care aproape că îi împărțea fața, începea de la tâmpla stângă, dispărea sub bandajul negru și apoi reapărea, continuându-se deasupra punții nasului și terminându-se la maxilar.

Daphne a comparat imaginea bărbatului care îi stătea înainte, cu cicatrici, dar încă frumos, cu cea din amintirile ei de când avea zece ani – amintirile unei fete îndrăgostite, care îl idolatrizase pe vecinul ei cel arătos și care jelise amarnic după ce primise vestea morții lui.

Acel bărbat cu păr blond-auriu era înalt – remarcabil de înalt – și ucigător de atrăgător. Nici măcar cele aproape două decenii care trecuseră peste el, cicatricile groaznice și peticul negru care îi acoperea ochiul nu ar fi putut ascunde adevărul. El era, fără îndoială, Hugh Redvers, adevăratul moștenitor al răposatului ei soț. Da, chiar bărbatul pe care toată lumea îl credea mort de aproape douăzeci de ani.

Un om căruia Daphne îi furase titluri, pământuri și avere.

A deschis gura să spună – să spună, ce?

– Milady?

Daphne s-a întors și l-a zărit pe Caswell, vizitiul ei, care stătea la capătul cărării înguste, cu ochii plimbându-i-se ca niște mingi de crichet de la Daphne, la străinul falnic, iar apoi la mușierul care sângera pe

pătura de picnic.

Înainte să îi poată răspunde, vocea fiului ei mai mare a răsunat în spatele vizitiului.

– Eu nu mă laud, Richard. Peștele era enorm, mult mai mare decât peștișorii pe care i-ai prins tu. Lucien părea jignit. Asta, doar dacă n-aș fi alunecat și aș fi scăpat undița.

Richard, cel mai mic dintre gemeni, născut la o diferență de douăsprezece minute față de fratele său mai mare, a avut un singur comentariu la asta:

– Prostii.

Lucien a trebuit să se întoarcă în lateral pentru a-l putea ocoli pe vizitiul împietrit, care rămăsese cu gura căscată.

– Caswell, ce…

Apoi și el s-a oprit în spatele vizitiului, cu gura căscată și cu buzele rotunjite de surpriză. Richard s-a apropiat de cealaltă parte a lui Caswell, iar el și fratele lui s-au uitat, cu sprâncenele identic ridicate a mirare.

Deoarece erau niște tineri vioi, însetați de sânge, primul lucru care le-a captat atenția a fost omul care avea la gât o lavalieră însângerată. Apoi s-au întors ca să se uite la uriașul cu un singur ochi, aflat lângă mama lor. Acea priveliște, deși interesantă, nu se putea compara cu imaginea uimitoare a calului lui Hugh Redvers, care păștea nu departe de acesta.

Toate celelalte gânduri le-au fugit din minte, iar ei s-au îndreptat spre calul uriaș, ca și când ar fi fost trași de o sfoară invizibilă. Ramsay i-a urmărit cum mergeau spre calul lui, evident amuzat.

A spus ceva într-o limbă despre care Daphne a crezut că era arabă, iar animalul a făcut un pas înainte, și-a întins unul dintre picioarele din față spre gemeni și s-a aplecat adânc. Apoi a revenit la poziția inițială și le-a aruncat celor doi băieți o privire trufașă, demnă de toată admirația.

– Este extraordinar, domnule! i-a spus Lucien bărbatului pe care, fără să știe, îl lăsase fără titlu, pământuri și avere.

Daphne a clipit. Oare toate acestea erau adevărate?

– Îl putem mângâia, domnule? a întrebat Lucien, scoțând-o din starea ei de nefericire.

– Puteți, a răspuns Redvers. Nu stați în spatele lui, pentru că are o lovitură de copită care e în stare să vă trimită direct la Newcastle.

Băieții au rânjit, de parcă astfel de avertismente privitoare la vătămarea corporală gravă ar fi făcut ca oportunitatea de a-l atinge pe uriașul cal să fie și mai atrăgătoare.

– Îl cheamă Pașa.

Malcolm și-a dres glasul și toate capetele s-au întors spre el. Pieptul îi era umflat precum al unui porumbel și semăna cu un școlar durduliu și masiv, care fusese bătut măr și era disperat să își mai salveze măcar o urmă de demnitate.

– Ce mama naibii se întâmplă aici, Ramsay?

– Atenție la limbaj, Hastings! Singurul ochi al lui Ramsay s-a îngustat până când a devenit doar o linie. Știi, mă întrebam același lucru.

Cuvintele au fost spuse pe un ton liniștit, dar atmosfera a înghețat în timp ce el îl analiza pe celălalt bărbat.

Malcolm și-a ridicat lavaliera însângerată.

– Ce, asta? E un nimic! A ridicat din umeri. Calul meu e cam nărăvaș și s-a speriat de ceva.

Ramsay s-a întors ca să se uite la creatura placidă care rumega iarbă la câțiva metri distanță. Apoi l-a privit din nou pe Malcolm, cu sprâncenele arcuite.

– Am stat cât am putut în șa, dar până la urmă am căzut și m-am lovit destul de rău. Malcolm a aruncat o privire spre masacrul de pe pătura de picnic. Îmi pare rău de picnic, verișoară.

I-a aruncat lui Daphne o privire batjocoritoare, iar apoi și-a îndreptat ochii către Ramsay.

Cei doi bărbați s-au uitat unul la celălalt preț de un moment îndelungat și tensionat. Apoi Malcolm a mormăit ceva neinteligibil, și-a mânat calul până la cea mai apropiată buturugă și s-a ridicat în șa, cu picioarele bălăngănindu-i-se în timp ce căuta să le vâre în scări.

Când s-a văzut în siguranță pe cal, dar fără a fi la fel de sigur în privința stării sale de spirit, și-a plimbat privirea plină de ură peste micul grup, zăbovind cel mai mult asupra lui Daphne. Aceasta a descifrat pe loc amenințarea: nu terminase cu ea și nici nu avea să ierte sau să uite ceea ce se întâmplase între ei în acea zi. Apoi, el a îmboldit calul cu piciorul, cu o răutate gratuită, și a plecat furtunos. O liniște stânjenitoare a planat în poieniță pe măsură ce sunetul copitelor se estompa.

– Aș zice că are o poziție îngrozitoare în șa, a remarcat Lucien.

Analiza rece și acuzatoare a fiului lui Daphne despre abilitățile hipice ale lui Malcolm i-a provocat un hohot de râs străinului cu un singur ochi.

„Nu este un străin; el este contele de Davenport.“

Daphne s-a cutremurat, iar asta – nu pentru că ar fi fost frig. Vreme de o clipă, a fost paralizată de gravitatea celor întâmplate, fiindcă efectul era de-a dreptul copleșitor. Dar avea ambiția de a crede despre sine că era o femeie rațională, nefiind ceva obișnuit la ea să se lase pradă unor crize de isterie – cel puțin, nu pentru mult timp. A inspirat adânc și și-a ținut respirația până când a simțit că i-au luat foc plămânii. Apoi a expirat încet, expulzând spaima irațională împreună cu aerul. A repetat acel exercițiu de mai multe ori, până când bătăile inimii au încetinit. Apoi s-a uitat țintă la bărbatul atât de plin de viață din fața ei.

Întoarcerea lui din morți era… ei bine, Daphne nu avea cuvinte să descrie acea situație inedită. Dar nu trebuia să găsească cuvintele potrivite chiar în clipa aceea; le putea găsi mai târziu, după ce Hugh

Redvers nu ar mai fi stat chiar în fața ei.

– Mi-e foame, mamă. Putem mânca?

Întrebarea lui Lucien era atât de banală, încât s-a adăugat sentimentului de nefiresc al întregii scene. Întâmplarea în sine era ca un fel de farsă – o piesă de teatru în trei acte care maimuțărea manierele înaltei societăți engleze și al cărei prim act s-ar fi desfășurat departe de scenă, cu zeci de ani mai devreme.

Un hohot neobișnuit, de râs isteric, i s-a iscat lui Daphne în gâtlej, ca o înghițitură neplăcută de șampanie răsuflată, și a fost nevoie de mai multe încercări ca să îl înăbușe. Daphne și-a spus că un pic de isterie era justificată – mai întâi, Malcolm și amenințările lui, iar acum asta – asta, ei bine, orice ar fi fost „asta".

Totuși, să cadă în depresie nu ar fi ajutat pe nimeni, mai ales pe fiii ei. Daphne și-a plimbat privirea de la fețele întrebătoare ale lui Lucien și Richard, la fața plină de curiozitate a lui Ramsay.

„Mâncare? În situația asta? Când s-a întors un om din morți? Când…"

– Ce s-a întâmplat cu coșul, mamă?

Ochii căprui-aurii ai lui Lucien, la fel ca ai tatălui său, au aruncat o privire scânteietoare la pătura șifonată și la mâncarea împrăștiată.

Ramsay părea a fi la fel de curios ca și Lucien, dar, bănuia Daphne, din cu totul alte motive.

Ea s-a străduit să zâmbească.

– Mi se pare o idee excelentă să luăm prânzul, Lucien.

De ce să nu mănânce? Într-adevăr, ce altceva ar fi trebuit să facă? Să spună adevărul în fața lui Ramsay, a fiilor și a servitorului ei? Da, mai întâi mâncare. Explicațiile și mărturisirile mai târziu – mult mai târziu.

Cât despre Ramsay…

– Aș vrea să ni te alături, Lord Ramsay.

El a înclinat din cap, vizibil dispus să își joace rolul în acea farsă.

– Plăcerea ar fi de partea mea. A făcut semn către mâncarea și vesela răvășite. Vrei să îți dau o mână de ajutor?

Înainte ca Daphne să poată răspunde, Lucien a scos un sunet menit să îi arate uluiala, arătând spre mâna stângă, înmănușată, a lui Ramsay, o mână căreia îi lipsea cel de al treilea deget.

– Ce s-a întâmplat cu degetul tău? Pentru a-l putea privi pe uriaș, Lucien a trebuit să își lase capul pe spate atât de mult, încât a fost în pericol să se răstoarne. Și cu ochiul tău? a adăugat el, drept încheiere.

Un val de căldură i-a invadat fața lui Daphne.

– Lucien!

Daphne simțea că i se învârtea capul.

– Da, mamă? a întrebat el privind-o cu ochi mari, plini de inocență.

– Dacă mai aveți întrebări de genul acesta, vă veți întoarce la Lessing Hall în coșul acela gol.

Lucien s-a uitat cu îngrijorare la coșul de picnic, umerii destinzându-

i-se de ușurare după ce și-a dat seama că amenințarea mamei lui nu putea să aibă urmări, date fiind dimensiunile reduse ale coșului. Apoi i-a aruncat acelui bărbat masiv o privire spășită.

– Îmi pare rău că am fost nepoliticos, domnule.

Ramsay a zâmbit.

– Sunt sigur că mai târziu vom avea suficient timp să vă delectez cu povești referitoare la bucățile care lipsesc din corpul meu. Dar, deocamdată, am putea să îi oferim mamei voastre câteva momente de liniște, în timp ce Pașa vă va demonstra câteva dintre celelalte trucuri ale lui?

S-a întors cu spatele, pentru a-i oferi lui Daphne intimitatea de care avea atâta nevoie, iar ea aproape că a plâns datorită acelui mic gest de bunătate.

Apoi, ea s-a răsucit către Caswell – care urmărise și catalogase incidentul, fără îndoială că pentru a-i delecta cu acea poveste pe ceilalți servitori, la cină.

– Te rog să te ocupi de ceea ce mai poate fi salvat, Caswell.

– Voi face întocmai, milady.

Daphne și-a localizat pălăria, care zăcea, turtită, sub un ceainic mare de ceramică. Apoi a folosit un ac de pălărie pentru a-și încheia jacheta. Ochelarii nu erau nici ei departe. Lentilele le rămăseseră intacte și doar podul lor delicat era răsucit. Ea a îndreptat cu grijă firul de aur moale până când lentilele i s-au fixat destul de bine pe nas, deși inegal. Apoi a început să își aranjeze părul lung până la talie, de culoarea grâului, care i se despletise în timpul luptei și care acum era împrăștiat în toate direcțiile și ciufulit. L-a pieptănat cu degetele, l-a răsucit într-un coc și l-a fixat ajutându-se de puținele ei agrafe. Odată terminată aranjarea ținutei, Daphne s-a dus să îl ajute pe Caswell.

Cook pusese în coș cantități suficiente de pâine, fructe, friptură de pasăre, ouă scoțiene, șuncă maturată, biscuiți, tarte și prăjituri cu cremă. Erau de ajuns ca să hrănească o duzină de oameni flămânzi și doar câteva dintre acele bunătăți fuseseră distruse în timpul luptei.

Daphne a luat o farfurie, a umplut-o cu mâncare și i-a întins-o vizitiului ei, care a ezitat.

– Nu te sfii, Caswell, este destulă mâncare pentru toată lumea!

El s-a înroșit la față, dar a luat farfuria și a înclinat din cap.

– Mulțumesc, milady.

Daphne știa că atitudinea ei populară – o consecință a faptului că fusese crescută de o moștenitoare a unui baron al cărbunelui – încă îi mai șoca pe servitorii de la Lessing Hall, chiar și după un deceniu. Dar, de fapt, ce rost ar fi avut să lase un om să privească, în timp ce mâncarea se strica?

Ea a pregătit încă patru farfurii și, în scurt timp, cu toatele au fost așezate pe pătură, pline cu mâncare.

Daphne nu avea poftă de mâncare.

În schimb, a luat câteva firimituri din pâinea excelentă a lui Cook, în timp ce, neobosiți, fiii ei îl copleșeau pe Ramsay cu întrebări despre calul lui.

Avea și ea întrebările ei, care i-au pătruns în minte ca niște nevăstuici flămânde atacând un coteț de găini. Cea mai presantă dintre toate era legată de cât de mult auzise Ramsay înainte să îi întrerupă ei altercația oribilă cu Malcolm.

Auzise amenințările lui Malcolm? Șantajul? Acuzațiile legate de gemeni?

De ani întregi fusese bântuită de coșmaruri cum că, în cele din urmă, cineva ar fi aflat despre minciunile ei și ar fi expus-o oprobriului public. Dar niciodată nu se așteptase să fie nevoită să se confrunte cu cel pe care minciuna ei îl afectase în cea mai mare măsură.

Pe sub genele coborâte, Daphne l-a studiat pe bărbatul din fața ei.

Fusese doar o copilă la vremea la care dispăruse Hugh Redvers, dar – la fel ca oricare altă femeie cu vârsta cuprinsă între opt și optzeci de ani – fusese vrăjită de moștenitorul sălbatic și frumos al contelui de Davenport. Tânărul lord nu numai că semăna cu un zeu grec, dar întotdeauna avusese un cuvânt bun și un zâmbet binevoitor, chiar și pentru fetița din vecini înfricoșată, timidă și cu ochelari, cu zece ani mai mică decât el.

El a râs de ceva ce spusese unul dintre băieți, iar sunetul acela a scos-o pe Daphne din transă, făcând-o să își dea seama că se aplecase spre el, ca o molie care zbura prea aproape de flacără.

Daphne a dat din cap, alungând gândul fantezist, și și-a reluat examinarea. A trebuit să recunoască faptul că timpul – chiar dacă îi răpise anumite părți ale corpului – îl făcuse chiar mai atrăgător. Și-a dezlipit ochii de pe fața lui și i-a analizat și restul înfățișării. Era îmbrăcat ca un gentleman englez de provincie, dar cusătura hainelor avea o tentă subtilă de modă străină. Haina costumului de călărie, de culoare verde-închis, cădea perfect pe spatele lui lat și pe umeri, iar vesta era de un verde pal care se potrivea mult prea bine cu singurul lui ochi ca să fie doar o pură întâmplare. Iar în privința pantalonilor din piele întoarsă? Ei bine, cu cât stăruia mai puțin asupra subiectului, cu atât mai bine. Daphne încă se gândea la acea piesă vestimentară de piele întoarsă, când vocea insistentă a lui Lucien a întrerupt privirile ei insistente și obraznice.

– Nu este corect, mamă?

Tonul lui Lucien a făcut-o să înțeleagă că nu era prima dată când îi punea întrebarea.

– Poftim?

Daphne și-a mutat privirea de la expresia dură a fiului ei, la rânjetul lui Hugh Redvers, iar fața i s-a înroșit precum cea a unei școlărițe, un obicei nefericit care nu dădea semne că ar fi putut să dispară odată cu

vârsta. Bărbatul acela înspăimântător era conștient că tocmai îl supusese unei analize nemiloase, temeinice și aprofundate; iar asta îi făcuse plăcere.

Daphne i-a ignorat zâmbetul și i s-a adresat fiului ei:

– Ce nu este corect, Lucien?

– Tata ne-a asigurat pe mine și pe Richard că, după ce împlinim zece ani, putem merge la vânătoare. Iar noi împlinim zece ani peste câteva luni, i-a reamintit el, de parcă Daphne ar fi uitat ziua în care le dăduse naștere fiilor ei.

Lucien și-a împins fratele cel taciturn, iar Richard a dat din cap, susținându-l pe geamănul lui mai mare. Daphne a oftat; supărătorul subiect al partidelor de vânătoare era adus în discuție cel puțin o dată pe zi.

– Putem vorbi despre asta mai târziu, Lucien.

O, și aveau să o facă, nici o grijă! Fiii ei erau neobosiți.

Daphne s-a uitat de la chipul încăpățânat al lui Lucien și apoi la cel zâmbitor al baronului și a hotărât că era timpul să preia controlul conversației.

– Te-ai întors de curând în Anglia, milord?

Fusese o întrebare stupidă, dar, în acel moment, ce altă întrebare nu ar fi sunat astfel?

Zâmbetul lui Ramsay a înflorit, de parcă ea i-ar fi auzit gândurile.

– Haide, suntem rude, la urma urmei, așa că spune-mi Hugh.

– Rude? a repetat Lucien, uitând – cel puțin pentru moment – subiectul partidelor de vânătoare.

– Ești văr cu noi, precum vărul nostru John Redvers? Lucien s-a încruntat. Deși el a murit.

Ramsay a râs.

– Sper din toată inima să nu mă asemăn în nici o privință cu vărul John Redvers – fie el viu sau mort.

Daphne spera și ea la fel. John Redvers fusese un bețiv cu o față de nevăstuică, a cărui singură realizare în viață fusese viteza remarcabilă cu care își risipise moștenirea.

După ce Hugh Redvers fusese declarat mort, cu ani în urmă, John – vărul lui mai mic – urma să devină singurul moștenitor al contelui de Davenport. John fusese unul dintre motivele – dacă nu chiar unicul motiv – pentru care contele se recăsătorise la vârsta de șaptezeci de ani.

Un alt motiv fusese faptul că fiica orfană a celei mai apropiate prietene a contelui, în vârstă de șaptesprezece ani, era însărcinată în două luni și avea nevoie disperată de un soț.

– Mamă?

Daphne și-a dat seama că Lucien încă aștepta să îi explice gradul de rudenie dintre ei și superbul nou-venit.

– Baronul Ramsay este nepotul cel mai mare al tatălui tău. Cel pe care l-am crezut cu toții pierdut pe mare, cu mult timp în urmă.

Daphne i-a aruncat o privire acuzatoare, dar Ramsay nu a părut să observe – sau să îi pese – și a continuat să zâmbească. Într-adevăr, pe chipul lui frumos se vedea aceeași expresie amuzată pe care o avusese din momentul din în care intrase în poieniță. Singura dată când nu păruse amuzat fusese atunci când îl privise pe Malcolm sau îi vorbise.

– Tata ne-a povestit despre tine, milord, a spus Richard, fiul cel retras și taciturn al lui Daphne. Ne-a povestit că erai cel mai priceput în mânuirea sabiei din câți bărbați văzuse în viața lui.

Tonul plin de respect al lui Richard a sugerat că lauda din partea iubitului său tată era, într-adevăr, una extrem de valoroasă pentru el.

Zâmbetul lui Ramsay a dispărut, buzele lui pline s-au întredeschis, dar nu a scos o vorbă. Ca și cum un compliment venit din partea regretatului soț al lui Daphne – un om cu care Hugh Redvers avusese dispute arhicunoscute – i-ar fi luat darul vorbirii.

Acea fisură în atitudinea lui sigură pe sine a făcut-o pe Daphne să se simtă mai puțin tulburată decât se simțise începând din momentul în care el intrase în poieniță și o surprinsese târându-se prin iarbă, cu haina ruptă. În timp ce ea fusese redusă la condiția de ființă însângerată, în zdrențe, el se aflase călare pe acel cal de basm și își arătase fața frumoasă și trupul mare, superb și… Bine, să spunem doar că Daphne, oricât de meschin ar fi putut părea, se bucura de tulburarea lui.

– Mă bucur să aud că tatăl tău a avut cel puțin câteva amintiri plăcute despre mine. Tonul lui Ramsay era blând, dar Daphne a simțit tensiunea din vocea lui. S-a uitat la gemeni și a zâmbit. Trebuie să recunosc că sunt încântat să descopăr că am doi veri atât de drăguți.

Băieții s-au înroșit de plăcere.

Ochiul verde al lui Ramsay a lunecat de la băieți la Daphne.

– Doi veri drăguți și o mătușă.

În ciuda faptului că Daphne putea să fie lipsită de experiență în relațiile cu bărbații frumoși și virili sub vârsta de șaptezeci de ani, chiar și ea își dădea seama ce tip de bărbat era acela: unul periculos. Cel puțin pentru femeile ca ea – serioase, nesofisticate, adică femei care nu ar fi fost deloc interesante pentru un bărbat ca el.

Orice ar fi văzut pe chipul ei, asta i-a adus înapoi zâmbetul de corsar și douăzeci de ani au dispărut într-o clipă. Daphne era din nou o fetiță stânjenită, grav afectată de faptul că idolatriza un bărbat pe care îl socotea un erou. Era dincolo de limita raționalului; era umilitor.

Ea și-a abătut privirea de la fascinanta lui persoană. Daphne avea fața atât de fierbinte, încât probabil că îi ieșeau aburi din cap. A observat că farfuriile tuturor, cu excepția celei din fața ei, erau goale; s-a agățat de acea scuză precum un marinar de ultima halbă de bere.

– Trebuie să ne întoarcem, a spus ea ridicându-se în picioare.

Ignorând strigătele de dezamăgire scoase de ambii băieți, ea și-a curățat firimiturile de pe fusta mototolită și de pe costumul de călărie pătat de iarbă, privind oriunde, dar nu în direcția lui Hugh Redvers.

Trebuia să pună o oarecare distanță între ea și acel bărbat, chiar dacă era vorba doar de câțiva metri.

În timp ce Daphne a împachetat și a așezat totul în coș, Caswell și Ramsay i-au ajutat pe gemeni să își înșeueze din nou poneii. După ce au terminat, Ramsay l-a aruncat pe Lucien în șa cu o ușurință care l-a făcut pe băiat să râdă până când a rămas fără suflu. Richard își dusese deja poneiul spre o buturugă, așa că Ramsay s-a întors spre Daphne.

– Mătușică?

Singurul lui ochi verde avea suficientă obrăznicie cât pentru șase ochi. Daphne s-a încruntat, urând faptul că titulatura de „mătușică" o făcuse să roșească. La urma urmei, ea îi era mătușă, deși mai tânără cu peste zece ani decât el și, în plus, fără ca între ei să existe vreo legătură de sânge. Deci de ce…

Două mâini uriașe i-au alunecat în jurul taliei și au ridicat-o în șa, depunând la fel de puțin efort precum un om obișnuit care ar fi agățat un tablouaș într-un cui. Daphne a rămas la fel uimită ca Lucien…

Dar, din fericire, ea nu a chicotit în clipa în care Ramsay i-a întins hățurile. Iar apoi i-a făcut cu ochiul.

Daphne și-a simțit pieptul năpădit de căldură și a deschis gura. El i-a zâmbit, sprâncenele i s-au ridicat, iar ea și-a dat seama că el aștepta – într-adevăr, anticipând – o replică scandalizată din partea ei. Însă Daphne a închis gura.

Ramsay a chicotit și s-a întors spre calul său. A apucat cu mâna stângă marginea șeii și apoi și-a rotit corpul înalt de aproape doi metri pe calul Shire într-o mișcare atât de ușoară și de grațioasă, încât Daphne nu a putut fi sigură că, de fapt, asistase la acea scenă.

Fiii ei au scos niște sunete nearticulate și au murmurat, plini de admirație:

– Ne poți arăta și nouă cum să facem asta, vere Hugh?

Ramsay a trebuit să își coboare privirea cu cel puțin jumătate de metru pentru a întâlni privirea lui Lucien.

– Desigur. Dar trebuie să mai călărești poneiul o perioadă – nu te-aș putea învăța să încaleci un cal de vânătoare. Cel puțin, nu încă.

Ambii băieți păreau să absoarbă toate acele informații. Chipurile identice le deveniseră serioase și gânditoare, arătând că erau mai mult decât pe jumătate convinși.

Baronul nu a zâmbit atunci când a privit-o pe Daphne, dar ea i-a simțit amuzamentul plin de satisfacția de a fi anulat atât de ușor subiectul obositor al partidelor de vânătoare.

L-a ignorat.

– Să mergem, Caswell.

Vizitiul l-a pus pe Richard în fața lui și pe Lucien în spate, înainte de a ieși din poieniță.

– După tine, Lady Davenport, a spus Ramsay văzând că Daphne încerca să își mâne calul în urma lor.

Vocea lui avea o tonalitate senzuală, chiar dacă cuvintele îi păreau suficient de inocente.

Daphne a clătinat din cap, dar nu s-a mai obosit să îl contrazică. El clipea, îi arunca priviri pe furiș, ce însemnau toate acestea? Oare cocheta cu ea?

Cu siguranță că nu.

Totuși, nepricepându-se deloc la asemenea frivolități, ea nu prea era în stare să recunoască un flirt. Nu că ar fi vrut vreodată să flirteze. Și, chiar dacă ar fi nutrit vreo înclinație spre o astfel de activitate insipidă, ea nu avusese niciodată ocazia. Avea șaptesprezece ani când se căsătorise cu contele de Davenport. Iar înainte de asta? Mâna i s-a încleștat pe hățuri. Bine, înainte de căsătorie fusese doar Malcolm.

Iapa a simțit tensiunea din corpul călăreței. Urechile animalului au zvâcnit, iar Daphne s-a forțat să se relaxeze.

Avea să se gândească mai târziu la Malcolm și la pretențiile lui. În acele momente era foarte preocupată de bărbatul din spatele ei.

Nu conta dacă flirta cu ea sau nu. Daphne putea fi groaznic de lipsită de experiență atunci când venea vorba de sexul opus, dar chiar și ea știa că era mai bine să nu se aventureze într-un joc de tachinare cu un bărbat care, încă de la frageda vârstă de douăzeci de ani, avusese reputația unui crai înrăit. Pentru acel ins atrăgător, probabil că flirtul era la fel de natural ca respirația.

Trebuia să ignore, pur și simplu, orice capcană care i-ar fi fost întinsă, urmând ca el să renunțe la zâmbetul fermecător și la ocheadele prietenești de îndată ce ea avea să îi mărturisească adevărul.

S-a cutremurat la gândul acelei discuții. Cum putea să îi restituie ceea ce era al lui în mod legal, fără ca, procedând astfel, să distrugă viața fiilor ei? Cum?

Încă se gândea la acel subiect teribil, când calul ei a urcat dealul, iar priveliștea fantastică din fața ochilor ei i-a alungat din minte toate celelalte gânduri.

Armăsarii Shire au o înălțime medie de circa 173 centimetri și cântăresc până la aproximativ 900 de kilograme.

Capitolul 2

– Doamne, a murmurat Daphne, neștiind unde să se uite mai întâi.

Era ca o scenă din O mie și una de nopți.

Întreaga peluză din față și cel puțin jumătate din drumul străjuit de arbori, care se unduia în fața conacului Lessing Hall, nu se mai vedeau de oameni, animale și lucruri. Erau munți de sipete și de bagaje, cufere grele, ferecate în aramă, care ascundeau comori, butoaie masive de stejar, suluri peste suluri de covoare colorate, mobilier elegant, animale exotice și bărbați la fel de exotici, de toate dimensiunile, naționalitățile și înfățișările.

Priveliștea era luxuriantă și strălucitoare.

Daphne s-a îndreptat spre marginea haosului și s-a oprit lângă Caswell, care se holba, cu gura căscată de uimire. Vizitiul ținea frâiele poneilor fiilor ei, dar Lucien și Richard nu se mai vedeau pe nicăieri.

Daphne a studiat amestecul colorat, în încercarea de a-și zări copiii, când un bărbat extrem de frumos, cu pielea de culoare mierii și cu ochi ca aurul topit, s-a apropiat de ei. Era nu numai uimitor de frumos, dar și pe jumătate dezbrăcat. Purta o pereche de pantaloni de piele întoarsă, obscen de strânși pe corp, cizme lucioase, bine lustruite, și o vestă uzată de piele, care îi dezvăluia brațele pline de mușchi și porțiuni mari de piele aurie. Ținea în lesă doi câini care erau atât de plini de cute, de parcă fuseseră împachetați într-o cutie și apoi scoși în grabă. Un papagal roșu, imens, cu un cioc mai mare decât pumnul lui Daphne, stătea pe unul dintre umerii lui. Privirea bărbatului, aurie, neliniștită, i-a măsurat cu nerușinare tot corpul lui Daphne, iar apoi a scânteiat departe, peste umărul ei.

Daphne nu s-a putut decide dacă să se simtă insultată sau amuzată de evidenta lui lipsă de interes față de persoana ei.

Ramsay i s-a alăturat și a scos un oftat.

– Martín, te rog să găsești o cămașă și o haină cu care să te îmbraci!

Nu era o întrebare.

Buzele imoral de voluptuoase ale tânărului au afișat un zâmbet

batjocoritor, dezvăluind albul uniform al dinților care îi completau perfecțiunea.

– Oui, Capitaine.

Nu s-a mișcat.

– Acum, Martín!

Tânărul a chicotit și s-a întors la spectacolul din spatele lui, mișcându-se alene.

Ramsay a descălecat și a venit să o ajute să coboare.

– Îmi cer scuze pentru Martín; este mai degrabă ceea ce numim o forță a naturii. El, împreună cu ceilalți, nu vor mai fi zăbovi aici prea mult. Am închiriat camere la Pig and Whistle, dar mă tem că nu au spațiu ca să îmi găzduiască toate bunurile. Mi-am amintit că unchiul meu avea câteva hambare mari pentru depozitarea recoltei și mă întrebam dacă aș putea să profit de acestea, doar până când mă hotărăsc ce anume voi face în continuare.

Cererea lui a scos-o pe Daphne din contemplarea mută a priveliștii spectaculoase din fața ei. Ironia faptului că adevăratul conte de Davenport intenționa să își rezerve camere la un han și să îi ceară ei permisiunea de a-și depozita bunurile pe proprietățile care îi aparțineau de drept a făcut ca un val fierbinte de rușine să îi străbată corpul.

– Trebuie să locuiești la Lessing Hall, Lord Ramsay. Era mulțumită de tonul ei rece și monoton. După cum ai spus, suntem rude. Ar fi ridicol să te cazezi la Pig and Whistle.

El a ridicat din sprâncene, iar Daphne s-a grăbit să continue:

– La Lessing Hall există o cameră imensă, care poate adăposti duzini de servitori, iar, de la moartea contelui, grajdurile sunt aproape goale. Aceasta a fost casa ta înainte, Lord Ramsay, și așa ar trebui să fie și acum.

Inima lui Daphne bătea asurzitor în timp ce ea aștepta răspunsul lui.

A trecut un moment lung până ca el să dea din cap, cu privirea pătrunzătoare și cu un zâmbet cald și tandru, reducând-o încă o dată la statutul de adolescentă timidă.

– Îți sunt recunoscător pentru ospitalitate, milady. Dacă nu ești…

– Aceea este o maimuță? a izbucnit ea, împingându-și ochelarii pe nas.

Ramsay a chicotit.

– Da, asta este o maimuță, deși ar fi bine să îi spui Domnul Boswell atunci când ești prin preajmă – dacă vrei să rămâi prietena lui.

Apoi el a făcut o plecăciune ironică și a pășit pe câmpul de luptă.

Daphne încă se uita la priveliștea cea uluitoare, când ceva ce nu putea fi decât un țipăt de maimuță – aparținând Domnului Boswell, s-a corectat ea, în gând – s-a auzit din spatele unui morman de butoaie, urmat de țipetele la fel de animalice ale copiilor ei.

Daphne se îndrepta deja către sursa acelor sunete, când Domnul Boswell a țâșnit din spate butoaielor învălmășite peste un munte de

cufere cu ferecături de aramă lustruită. Domnul Boswell a trecut pe lângă Daphne, purtând ceva mare și strălucitor în mâna lui mică. Băieții erau pe urmele lui și râdeau atât de tare, încât abia mai puteau fugi. În spatele lor alerga un bărbat suplu și cu pielea închisă la culoare, care purta un turban. Oamenii și maimuța au trecut în viteză pe lângă Daphne, s-au învârtit în loc și apoi au dispărut în spatele unui morman de lăzi stivuite cu grijă.

Daphne a ocolit o stivă mare de butoaie de lemn, croindu-și cu atenție drum spre locul în care se afla Lord Ramsay, care conversa cu câțiva oameni strânși la un loc.

El i-a aruncat un zâmbet trist și i-a făcut semn către un frumos lanț de aur pe care îl ținea în mână.

– Domnul Boswell este supărat pe mine și, pentru a-și demonstra nemulțumirea, mi-a luat monoclul.

Daphne nu avea de gând să jelească pierderea nenorocitului de monoclu. S-a ridicat în vârful picioarelor și a privit peste munții de bagaje, în căutarea unui indiciu cu privire la locul unde se aflau băieții.

– Creatura aceea este sigură?

– Domnul Boswell? Nu a mușcat niciodată pe nimeni care nu voia să îi facă rău.

Daphne s-a întors și l-a pironit cu privirea.

El a ridicat o mână mare și i-a aruncat un zâmbet liniștitor.

– Nu trebuie să te îngrijorezi, nu le va face nici un rău.

Unul dintre oamenii lui a râs, iar Ramsay s-a încruntat și i-a aruncat un potop de cuvinte în franceză, mult prea rapid – și mult prea colorat – pentru ca Daphne să îl poată înțelege. Bărbații s-au dispersat mai repede ca un nor de fum, lăsând-o pe Daphne singură cu el.

– A!

Ramsay a arătat spre o un morman înalt de valize.

– Acolo, vezi? Se întorc teferi și sănătoși, însoțiți de Kemal.

Kemal era bărbatul îmbrăcat sobru și care purta turban. Domnul Boswell era cocoțat pe umărul lui, iar băieții îl urmau, fixând micul animal cu priviri fascinate.

– Domnului Boswell îi pare foarte rău, milord.

Kemal i-a întins monoclul lui Hugh și s-a întors ca să se uite la maimuță până când micuța creatură și-a scos pălăria și a făcut o plecăciune ceremonioasă în direcția lui Ramsay.

Daphne a zâmbit. Cu ochii plecați, Domnul Boswell și-a răsucit în mâini pălăriuța de fetru, într-o demonstrație convingătoare de pocăință.

Ramsay s-a încruntat la maimuță, iar apoi a început să manevreze stângaci lanțul și monoclul. Oamenii și animalul îl studiau cu interes în timp ce degetele lui uriașe se luptau cu lanțul și cu agățătoarea delicate.

Daphne l-a urmărit până când nu a mai suportat și a pășit înainte, luând amândouă obiectele din mâinile lui neîndemânatice și mijind ochii la ele. Lanțul nu era rupt, doar clema era îndoită. Metalul era

moale, din fericire, așa că a reușit cu ușurință să îl îndrepte până când balamaua minusculă s-a deschis și apoi s-a închis la loc. În momentul în care a fost mulțumită de rezultat, a pus monoclul pe lanț, a închis încuietoarea și i-a făcut semn lui Ramsay să se aplece în față.

Abia atunci când capul lui auriu s-a aflat la doar câțiva centimetri de fața ei, Daphne și-a dat seama cât de nesăbuit se purtase. Dar era prea târziu pentru a anula ajutorul pe care i-l oferise, așa că a ridicat lanțul peste capul lui plecat, fiind nevoită să se salte pe vârfuri pentru a putea să i-l petreacă pe după gât. Totul a durat doar câteva secunde, dar Daphne s-a aflat suficient de aproape pentru a simți o notă a parfumului lui: un amestec îmbătător de piele încălzită de soare, lână fină și ceva ascuțit și înțepător, pe care nu îl putea identifica. Primul ei impuls a fost să își îngroape nasul în șuvițele lui luminoase și strălucitoare și să inspire mirosul până când ar fi putut să identifice parfumul pe care nu reușise să îl ghicească.

Din fericire, nu a cedat acelui impuls.

În schimb, a dat drumul lanțului și a făcut un pas înapoi, cu inima bătându-i frenetic din cauza acelui puseu de nebunie senzuală.

Și-a dres glasul și a evitat ochiul lui verde, tulburător.

– Merg să o caut pe menajera mea, doamna Turner. Ea se va ocupa de cazarea ta și a servitorilor tăi și va stabili care este locul cel mai convenabil pentru depozitarea bunurilor.

Daphne s-a întors fără să aștepte răspunsul – sau, Doamne ferește – întrebările lui.

Hugh a studiat silueta tinerei sale mătuși care se îndepărta, admirându-i ușoara legănare a șoldurilor sub trena grea a costumului. Sincer vorbind, rămăsese uimit de văduva unchiului său. O, știa că bătrânul se căsătorise cu o fată cu cincizeci de ani mai mică decât el – dar nu se așteptase la asta. Păstra doar câteva amintiri vagi despre fetița din vecini pe care o văzuse ultima oară în urmă cu șaptesprezece ani. Dar femeia aceea? Acea creatură înaltă, subțire, superbă, perfect modelată, independentă? Hugh a clătinat din cap, atât din pricina ei, cât și din cea a reacției imediate și nefericite pe care o avusese în prezența ei. Era absolut minunată.

A urmărit-o din priviri până când a dispărut pe treptele de la Lessing Hall, iar apoi a reconstituit imaginea ei în minte, dar fără îmbrăcăminte – o specialitate a lui. A zâmbit imaginii mentale, care era mai mult decât plăcută. Dar, chiar mai ademenitoare decât chipul ei frumos și decât corpul suplu, fusese inteligența ei trufașă, evidentă, pe care o văzuse oglindită în ochii aceia albaștri, reci. Hugh știa că era o copilărie, dar întotdeauna avusese o slăbiciune pentru femeile care păreau imune la farmecul lui; farmec care, i se spusese mai des decât ar fi fost în avantajul lui, nu era ceva pe care să îl treci cu vederea.

Și apoi mai era și felul în care ea își ridicase privirea în clipa în care

el se ivise în poiana aceea. Hugh a rânjit. Chiar târându-se în palme și genunchi, cu părul pe jumătate desfăcut, ea controla situația. Sau, cel puțin, reușise să arate ca și cum ar fi controlat-o.

Frumoasă, inteligentă, distantă și curajoasă! Oare ar fi putut să existe o combinație mai interesantă?

Hugh și-a împins pălăria pe ceafă și și-a scărpinat cicatricea de la tâmplă, zâmbetul estompându-i-se în timp ce se gândea la cele petrecute în poiană. Dar ce naiba se întâmplase acolo? Cu siguranță că el nu credea povestea ridicolă a lui Malcolm Hastings. Oare ce se întâmplase cu adevărat între cei doi? Hugh ar fi dat orice, numai să fi ajuns cu câteva minute înainte de începutul acelei farse. Nu că Daphne nu s-ar fi descurcat și singură, dovadă fiind nasul însângerat al lui Hastings.

Doamne, arătase ca o războinică! Scânteierea furioasă din ochii ei, atunci când își mutase privirea albastră de la Hastings la el, i se dusese lui Hugh direct în vintre.

S-a oprit pentru a-și analiza reacția corpului. Ce anume găsise la acea femeie trufașă, stăpână pe sine și furioasă, ca să îl excite atât de tare? A ridicat din umeri și a pus totul pe seama înclinației lui pentru situațiile periculoase, în general; și pentru femeile periculoase, în special.

„Ea este mama copiilor răposatului tău unchi."

Acel gând rațional și-a făcut loc printre celelalte, pline de dorință, care se înghesuiau în mintea lui, dar Hugh l-a îndepărtat. Și ce dacă fusese căsătorită cu Thomas? Nu era ca și cum ar fi dorit-o pe vreuna dintre adevăratele lui mătuși de sânge. Acel gând – menit să fie liniștitor – i-a evocat, în schimb, viziuni ale mătușii lui țăcănite, Amelia, și ale războinicei și teribilei lui mătuși, Letitia. Hugh s-a cutremurat.

„Ea a fost iubita lui Thomas."

Acel gând a fost și mai greu de ignorat și i-a răsunat puternic în minte, precum zgomotul teribil al unui grilaj cu dinți de fier care s-ar fi trântit la gura temniței în care îi fuseseră aruncate fanteziile desfrânate.

– Să fiu al naibii, a mormăit Hugh.

Oare de când i se transformase conștiința într-o astfel de prezență puternică, obraznică și insistentă – mai ales când era vorba de amorurile lui?

„Ea i-a născut lui Thomas doi copii."

Imaginea tulburătoare a unchiului său și a tinerei lui soții – la fel de puternică precum cea a șarpelui biblic în grădina mitologică – i s-a strecurat în creier și i-a invadat închipuirea în întregime. Imaginea ispititoare pe care o construise cu atâta grijă, a dispărut la fel de repede precum stăpânirea de sine a unui marinar într-un bordel. Hugh a renunțat la aceasta în favoarea alteia, nedorite, care i-a luat locul: cea a bătrânului său unchi făcând dragoste cu creatura atrăgătoare, plină de spirit, care tocmai îl părăsise.

Hugh a închis ochii, respingând imaginea îngrozitoare, dar efectele se făcuseră deja simțite; niciodată nu i se stinsese atât de rapid dorința.

Dar asta nu a fost suficient pentru vocea nemiloasă din capul lui.

„Te-ai întors ca să îți plătești datoria – nu ca să te alegi cu una nouă. Trebuie să îți faci datoria și să te întorci la adevăratele tale afaceri.“

A da, adevăratele lui afaceri! Ei bine, el acum se găsea acolo, așa că nu avea rost să se gândească la locurile în care nu se afla, sau la lucrurile pe care nu le făcea.

Hugh a înăbușit acea voce interioară amenințătoare și și-a îndreptat atenția asupra trupei pestrițe de marinari care umplea peluza îngrijită din fața conacului Lessing Hall.

O parte din el s-a bucurat din plin de spectacol, mai ales după ce a analizat felul în care acea imagine l-ar fi indignat pe bătrânul conte. Unchiul lui conservator și strict fusese un om rigid, care se temuse mai mult de un comportament vulgar decât de umilința publică presupusă de punerea la stâlpul infamiei.

Dar o altă parte a lui Hugh – partea infimă care fusese mereu una de sorginte engleză, oricât de mult și-ar fi dorit el să nu aparțină Angliei – ar fi vrut să protejeze acel loc frumos și rafinat de turbulențele din lumea de afară. De bărbați ca el.

Parcul verde, construcția elegantă, de cărămidă, a conacului, aerul somnolent care plana deasupra acestora – totul se însuma într-o oază răcoroasă de liniște și calm. Locuind în cuprinsul acelei fâșii liniștite de verdeață, cineva ar fi putut uita că, nu foarte departe, bărbați precum Napoleon Bonaparte sfâșiau lumea, plini de violență și de lăcomie.

Aceea era lumea lui Hugh; nu aceasta.

Tocmai împlinise douăzeci de ani la vremea la care unchiul lui îl alungase, umilit, de le Lessing Hall, în urmă cu șaptesprezece ani. Șaptesprezece ani – o viață de om.

Acum avea mai multe în comun cu oamenii fără căpătâi pe care îi împrăștiase pe acel gazon impecabil, decât avusese vreodată cu unchiul lui pe când acesta mai trăia, sau cu oricine altcineva din Anglia. Amintirile lui Hugh despre răposatul conte erau destul de șterse, dar știa că unchiul ar fi fost scandalizat de omul în care se transformase nepotul său – unul mai greu de civilizat decât pirații berberi care, cu ani în urmă, îl capturaseră, îl făcuseră sclav și îl maltrataseră.

Thomas Redvers ar fi fost îngrozit să afle că moștenitorul lui nu doar că își câștigase un loc în ierarhia tâlharilor din Mediterana, ci ucisese, luptase și se îndreptase spre vârf, până când sfârșise prin a o domina.

L-ar fi deranjat pe bătrânul conte să afle că Hugh era Standish Chiorul, misteriosul căpitan al corabiei Batavia’s Ghost, un om cunoscut fie sub numele de Corsarul Regelui, fie sub cel de Regele Corsarilor, sau căruia i se atribuiau alte epitete mai mult mai puțin măgulitoare. Un om care capturase mai mulți pirați și scufundase mai multe nave franceze decât oricine altcineva din marina Majestății Sale.

Acela era Hugh – nu un conte, nu un gentleman englez. Nu aparținuse acelui loc nici atunci când avea douăzeci de ani și cu

siguranță că nu îi aparținea nici acum. Nu ar fi trebuit să se întoarcă niciodată.

– Ce-a fost a fost, neghiobule, a mormăit el. Ești aici.

A aruncat o privire în jur, căutându-i pe cei doi veri mai mici ai lui, în speranța că nu fuseseră afectați prea tare de neobișnuitul simț al umorului pe care îl poseda Domnul Boswell.

Kemal stătea nu departe, împreună cu gemenii, care se uitau la papagalul pe care marinarii lui Hugh îl botezaseră Marele Sud-Vestic. Afurisita de pasăre striga numeroase injurii în mai multe limbi, încurajată de râsul băieților. Hugh a dat din cap, bucuros că Marele Sud-Vestic spunea foarte puține cuvinte în engleză.

Mulțumit că băieții erau departe de armele încărcate sau de animale mai periculoase chiar și decât vocabularul lor, Hugh s-a uitat în jur după Will Standish, omul responsabil de revenirea lui în Anglia, după șaptesprezece ani.

Grăjdarul-șef al unchiului său, un bărbat cu părul blond-roșcat, stătea lângă un morman de lăzi stivuite într-un echilibru precar, aruncând priviri scandalizate spre Martín, secundul lui Hugh. În ciuda ordinului direct al lui Hugh, tânărul încă nu pusese pe el o cămașă și o haină. Hugh și-a dat ochii peste cap. Exact asta nu îi trebuia lui acum: o ceartă între incorigibilul lui secund și pudibondul lui fost servitor.

Nu că l-ar fi considerat vreodată pe Will doar un servitor, desigur. Will era unicul fiu al administratorul bătrânului conte de Davenport și era cu doar câteva luni mai mic decât Hugh. Tatăl lui Will fusese un om educat, care își crescuse fiul pentru a-i prelua funcția – un rol pentru care Will muncise din greu. Hugh nu fusese surprins să afle că vechiul lui prieten ocupase poziția de șef al grajdurilor, ceea ce își dorise întotdeauna, mai degrabă decât pe cea de administrator.

Hugh și Will fuseseră crescuți ca niște frați, fără să țină cont de diferența socială dintre ei. Dar, după ce Hugh plecase să învețe la Eton, iar Will începuse să studieze administrația împreună cu tatăl său, relația lor se schimbase pe nesimțite. În momentul în care Hugh fusese exmatriculat de la Oxford, ei doi deja nu mai erau apropiați. Chiar și așa, atunci când contele îl exilase pe Hugh pe continent, îl trimisese pe Will să îl însoțească în calitate de valet. Și, probabil, de sfătuitor al lui Hugh, așa cum Will fusese întotdeauna, fiind cel mai rațional și mai echilibrat dintre cei doi.

Încă de pe atunci, Will fusese cel care îl rugase mereu să se întoarcă.

Totuși, în ziua aceea, când Hugh urcase pe alee către Lessing Hall pentru prima dată după aproape două decenii, Will îl întâmpinase cu o atitudine rezervată, ca și cum ar fi fost un străin.

Ochii lui Hugh s-au îngustat; Will afișa acum aceeași expresie iritată. Se părea că fostul prieten al lui Hugh își petrecuse anii în care fuseseră despărțiți, exersând o atitudine superioară și impasibilă. Ei bine, Hugh presupunea că așa era mai bine decât să îți petreci șaptesprezece ani

luptând, ucigând și cutreierând toate bordelurile lumii. A dat drumul monoclului și s-a îndreptat spre oamenii aceia.

– Martín, îmbrăcămintea! a strigat el, regăsindu-și tonul de căpitan.

Tânărul francez s-a întors încet și i-a aruncat lui Hugh o privire insolentă; apoi a plecat.

Hugh s-a întors către prietenul lui.

– William!

Will și-a încrucișat brațele.

– Da, stăpâne.

Ceva din tonul lui Will a făcut ca temperatura lui Hugh să crească și a trebuit să depună eforturi pentru a păstra un ton civilizat.

– Scrisorile.

Nu era o întrebare.

– Le am, milord.

Buzele lui Will s-au strâns într-o linie simplă, acuzatoare, pe măsură ce extrăgea două bucăți de hârtie mototolită din buzunarul vestei.

Hugh le-a despăturit. Ambele erau scurte și scrise de mâna lipsită de cursivitate a unei persoane care nu avusese prea multe ocazii să scrie.

Prima dintre ele suna așa:

Nu cred că bătrânul conte te place și că are încredere în tine, Will Standish. Deci, îți dau un avertisment cinstit. Du-i departe de Lessing Hall pe Ladee Daffnee și pe băieți, altfel li se va întâmpla ceva rău. Ei sunt în pericol groaznic. Dacă ea rămâne aici, viața ei nu va mai merita să fie trăită.

A doua spunea cam așa:

Nu îți voi spune din nou, Will Standish. Excelența Sa este într-un pericol mai mare decât moartea! Du-o departe, foarte, foarte departe. Pe ea și pe băieți. Lucruri rele, rele, se vor întâmpla. Acesta este ultimul avertisment ce ți-l dau.

Lui Hugh i-au țiuit urechile; s-a uitat la celălalt bărbat și a fluturat scrisorile în aer.

– Asta? Asta e tot ce ai? Și-a dat seama că vocea lui urcase o octavă sau două și a respirat adânc pentru a o readuce la tonalitatea normală. Am parcurs peste jumătate pe glob pentru… asta.

Will s-a îndreptat și mai mult – ceva ce Hugh nu crezuse că ar fi fost posibil.

– Am făcut doar ceea ce mi-ai spus, milord. Am crezut că scrisorile erau explicite și amenințătoare.

I-a aruncat lui Hugh o privire inocentă, care l-ar fi făcut mândru chiar și pe un sfânt.

– Poate că am greșit la partea legată de precauție, dar m-am folosit de rațiunea mea, milord. Lord Davenport a fost foarte bun atât cu mine,

cât și cu sora mea – mai ales după necazurile ei. Aș face orice pentru soția și fiii lui.

Hugh a ignorat tonul de sfânt al lui Will și s-a concentrat asupra a ceea ce spunea prietenul lui, înghițindu-și dorința de a răbufni și de a se certa. La urma urmei, el, Hugh, fusese cel care își pusese încrederea în Will odată ce hotărâse să rămână mort pentru familia lui în toți acei ani care trecuseră.

După ce scăpase din captivitate, lui Hugh îi trebuiseră câțiva ani ca să își dea seama că nu dorea cu adevărat să întrerupă toate legăturile cu țara lui natală.

Așa că restabilise contactul cu Will Standish, cerându-i să îl informeze din când în când despre ceea ce se întâmpla pe acasă, dar cu păstrarea secretului privind faptul că supraviețuise. Will îi trimisese, poate, două duzini de scrisori de-a lungul anilor, în fiecare dintre ele implorându-l pe Hugh să îi permită să îi spună contelui că nepotul lui trăia. Hugh refuzase de fiecare dată, mai ales că nu intenționase să se întoarcă în Anglia sau să pretindă moștenirea ducatului. Era de părere că nu îi pricinuise contelui decât durere și că bătrânului îi era mai bine să îl creadă mort și să își vadă mai departe de viață. Chiar și așa, Will continuase să îl implore în fiecare scrisoare să se întoarcă, până când…

Hugh a pufnit, dându-și seama acum că îl manipulase un expert. Ce prost fusese! Will nu trebuia să îl mai roage în ultima lui scrisoare, pentru că, în sfârșit, obținuse ceea ce își dorise.

Acum acesta i-a întors lui Hugh privirea cercetătoare, cu o scăpărare de insolență dușmănoasă pe care nici un prieten sau servitor bine educat nu ar fi avut-o. Hugh a oftat; omul fusese întotdeauna îndărătnic, pedant și încăpățânat. Singura dată când Hugh câștigase o dispută cu el fusese atunci când Will, moleșit de febră, delirase.

Oare se considera o victorie dacă persoana cu care te certai era aproape inconștientă?

Hugh a alungat acel gând prostesc.

– M-ai indus în eroare în mod intenționat, nu-i așa?

Maxilarul lui Will s-a mișcat, dar el nu a spus nimic.

Hugh a dat frâu liber unor înjurături care l-au făcut pe celălalt să tresară.

– Mesajele tale au făcut să pară că Lady Davenport și tinerii mei veri aveau de înfruntat un pericol fizic iminent, de parcă ar fi fost cu toții personaje dintr-o versiune din Sussex a Castelului Otranto[2].

A ridicat scrisorile.

– De ce nu i le-ai arătat ei?

Will s-a mutat de pe un picior pe celălalt, cu ochii pironiți la iarbă. Singurele părți ale feței sale pe care le mai putea zări Hugh – fruntea și vârfurile urechilor – erau stacojii.

Hugh a răsuflat adânc.

– Înțeleg.

Și chiar înțelesese. Will întrevăzuse o șansă de a-l readuce pe pământ englezesc și găsise un pretext, indiferent de cât de neconvingător ar fi fost acesta.

Probabil că ar fi trebuit să fie măgulit că cel mai vechi prieten al lui își dorise atât de tare ca el să se întoarcă. Dar nu era. În schimb, maxilarul îl durea de la efortul de a nu țipa.

– M-ai amăgit în mod intenționat ca să mă readuci aici, nu-i așa? Te-ai gândit vreodată ce ar fi însemnat întoarcerea mea din morți pentru femeia pe care pretindeai că o protejai?

Will nu s-a mișcat și nici nu a vorbit.

Hugh și-a ridicat mâinile.

– Ei bine, începând de astăzi, eu sunt cea mai mare problemă a ei. Prezența mea în viața ei tihnită va fi mult mai dăunătoare pentru liniștea ei sufletească decât cele câteva bilețele anonime.

Hugh nici nu s-a obosit să menționeze cea mai mare amenințare pe care celălalt bărbat o dezlănțuise la adresa bietei văduve: Hugh însuși. Un om fără principii, imoral, care ar fi dorit-o pe văduva unchiului său și care ar fi făcut tot ceea ce i-ar fi stat în putință pentru a o avea.

Hugh a închis ochii și a respirat adânc. Apoi i-a deschis din nou și s-a lansat într-o nouă tiradă:

– Îți poți imagina scandalul pe care îl va dezlănțui vestea întoarcerii mele asupra familiei ei?

În cele din urmă, Will și-a ridicat privirea, cu o expresie încăpățânată.

– Tu mi-ai spus să îți dau de veste dacă aș fi considerat că era nevoie de tine aici – fie pentru a-l ajuta pe Excelența Sa, fie pe oricine altcineva din familia ta. Eu chiar cred că Lady Davenport și fiii ei sunt în pericol – un soi de pericol – așa că ți-am scris. Milord.

Ultimul cuvânt a fost rostit ca o concluzie plină de reticență.

Hugh și-a masat tâmpla cu cicatricea, care pulsa ori de câte ori era agitat, așa cum se întâmpla în clipa de față. În afară de fascinația instantanee pentru mătușa lui văduvă, reapariția neașteptată era suficientă pentru a-l face pe Hugh să își deplângă soarta. Totul avea să se năruie în momentul în care restul familiei afla că el se întorsese; în cel în care mătușa lui, Letitia, afla că el se întorsese.

„O, Doamne!“

Femeia aceea era mai înspăimântătoare decât o corabie plină cu pirați înarmați.

Hugh a închis ochii și a încercat să alunge imaginea. Oare era prea târziu să fugă înapoi în port, să se îmbarce în grabă pe corabia lui și să dispară din nou?

Castelul Otranto, de Horace Walpole – primul roman englezesc supranatural și una dintre cele mai influente opere de ficțiune gotică din toate timpurile

Capitolul 3

Servitoarea lui Daphne a început să vorbească înainte ca ușa să se fi închis, măcar:

– De ce s-a întors după atâta vreme? De ce a așteptat acest moment ca să se întoarcă – după moartea lordului Davenport? a întrebat Rowena, pășind și frângându-și mâinile atât de tare, încât Daphne auzea, din colțul celălalt al camerei, cum îi pocneau încheieturile.

Nu s-a prefăcut că nu știa la cine se referea Rowena.

Desigur că Daphne se întreba ea însăși același lucru, dar nu avea nici un rost să se mai frământe.

– Nu cred că am căderea să îi pun o astfel de întrebare, Rowena. În plus, de ce nu ar avea dreptul să se întoarcă la Lessing Hall? A fost întotdeauna casa lui. Încă este casa lui. Noi suntem în ilegalitate, așa cum bine știi. „Ca să nu mai vorbim de hoție și de minciună“, ar fi putut adăuga ea.

– În orice caz, aflarea motivelor lui nu modifică faptul că s-a întors și…

– Cunoști numele corabiei sale?

Daphne a clipit la întreruperea nepoliticoasă, uitându-se fix la reflexia în oglindă a femeii minione, în timp ce aceasta se apropia ca să o ajute să își dezbrace costumul.

– Poftim?

Rowena fusese slujnica mamei ei, iar Daphne întotdeauna o tratase mai degrabă ca pe o mătușă sau ca pe o soră mai mare, dar asta nu înseamnă că avea de gând să tolereze un astfel de interogatoriu ostil.

– Știi cum se numește corabia lui, milady?

– Numele corabiei? De ce aș ști cu ce corabie s-a întors?

Daphne și-a scos acul care îi fixa pălăria și și-a dat-o jos înainte de a se răsuci, preferând o confruntare față în față cu Rowena, în loc să se certe cu imaginea ei din oglindă.

– De ce pui aceste întrebări ciudate?

– Pentru că acea corabie este Batavia’s Ghost, iar el este căpitanul ei.

Daphne s-a holbat la servitoarea ei, în timp ce încerca să înțeleagă mesajul. A crezut că nu auzise bine.

– Batavia's Ghost?

– Da.

– Dar asta este…

Rowena a dat din cap, cu un aer sumbru.

– Da, Batavia's Ghost este corabia lui Standish Chiorul.

Daphne a râs.

– Ai fost teribil de dezinformată. Doar pentru că Lord Ramsay are doar un singur ochi, asta nu…

– Nu se mai vorbește de nimic altceva în aripa servitorilor.

– Nu sunt sigură că ar trebui…

Rowena a apucat-o de brațpe Daphne, cu o mână precum o gheară mică de fier.

– Standish Chiorul și Hugh Redvers sunt una și aceeași persoană. El este Corsarul Regelui, milady.

Daphne era atât de uluită, încât pur și simplu a rămas fără cuvinte, holbându-se la Rowena.

Tăcerea ei a părut să o stârnească pe bătrână, ai cărei ochi întunecați ardeau precum cei ai unui fanatic.

– Omul este un monstru – de aceea, cu ani în urmă, Lord Davenport l-a alungat. Iar acum se mai adaugă încă șaptesprezece ani de fărădelegi. Nu ai de unde să știi care va fi următoarea lui faptă rea. Revenirea lui acasă nu poate să aducă nimic bun, milady. Va afla adevărul despre băieți și va distruge toate eforturile noastre de până acum. Pieptul bătrânei tresălta, iar gura ei împroșca cu salivă. Nu îl poți lăsa să rămână la Lessing Hall. Nu poți. Trebuie să plece – oriunde, dar nu aici. El este…

– Oprește-te, Rowena!

Ura de pe chipul femeii îi stârnise lui Daphne un sentiment de respingere, așa că și-a smuls brațul din încleștarea ei.

– Ce te-a apucat? Crezi că aș putea fura tot ce este al lui și apoi să îi refuz ședereachiar sub acoperișul propriului său cămin? Bineînțeles că trebuie să rămână aici și bineînțeles că îi voi spune adevărul. Pur și simplu am nevoie de ceva timp pentru a găsi cel mai bun mod de a aborda situația.

Ultimele cuvinte îi erau adresate mai degrabă ei decât servitoarei.

Daphne a vrut să se întoarcă, dar Rowena a apucat-o din nou de braț.

– Nu înțelegi. Erai doar o copilă la vremea la care a plecat Hugh Redvers. Era un demon – diavolul însuși –, nu era în stare de nimic altceva decât de jocuri de noroc, bătăi și desfrânare. A făcut lucruri rele, rele – lucruri care nu pot fi rostite și care au dus la exmatriculareaa lui de la acea școală cu pretenții. Lucruri care depășeau cu mult greșelile unui tinerel – era rău… era demonic. De îndată ce s-a întors la Lessing Hall, acoperit de rușine, a omorât unul dintre caii contelui și a lăsat-o grea pe

Meg Standish, iar apoi a abandonat-o.

Daphne a rămas cu gura căscată.

– Da, poți să te uiți așa la mine, dar este adevărat – Meg și încă multe altele. Satele din jur sunt pline de bastarzii lui blonzi, cu ochi verzi. Iar acum el este diavolul cu douăzeci de ani de experiență în plus…

Rowena a privit mai atent costumul de călărie al lui Daphne.

– O, Doamne! Lipsesc doi nasturi și… ăsta este sânge, cumva?

Vocea i s-a ridicat cu cel puțin două octave, iar ochii ei căprui-închis au analizat-o pe Daphne din cap până în picioare, descoperind adevărul.

– Nu este sângele meu, ci al lui Malcolm, a spus, absentă, Daphne, uimită de tirada Rowenei.

Roșeața care colorase obrajii bătrânei a dispărut iute de pe fața ei slabă.

– Malcolm? Ce s-a întâmplat? A făcut…

Daphne a apucat-o de umeri.

– Rowena, oprește-te! Nu te poți comporta astfel de fiecare dată când e rostit numele lui Malcolm, pentru că altfel o să mă dai de gol.

– Ce s-a întâmplat, milady? a insistat ea.

– Malcolm m-a abordat după ce băieții și Caswell au coborât la pârâu. A încercat să mă… agreseze.

Rowena a dat drumul unei răsuflări șuierătoare.

– Probabil că era cu ochii pe tine. Supraveghea casa și aștepta. Probabil că urmărește această oportunitate de când a murit contele.

– Nu avem de unde să știm asta, a protestat Daphne, deși bănuia că Rowena spunea adevărul.

– Ți-a făcut ceva rău?

– Nu, eu sunt cea care l-a rănit. Eu… l-am lovit.

La amintirea chipului însângerat, fața lui Daphne a prins culoare, o combinație de jenă și de mândrie.

– L-ai lovit?

Daphne s-a întors spre oglindă, astfel încât femeia aceea cicălitoare să termine cu dezbrăcatul ei.

– Da, l-am lovit în față cu fruntea. S-ar putea să îi fi spart nasul – de aici și sângele. Apoi a apărut Lord Ramsay, iar Malcolm a plecat.

Daphne s-a oprit aici. La urma urmei, la ce bun să îi spună istericei sale servitoare despre șantajul la care o supusese Malcolm înainte ca ea să îi spargă nasul?

S-a cutremurat doar imaginându-și care ar fi fost răspunsul Rowenei dacă ar fi aflat că Malcolm o amenințase să dezvăluie, dacă nu ar fi fost de acord să îl ia de bărbat, că el era adevăratul tată al copiilor ei. Sau că exista și o variantă: îi dădea lui Daphne răgaz să se gândească la asta, dar întârzierea avea să o coste o mie de lire sterline.

Mai ales nu-i putea povesti Rowenei că Malcolm o înhățase, spunându-i că voia să le ofere lui Lucien și lui Richard un frate sau o

soră, pentru a se asigura că Daphne lua, apoi, cea mai bună decizie. Acest gând a făcut-o să îi arunce un zâmbet fioros reflexiei sale din oglindă, amintindu-și cum acea ultimă ofensă a lui Malcolm o făcuse să îl lovească. Faptul că îi spărsese nasul nu compensa nici pe departe ceea ce se întâmplase ultima dată când el o atinsese, dar oare ce ar fi putut să compenseze vreodată nenorocirea care se întâmplase atunci?

Daphne a surprins privirea Rowenei în oglindă. Chipul bătrânei era împietrit de groază.

– Pot să ghicesc de ce Malcolm a fost acolo, dar de ce te căuta Hugh Redvers? Ce naiba vrea, milady – de ce? De ce s-a întors după atâția ani?

Daphne nu își putea învinui servitoarea pentru că rostise acea întrebare. De ce se întorsese el după o absență de aproape două decenii? Și chiar mai important decât atât: oare ce văzuse și auzise în poiană, cu câteva ceasuri în urmă?

*

După ce Hugh a reușit să găsească refugiu în camerele sale, Kemal era deja acolo, agitându-se în legătură cu îmbrăcămintea stăpânului și mormăind în sinea lui despre niște imperfecțiuni vizibile doar pentru el. În ciuda faptului că Kemal își asumase destul de târziu rolul de valet, o făcuse cu toată responsabilitatea.

Domnul Boswell se se mișca încolo și încoace prin casa lui de lemn, care era copia perfectă, în miniatură, a casei lui Hugh din Shanghai. Horace și Horatia, cei doi pui Shar Pei, erau cuibăriți pe o pernă mare de catifea.

Doar Marele Sud-Vestic a salutat intrarea lui Hugh:

– Abandonați vasul! Abandonați vasul!

Papagalul și-a punctat ordinul cu un râs diabolic.

– Ar fi trebuit să las pasărea asta ticăloasă pe Ghost, a mormăit Hugh.

Kemal a ignorat comentariul și a început o inspecție minuțioasă a hainelor lui Hugh, în timp ce acesta încă le purta.

– Kemal…, a început stăpânul lui, prea obosit pentru a tolera criticile obsesive ale valetului.

Kemal și-a lăsat mâinile în jos.

– Te voi bărbieri în timp ce ți se umple cada, căpitane.

– Excelent.

În timp ce Kemal îi scotea cizmele, Hugh a revăzut, în gând, întâmplările din ziua respectivă.

Emoția stârnită de intrarea corabiei Batavia's Ghost în port ar fi fost amuzantă, dacă Batavia, cu acel prilej, nu ar fi fost pe punctul de a fi scufundată de poliția locală, un echipaj alert și destul de neexperimentat, având tendința de a trage mai întâi și de a pune întrebări abia după aceea. Agenții fiscali care aveau în responsabilitate acea parte de țărm nu mai întâlniseră niciodată o corabie atât de

faimoasă, așa că rămăseseră sceptici chiar și după ce văzuseră scrisoarea de licență a Bataviei. Hugh fusese nevoit să le prezinte o colecție impresionantă de documente pentru a-i convinge, chiar și o scrisoare așternută pe hârtie și semnată de însuși amiralul Nelson.

Amiralul fusese cel care îl convinsese pe Hugh să urmeze o carieră de corsar.

Hugh se aflase cândva într-o zonă maritimă în care se făcea contrabandă, și astfel întâlnise corabia lui Nelson, Agamemnon, care încerca să scape de o escadră franceză. Din solidaritate față de compatriotul aflat în dificultate, Hugh deturnase cu lovituri de tun corabia franceză, înainte de a se întoarce și de a scăpa de ambuscadă ca prin urechile acului. Acțiunile lui fuseseră suficiente ca să îi permită lui Nelson să scape din ambuscadă și să lupte în continuare.

Câteva luni mai târziu, Hugh îl întâlnise pe Nelson la Tunis, unde povestea evadării îl precedase pe tânăr precum un sirocco[3].

Nelson își arătase recunoștința dându-i lui Hugh documente menite să îi ușureze acestuia din urmă drumul în situații dificile și, de asemenea, îl ajutase să obțină scrisoarea de licență pentru Batavia. Faimosul amiral fusese primul care îi mulțumise – și, de asemenea, cel care îl numise Corsarul Regelui –, dar, de-a lungul anilor, mulți alți membri ai marinei britanice, de la umili mateloți până la șeful marinei, ajunseseră să aprecieze Batavia's Ghost și pe căpitanul ei cu un singur ochi.

Acum Hugh s-a îmbrăcat cu unul dintre costumele lui extravagante, o ținută în verde smarald și auriu, un cadou de la amanta lui din New Orleans. Și-a scos plasturele de pe ochi și l-a aruncat pe măsuța de toaletă, luând loc în fața oglinzii în timp ce Kemal se pregătea să îl radă.

A oftat în timp ce își studia chipul îmbătrânit și plin de cicatrici; părea bătrân – și se simțea și mai bătrân. Lumina strălucea pe lama briciului în timp ce Kemal îl ascuțea, amintindu-i lui Hugh de un altul, care avusese o lamă la fel de ascuțită și care îi scosese ochiul cu cincisprezece ani și jumătate în urmă. Pleoapa îi fusese salvată numai și numai pentru că ochiul fusese deschis în clipa în care i-l străpunsese lama; o binecuvântare pe care nu o apreciase decât ceva timp mai târziu. Hugh știa că ar fi trebuit să se bucure fiindcă tot ceea ce pierduse nu fusese decât un singur ochi, dar încă mai simțea furie când se uita la cicatrice: furie față de cei care îi făcuseră asta. Îi ucisese pe cinci dintre acei bărbați, dar ultimul – cel mai rău dintre ei – încă trăia și respira, în vreme ce mulți alți bărbați, cu mult mai buni decât el, nu mai trăiau. Așa cum pățea de fiecare dată, cicatricea l-a durut la acel gând; așa urma să se întâmple până când el avea să pună capăt tuturor acelor amintiri.

Dar mai întâi trebuia să se concentreze asupra acelor scrisori de amenințare pe care i le dăduse Will.

Un chip minunat îi plutea în fața ochilor. Frumusețea distantă, de

neatins, a contesei, și corpul ei perfect și catifelat ar fi fost motive suficiente ca lui să îi fie pusă la încercare rezistența. Dar ceea ce îi stârnise cu adevărat interesul fuseseră privirile dure pe care ea i le aruncase ori de câte ori o tachinase.

– Căpitane?

Hugh a clipit și s-a uitat în oglindă. În timp ce el avea fantezii cu tânăra și atrăgătoarea lui mătușă, Kemal terminase cu bărbieritul.

S-a ridicat în picioare, și-a dat jos haina și a intrat în camera de baie din marmură gri cu alb, unde îl aștepta apa aburindă. Articulațiile i-au pocnit și mușchii l-au durut în timp ce cobora într-o cadă foarte mare, care fusese construită pentru bunicul lui Hugh, un bărbat care fusese chiar și mai înalt decât era acum nepotul său. S-a întins pe spate și și-a lăsat mintea să plutească în timp ce se îmbăia, îndreptându-și gândurile de la mătușa cea atrăgătoare înapoi la recenta călătorie.

Ca urmare a scrisorii primite de la Will, Hugh se afla deja în drum spre Anglia, când primise un mesaj urgent de la o femeie cu care nu mai vorbise de dinainte de evadarea lui din palatul sultanului Babba Hassan.

Femeia era doar o copilă ultima oară când o văzuse Hugh – avea doar paisprezece ani când fusese dată sultanului de către pirații care îi capturaseră pe ea, pe Hugh și încă alte câteva zeci de pasageri. Chiar și acum amintirea acelei zile era una dureroasă. În timp ce o târau departe, fata plânsese de parcă i s-ar fi frânt inima. Din prostie, Hugh se dusese după ea, iar oamenii lui Barbarossa îl apucaseră și îl biciuiseră până la sânge pentru eforturile lui inutile.

Hugh și-o scosese din minte în următorii doi ani, temându-se că avea să înnebunească dacă se gândea la viața ei în haremul sultanului, care se afla doar la o aruncătură de băț de locul în care el muncea în fiecare zi, sub privirea supraveghetorului. Dar nu o uitase niciodată și, atunci când își planificase evadarea, îi trimisese un mesaj. Ea nu îi răspunsese niciodată.

Până atunci. Reușise cumva să supraviețuiască șaptesprezece ani în palatul sultanului. Dar se pare că norocul ei se sfârșise în cele din urmă și că se găsea într-un pericol teribil. Mesajul fusese unul categoric: Hugh trebuia să vină de urgență la Oran.

Dacă n-ar fi fost și urgența legată de mesajul lui Will Standish, Hugh ar fi mers el însuși la Oran. Misiva lui Will fusese aproape disperată, așa că Hugh îi trimisese pe trei dintre cei mai buni oameni ai săi în Gran Canaria, cu instrucțiuni să închirieze următoarea corabie care pleca spre Marea Mediterană. Oamenii fuseseră instruiți ca, odată ajunși la Oran, să îi găsească pe Mia și pe fiul ei și să îi țină în siguranță până când Batavia's Ghost se întorcea după ei.

Hugh și-a săpunit pielea plină de cicatrici care i se întindeau de pe brațul stâng peste piept, în timp ce se gândea la următoarea călătorie a corabiei sale – o călătorie care trebuia să aibă loc fără el. Odată întors în Anglia, avea să rămână aici și să dea de cap scrisorilor de amenințare.

Fuseseră deja luate măsuri pentru ca Batavia să fie gata să plece imediat – poate chiar profitând de mareea de a doua zi, cu secundul său la cârmă. Hugh ar fi vrut să trimită Batavia pe drum înainte ca vestea despre întoarcerea lui să ajungă la urechile ziariștilor și să transforme întregul district Eastbourne într-un circ. S-a strâmbat.

Acel butoi cu pulbere avea să explodeze mai devreme sau mai târziu, iar Hugh trebuia să fie acolo pentru a stinge vâlvătaia atunci când aceasta avea să se aprindă.

Hugh a analizat cele două scrisori pe care i le arătase Will. De atunci înainte, prima și singura persoană de pe lista lui de suspecți era Malcolm Hastings. Hugh nu știa dacă Hastings era sursa scrisorilor, dacă el era motivul lor sau al unei alte amenințări, dar cu siguranță că avea să afle.

S-a scufundat în cadă până la gât, clătindu-și, astfel, săpunul de pe corp. Nu-i plăcea să știe că, fără ca el să fie pe punte, Batavia se afla în situații periculoase, dar, de asemenea, nu putea trece complet cu vederea îngrijorările lui Will și nu putea să plece de la Lessing Hall fără să analizeze problema.

Hugh a pufnit. Nu avea deloc conștiința împăcată; cel puțin, nu în situația în care trebuia să se lupte tot timpul cu dorința de a se culca cu frumoasa văduvă.

Vânt uscat și cald, provenit din deșerturile Africii de Nord, care bate pe coasta Mării Mediterane

Capitolul 4

Daphne și-a petrecut restul zilei rezolvând nenumăratele probleme administrative generate de sosirea lui Hugh. Prin urmare, cu doar mai puțin de o oră înainte de cină, s-a întors în camerele ei pentru a se odihni, a se spăla și a se schimba.

Era sigură că rochia pe care Rowena o alesese pentru acea seară era cea mai neatractivă ținută din garderoba ei – poate chiar din întreaga ei existență. Daphne lăsase întotdeauna la latitudinea servitoarei ei să îi aleagă îmbrăcămintea, pentru că nu era interesată de astfel de chestiuni. Dar chiar și Daphne, cu lipsa ei totală de cunoștințe în materie de modă, a observat că rochia, într-o nuanță gri-cenușie, era îngrozitor de urâtă.

Pentru o clipă, s-a gândit să îi reamintească Rowenei că nu mai era în perioada de doliu și să îi ceară să îi aleagă o altă rochie. Însă în cele din urmă a decis că nu mai avea dispoziția să se mai certe încă o dată cu servitoarea ei cea plină de resentimente.

O enerva chiar și faptul că se gândea la rochii. Mereu disprețuise chestiunile frivole precum îmbrăcămintea și moda.

O enerva și mai mult faptul că persoana din spatele interesului ei brusc pentru îmbrăcăminte era un bărbat care nu ar fi observat niciodată – mai ales de la înălțimea celor aproape doi metri ai lui – o femeie minionă, respectabilă, cu ochelari, așa cum era ea.

Și în mod special o enerva faptul că reacția corpului ei la apariția lui extrem de masculină fusese atât de rapidă și aproape copleșitoare.

Daphne își spunea că, probabil, nici femeile mult mai sofisticate decât ea nu ar fi rămas impasibile în preajma unui astfel de bărbat. Dar un astfel de gând nu îi era de nici un ajutor.

Nu era doar trupul lui superb – ceea ce o tulbura destul de tare –, ci la asta se adăugau încrederea în sine, aerul de pericol și magnetismul sălbatic pe care le emana.

Și apoi mai conta și faptul că el era Standish Chiorul.

Daphne și-a dat ochii peste cap; era un pirat, pentru numele Domnului! Și nu orice pirat, era Piratul. Ei bine, dacă cineva ar fi dorit

să se exprime mai precis – iar precizia era o calitate foarte apreciată de Daphne –, bărbatul acela nu era în realitate pirat, ci corsar. Un pirat care avea binecuvântarea regelui, cu alte cuvinte. Același om pe care toată populația Marii Britanii îl numea Corsarul Regelui. Era dincolo de orice imaginație ca însuși nepotul soțului ei să se dovedească a fi nimeni altcineva decât Standish Chiorul, spaima piraților și a marinarilor francezi de pretutindeni. Ce ar fi spus Thomas despre întoarcerea nepotului său? Ce ar fi gândit despre atracția subită pe care o simțise tânăra lui soție, care în mod normal era o femeie banală, față de un bărbat cu reputație de crai notoriu și de personaj periculos? Daphne a zâmbit la acel gând. Thomas avusese un simț fin al absurdului – la fel ca și Hugh Redvers, care nu se străduia să și-l mascheze, așa cum făcuse bătrânul ei soț.

Un lucru pe care Daphne îl știa cu siguranță era că apropierea de Hugh – adică să locuiască sub același acoperiș cu el – ar fi adus-o în situații periculoase. Și, cel mai probabil, într-unele umilitoare.

Dar ce altceva putea face? Să îi mărturisească adevărul despre fiii ei la cina din acea seară și să plece înainte de zorii zilei? Și unde să se ducă? Și cum avea să se descurce? Ar fi trebuit să îi ia pe gemeni și să îi înghesuie în casa dărăpănată din Yorkshire – singura proprietate pe care o deținea cu adevărat?

Avea o parte de moștenire care îi revenea datorită condiției de văduvă, așa că ar fi avut ceva bani pentru a duce o existență umilă. Dar ce fel de viață ar fi dus fiii ei în urma unui astfel de scandal? Și dacă Hugh Redvers era genul de om răzbunător?

Greața și frica i se agitau în stomac și și-a apăsat mâinile pe pântec.

În urmă cu ani de zile, Hugh Redvers dispăruse fără să ia ceea ce era al lui – așa că Daphne ar fi avut, oare, și ea dreptul să își permită un răgaz pentru a găsi rezolvarea problemei? Oare avea și ea dreptul să își facă planuri?

Chipul însângerat al lui Malcolm i-a trecut prin minte și a închis ochii. Malcolm. Uitase de el și de amenințările lui. O, Doamne! Cât timp avea să mai fie nevoită să îl suporte pe Malcolm urmărind-o ca un câine turbat?

Daphne medita la acea problemă în timp ce Rowena se agita ca să o pieptene, încercând să îi ascundă zgârietura și cucuiul de pe frunte. Mai devreme, Daphne aproape că reușise să o calmeze pe arțăgoasa ei servitoare după ce aceasta îi descoperise rana.

– Trebuie să treci imediat în pat, domnișoară Daphne.

– Nu am de gând să fac asta, Rowena.

– Chiar trebuie. Voi pregăti o cataplasmă, iar tu…

– Nu mă voi certa cu tine, răspunsese ea cu o voce glacială.

Dar bineînțeles că acel refuz nu fusese de ajuns, iar cearta mai continuase încă o jumătate de oră.

Cum să stea întinsă în pat, cu o cataplasmă urât mirositoare pe

frunte, în timp ce Hugh Redvers era prin preajmă? Daphne simțea prea multă neliniște ca să zacă în pat, chiar dacă ar fi avut chef să se odihnească.

În timp ce servitoarea îi îmblânzea buclele blonde, Daphne se uita la mâinile abile ale Rowenei, cu gândul la Hugh Redvers și la seara care o aștepta. Cum și-ar fi dorit ca, atunci când avusese ocazia, să îl fi întrebat pe Thomas mai multe despre moștenitorul lui dispărut! Dar subiectul fusese întotdeauna unul dureros pentru soțul ei, iar Daphne știa că Thomas se învinovățise pentru că îl trimisese pe Hugh pe continent, cu mulți ani în urmă.

Amintindu-și de iubitul ei soț, prieten și mentor, ea a simțit din nou în piept acea apăsare familiară. Thomas fusese bun cu ea în atât de multe feluri – din momentul în care îi oferise protecția numelui său și apoi în toți anii care urmaseră. Fusese deosebit de bun cu copiii – pe care îi numise întotdeauna ai lor.

– Sunt cei mai buni fii pe care un bărbat și i-ar putea dori, Daphne. Iar tu, draga mea, spusese Thomas pe patul de moarte, ești fiica pe care mi-am dorit-o întotdeauna. Deși îmi pare rău că ai fost forțată să accepți o căsătorie de conveniență și nu te-ai căsătorit din dragoste, așa cum ai fi meritat, mă simt onorat că te-am putut ajuta.

După accidentul de călărie care îl lăsase paralizat și aproape distrus, Daphne stătuse la căpătâiul lui Thomas zi și noapte. Nu putuse să își imagineze viața fără prezența lui protectoare și grijulie. Fără dragostea lui.

– Mi-aș dori doar ca mama ta să fi trăit, pentru a vedea femeia puternică și frumoasă care ai devenit, Daphne. Ar fi fost atât de mândră!

În acele clipe, privirea contelui fusese tulbure și ațintită undeva în depărtare, iar Daphne știuse că el o avusese atunci în fața ochilor pe mama ei, pe Althea – cea mai dragă prietenă a lui Thomas – mai degrabă decât pe ea, pe Daphne.

– Ești încă tânără, iar cea mai mare dorință a mea este ca, după ce mă duc eu, să îți găsești, în sfârșit, fericirea.

– Am fost fericită cu tine, Thomas.

Zâmbetul lui blând fusese plin de durere.

– Vreau să îți găsești dragostea – o dragoste așa cum am trăit eu.

Lui Daphne i s-au umplut ochii de lacrimi amintindu-și acele cuvinte, printre ultimele pe care le rostise Thomas.

Rowena a privit la imaginea din oglindă a stăpânei sale, oprindu-se din ceea ce făcea.

– Nu te simți bine, milady?

Ea a clătinat din cap și și-a șters lacrimile cu dosul palmei.

– Mă simt bine. Mi-ar plăcea să port bijuteria de jad în seara asta, Rowena.

Servitoarea s-a încruntat înainte de a lua din cutia lui superbul colier de jad – un alt cadou de la Thomas – și de a-l prinde în jurul gâtului lui

Daphne.

Daphne a dat din cap spre imaginea ei din oglindă și s-a ridicat, lăsând-o pe Rowena să îi pună pe umeri un șal gri, destul de urât, înainte de a se întoarce și de a pleca.

Pasul îi era ușor și și-a dat seama că aștepta cu nerăbdare cina, în ciuda tuturor grijilor care o apăsau. După moartea lui Thomas, cina devenise un eveniment mai degrabă incert, din moment ce doar Daphne și cumnata ei, Amelia, mai rămăseseră la Lessing Hall. A spune că Amelia era distrată ar fi fost ca și când i-ai fi subapreciat pe cei incluși în această categorie. Amelia fie că uita cu totul de cină, fie că aprecia greșit ora și apărea câteva ceasuri mai târziu – sau chiar mai devreme. Și chiar dacă reușea să ajungă la timp, mintea ei zbura altundeva. Iar atunci când era prezentă mental, nu putea fi auzită din cauza lătratului asurzitor al alaiului ei de mopși care o urmau peste tot, inclusiv în sufragerie. Să ia cina cu cineva care era prezent atât fizic, cât și mental, ar fi fost o experiență nouă pentru Daphne.

Atunci când a sosit ea, Hugh era deja în sala de mese.

Soțul lui Daphne fusese un bărbat masiv, dar fusese trecut de șaptezeci de ani la vremea la care se căsătoriseră, iar formidabilul lui trup se micșorase cu timpul. Hugh Redvers era în floarea vârstei, iar sala veche, cu pereți de piatră, cu mobilierul ei de lemn masiv și cu uriașele candelabre de fontă era un fundal perfect pentru prezența lui impunătoare.

Daphne și-l putea imagina pe Hugh Redvers bând și chefuind împreună cu camarazii săi după o zi în care îi uciseseră pe invadatorii normanzi. Podeaua ar fi fost acoperită cu stuf mirosind pătrunzător, iar câinii și femeile ar fi înconjurat masa aflată pe un postament masiv, în timp ce bărbații și-ar fi făcut cu ochiul peste vasele pline cu mied, cu ochii sclipindu-le feroce la amintirile despre violențele din ziua respectivă. Un bou întreg s-ar fi învârtit într-un proțap în șemineul imens și…

– Mătușă? Chipul frumos al lui Hugh era aplecat spre al ei. S-a întâmplat ceva?

Ea a clipit rapid, alungând imaginea lui îmbrăcat în veșminte de piele și cu pletele în vânt.

– Nu, sunt bine.

Singurul ochi i-a licărit privindu-i rochia neatrăgătoare, expresia lui rămânând impenetrabilă la efectul produs de îmbrăcămintea ei hidoasă. El, în schimb, era întruchiparea perfecțiunii, cu aerul lui de corsar care purta o ținută de seară. Fracul negru, extrem de fin, făcea ca umerii largi să îi pară de dimensiuni gigantice, în timp ce eșarfa de la gât, aranjată simplu, îi delimita chipul atrăgător de un piept la fel de lat ca un teren de rugby.

Pantalonii de satin negru se modelau ademenitor pe linia tensionată a mușchilor și tendoanelor, iar ciorapii albi, subțiri, îi puneau în

evidență pulpele musculoase. Singura pată de culoare din ținuta lui era vesta, care era de o nuanță de verde atât de închis, încât părea aproape negru.

Hainele acelea erau cuviincioase, dar Hugh Redvers era dracul gol – și ce superbă trebuie să îi fi fost goliciunea! – iar îmbrăcămintea civilizată nu reușea să mascheze asta. Emana putere, pericol și un dispreț sălbatic față de restricțiile sociale și de moravuri. Era genul de om care făcea tot ceea ce își dorea, fără să îi pese, indiferent dacă atitudinea lui se conforma sau nu normelor societății civilizate.

Ceva din strălucirea ochilor lui o făcea pe Daphne să vrea să fugă și să se ascundă. Și-a reprimat gândul prostesc și s-a întors ca să se uite la portretul pe care el îl studia în momentul în care ea își făcuse apariția. Era un portret în mărime naturală al mătușii lui, Eloisa, prima soție a lui Thomas Redvers. Daphne s-a întrebat dacă lui Hugh nu cumva i se părea ciudat ca un portret uriaș al primei soții a lui Thomas să atârne în sala ei de mese.

– Nu te deranjează să iei masa sub privirea autoritară a predecesoarei tale? a întrebat el ca un ecou al gândurilor lui Daphne, provocându-i acesteia fiori de îngrijorare pe șira spinării.

Ea și-a ridicat ochelarii pe nas și și-a umezit buza inferioară, care era inexplicabil de uscată.

– Crezi că pare autoritară? Eu o găsesc mai degrabă veselă.

Hugh Redvers s-a aplecat foarte mult și a venit aproape de ea, ca și când ar fi vrut să privească portretul din unghiul ei. Partea dreaptă a corpului lui Daphne s-a înfierbântat, iar ea s-a îndepărtat, rugându-se în gând ca el să nu fi observat mișcarea prin care îl evitase.

– Nu, a spus el în cele din urmă. Cu siguranță că este și autoritară, și destul de critică. Pe când eram copil, ori de câte ori făceam năzbâtii, simțeam mereu că ea mă privea în același mod ca și unchiul meu. Și am făcut foarte multe năzbâtii, să știi.

– Nu am nici un dubiu că așa a fost.

Buzele lui au schițat un zâmbet răutăcios.

– Mă privești cu o dezaprobare atât de severă – foarte asemănătoare cu cea a unei profesoare care are de-a face cu un băiat obraznic. Cred că ți-ar plăcea să mă disciplinezi? Să mă pui, poate, să transcriu de o sută de ori o poezie moralizatoare? Și-a întins mâinile uriașe. Sau, poate, să mă bați cu bățul peste degete?

Daphne și-a dat seama că era roșie ca racul.

– Te asigur că nu mă gândeam la nimic de genul acesta.

– Așa? Dar la ce te gândeai?

Ea a strâns din buze, iar el a chicotit.

– Ai auzit povești despre mine, mătușă? Oare cineva să mă fi pus într-o lumină proastă?

Daphne nu credea că el voia un răspuns la acele întrebări, așa că s-a uitat la cele trei tacâmuri pregătite, întrebându-se cât timp ar mai fi

trebuit să o aștepte cu cina pe cumnata ei.

Baronul a observat privirea ei rapidă.

– Văd că mătușa mea, Amelia, întârzie în mod obișnuit.

– Mi-e teamă că în prezent nu își mai amintește de fiecare dată care este ora mesei.

– Nu doar în prezent.

A condus-o pe Daphne până la masă și l-a îndepărtat pe lacheu cu un singur gest, ajutând-o el însuși să se așeze.

– Mătușa Amelia intra adesea, însoțită de armata ei de căței, în mijlocul mesei, după masă, cu câteva ore înainte de masă, a continuat el. Odată, chiar i-a întrerupt pe domnii care își fumau deja trabucurile și beau câte un pahar de Porto.

Daphne nici nu trebuia să depună eforturi pentru a-și imagina scena; cumnata ei cea distrată se comportase la fel cu prilejul unuia dintre puținele evenimente mondene pe care ea și Thomas le găzduiseră. Îl făcuse pe soțul ei, care de obicei era un om calm, să își piardă cumpătul.

– Aș fi crezut că întoarcerea ta după aproape două decenii ar fi determinat-o să vină la timp la masă, a spus Daphne.

Cu siguranță că nici măcar o femeie atât de aeriană precum Amelia Redvers nu ar fi putut să nu observe reîntoarcerea din morți a nepotului ei.

Hugh a râs.

– Dimpotrivă, am întâlnit-o în galerie mai devreme și nu mi-a lăsat impresia că ar fi observat că am lipsit. Mărturisesc că asta mi-a lăsat destul de multe cicatrici.

– Mă aștept să fie și mai multe sub cele pe care le ai deja.

El a scos unul dintre hohotele lui de râs tulburătoare.

– Touché, draga mea mătușă! Sunt măgulit că ai observat… tăieturile mele.

În mod previzibil, fața lui Daphne s-a înfierbântat la insinuările lui.

– Folosirea acestui cuvânt nu va face nimic altceva decât să stârnească speculații neavenite.

– „Tăieturi“?

Colțul gurii lui Daphne a început să zvâcnească în sus, dar ea s-a abținut din răsputeri.

– Cuvântul „mătușă“, Lord Ramsay, după cum prea bine știi. Nici nu vreau să mă gândesc că ai putea călători prin țară amintindu-le tuturor de relația noastră ridicolă.

El s-a aplecat spre ea.

– Și ce ți-ar plăcea să fac?

Daphne a tușit pentru a-și înăbuși râsul, care aproape că o trăda. În mod categoric, refuza să îl încurajeze. În schimb, ea și-a îngustat ochii într-o privire pe care, în general, le-o arunca fiilor ei pentru a-i pune la punct.

– Poți să mă strigi pe numele de botez, care este Daphne.

– Dorința ta este porunca mea… Daphne.

Tonul lui cald și buzele senzuale au făcut ca numele acela să sune precum cel al unui scandalos și ciudat obiect de lenjerie intimă.

Ea a strâns din buze și i-a făcut semn majordomului să înceapă să servească cina. Șase lachei au invadat încăperea aceea întinsă și, sub privirea sfredelitoare a lui Gates, au așezat pe masă primul fel de mâncare.

– Mulțumesc, Gates, a spus Daphne după ce valeții au înșirat înaintea celor doi meseni suficientă hrană pentru un întreg sătuc. Eu și domnul Ramsay ne vom servi singuri.

– Foarte bine, doamnă, a murmurat Gates, fără să dea nici un semn de uimire la solicitarea ei neobișnuită.

Era neobișnuită, dar Daphne voia să stea de vorbă cu noul ei nepot fără audiența formată din servitori cu priviri și cu auz ascuțite. La urma urmei, era foarte posibil ca ea să fie nevoită să abordeze subiectul Malcolm. Dacă ar fi făcut-o, nu ar fi vrut să împărtășească acea conversație neplăcută cu toți vecinii.

S-au servit cu diversele feluri de mâncare și tăcerea a umplut încăperea, exceptând sunetul făcut de tacâmurile care atingeau farfuriile de porțelan.

Atunci când a devenit clar că Hugh Redvers nu avea intenția de a-i satisface în mod voluntar curiozitatea lui Daphne, aceasta a lăsat furculița și cuțitul și s-a întors spre el.

– Și ce apelativ să folosesc în cazul tău: Lord Ramsay sau Căpitanul Standish?

Dacă crezuse că avea să îl pună în dificultate cu informațiile pe care le deținea despre el, Daphne se înșelase. Din contră, el s-a așezat mai comod pe scaun, precum un pașă indolent și relaxat care își supraveghea domeniul.

– Ai dreptate… Daphne, pentru o perioadă destul de mare de timp lumea mi-a atribuit numele de Standish Chiorul. A ridicat paharul ca și cum ținea un toast. Dar îndrăznesc să spun că, de vreme ce m-am întors în lumea civilizată, trebuie să ne luăm rămas-bun de la acest nume.

Tonul batjocoritor ilustra opinia lui despre acea lume. Și ce însemna asta? „Atât timp cât s-a întors“? Se ducea undeva? Înainte ca Daphne să poată întreba, el a continuat:

– Așa cum am spus mai devreme astăzi, suntem rude. Așa că trebuie să îmi spui Hugh.

La rândul ei, Daphne i-a întors zâmbetul leneș și amuzat. Dacă voia să consolideze fragila lor relație, nu putea să ignore o astfel de oportunitate.

– Foarte bine, Hugh, pentru că suntem o familie, poate că mă vei lămuri cu privire la locul în care ai fost în ultimele două decenii? Cred că merit să știu măcar atâta lucru despre întoarcerea ta neașteptată din morți, de vreme ce, înainte de finalul acestei săptămâni, viața noastră va

fi principalul subiect de conversație în fiecare cătun, sat și oraș din Marea Britanie – dacă nu chiar este deja.

În loc să pară afectat, el a rânjit.

– O, dar ce idee excelentă, Daphne!

Nu era răspunsul la care se așteptase ea.

Însă el încă nu terminase ce avea de spus.

– Acum, că suntem o familie, presupun că ambii avem dreptul de a afla trecutul personal al celuilalt.

S-a aplecat spre ea.

– Trebuie să recunosc că sunt la fel de curios cu privire la trecutul tău precum ești și tu cu privire la al meu.

Daphne a înghițit în sec. Bine. Fusese o strategie destul de prost gândită din partea ei, nu?

Ar fi putut la fel de bine să îi spună în acel moment întreaga ei poveste umilitoare și să nu mai aibă parte de un viitor plin de suferință. În schimb, și-a pus lacăt la gură. Strâns.

El a luat o înghițitură de vin.

– Dacă nu consideri că ar fi un gest lipsit de cavalerism din partea mea, pot să încep eu primul?

Daphne a dat din cap, nemaiavând încredere că putea să se abțină și să nu mai scoată nici un cuvânt.

– Să sperăm că îți voi capta curiozitatea fără să te plictisesc și fără să te expun unor subiecte nepotrivite pentru urechile delicate ale unei femei, a luat-o el peste picior.

Daphne ar fi vrut să îi răspundă, dar a refuzat să îi dea satisfacție. Era diabolic, iar ea ar fi făcut bine să nu se lase prinsă voluntar și atât de prostește în capcanele pe care el i le întindea.

Acum Hugh își ținea paharul în lumină, admirând culoarea rubinie a vinului.

– Sunt sigur că ai aflat că eu și unchiul nu ne-am despărțit în cele mai bune condiții.

Nu era o întrebare.

– Am fost dat afară de la Oxford pentru participarea la un duel și pentru… S-a oprit, iar apoi a agitat paharul suficient de mult ca lichidul să clipocească. Ei bine, nu a fost mare lucru. Nimeni nu a fost rănit; cel puțin, nu grav.

Buzele lui s-au arcuit într-un zâmbet care se potrivea cu peticul negru de pe față, cu îngrozitoarea-i cicatrice și cu ochiul verde, dur.

Daphne era sigură că până și părul ei se înroșise din pricina a ceea ce el lăsase nespus.

– Nu era prima dată când mă purtasem ca un băiat foarte rău și, din păcate, nici măcar a zecea oară. Eu și unchiul meu ne-am tot ciondănit de la prima mea vacanță de vară, pe când îmi făceam studiile la Eton, unde învățasem de la câțiva dintre băieții mai mari cât de distractiv era să încalci regulile. Contele îndurase mult prea mult obrăzniciile mele –

desigur, cu mult mai mult decât aș fi făcut-o eu în locul lui. A ridicat din umeri. În orice caz, era plecat de la Lessing Hall atunci când eu m-am întors acasă acoperit de rușine. În timp ce îl așteptam să se întoarcă și fiind și destul de beat, am luat unul dintre caii lui cei mai buni, pe care l-am gonit nebunește. Calul a trebuit să fie sacrificat. Zâmbetul lui strengăresc s-a estompat. După acel accident groaznic, contele a decis să mă trimită cât mai departe de Anglia, până când aveam să învăț să mă controlez. Asta se întâmpla pe când Franța nu accepta prea ușor oamenii de condiția noastră, așa că noi – William Standish trebuia să mă însoțească pentru a mă proteja – am decis să navigăm spre Italia, cu o scurtă oprire în Gibraltar. Nu după mult timp de la plecarea din Gibraltar, o furtună a făcut ca vasul nostru să fie deviat de la cursul inițial, ceea ce l-a făcut să se ciocnească de stânci. Ridicând din umeri cu indiferență, el a îndepărtat astfel amintirea dezastrului care îi schimbase cursul vieții. Eu și William ne aflam pe punte, admirând furtuna, ca niște tineri fără minte ce eram.

Privirea unicului ochi al lui Hugh a devenit nesigură în timp ce el se întorcea în trecut.

– Am fost foarte norocoși. Majoritatea celor de sub punte au pierit. Am dat o mână de ajutor, umplând primele două bărci de salvare cu femei și copii. Tocmai așteptam următoarea barcă de salvare, când corabia s-a înclinat și am fost aruncați peste bord.

Daphne și-a dat seama că, de ceva vreme, furculița ei rămăsese în aer la mijlocul distanței dintre farfurie și gură, așa că a așezat-o pe farfurie, prea fascinată pentru a mânca.

– Piciorul lui William a fost zdrobit, prins între două bucăți mari de resturi de epavă. Tot ce am putut face a fost să îl mențin pe linia de plutire. Din fericire, furtuna s-a potolit cu puțin înainte de zorii zilei și am reușit să legăm câteva bucăți mai mari din epavă și să construim un fel de plută. L-am fixat pe William de ea, dar, din cauza pierderii masive de sânge, devenise inconștient, iar asta mi-a creat o altă problemă. Și-a umplut din nou paharul și s-a uitat în ochii ei. Rechini. Deși nu se puteau compara ca mărime cu rechinii pe care i-am văzut mai târziu în Africa, acele fiare provocau teamă. Nu pot spune cât de mult a trebuit să ne luptăm ca să rămânem pe pluta noastră făcută din resturi de epavă, în timp ce îndepărtam rechinii flămânzi. Tot ce pot să spun este că m-am bucurat atunci când am văzut un catarg în depărtare. A fixat-o pe Daphne și i-a aruncat un zâmbet în care nu se mai vedea nici o umbră de amuzament. Buna dispoziție de moment mi s-a schimbat rapid, pe măsură ce corabia s-a apropiat. Sunt sigur că ai auzit de piratii berberi, nu-i așa?

Daphne a dat din cap în semn că da. Cine nu auzise de piratii brutali care cutreieraseră Mediterana comițând nelegiuiri care rămâseseră nepedepsite timp de sute de ani?

Hugh și-a mângâiat, absent, o parte a feței, cu degetele urmărind

conturul cicatricei.

– Metoda lor era să obțină o răscumpărare pentru oricine ar fi fost de valoare. Vătămarea lui Will ar fi însemnat moartea lui sigură dacă s-ar fi știut că era doar un simplu servitor, așa că am plănuit să facem schimb de identități. A pocnit din degete, iar acel zgomot brusc a făcut-o pe Daphne să tresară. Într-o clipă am devenit Hugh Standish, umilul servitor al baronului Ramsay, moștenitor al foarte bogatului conte de Davenport.

Nici o secundă Daphne nu a crezut că ei plănuiseră așa ceva. Dacă Will Standish fusese inconștient în acel moment, așa cum povestise Hugh, atunci decizia îi aparținuse exclusiv acestuia din urmă. Ei i-a trecut ceva prin minte și a deschis gura, dar apoi a închis-o la loc, nedorind să întrerupă fascinanta lui poveste.

Însă Hugh o văzuse și s-a aplecat spre ea, cu o privire incomod de intensă.

– Da, draga mea? Vrei să îmi pui o întrebare?

– Tocmai mi-a trecut prin minte că… e vorba de titlul tău de baron de Ramsay. Nu este unul care să îi fi aparținut lui Thomas.

Pleoapa lui Hugh a coborât, iar el s-a lăsat pe spate, din nou relaxat, de parcă Daphne nu i-ar fi pus întrebarea pe care el o așteptase.

– Este un titlu pe care l-am moștenit ca descendent al familiei mamei mele – unul dintre puținele titluri care, atunci când nu există un moștenitor masculin pe linie directă, sunt moștenite de o femeie. Din păcate, numele a fost tot ceea ce a rămas din foarte vechea, dar foarte săraca baronie. Pământurile și conacul care însoțeau titlul au dispărut chiar înainte de generația mamei mele. A ridicat din umeri. Sunt ultimul descendent din linia ei și titlul va muri odată cu mine. Sincer să fiu, uitasem că am fost un Ramsay până când Hastings mi-a reamintit-o astăzi.

Privirea lui a devenit și mai pătrunzătoare.

– Despre asta…

– Îmi pare rău, milord, că ți-am întrerupt povestea. Te rog, continuă.

Ochii lui Hugh au sclipit, amuzați, dar el nu a mai insistat asupra subiectului Malcolm.

– Pirații l-au eliberat pe Will în urma înțelegerii că el avea să se ocupe de ambele răscumpărări. Era neobișnuit pentru ei să elibereze un prizonier înainte de a intra în posesia banilor, dar știau că, fără o îngrijire adecvată, el ar fi murit, iar atunci ei nu ar mai fi primit nici un sfanț.

S-a ridicat și i-a umplut lui Daphne paharul cu vin.

– Nu ți-e foame, Daphne?

– Povestea ta este mult mai interesantă decât mâncarea.

– Mă bucur că te satisfac, a murmurat el, făcând ca acea declarație aparent inocentă să sune obraznic. Apoi a continuat: Nu am fost singurii prizonieri de pe corabie. În urma raidurilor lor, pirații adunaseră și alți

oameni aflați în situația noastră, iar corabia era la capacitate maximă atunci când ne-am întors în portul din Oran, orașul lor de baștină.

Ochiul lui s-a îngustat până când nu mai rămas decât o linie verde.

– Acea bandă privilegiată de pirați acționa doar la ordinele personale ale sultanului Babba Hassan, al cărui palat se afla la periferia orașului Oran. Piraților se opreau în Oran, își plăteau tributul sultanului și îi vindeau la piață pe acei sclavi pe care nu și îi doreau pentru ei personal. I-a zâmbit ironic lui Daphne. Am fost unul dintre norocoși și, după ce am debarcat, nu a trebuit să sufăr obișnuitele umilințe de la piața de sclavi. Cu toate acestea, reușisem să îi atrag atenția căpitanului comportându-mă în timpul călătoriei… ei, bine, lipsit de maturitate. Și așa am făcut din nou după ce am ajuns la țărm.

Și-a fluturat mâna cu trei degete, de parcă ar fi alungat o muscă.

– Căpitanul corabiei, Faisal Barbarossa, m-a predat sultanului Babba Hassan, pentru care trebuia să muncesc până la sosirea banilor de răscumpărare.

Daphne încă se întreba care ar fi fost cel mai bun moment ca să îi ceară să îi spună ce anume făcuse ca să își atragă furia căpitanului, când el a continuat:

– Nu contează ce am făcut pentru ca Barbarossa să fie atât de nemulțumit de mine. Din păcate, am reușit să îl supăr și pe sultan. Babba Hassan mi-a vorbit direct o singură dată, câteva luni mai târziu – după ce agentul unchiului meu venise la Oran cu bani de răscumpărare atât pentru Will, cât și pentru mine.

Zâmbetul lui amabil a înghețat într-o expresie care a făcut-o pe Daphne să tremure.

– Sultanul a savurat momentul în care mi-a spus că nu plănuise niciodată să mă elibereze în schimbul unei răscumpărări – indiferent de sumă – și că îl informase pe agentul unchiului meu că murisem.

Daphne a scos un slab sunet de groază, iar el i-a aruncat o privire de blând amuzament.

– Nu dispera, draga mea Daphne! Povestea are un final fericit, cel puțin pentru mine. Vezi, în cele din urmă am scăpat și, după ce am făcut-o, am luat cu mine și corabia lui Faisal Barbarossa – imediat după ce i-am tăiat capul acelui bandit.

Atitudinea lui era relaxată, iar paharul îi atârna ușor între degete, dar sângele lui Daphne înghețase. Pentru prima dată de când îl întâlnise, Daphne a întrezărit că, dincolo de zâmbetul amabil, el purta o mască. Ea a văzut ceea ce trebuia să fi văzut acel căpitan de pirați înainte de a-și pierde capul: Hugh Redvers era pericolul pur, întrupat într-o ființă umană.

Pericolul a zâmbit și s-a aplecat spre ea.

– Fără îndoială că ai auzit despre călătoriile corabiei Batavia's Ghost de-a lungul anilor care au urmat, dar asta este o istorie de povestit într-o altă zi.

Și-a pus paharul pe masă, aruncând săgeți din ochiul verde și dur ca un smarald.

– Iar acum cred că este rândul meu să îți pun câteva întrebări.

Capitolul 5

Hugh ar fi pus pariu pe ochiul rămas că, auzindu-i cuvintele, Daphne avusese pe față o expresie de teroare, dar aceasta dispăruse mult prea repede pentru ca el să fie sigur că o văzuse. Și ce naiba ar fi putut să o întrebe ca să o îngrozească atât de tare?

A atacat cu un subiect arzător pentru el:

– Recunosc că sunt curios să aflu cum ai ajuns să te căsătorești cu unchiul meu. Asta chiar trebuie să fie o poveste impresionantă. Nu vrei să mi-o împărtășești și mie… Daphne?

– Dar… nu mi-ai spus de ce ai stat departe atât de mult timp – și ai lăsat pe toată lumea să creadă că ai murit, sau…

– Nu, nu ți-am spus.

Gura lui Daphne s-a deschis, iar Hugh s-a uitat țintă la buza ei inferioară plină de senzualitate, imaginându-și-o sub a lui. În loc să vorbească, Daphne a luat o înghițitură zdravănă de băutură din pahar și apoi l-a pus pe masă. Hugh i l-a reumplut.

– O mai ții minte pe mama mea?

El a clipit.

– Mama ta?

Hugh și-a scotocit prin memorie, dar singura imagine pe care a descoperit-o acolo a fost una din sera unchiului său.

– Avea o pasiune pentru orhidee, nu-i așa?

– Da, era obsedată de ele – datorită orhideelor, mama mea l-a cunoscut pe Thomas. Și, datorită pasiunii lor comune, am ajuns să îl cunosc eu.

Rostirea numelui de botez al unchiului său cu buzele ei i-a provocat senzații neplăcute, care i-au amintit, cu o claritate brutală, că unchiul său fusese bărbat și că acea femeie îi fusese iubită. Îi născuse copiii – copii care erau rudele de sânge ale lui Hugh.

Gelozia îi era atât de necunoscută, încât nici măcar nu era sigur că gelozia era cea care bolborosea înlăuntrul lui, precum un acid. Oricare ar fi fost numele acelui sentiment, era al naibii de neplăcut.

A luat o înghițitură de vin, dar acesta avea un gust amar.

– Nu ai împărtășit pasiunea unchiului meu pentru orhidee? a întrebat el, aspru.

– Nu, imensa lui bibliotecă a fost cea care ne-a adus împreună.

Hugh pur și simplu s-a holbat la ea.

– Lessing Hall era locul în care puteam evada în acele zile și m-am bucurat de multe după-amiezi minunate pe care mi le-am petrecut în bibliotecă citind sau discutând despre cărți împreună cu contele.

Zâmbetul ei plăcut s-a transformat într-unul răutăcios.

– Spre deosebire de mulți alți bărbați, unchiului tău i-a plăcut setea mea de cunoaștere, chiar dacă era vorba despre filosofie în loc de orhidee.

Expresia ei a devenit provocatoare.

– După ce ne-am căsătorit, Thomas m-a îndemnat să trimit una dintre lucrările mele Societății de Filosofie.

Creierul lui Hugh zvâcnea ca un angrenaj dezmembrat. Cărți?!

Ea s-a încruntat văzând că rămăsese tăcut, cu sprâncenele lui blonde, lăsate.

– Ți se pare jignitor? O femeie care studiază filosofia?

Hugh a clătinat din cap.

– Nu mi se pare nimic neobișnuit dacă o femeie studiază construcția de corăbii sau pălăriile de damă, a asigurat-o el. Dar pasiunea ta, ăăă…, pentru cărți mi se pare fascinantă.

Pupilele lui Daphne s-au micșorat, făcându-i ochii să pară și mai albaștri. Pentru o clipă, Hugh a crezut că urma ca ea să arunce cu ceva în el. Nu intenționase să o jignească, dar oare oamenii chiar se căsătoreau, mai precis fetele de șaptesprezece ani se căsătoreau cu bărbați de șaptezeci ca urmare a unei pasiuni comune pentru cărți? În loc să clarifice lucrurile, explicația ei făcuse ca mariajul acela să pară și mai derutant; atât de derutant, încât Hugh refuza să creadă.

El s-a uitat țintă la Daphne. Ea i-a susținut privirea, iar pe gât i-a apărut o pată roșie. Hugh nu știa să spună dacă aceasta era un semn al vinovăției, sau al altui gând necurat; femeia din fața lui avea cea mai sensibilă piele pe care o văzuse vreodată, înroșindu-se și colorându-se într-o clipă.

Hugh a schimbat subiectul.

– Nu ți-ai dorit niciodată o familie mai mare?

Știa că întrebarea lui era ofensatoare conform standardelor sociale. Așa că nu ar fi fost surprins dacă Daphne l-ar fi pus la punct. În schimb, ea i-a răspuns:

– Mai mulți copii ar fi fost o binecuvântare, dar Thomas a fost mulțumit cu cei doi fii… S-a oprit, încrețindu-și fruntea netedă. Nu e ca și cum te-ar fi înlocuit în memoria lui, desigur.

Hugh a simțit nevoia să râdă.

– Te rog să nu te străduiești să nu îmi rănești sentimentele, milady.

Știu mai bine decât oricine altcineva care a fost părerea unchiului meu despre mine și câte am făcut pentru a o merita. Contele m-a luat la el – un orfan de trei ani, după ce părinții mei au murit – și m-a crescut ca pe fiul lui după ce propria soție i-a murit și ea, împreună cu fiul căruia îi dădea naștere. În loc să îi arăt recunoștință, am fost un sălbatic greu de controlat. Nu am făcut nimic ca să îi răsplătesc bunătatea. „Motiv pentru care acum sunt aici, încercând să îi protejez văduva fără să mă culc cu ea“, ar fi putut adăuga, dar a păstrat acel gând pentru sine.

Daphne l-a pironit cu privirea prin lentilele ei distorsionate, examinarea ei atentă făcându-l să se simtă destul de nervos, sentiment cu care nu prea era obișnuit.

Hugh a scuturat din umeri pentru a îndepărta acea senzație neobișnuită.

– Am crezut întotdeauna că vestea morții mele a fost ca o eliberare pentru el.

Ea nu a încercat să îl liniștească și să îi spună că nu era adevărat, iar atitudinea ei l-a făcut să o placă și mai mult.

– Nu pot să îmi dau cu părerea despre asta, dar știu că vestea morții tale l-a schimbat și l-a făcut să deschidă, atât ușile casei, dar și pe cele ale inimii lui, unei tinere fete care avea puține relații, pe nimeni care să o ajute să își găsească un soț și foarte puțin interes în a căuta unul, chiar dacă ar fi avut acea șansă.

Ea i-a aruncat o privire directă.

– Voi fi sinceră, milord. Viața pe care am dus-o eu și mama mea la Whitton Park a fost foarte neplăcută. Tatăl meu vitreg, Sir Walter, risipise deja de ceva vreme zestrea adusă de mama atunci când s-au căsătorit. De asemenea, Sir Walter nu a făcut un secret din faptul că o disprețuia atât pe mama, cât și moștenirea ei.

Buzele ei voluptuoase s-au strâns într-un zâmbet amar.

– Nu a lăsat-o niciodată să uite că doar pentru că avea nevoie de bani acceptase el să se căsătorească cu o moștenitoare a unui industriaș din domeniul minier. Ea a ridicat din umeri. Situația s-a agravat și mai tare după moartea lui. Pentru că tatăl meu vitreg nu avusese nici un fiu – încă o crimă pentru care obișnuia să o învinuiască pe mama –, nepotul lui, Malcolm, l-a moștenit și a devenit singura noastră sursă de sprijin. Mama nu mai avea nimic, iar eu nu puteam intra în posesia micii mele părți de moștenire până când nu împlineam douăzeci și unu de ani.

Un buștean a pocnit și a aruncat scântei în șemineul uriaș. Daphne a înghițit cu greu înainte de a continua.

– Să trăim sub dominația lui Malcolm a fost destul de incomod pe când trăia mama, dar după ce ea a murit… S-a uitat țintă la el, cu ochii ei albaștri, triști. Ei bine, nu a fost o situație prea plăcută și, la vârsta de șaptesprezece ani, patru ani mi se păreau o eternitate pentru a aștepta o moștenire.

Deci, unchiul Thomas salvase o domnișoară aflată în primejdie. Hugh știa că situația ei trebuia să fi fost una obișnuită: o tânără cu origini modeste, forțată să se căsătorească. Dar, în realitate, oare chiar nu mai fusese nimeni altcineva în afară de vecinul ei în vârstă de șaptezeci de ani? Hugh refuza să creadă așa ceva. Thomas Redvers fusese un om bogat și puternic, iar sora lui, Lady Letitia Thornhill, fusese unul dintre cele mai influente personaje ale înaltei societăți, o femeie care în timpul liber se ocupa cu aranjarea căsătoriilor. Oare contele și sora lui nu i-ar fi putut găsi lui Daphne un soț mai potrivit?

– Îți amintești de vărul tău, John?

Întrebarea l-a scos pe Hugh din reverie, iar el s-a strâmbat și a dat din cap.

– John a pierdut la jocurile de noroc proprietatea și terenurile tatălui său în mai puțin de cinci ani. Cred că știi câți oameni depind de contele de Davenport, milord. Thomas nu putea să își riște soarta lăsând-o în mâinile unui om ca John. Avea nevoie de un moștenitor.

Deloc surprinzător, Daphne avea acum obrajii stacojii, dar privirea îi era fermă și fără nici o urmă de rușine.

Hugh presimțea puternic că povestea era mult mai amplă decât cea pe care o spusese ea, dar nu se putea lămuri și de ce simțea asta. În loc să o preseze cu subiectul căsătoriei, el a ales un altul, la fel de interesant.

– Dacă nu sunt indiscret, care este relația dintre tine și vărul tău, Malcolm? Din scena pe care am întrerupt-o, am tras concluzia că nu vă prea îndrăgiți! „Sau poate că există prea multă dragoste?“

Gândul i-a trecut prin minte precum un glonț de muschetă rătăcit. Era posibil, oare, ca incidentul pe care el îl văzuse să fi fost rezultatul unei furii născute mai degrabă din iubire decât din ură?

Dar Hugh s-a convins pe loc că nu era adevărat, după expresia rapidă de repulsie care i-a apărut lui Daphne pe chip la auzul numelui lui Malcolm Hastings. Buzele ei pline s-au strâns până când au devenit o linie subțire, roz.

– Eu și Malcolm nu suntem în relații prea bune.

Hugh a zâmbit la auzul eufemismului.

– Vărul meu acționează mânat de impresia greșită că, de când am devenit văduvă, am nevoie de îndrumarea unui bărbat. Și-a dres vocea și s-a jucat cu lingura pe lângă farfurie. De îndrumarea lui, mai precis.

Din nou, Hugh a simțit că ea ascundea ceva.

– Și nu a vrut să accepte că răspunsul tău la propunerea lui a fost „nu“?

– Nu, nu a acceptat. Preț de o secundă, ea și-a studiat paharul de vin plin pe jumătate, iar apoi și-a ridicat privirea. Probabil că reacția mea a fost puțin cam violentă.

Hugh credea că, de fapt, Daphne era foarte mândră de reacția ei. Și probabil că avea tot dreptul să fie.

– Poate că ar trebui să îi spun eu „nu“ într-un fel în care ar putea accepta? s-a oferit el.

Aceeași expresie aproape îngrozită a licărit pe fața ei, și, înainte să și-o așeze în poală, mâna i-a fluturat precum o pasăre agitată.

– Nu, te rog, nu e nevoie. Îndrăznesc să cred că el a înțeles acum. Te rog să nu te frământi din cauza asta.

Hugh era pe punctul de a o întreba dacă era prima oară când Hastings o necăjise, moment în care mătușa Amelia și câinii ei au năvălit în încăpere, însoțiți de majordom și de trei lachei. După mulți ani de serviciu, Gates se obișnuise cu obiceiurile lui Lady Amelia, așa că a servit-o rapid cu diverse feluri de mâncare, lăsând pe seama lacheilor sarcina de a-i satisface celelalte doleanțe.

Amelia fusese o prezență familiară la Lessing Hall încă de pe vremea copilăriei lui Hugh. Acesta nu-și putea aminti o perioadă în care ea să nu fi fost înconjurată de alaiul de câini agitați și zgomotoși.

– Bună seara Hugh, Daphne, a spus Amelia cu vocea ei puternică, o caracteristică absolut necesară dacă voia să fie auzită peste toată hărmălaia.

A început să își mănânce supa, fie pentru că nu își dăduse seama, fie pentru că nu îi păsa că era singura care mânca.

– Mă bucur să văd că te-ai întors, Hugh. Cât timp vei rămâne cu noi de această dată?

A luat o bucată de mâncare de pe una dintre numeroasele farfurii din fața ei și le-a aruncat-o câinilor care lătrau, într-o slabă încercare de a-i liniști, însă eșuată spectaculos. Pe lângă lătraturile înnebunitoare, camera era acum plină de sunetele ghearelor care zgâriau podeaua și de mârâielile animalelor care se băteau pe resturile de mâncare.

– Sunt măgulit că ai remarcat absența mea, mătușă! a strigat Hugh.

Ironia lui a fost irosită fără sens pe mătușa Amelia.

– Klemp mi-a spus că ai adus doi câini neobișnuiți.

Klemp era bătrâna cameristă a lui Lady Amelia, o femeie pe atât de ageră pe cât era stăpâna ei de distrată.

– Am adus doi câini din rasa Shar Pei, o rasă deosebit de apreciată pentru inteligență și loialitate.

Lady Amelia a pufnit:

– Sper că nu îmi vor supăra cățeii. Riot a învățat doar de curând să le respecte nervii atât de sensibili!

Și-a așezat pe podea, lângă scaun, farfuria cu restul de supă, iar zgomotul a devenit asurzitor.

– Riot?! a strigat Hugh.

Mătușa lui l-a ignorat.

– Riot a fost cadoul de nuntă al unchiului tău pentru mine, a explicat Daphne, având experiența necesară și, astfel, ridicându-și vocea ca să poată fi auzită peste hărmălaie fără a mai fi nevoită să țipe. Acum este destul de bătrân, dar încă are obiceiul derutant de a plânge în orice

moment, ceea ce l-a făcut să nu fie un bun câine de vânătoare.

Hugh a crezut că nu o auzise bine.

– Scuze. Ai spus că unchiul meu ți-a dat un câine?

Daphne i-a aruncat o privire rece – acea privire superioară, distantă, care făcea ca sângele lui să se scurgă spre vintre. Ce ar fi spus ea dacă ar fi știut cât de mult îl stârnea și îl atrăgea acea privire, mai degrabă decât să îl tempereze? Oare ea ar fi putut să îl provoace intenționat? Hugh se îndoia de asta, fiindcă Daphne nu îi lăsase impresia unei femei care să fie interesată să flirteze.

– Sunt de acord că Riot este un câine înfricoșător, a zis Amelia, deși Daphne nu spusese nimic de genul acesta.

Amelia a continuat, cu vocea ei puternică:

– Urletul lui derutant îmi supără cățeii. Sunt foarte sensibili, să știi.

Hugh s-a uitat în jos, la animalele ei de companie sensibile, care acum rămăseseră fără mâncare și lătrau, nemulțumite, oprindu-se doar ca să se muște între ele.

Fără să țină cont de tărăboiul de la picioarele ei, Lady Amelia a continuat:

– Nu știu ce a fost în capul lui Thomas să îți ofere un animal atât de nepotrivit cu tine. Dacă m-ar fi întrebat pe mine, l-aș fi sfătuit să îți cumpere un mops.

O expresie de amuzament diabolic a străbătut fața lui Daphne, dar a dispărut într-o clipă.

Hugh s-a holbat la ea, stupefiat. Amelia i-a observat privirea nepoliticoasă și a ridicat din sprâncene.

– Ce s-a întâmplat?

– Daphne, nu vreau să insist pe acest aspect, dar, revenind la câine… Unchiul meu a crezut că tu aveai să accepți un câine de vânătoare pe post de animal de companie?

– L-am tachinat cu privire la Riot cu puțin timp înainte de a ne căsători, iar el s-a cam supărat din cauza asta.

Hugh a căscat niște ochi cât cepele.

– L-ai tachinat pe unchiul meu?

Ea s-a încruntat, dar nu a răspuns.

Hugh era prea uimit pentru a continua să vorbească despre subiect. Acea versiune jucăușă a sumbrului, lipsitului de umor conte de Davenport nu se asemăna cu cea a omului rece, lipsit de emoții, preocupat doar să își plângă soția moartă, să își crească nenorocitele de orhidee și să încerce să își disciplineze nepotul.

Daphne s-a întors pentru a discuta ceva cu Lady Amelia, iar Hugh a studiat-o în timp ce încerca să cuprindă cu mintea spusele ei. Deci unchiul lui renunțase în sfârșit la doliu pentru a o salva pe tânăra fată, nu? Ei bine, era destul de atractivă pentru orice bărbat, chiar și pentru unul atât de dur precum unchiul lui. De fapt, era de-a dreptul o vrăjitoare. Într-un moment părea sofisticată și perfect capabilă să se

ocupe cu ușurință de administrarea unei gospodării de amploarea celei de la Lessing Hall, pentru ca în momentul imediat următor să se înroșească la un comentariu inofensiv pe care îl făcuse el.

„Este văduva unchiului tău“, l-a admonestat conștiința lui, brusc devenită omniprezentă.

„O, taci naibii din gură!“

Hugh și-a umplut din nou paharul și s-a lăsat pradă gândurilor.

Restul cinei s-a desfășurat zgomotos, iar ultima parte a conversației a mai fost posibilă doar în intervalele în care zgomotul produs de câinii lui Lady Amelia scădea în intensitate, în funcție de câtă hrană le dădea animalelor stăpâna lor.

– Să ne retragem și să te lăsăm cu vinul tău? a întrebat Daphne după ce mătușa lui a terminat să își hrănească cățeii cu resturile de la mâncarea ei, iar masa fusese strânsă.

– Nu am de gând să îmi țin singur de urât, doar în compania unui pahar de Porto, în această sală care seamănă cu o imensă peșteră.

Doar în prezența gândurilor lui enervante!

– Am observat un pian destul de drăguț în sala de muzică. Cânți la pian, Daphne?

– Da, cânt.

– Ai vrea să îmi cânți ceva, milady?

Hugh știa că ar fi trebuit să înceteze să o mai facă să roșească, dar nu s-a putut abține.

– Dacă dorești.

El a rânjit auzindu-i tonul calm.

– Excelent, a trecut destul de mult timp de când nu m-am mai bucurat de muzică. Ni te vei alătura? a întrebat-o pe mătușa lui.

Lady Amelia și-a coborât furculița pentru homar, pe care o folosise pentru a îndepărta un rest care îi rămăsese între dinți.

– Zgomotele puternice sunt excesiv de deranjante pentru cățeii mei. Sper să închideți ușa de la sala de muzică. Vă doresc o seară bună!

Fără să mai rostească alt cuvânt, s-a ridicat și a plecat din cameră, urmată de alaiul de lătraturi.

– Slavă Domnului pentru asta, a mormăit Hugh după ce ușa s-a închis în spatele ei.

I-a oferit brațul lui Daphne.

– Este singura ta companie aici, la Lessing Hall? a întrebat el în timp ce se îndreptau spre sala de muzică, care se afla în cea mai scurtă aripă a clădirii, în formă de E.

– Nu aș numi-o companie, a început Daphne, iar apoi s-a oprit. Asta nu a ieșit așa cum aș fi vrut.

Hugh a râs.

– Cred că ai dat dovadă de o cumpătare remarcabilă. Ce naiba a gândit unchiul meu când te-a lăsat aici fără nici o companie, în afară de

mătușa Amelia și de cățeii ei obraznici? Nu ai pe nimeni din partea familiei tale, sau prieteni care să îți țină de urât în această casă imensă?

A deschis ușa sălii de muzică și a urmat-o înăuntru.

Ea nu i-a răspuns imediat la întrebare. Hugh nu o cunoștea de prea multă vreme, dar putea deja să își dea seama că Daphne nu vorbea la întâmplare, fără să cumpănească fiecare cuvânt – încă un lucru care îi plăcea la ea.

La fel și curbura blândă și dulce a maxilarului ei, la care se uitase în timpul cinei și față de care avea o dorință copleșitoare de a o săruta. Sau de a o linge. Sau de o mușca. Sau…

Hugh a oftat. Nu dorea neapărat să își înfrâneze acea dorință violentă – bănuia că nici nu s-ar fi priceput la asta. Comportamentul lui impulsiv fusese una dintre multele trăsături de caracter care îl iritaseră și îl dezamăgiseră pe unchiul Thomas. Hugh trebuia să recunoască că de multe ori impulsivitatea îl aruncase în mijlocul necazurilor. Totuși, în și mai multe ocazii îi salvase viața.

– Mama a fost singura mea rudă și mă tem că atitudinea tatălui meu vitreg a redus la minimum șansele ca eu să îmi fac alți prieteni. Ea a înălțat din umeri, ridicând capacul pianului. Sunt la fel de vinovată ca și Thomas – dacă nu vinovată în cea mai mare măsură – pentru lipsa evenimentelor mondene.

Culoarea a început din nou să îi apară în obraji.

– Majoritatea vecinilor nu au privit cu ochi buni căsătoria noastră, indiferent de cât de mult au încercat să își ascundă părerea.

Hugh își putea închipui asta.

– Dar familia mea? Nu am fost niciodată teribil de apropiați, dar mătușa și verii mei ne vizitau din când în când.

– Thomas a spus că Amelia îi era de ajuns, iar interacțiunea îndelungată cu Lady Letitia devenea prea obositoare, așa că rareori o invita să vină la Lessing Hall.

Hugh a râs.

– Nu pot să îl contrazic în privința asta.

Daphne s-a așezat pe taburetul din fața pianului.

– Eu și Thomas mergeam ocazional la Londra, dar nu sunt interesată de modă și prefer să îmi petrec timpul împreună cu fiii mei, citind sau având grijă de moșie. Pentru mine, zilele sunt destul de încărcate. Și-a ridicat privirea. Ai vreo preferință muzicală?

– Îl consider pe Herr Beethoven favoritul meu, dar mă las pe mâinile tale.

Ea a răsfoit teancul de partituri până când a găsit ceea ce dorea.

– Să întorc paginile pentru tine, milady?

– Te rog.

Piesa aleasă de Daphne era una din perioada recentă, Sonata quasi una fantasia, pe care ea a interpretat-o superb. Hugh nu a fost surprins; Daphne i se părea a fi genul de persoană care avea înclinație pentru

orice activitate care necesita inteligență și dedicare.

A profitat de ocazia de a sta lângă ea și a studiat-o. Chiar și de aproape, era impecabilă, cu pielea albă și cu buclele blonde care îi puneau perfect în evidență ochii de un albastru-deschis. Buza ei inferioară era delicios de plină, un contrapunct senzual la cea superioară și la atitudinea ei distantă. Era înaltă, suplă ca o silfidă, și chiar și haina îngrozitoare care o acoperea din cap până în picioare nu reușea să îi ascundă trupul frumos. Dar spusese adevărul atunci când afirmase că nu era pasionată de modă.

Ochelarii, precum și seriozitatea și demnitatea ei naturale nu lăsau loc pentru chicoteli, sclifoseli și frivolități. Dar, în timp ce exteriorul îi era cel al unei frumoase regine de gheață, de neatins, ardea în interior în timp ce cânta, mâinile ei gingașe bătând clapele cu o măiestrie erotică ce făcea ca, doar privind-o, lui Hugh să îi freamăte corpul de dorință. Privind și dorind acele mâini pe corpul lui.

Șuvițe din părul ei bogat se desprinseseră în timp ce interpreta. Unele fluturau sălbatic, strălucind, aurii, în lumină, altele zăceau umede pe pielea dezgolită a gâtului ei. De fiecare dată când Hugh întorcea câte o pagină, se apleca mai mult decât era necesar, adulmecând-o, inspirându-i mirosul. Mirosea a curat, fără nici o urmă de parfum, în afara mirosului slab de săpun. Hugh nu-și dăduse niciodată seama cât de îmbătător putea fi mirosul natural al unui om.

În momentul în care notele au ajuns la un final abrupt, Hugh suferea deja din cauza efortului depus pentru a-și controla corpul. Imensa sală de muzică era tăcută, dar părea aglomerată și mică, atmosfera ei fiind încărcată de vârtejul de emoții pe care el nu avea de gând să le analizeze.

Brațele ei tremurau de la simpla trăire a momentelor anterioare și un tremur ușor îi cuprinsese corpul, de parcă tocmai ar fi ieșit dintr-o transă. Ea i-a urmărit cu privirea mâna – care era așezată pe pian – până la fața lui, iar apoi a clipit, surprinsă să constate că nu era singură.

Hugh s-a uitat la ochii ei cu pleoapele grele și a fost uimit de violența dorinței lui de a o atinge – de a o îmbrățișa. În schimb, cu un imens efort lăuntric, a făcut un mic pas înapoi.

– Ești superbă, a spus el cu voce răgușită. A luat-o de mână și a ținut-o așa un timp indecent de îndelungat, sorbind-o din priviri. Îți mulțumesc pentru seara minunată, Daphne. Oricum, cred că în cele din urmă m-a ajuns oboseala unei zile foarte lungi, a mințit el, sărutându-i degetele într-un fel despre care știa că era scandalos.

Creierul lui cel perfid îi tot sugera motive convingătoare de a rămâne, însoțite de imagini tulburătoare. Majoritatea acelor imagini erau variațiuni pe aceeași temă: el îi ridica rochia aceea îngrozitoare și o poseda ca un animal depravat. Și-a plimbat privirea de la buzele ei întredeschise până la ochii întrebători și i-a dat drumul, făcând o plecăciune rigidă și politicoasă înainte de a se îndrepta spre ușă.

A înjurat în mai multe limbi în timp ce se îndrepta spre aripa în care se aflau apartamentele familiei, mintea fiindu-i încă prizonieră în sala de muzică. Nu era de mirare că, după atâția ani, unchiul lui hotărâse să se recăsătorească. Senzualitatea debordantă a lui Daphne era suficientă pentru a aduce la viață chiar și o bucată de lemn. Dar oare ea îl iubise pe conte? Sau se căsătorise cu el pentru titlul nobiliar și pentru siguranță? Lui Hugh nu-i venea să creadă că așa se întâmplase în realitate, dar nici nu și-o putea imagina pe Daphne culcându-se cu Thomas Redvers, oricât de mult i-ar fi plăcut biblioteca lui.

Nu că ar mai fi contat ceva din toate astea. Ceea ce conta era faptul că acea situație avea toate caracteristicile unui dezastru. Fusese lângă Daphne mai puțin de o zi și deja era aproape obsedat de ea. Hugh nu avea nici un fel de experiență în privința negării unei pasiuni; nu avea experiență în a-și refuza orice altceva. Negarea nu făcea parte din viața lui. De când scăpase din închisoarea lui Babba Hassan, își petrecuse fiecare moment trăindu-și viața la maximum – un jurământ pe care îl făcuse cu ani și ani în urmă. Iar acel jurământ fusese respectat întocmai, în special atunci când venise vorba de sexul frumos. Hugh iubea femeile, le adora, așa că își satisfăcuse dorințele cât putuse de des și cât putuse de energic.

În acea seară și le înfrânase, dar nu credea că de atunci încolo avea să mai fie atât de norocos. Chiar dacă obsesia lui pentru Daphne nu ar fi dus la altceva în afară de autoacuzații și dureri de inimă – ceea ce nu se fi întâmplase în cazul relațiilor lui din trecut – în Anglia o uniune între o mătușă și un nepot era dincolo de orice limită a moralității, chiar și fără să fi existat între cei doi vreo legătură de sânge.

– Blestemat să fiu!

Iată-l încurcat din nou, legat de mâini, de picioare și întors pe dos de conflictul dintre nevoia de a respecta standardele societății și cea de a-și urma propriile dorințe; exact motivul pentru care fugise inițial din Anglia! Situația era ca un butoi cu pulbere, iar jalnica lui lipsă de autocontrol era ca o flacără aprinsă lângă un fitil foarte scurt.

Kemal aștepta în camerele lui Hugh, cu gura deschisă, pregătită să vorbească înainte chiar ca stăpânul lui să apuce să închidă ușa.

– Te rog, nu în seara asta, Kemal, a spus Hugh oprindu-și servitorul înainte ca acesta să apuce să rostească vreun cuvânt. Dacă nu este o urgență, vom vorbi mâine.

Bătrânul a mormăit:

– Nu este o urgență.

L-a dezbrăcat pe Hugh în tăcere, înainte de a-l ajuta să se îmbrace cu haina lui preferată de casă.

– Cred că ești obosit, a spus Hugh împingându-l pe Kemal pe ușă afară, fiindcă acesta dădea semne de agitație cu privire la hainele de seară ale stăpânului său. Lasă astea, a ordonat el, luându-și ușurel îmbrăcămintea din mâinile lui Kemal. Odihnește-te, noapte bună!

Hugh a închis ușa în spatele servitorului său, cu un pocnet puternic. Singura persoană pe care și-ar fi dorit-o în camera lui în seara aceea era Daphne. Și ceea ce dorea el de la ea nu avea legătură cu îmbrăcămintea.

Și-a turnat un coniac tare și s-a întins pe pat. Și-a pus paharul pe piept, privindu-l cum se ridica și cobora în timp ce el se gândea la enigma rece pe care o lăsase în sala de muzică.

Nu că ar fi fost o persoană vanitoasă – buzele i s-au arcuit într-un zâmbet la un astfel de gând. Ei bine, poate că era puțin vanitos – dar femeile, în general, cădeau singure în patul lui. Până în prezent Daphne nu părea să îl vadă ca pe nimic altceva decât ca pe un obstacol, ceea ce îi trezise interesul mai mult decât toate neglijeurile de dantelă sau decât toate privirile provocatoare din existența lui.

Chipul ei i-a apărut în minte – felul în care îl privise în timpul cinei, când lăsase să se întrezărească acea fugitivă sclipire de umor.

Hugh a dat din cap și a golit jumătate de pahar dintr-o înghițitură. Cunoștea semnele. Atunci când privirile imperceptibile – sau indiferent ce altfel de priviri – îi stârneau interesul, lucrurile aveau să devină incomode. Îi plăcuseră mereu obsesiile lui, urmărindu-le cu o înverșunare nemiloasă, fără să se oprească decât atunci când ajungea să și le satisfacă. Uneori, asta putea dura o noapte; alteori, chiar și un an.

Hugh și-a masat tâmplele care pulsau și s-a ridicat din pat pentru a-și umple din nou paharul. Apoi l-a lăsat jos, și-a scos plasturele de pe ochi și l-a aruncat pe masa de toaletă. Imaginea reflectată în oglindă a cicatricilor de pe fața lui și a ochiului lipsă i-a reamintit cine era. Un ucigaș, nu un gentleman. Era un om care trăia pentru răzbunare și dreptate și așa făcuse timp de cincisprezece ani, având de gând să continue până când își făcea dreptate, chiar dacă asta i-ar fi furat și restul vieții. Hugh a scos un geamăt în timp ce imaginația lui extrem de activă continua să îi sugereze scenarii erotice atrăgătoare. Venise acolo cu un obiectiv simplu: să o protejeze, nu să o corupă sau să o atragă într-o legătură scandaloasă.

Avea de gând să discute a doua zi cu William, pentru a ajunge la sursa amenințărilor. Iar atunci când Batavia's Ghost avea să se afle din nou în apele Mării Mediterane, el se va fi îndepărtat de țara lui de baștină și de tânăra și tulburătoarea văduvă a unchiului său, înapoindu-se la singura activitate pe care o cunoștea: aceea de a se răzbuna.

Daphne și-a trecut mâinile peste clape, în timp ce se gândea la plecarea bruscă a lui Hugh. Fără îndoială, catalogase seara ca fiind una groaznic de plictisitoare și abia așteptase să scape. Degetele ei rătăceau înapoi la Presto agitato, intensitatea piesei hrănindu-i starea de spirit deja agitată.

Hugh era genul de bărbat obișnuit cu discuțiile spumoase, în compania unor femei frumoase și sofisticate. Interesul lui față de acel domeniu trebuie să fi fost enorm, iar femeile roiau în jurul lui.

Potrivit spuselor Rowenei, aventurile lui amoroase fuseseră întotdeauna numeroase; de ce ar fi trebuit să fie o altă situație acum? Cu siguranță că el avea să se mute în curând la Londra, unde existau mai multe oportunități pentru asemenea preocupări. Și totuși, de ce se întorsese la Lessing Hall?

Daphne și-a dat seama că lovea clapele cu o agresivitate inutilă și s-a oprit. A coborât capacul pianului și s-a ridicat de pe scaun, îndreptându-se spre marea oglindă aflată vizavi de pian.

Reflexia i-a dezvăluit un chip comun și fad. În afară de părul ei, care era recunoscut ca fiind atrăgător, nu putea discerne nimic remarcabil. Ochii, deși mari, îi erau de un albastru-deschis, lipsit de adâncime, culoarea devenind și mai insipidă atunci când era asociată cu pielea ei albă și cu părul luminos. Nu putea vedea fără ajutorul ochelarilor și, conform standardelor, era prea înaltă, la fel cum fusese și mama ei. De fapt, nu cunoștea nici un alt bărbat în afară de răposatul ei soț – și acum de nepotul ei – care să nu fie nevoit să se uite în sus la ea…

Nu, se gândea Daphne în timp ce se uita la imaginea ei insipidă, în atitudinea ei nu era nimic care să stârnească orice fel de dorință.

Nu putea spune același lucru despre Hugh Redvers. De abia sosise, că ea și căzuse sub vraja lui. Ar fi trebuit să fie șocată de dorința ei; la urma urmei, era nepotul lui Thomas. Dar atracția ei față de Hugh Redvers nu o deranja – cel puțin, nu din motive morale. Dar pentru care alt motiv? Ea a clătinat din cap; doar gândul la găsirea unei modalități de ieșire din acea situație îi provoca dureri!

Cum putea să îi redea lui Hugh ceea ce îi aparținea de drept, fără să îi dezvăluie adevărul nu numai lui, ci și întregii lumi? Și cum ar fi putut găsi o soluție legală de a ieși din acea situație? Daphne s-a cutremurat la gândul de a apela la serviciile unui avocat. Și, chiar în eventualitatea în care – atunci când – ea i-ar fi spus adevărul lui Hugh, oare cum l-ar fi putut convinge că nu îl amăgise pe conte să se căsătorească cu ea? Oare ar fi crezut el vreodată că seriosul și corectul Thomas fusese de acord cu o astfel de faptă reprobabilă și imorală? De ce să creadă așa ceva? Nimeni nu ar fi făcut-o.

O, dacă ea ar fi avut niște dovezi!

Daphne a pufnit:

– Dacă dorințele ar fi cai, și săracii ar călări.

Capitolul 6

Nu se luminase încă de ziuă când l-a trezit sunetul vocilor care se certau în șoaptă – și totuși, auzindu-se destul de tare – în fața ușii dormitorului. Hugh și-a frecat ochii cârpiți de somn și s-a dat jos din pat, punându-și pe umeri halatul, înainte de a-și lega plasturele peste ochi. A dat peste Lucien și Richard așezați pe prag, fiecare având în mâini niște soldați de jucărie, făcuți dintr-un metal fin.

Lucien i-a zâmbit.

– Vere Hugh, ești treaz! Mama a spus că nu trebuie să te deranjăm, ci să te lăsăm să te trezești tu singur.

Și, din acel moment, aveau să îl deranjeze după bunul lor plac, a presupus Hugh. S-a uitat la armatele adunate la picioarele lui.

– Vă luptați, băieți?

– Bătălia de la Douro și…

– Domnul Philbin o numește a Doua Bătălie de la Porto, l-a corectat Richard.

Lucien și-a dat ochii peste cap.

– Asta, pentru că este pastor și trebuie să fie dur.

I-a aruncat lui Hugh o privire rapidă.

– Nu-i așa, domnule?

– Tu cine ești? a întrebat Hugh, evitând cu totul problema pastorilor duri.

– Eu sunt Wellington, iar Richard este Soult.

Lucien părea arogant, fiindcă juca rolul învingătorului. Probabil că nu pentru prima dată, a ghicit Hugh.

Richard părea imperturbabil în rolul nefericitului Soult. Hugh nu ar fi fost surprins să afle că geamănul cel liniștit avea ascuns în mânecă un truc sau două pentru fratele lui mult mai gregar.

– Este adevărat, vere Hugh?

– Poftim? Ce să fie adevărat, vere Lucien?

– Caswell a spus că Batavia's Ghost este corabia ta. Așa să fie? Aceasta este corabia care a salvat-o pe Agamemnon. De asemenea,

având scrisori de licență, a avut dreptul să pună stăpânire pe vasele corsarilor și a preluat mai multe vase dintr-astea decât oricare alta. Lucien și-a mușcat buza și s-a foit. Dacă aceasta este corabia ta, atunci…

– Tu ești căpitanul Standish Chiorul, a completat Richard cu o certitudine rece.

În acel moment semăna perfect cu mama lui – doar culoarea ochilor era diferită.

– Ai dreptate, Richard, Batavia este corabia mea.

– Standish Chiorul, a răsuflat Lucien, savurând cuvintele de parcă ar fi fost un talisman magic.

Hugh a chicotit.

– Dar trebuie să continuați să îmi spuneți Hugh, verișorilor.

Nu păreau să îl audă, iar în ochii lor scânteia admirația pentru eroul pe care el îl întruchipa. Hugh a dat din cap. „La naiba!“

Lucien a fost primul care și-a revenit.

– Rowena spune că Batavia este ancorată în portul Eastbourne.

– Este adevărat.

– Uneori, tata ne ducea la Eastbourne ca să vedem corăbiile. Le poți urmări de la Pig and Whistle. Au o limonadă excelentă, a adăugat el, amabil.

– Chiar așa? Îmi place foarte mult limonada.

Hugh s-a oprit, de parcă i-ar fi venit o idee din senin.

– V-ar plăcea să veniți astăzi să îmi vizitați corabia și, poate, să bem și niște limonadă după aceea?

– Da, te rugăm!

Băieții au sărit în sus, uitându-și soldații pe podea.

– Lucien, Richard!

Mustrarea a venit din spatele lui Hugh, care s-a răsucit pe călcâie.

– V-am cerut să nu îl necăjiți pe Lord Ramsay și…

Daphne s-a oprit în mijlocul dojenii, privirea căzându-i de la fața lui Hugh spre deschizătura în formă de V a banianului lui de mătase, o haină concepută mai degrabă pentru confort decât pentru a ascunde ceva. De parcă ar fi simțit că era un moment prielnic, o pată roșie, trădătoare, și-a început călătoria dureroasă pe gâtul ei. Purta o altă rochie îngrozitoare, de un gri trist, de data aceasta, făcută dintr-un material ca o scoarță de copac.

Hugh a decis că îi plăcea privirea ei pe trupul lui.

– Bună dimineața, Daphne!

De asemenea, a decis și că îi făcea plăcere ca primul cuvânt pe care îl rostea dimineața să fie numele ei.

Privirea lui Daphne s-a ridicat brusc, iar ea a clipit de parcă ar fi fost surprinsă să găsească un cap atașat de corpul lui. Poziția rigidă și chipul înroșit indicau starea ei de neliniște, dar expresia îi era la fel de rece și de placidă precum un lac înghețat.

– Lucien, Richard, vă rog să vă adunați soldații, este timpul să luați

micul dejun.

– Dar, mamă…

Daphne a ridicat din sprâncene, iar Lucien a scăpat un oftat dureros, dar a început să își strângă jucăriile, murmurând ceva cu voce joasă.

Ea se uita oriunde altundeva, dar nu la Hugh, buzele ei strânse și expresia severă stârnindu-l și mai tare. El și-a încrucișat brațele și s-a sprijinit de tocul ușii, mișcarea făcând ca banianul să i se deschidă și mai mult.

– M-am oferit să îi duc astăzi pe băieți să îmi vadă corabia.

La aceste vorbe, ochii lui Daphne au licărit, iar privirea i-a rămas ațintită la pieptul lui.

Ea și-a dres glasul.

– Cât de amabil din partea ta!

Tremurul aproape imperceptibil din vocea ei a adus un rânjet pe buzele lui Hugh.

– Mi-ar face plăcere să vii și tu cu noi, dacă timpul îți permite, bineînțeles.

– Aș putea. Vom discuta asta la micul dejun. Ea s-a uitat în altă parte. După ce vei găsi timp să pui niște haine pe tine.

Hugh a râs de tonul ei moralizator, același pe care îl folosise și cu băieții.

Ea l-a ignorat și i-a mânat din spate pe băieți, de-a lungul coridorului.

Daphne i-a dus pe gemeni spre sala în care învățau, blestemându-se pentru bâlbâială și pentru roșeața prostească ce o năpădise la vederea unui piept masculin dezgolit. Ei bine, el nici nu avea o cămașă de noapte sub halatul lui ridicol de mătase! Ce fel de om ar purta o astfel de îmbrăcăminte revoltătoare, senzuală?

Daphne a clătinat din cap, iritată de gândul care îi trecuse prin minte.

În plus, nu era vorba atât de mult de halat, ci de ceea ce se afla sub el. Se putea ca ea să fi fost ignorantă în ceea ce privea relațiile sexuale dintre bărbați și femei, dar înțelegea mecanismul biologic al stării de excitație masculină. Bărbatul acela avea un comportament revoltător afișându-se în plină zi ca un armăsar în călduri! Iar ea, reacționând ca o tinerică fără experiență, se purtase ca o idioată.

Daphne și-a alungat din minte amintirea acelui halat scandalos de atractiv, amintindu-și, în schimb, de oferta lui de a-i lua pe băieți cu el în acea zi. A simțit cum un zâmbet răutăcios îi înflorea pe buze. Arogantul și aproape dezbrăcatul mascul poate că știa cum să atâțe provincialele neștiutoare, dar habar nu avea ce presupunea o ieșire împreună cu doi băieți plini de viață!

Zâmbetul i s-a lărgit și mai mult în timp ce și-l imagina pe imperturbabilul libertin după o zi petrecută alături de Lucien și Richard

care alergau de colo până colo, scăpați de sub control. Ar fi primit exact ceea ce merita dacă l-ar fi lăsat să meargă doar el împreună cu gemenii neobosiți, fără nimeni altcineva care să îl ajute să îi stăpânească. Într-adevăr, asta era ceea ce ar fi trebuit să facă – să îl lase singur cu ei.

În schimb, ea a zâmbit prostește; a zâmbit!

– Cât de amabil din partea ta! Putem discuta la micul dejun, s-a persiflat ea cu glas scăzut.

Ei bine, ar fi putut să fie mult mai rău. Atunci când îi văzuse pieptul gol, primul ei impuls fusese să fugă, îngrozită. În schimb, stătuse țeapănă ca un stâlp, sfâșiată între teama ca lui să nu i se deschidă halatul și mai mult, și dorința disperată de a se întâmpla exact așa. Din fericire, acea porțiune de coridor era slab luminată, așa că, cel puțin, el nu reușise să îi vadă blestemata de roșeață.

Daphne s-a înfiorat la amintirea scurtei întrevederi. Era o văduvă respectabilă, nu o fată aflată la primul sezon monden. Era timpul să învețe să se comporte adecvat condiției ei.

Hugh, Daphne, băieții, Kemal și Rowena au plecat spre corabia lui Hugh la scurt timp după ce au luat micul dejun. Daphne nu își putea da seama dacă Rowena venise ca să stea cu ochii pe ea, pe Hugh sau pe băieți.

La rândul lui, Hugh era la fel de amabil ca întotdeauna și părea să nu observe nimic în neregulă, concentrându-și mai degrabă atenția asupra băieților decât asupra privirii de uliu a Rowenei. Le răspundea încontinuu la întrebări, cu o ușurință care lăsa impresia că nu făcuse nimic altceva toată viața decât să crească băieți.

Rowena stătea vizavi de Hugh și îl privea fără să clipească, cu o expresie severă precum cea a unui totem păgân, de parcă ar fi bănuit că el era gata să scoată un cuțit din haina croită impecabil și să îi ucidă pe toți.

Se vedea de la o poștă care era corabia temutului corsar Standish Chiorul. Batavia's Ghost nu era doar cea mai mare corabie ancorată, ci și cea cu aerul cel mai exotic și cu cea mai amenințătoare siluetă – la fel ca și proprietarul ei.

S-au urcat cu toții pe punte și au găsit echipajul înșirat de-a lungul balustradei, parcă pentru inspecție. Daphne și-a dat seama că era pe punctul de le a fi prezentată celor șaizeci de corsari care se numărau printre cei mai temuți bărbați pe care îi cunoscuse vreodată.

Băieții au mers încet de-a lungul șirului și au dat mâna – sau cârligul, în cazul memorabil al unuia dintre ei – cu fiecare marinar, aproape paralizați de bucuria de a fi întâlnit cea mai faimoasă bandă de corsari din lume.

Daphne a dat din cap și a zâmbit, fascinată de numărul de ochi, de urechi și de alte părți lipsă din corpurile lor. Dar cel mai impresionant dintre ei era chiar ultimul din rând, așezat astfel tocmai pentru că acolo

era locul lui, fiind cel mai înalt. Era chiar mai înalt decât Hugh și cântărea, probabil, mai mult decât trei oameni la un loc. Părul lui lung, negru și lucios era strâns la spate într-un nod prins cu o clemă de piele. În nas avea un inel mare de argint, purta brățări argintii la încheieturi și o bandă largă, din același metal, în jurul unui braț care avea diametrul cât talia băieților. Singura haină care îi acoperea partea superioară a corpului era o vestă croită dintr-o bucată de blană ce avea capul animalului încă atașat de ea. Purta pantaloni de piele întoarsă, cu franjuri, iar picioarele enorme îi erau încălțate cu papuci de piele.

– El este Două Canoe, a spus Hugh. De fapt, îl cheamă Shawnee. A fost poreclit Două Canoe pentru că încă din copilărie a fost atât de mare încât era nevoie de două canoe pentru a-l transporta.

Daphne i-a zâmbit bărbatului de dimensiuni gigantice, care, ostentativ, s-a răsucit pe călcâie și a plecat, cu o expresie disprețuitoare pe chipul lui ce aducea cu cel al unui șoim.

Lăsând-o pe Rowena să se ocupe de băieți, Hugh a luat-o de braț și a condus-o spre cabina lui. În timp ce mergeau, s-a aplecat spre ea și i-a spus:

– Trebuie să nu uiți faptul că majoritatea oamenilor mei… S-a oprit și apoi s-a corectat: Ei, bine, cu excepția lui Martín… au petrecut foarte puțin timp… ăăă… în compania femeilor.

Daphne i-a aruncat o privire sceptică. Păi, nu tocmai asta erau marinarii? Adică niște muieratici?

Hugh a clătinat din cap, de parcă ar fi vorbit cu voce tare.

– Fiecare dintre acești bărbați, la un moment dat, a fost sclav. Unii dintre ei chiar s-au născut în sclavie.

Pe Daphne a cuprins-o rușinea, ceea ce i-a alungat orice urmă de suspiciune.

– O, îmi pare rău, nu știam!

– Cum ai fi putut? a continuat Hugh fără să aștepte răspuns. În orice caz, Două Canoe nu a intenționat să te insulte. În tradiția poporului său, femeile și bărbații sunt categorii destul de diferite. Societatea lor este una cu reguli sofisticate privind ierarhia și rolurile stabilite clar pentru fiecare sex în parte.

Daphne putea să jure că în vocea lui era o urmă de aprobare.

– Chiar și la masă stau separat, iar ritualurile lor de curtare și de împerechere sunt foarte diferite de obiceiurile englezești.

Cuvinte precum „sex“ și „împerechere“ au evocat imagini nedorite în mintea lui Daphne, ceea ce a făcut ca fața ei să se înroșească precum macul tocmai atunci când au trecut din umbra coridorului în lumina ce scălda încăperile ocupate de căpitan.

A riscat o privire către Hugh și a fost întâmpinată de încă unul dintre zâmbetele lui răutăcioase. Hugh a chicotit la vederea expresiei de pe fața ei, iar Daphne s-a simțit cuprinsă de dorința de a-l lovi cu piciorul. O, cum să creadă fie și un singur cuvânt din spusele lui? Omul era un

provocator nenorocit!

– De ce am sentimentul că Două Canoe nu este singurul om de pe această corabie care are astfel de credințe învechite despre diferențele dintre sexe? a întrebat ea, întorcându-i spatele în timp ce el râdea în hohote.

Hugh le-a arătat băieților cabina lui luxoasă, un spațiu bine împărțit, în care se găseau multe obiecte fascinante, cel mai important dintre ele fiind un pat foarte mare, acoperit cu un baldachin dintr-o catifea verde-închis și presărat cu o mulțime de perne. Daphne a încercat să nu își imagineze ce făcea de obicei frumosul pirat într-un astfel de pat.

Băieții s-au arătat deosebit de curioși cu privire la o cutie de umbră[4] care conținea o varietate de dinți de rechin.

– Cei din cutie sunt mari, dar acesta e un unicat.

Hugh le-a arătat singurul breloc atașat de ceasul lui. Dintele era încastrat în aur, cu un rubin mare în partea de sus.

– Acesta este colțul unui mare rechin alb peste care am dat într-o călătorie în jurul Capului Bunei Speranțe. Am agățat în cârlig un pește destul de mare, iar mirosul lui l-a ademenit pe marele alb. În cele din urmă, am adus monstrul la bord. Crezând că era mort, ne-am apropiat prea mult. Sunt norocos că am pierdut doar asta.

Și-a scos mănușa de pe mâna stângă și a ridicat-o pentru a fi privită de băieți. Unghiile lui erau curate și îngrijite impecabil, dar acea mână fusese supusă unor grele încercări. Al treilea deget îi lipsea, iar pe ambele părți ale degetelor se vedeau tăieturi adânci.

– Am deschis stomacul fiarei și am găsit acolo un colier cu rubine destul de impresionant. Apoi ne-am luat trofeele, am mâncat câteva mese excelente și ne-am îngrijit cicatricile dobândite în luptă.

Le-a zâmbit gemenilor, care îl priveau fascinați.

– Așadar, verișorilor, aceasta este povestea degetului lipsă.

– A durut? a întrebat Lucien.

– Ca naiba!

Richard i-a aruncat o privire lui Daphne.

– Așa ți-ai pierdut și ochiul?

Hugh a chicotit.

– Nu, rechinul s-a mulțumit doar cu un deget. Ia spuneți, nu vreți să inspectăm și restul corabiei în timp ce mama voastră și Rowena se odihnesc aici câteva clipe? Două Canoe și Martín mi-au promis că vă vor arăta cum să încărcați un tun.

Perspectiva de a umbla pe corabie fără supravegherea femeilor a risipit gândurile gemenilor despre ochiul lipsă al căpitanului, așa că cei doi băieți au început să îl tragă pe Hugh afară din cameră.

– Vă rog să ne scuzați, doamnelor, a spus Hugh în timp ce ușa se închidea în spatele lor.

Rowena a pufnit, încruntată:

– Ce priveliște dezgustătoare și echipajul ăsta!

– Cred că marinarii sunt, de obicei, bărbați plini de culoare.

Daphne a studiat micul vraf de cărți de pe un raft.

– Marinari? a răbufnit Rowena. Poate pirați, mai degrabă!

– Hmmm…

Daphne nu voia deloc să se certe. A văzut că Hugh avea cărți de Swift, Pope, Defoe, Smollette și Paine. Mai erau câteva despre care ea auzise, dar pe care nu le citise. Și mai era un titlu, Fanny Hill, de John Cleland, care era nou pentru ea. A luat volumul de pe raft, l-a deschis la întâmplare și a citit câteva propoziții. Apoi a recitit pasajul și a închis cartea cu zgomot. O, Doamne! Sângele îi zvâcnea în urechi și a înghițit în gol, privind cartea de parcă ar fi fost un animal periculos. S-a uitat prostește în jur și, firește, nu a văzut-o decât pe Rowena, preocupată, ca de obicei, de lucrul ei de mână. Daphne a deschis din nou cartea, de data aceasta la o altă pagină. Nu a trebuit să citească foarte multe cuvinte înainte să o închidă din nou, strângând-o la piept de parcă ar fi putut cumva să îi scape. Biblioteca lui Thomas conținea mii de cărți, fiind una dintre cele mai respectate biblioteci din sudul Angliei. Dar nu conținea nimic de genul acela. Nimic.

Plină de dubii, Daphne s-a holbat la cotorul inofensiv, din piele de vițel, al cărții. Și-o dorea. Rău de tot. Nu își mai amintea să fi experimentat o astfel de răscolire interioară, plină de dorință. Mâinile ei păreau să își aibă propria voință și, înainte să își dea seama, a deschis geanta și a băgat volumul subțire înăuntru. Asta era! Iată încă un lucru pe care îl furase de la Hugh Redvers.

A ignorat sentimentul arzător de vină care o năpădise și s-a uitat la raft; locul liber dintre cărți era vizibil, așa că a luat un alt volum, ca să facă mai puțin vizibil primul loc care rămăsese gol, iar apoi s-a lăsat să cadă pe un scaun.

Rowena și-a ridicat privirea de pe broderia la care lucra și s-a uitat în ochii lui Daphne.

– S-a întâmplat ceva, milady?

– Poftim?

– Obrajii tăi au devenit destul de roșii.

– M-am încălzit puțin.

Daphne și-a făcut vânt cu cartea pe care o ținea în mână, cu mintea la volumul din geanta ei. Tocmai furase ceva, o carte – un lucru pe care îl prețuia mai presus decât toate celelalte bunuri.

S-a uitat țintă la ușa cabinei, cu inima încă bătându-i de zor. Mai avea timp să pună la loc cartea furată. A întins mâna după geantă, dar apoi s-a oprit. Chiar și din puținul pe care îl citise, își dăduse seama că volumul conținea informații valoroase. Când respinsese ea ocazia de a învăța? Și doar o privire rapidă fusese edificatoare. Ca să nu mai vorbim de faptul că fusese… tulburătoare. Pesemne că acea carte putea să o ajute să înțeleagă unele lucruri. Lucruri pe care nu avea cum să discute cu nimeni altcineva – lucruri pe care o femeie de vârsta ei, dacă ar fi

avut o căsnicie adevărată, ar fi trebuit să le cunoască. În plus, nu o fura, ci mai degrabă o împrumuta fără permisiunea lui Hugh.

Daphne și-a imaginat expresia lui dacă i-ar fi cerut să i-o împrumute și s-a cutremurat; ar fi ironizat-o până când ea ar fi înnebunit.

În piept i s-a aprins o flacără de furie; era văduvă – mamă a doi copii și o femeie de douăzeci și opt de ani. Totuși, era absolut ignorantă și lipsită de experiență atunci când venea vorba de relațiile sexuale. Era ridicol. A deschis cartea din mâinile ei – ceva de Pope, a observat ea, absentă –, dar era prea agitată ca să o citească.

Ce situație insuportabilă, într-adevăr! Cum putea să trăiască pradă acelor sentimente răvășitoare pe care el i le provoca tot timpul? Cum putea să aibă grijă de copiii ei și să își ducă la capăt opera filosofică, dacă nu se putea gândi la altceva decât la… el?

Daphne nu se amăgea cu gândul că citirea acelei cărți furate ar fi putut rezolva toate problemele. Probabil că ar fi provocat mai multe. Nu, singura soluție în cazul lui Hugh Redvers era fie ca ea să fugă de el, fie ca el să plece. Dar nu putea să îl scoată din propria lui casă. Ar fi trebuit să fie ea cea care pleca.

S-a uitat, absentă, la cartea din mâinile ei și a străfulgerat-o un gând: de ce să nu plece la Londra? Oricum plănuise să facă asta după ce se încheia perioada de doliu. Băieții aveau nevoie de un profesor cu normă întreagă, iar ea avea nevoie… ei bine, nu se putea gândi chiar în clipa aceea la ceea ce îi trebuia ei personal, dar era sigură că avea nevoie de ceva, la urma urmei.

Da, Londra! Avea să se îndepărteze de prezența tulburătoare a lui Hugh suficient de mult timp încât să își acorde un răgaz ca să se decidă cum să îi mărturisească adevărul – să își pună gândurile în ordine înainte de ziua în care avea să fie nevoită să își ia copiii și să plece pentru totdeauna.

Daphne s-a simțit ușurată fiindcă luase o decizie – oricare va fi fost aceea. Era pe punctul de a așeza cartea lui Pope la loc, când ușa s-a deschis. Hugh s-a oprit chiar lângă raft și s-a aplecat să culeagă încă o carte de pe jos, una pe care Daphne, în agitația ei, trebuia să o fi scăpat pe podea.

El a ridicat-o.

– Asta e ceea ce căutai, milady?

– Probabil că a căzut atunci când am luat-o pe aceasta.

Daphne i-a înmânat volumul lui Pope, iar el a pus la loc cele două cărți. Locul liber de pe raft părea să semnalizeze mai puternic decât un far, dar Hugh nu părea să fi observat.

– Lucien și Richard mi-au inspectat corabia după bunul lor plac și sunt înfometați pentru că nu au mai mâncat de aproape trei ore. Dacă nu ai nimic împotrivă, milady, Kemal te va însoți la Pig and Whistle, iar între timp eu voi schimba câteva cuvinte cu secundul meu, domnul Delacroix.

Părăsind cabina lui Hugh, Daphne a fost ridicol de ușurată. Se gândea doar la cartea pe care o furase și la ce anume făcuse Hugh în patul acela mare, care ocupa jumătate din cameră.

Hugh l-a urmărit din priviri pe Kemal, care îi conducea pe Daphne și pe copii către vechiul han. Cu siguranță că ea părea tulburată de ceva. A alungat acel gând și s-a întors spre francezul încărunțit, singurul evadat din închisoarea lui Babba Hassan care mai era în viață, în afară de el, de Hugh.

– Vom fi gata să plecăm la următoarea maree, căpitane. Sau ar trebui să îți spun „milord“, sau mai degrabă „Excelența Voastră“?

Fața ridată de vreme a lui Delacroix era la fel de impenetrabilă ca întotdeauna, dar ochii lui întunecați au strălucit, amuzați.

Hugh s-a încruntat. Fără îndoială că oamenii din echipajul său fuseseră foarte încântați să afle că, în realitate, căpitanul lor era un aristocrat englez.

– Foarte amuzant! Știi pe cine vei avea la bord, prietene, și te rog să fii foarte precaut. Nu duce lipsă de dușmani, după cum bine știi.

– Da, căpitane, a spus Delacroix fără ca expresia feței să i se schimbe în vreun fel care i-ar fi trădat adevăratele sentimente în acea privință.

Oricum, probabil că Delacroix credea că Hugh era nebun, de vreme ce își risca vasul pentru una dintre soțiile sultanului Babba Hassan.

– Să nu vă puneți viețile în pericol. Fără acte de eroism, ai înțeles?

– Da, căpitane.

– Îmi pare rău că te trimit pe mare după atât de puțin timp petrecut pe țărm.

Delacroix a ridicat din umeri.

– Este mai bine ca echipajul – inclusiv eu – să nu rămânem prea mult în acest liniștit orășel englez. Nu există prostituate, nici vin sau mâncare mai acătării și nici distracții interesante. Locuitorii orașului sunt ostili și prea multe zile petrecute aici ar putea avea drept efect ca unul dintre noi să facă o prostie și să sfârșim atârnând în ștreang.

– Sunt convins că ai dreptate.

Hugh știa că nu avea rost să îi amintească lui Delacroix de pericolul aventurării în apele din jurul Oranului. Fuseseră împreună de când amândoi spărgeau bolovani la periferia palatului sultanului, fiecare fiind convins pe atunci că acela avea să le fie sfârșitul. În schimb, a spus:

– Vreau să îl iei pe Martín cu tine. Dumnezeu știe că nu îl vreau mișunând pe aici.

Delacroix i-a zâmbit leneș.

– Îl voi feri de necazuri.

Hugh nici nu se îndoia de asta. Delacroix era unul dintre puținii oameni capabili să îl controleze pe tânărul arogant din New Orleans.

Hugh i-a întins mâna, iar Delacroix l-a apucat de antebraț.

– La bună vedere, prietene!

– Asemenea, căpitane!

Delacroix i-a zâmbit sardonic căpitanului său, aruncând o privire plină de subînțelesuri spre Pig and Whistle.

– Îți doresc vânturi blânde și ape liniștite, căpitane.

Privirea lui complice l-a surprins pe Hugh, care, pe moment, s-a simțit jenat.

– Ticălosule, a spus el, chicotind în timp ce se răsucea pe călcâie și pleca.

Nu putea decât să spere că Delacroix recunoscuse semnele obsesiei lui pentru Daphne doar fiindcă îl cunoștea ca nimeni altul. Hugh ura gândul că toți cei din jurul lui ar fi putut observa acel interes pe care el i-l purta tinerei femei.

Daphne tocmai terminase de comandat ceai, când Hugh a intrat în salonul privat de la Pig and Whistle. El s-a așezat în fața ei, având câte un băiat de o parte și de alta, iar apoi s-a supus, răbdător, tirului lor necruțător:

– Care e următoarea destinație pentru Batavia's Ghost?

– Când va pleca?

– Care este scopul deplasării?

El le-a răspuns la întrebări, însă Daphne nu a putut să nu observe că unele dintre răspunsuri erau destul de vagi.

Când a intervenit un moment de pauză în conversație, Daphne a profitat de acea oportunitate.

– Și eu mă gândesc la o călătorie – deși nu la fel de exotică precum cea a domnului Delacroix. Am decis că a venit timpul să mergem la Londra.

– Londra?! au exclamat la unison Lucien și Richard.

– Londra? s-a auzit întrebarea ca un ecou a lui Hugh, sunând uimitor de asemănător cu cea a presupușilor săi veri.

– Dar, mamă, de ce plecăm tocmai acum când vărul Hugh a venit acasă?

Sprâncenele aurii ale lui Hugh s-au arcuit precum niște ecouri tăcute ale întrebării lui Lucien, iar Daphne a avut impulsul de a-l strânge de gât pe fiul ei cel mare.

– Mamă, oare vărul Hugh nu poate veni cu noi? a întrebat Richard.

Daphne s-a uitat lung la fiul ei de obicei rezervat, un băiat care de regulă nu scotea o vorbă zile întregi, până când Daphne se chinuia să smulgă câteva informații de la el, doar pentru a se asigura că nu își pierduse darul vorbirii.

– Lord Ramsay are, cel mai probabil, multe lucruri importante de care trebuie să se ocupe, de vreme ce tocmai s-a întors din…

S-a oprit, dar Hugh se uita țintă la ea, așteptând.

– Ei bine, de vreme ce tocmai s-a întors.

Băieții păreau să își concentreze toate eforturile pentru a înțelege

acea situație nouă, iar Daphne nu putea să îi învinuiască. Ultimele ei cuvinte sunaseră prostește.

Numai Hugh își afișa obișnuitul zâmbet, de parcă ar fi știut că ea încerca să fugă și să se ascundă.

– Întâmplător, m-am gândit și eu să vizitez Londra, Richard. Sunt sigur că ne putem întâlni în oraș, a adăugat Hugh, cuvintele sale alinându-le băieților dezamăgirea care li se citea și pe fețe, chiar dacă privirile le rămăseseră pironite la mama lor.

– Nu vom pleca imediat la Londra.

Nimeni nu a vorbit, iar Daphne a oftat, cedând.

– Cu siguranță că nu plecăm înainte de sfârșitul lunii.

Gemenii au părut ușurați, dar zâmbetul lui Hugh a înflorit, de parcă nu mai putea de nerăbdare să audă ce avea ea de spus mai departe.

Bineînțeles că Daphne nu a vrut să își dezamăgească auditoriul.

– Acum, că te-ai întors în Anglia, poate că te vei interesa de moșiile unchiului tău.

Ea și-a mușcat limba; ar fi vrut să abordeze subiectul într-un mod subtil, nu într-o manieră abruptă. Camera era tăcută și se auzeau doar vocile înfundate ale clienților hanului, aflați în barul de alături. A aruncat o privire în jurul mesei: Rowena s-a încruntat, băieții și-au plecat capetele, iar Hugh a ridicat dintr-o sprânceană.

– Dacă ai face asta, eu aș avea mai mult timp pentru studiile mele, a explicat ea.

A doua sprânceană a lui Hugh s-a alăturat celei dintâi.

– Nu trebuie să mă ocup doar de Lessing Hall, ci și de toate celelalte proprietăți. De toate cinci.

Trebuia să pară atât de disperată?

– Randall este un administrator excelent, dar problemele l-au copleșit. Deja a solicitat ajutor. Firește, îmi voi rezerva timp pentru a te familiariza cu activitățile de la Lessing Hall. Mi-ai fi de mare ajutor, a repetat ea văzând că el amuțise. Mai ales dacă decid să îmi petrec o parte din an la Londra. Sau în altă parte.

Ea a strâns din dinți ca să se oprească odată din a mai îndruga verzi și uscate.

I s-a format o cută între ochi, iar expresia lui era foarte diferită de cea obișnuită, de tachinare.

– Sunt la dispoziția dumneavoastră, doamnă.

Daphne și-a ținut gura închisă și și-a jurat să o păstreze astfel cel puțin tot restul după-amiezii. Mai întâi își făcuse planuri pentru a se îndepărta de bărbatul acela tulburător, iar apoi se oferise să își petreacă mai mult timp cu el pentru a-i explica în amănunt care erau problemele moșiei.

Naiba știa ce ar mai fi putut spune dacă ar fi continuat să vorbească?

Cutiile militare de umbră erau inițial simple cutii în care marinarii care plecau de pe corabie își transportau bunurile pe uscat. Superstiția

susținea că dacă umbra marinarului atingea țărmul înainte ca respectivul să pună piciorul pe el, acesta avea să fie urmărit de ghinion. Prin închiderea în cutie a bunurilor sale considerate a fi o „umbră“ metaforică a lui însuși, marinarul se asigura că atingea pământul înainte de „umbra“ sa.

Capitolul 7

Prezența lui Hugh nu era atât de deranjantă pe cât se temuse inițial Daphne. În fiecare dimineață, ea își petrecea câteva ore împreună cu Hugh și cu Randall. Acesta din urmă era administratorul ei cel suprasolicitat, care se declara încântat de perspectiva unui ajutor. Însă vremea de primăvară neobișnuit de caldă dispăruse la fel de brusc precum venise, ținându-i pe cei trei captivi în interior, unde studiau registrele descurajante. Ca să poată inspecta moșia, aveau de așteptat o pauză între aversele de ploi de primăvară.

Prezența lui Randall îl împiedica pe Hugh să mai fie o sursă groaznică de tachinare – în cea mai mare parte a timpului – și, de asemenea, o împiedica pe Daphne să se comporte ca o prostuță îndrăgostită nebunește. În majoritatea situațiilor.

După-amiezile și le petreceau separat, Hugh conducându-și afacerea – ceea ce părea să implice o mulțime de corespondență –, iar Daphne scriind la cea mai recentă lucrare a ei și având grijă de treburile obișnuite ale gospodăriei.

Serile încă prezentau un pericol, dată fiind marea perioadă de timp pe care ea trebuia să și-o petreacă în prezența lui. Dar Lady Amelia hotărâse tam-nisam să își facă apariția în fiecare seară, iar Hugh nu mai solicitase prezența lui Daphne în sala de muzică.

Se vedeau atât de rar, încât Daphne aproape că se întreba dacă el o evita la fel de mult pe cât îl evita și ea pe el.

Drept urmare, zilele urmau un curs liniștit, până în a treia săptămână de la venirea lui Hugh, când cerul albastru a început să se întrevadă printre nori, anunțând o schimbare nu doar în ceea ce privea vremea.

Era amiază, iar Daphne se afla în cea mai mică dintre camerele de zi, unde venise să lucreze la articolul ei. Însă în loc să își redacteze concluzia, ea recitea Critica rațiunii pure. Logica admirabilă din carte era un balsam pentru creierul ei înfierbântat. Era adâncită în gânduri, când ceva a deranjat-o și a făcut-o să își ridice privirea. Atunci l-a văzut pe Hugh sprijinindu-se de ușă.

– Vai!

– Îmi pare rău că te-am speriat. Am bătut de mai multe ori, dar nu ai răspuns.

Brațele îi erau încrucișate peste piept, ca și cum ar fi vrut să baricadeze ușa cu corpul lui mare.

Era încruntat.

– Vreau să îți spun că sunt extrem de dezamăgit.

Inima lui Daphne a înghețat, iar mintea i-a luat-o razna precum un șoarece speriat.

„O, Doamne! Oare a aflat? A aflat…“

Orice ar fi văzut pe fața ei, el a zâmbit. Lui Daphne i s-a ridicat în gâtlej un sentiment de ușurare aproape paralizantă, amestecat cu unul de iritare. Ea și-a închis cartea cu un pocnet.

– Dezamăgit, milord? De ce? Fiindcă vezi o femeie citind o carte?

– Ei bine, printre altele.

El s-a dezlipit de ușă și a început să se plimbe prin încăpere, uitându-se la lucruri cu acea privire tulburătoare care îi era proprie, ceea ce a făcut-o pe Daphne să se încordeze toată. În cele din urmă, Hugh s-a oprit în fața sofalei pe care ședea ea, a întins mâna și a împuns ușor cu degetul cartea din mâinile ei, iar apoi și-a înclinat capul până când a reușit să citească titlul.

– Hmmm… Sprâncenele lui expresive s-au ridicat. O mică lectură ușoară?

Daphne a strâns cartea și mai tare și l-a fixat cu cea mai arogantă privire pe care o putea afișa.

– Da, ei bine, mi-e teamă că am dat deja gata numărul pe luna asta din The Lady’s Magazine.

Buzele lui senzuale s-au arcuit, scoțându-i în evidență gura frumoasă.

– Într-adevăr?

Privirea lui caldă și complice i-a provocat lui Daphne furnicături și senzații de fierbințeală în diferite părți ale corpului.

A oftat, nervoasă, pentru a-și masca reacțiile stânjenitoare.

– Pot să te ajut cu ceva, milord, sau ai venit să discutăm despre moda feminină?

Hugh s-a așezat lângă ea, pe sofa, corpul lui ridicol de mare copleșind micuța piesă de mobilier. Și-a schimbat poziția șoldurilor pentru a se așeza cât mai confortabil, iar mișcarea i-a adus corpul tare și musculos mai aproape de ea. Daphne s-a gândit să se îndepărteze, dar nu mai avea unde – nu mai exista nici un centimetru care să nu fi fost ocupat de Hugh Redvers.

Amuzamentul a sclipit în ochiul lui verde.

– Draga mea Lady Davenport, a spus el, alene, pe un ton oficial care suna și mai intim pe buzele lui decât numele ei de botez, cu tot dragul aș vrea să discut cu tine despre cele mai noi tendințe în materie de rochii. Sau, a continuat el, iar zâmbetul i-a devenit viclean, chiar și din

filosofia germană.

Daphne nu a putut decât să îl privească lung; faptul că el recunoscuse autorul volumului, adică pe Kant, era atât de neașteptat, atât de… erotic! Totuși, bătăile inimii ei s-au mai temperat. S-a foit, iar șoldul i s-a lipit de al lui. Atingerea a străfulgerat-o, făcând-o să sară în picioare. Hugh s-a ridicat odată cu ea, lăsând-o să scape doar temporar, în timp ce, aplecat asupra ei, i-a aruncat o privire nerăbdătoare și a luat-o de mână. Atingerea pielii lui calde, ușor aspre, a făcut ca lui Daphne să i se strângă gâtlejul până când ea și l-a simțit larg numai cât un bob de mazăre.

– Îmi cer scuze dacă remarca mea despre îmbrăcămintea pentru femei a fost… nepotrivită.

Expresia lui smerită era infirmată de strălucirea mocnită din ochi. Degetele i-au alunecat pe sub palma ei și i-au mângâiat pielea subțire și sensibilă a încheieturii.

Daphne și-a smuls mâna și și-a netezit cu ea fustele, înghițind convulsiv înainte de a-și simți gâtlejul descleștat.

– Am treburi de rezolvat. Stând aici, m-am sustras de la îndatoririle mele zilnice.

Daphne își detesta atitudinea tulburată și prostească. L-a privit pe Hugh de parcă totul s-ar fi întâmplat din vina lui. Și așa și era.

– Sustras?

Daphne a ignorat remarca lui zeflemitoare.

– Ai nevoie de ceva de la mine?

– Da, am nevoie de ceva de la tine.

S-a aplecat peste ea, stând mai aproape decât i-ar fi permis normele de politețe.

Daphne a așteptat. Și a așteptat.

– Ei bine, ce este? a izbucnit ea în cele din urmă, iritată că fusese adusă în situația de a pune ea întrebarea.

Colțurile gurii lui s-au ridicat și la coada ochiului i-au apărut riduri fermecătoare. O, era o pacoste! Oare de ce ea continuase să înghită momeala pe care i-o aruncase el? Daphne și-a încrucișat brațele peste piept și a așteptat. Nu voia să mai scoată nici un cuvânt. Nici unul.

– Tocmai m-am întâlnit cu Randall. Te căuta.

– Da?

– Era destul de agitat. A trebuit să plece din cauza unor probleme de familie. Hugh a fluturat din mâna lui imensă. Ceva legat de o fiică și de un copil și așa mai departe.

– Fiica lui cea mare stă să nască.

– Cred că despre o naștere era vorba. În orice caz, asta înseamnă că nu va putea să ni se alăture la inspecția casei Dower. El a zâmbit alene. Mă tem că va trebui să facem asta împreună. Singuri.

Inima ei a tresărit.

– Dacă vrei să amâni, am putea…

– Nu vreau, a răspuns el.

Daphne și-a umplut plămânii cu aer și apoi a expirat încet. O dimineață întreagă petrecută împreună cu el. Singuri. Ea a strâns din buze și a dat din cap.

– Foarte bine. A așteptat. Asta a fost tot?

– Nu, am vrut să întreb și de ce m-ai abandonat în bibliotecă.

– Bibliotecă? a repetat ea, prostește.

– Da, știi, camera în care sunt toate cărțile? Ai părăsit, de asemenea, biroul acela fermecător. Oare te-am alungat prin vreo acțiune a mea?

Mintea lui Daphne a luat-o la goană. Nu putea să îi spună adevărul – că, mai degrabă, decât să se concentreze asupra unei cărți în prezența lui, ar fi făcut o călătorie la Londra. Nu, nu putea spune una ca asta. Așa că a mințit:

– M-am gândit că îți doreai puțină intimitate.

El a ridicat din sprâncene.

– Așa ai crezut? Și procedai astfel și pe vremea când unchiul meu era încă în viață? Adică lucrai în camera asta?

Cu o expresie de dezgust, el a aruncat o privire prin camera înghesuită și slab luminată.

– Nu procedam așa. Lucram în bibliotecă.

– Dar acum ai abandonat biblioteca, astfel încât să pot avea totul pentru mine?

Iritarea s-a alăturat altor emoții care i se zbăteau în piept lui Daphne. De ce nu putea el să plece și să o lase în pace? Ce voia? De ce se afla acolo?

– Am făcut-o din considerație pentru tine. Din amabilitate, a adăugat ea, în caz că el nu ar fi știut ce însemna „considerație“.

Era supărător să fie presată în legătură cu acea problemă, mai ales că adevărul era atât de umilitor: că fugise din bibliotecă deoarece concentrarea era imposibilă cu el prin preajmă; că atunci când ei doi se aflau în aceeași cameră, singurele lucruri la care ea se putea gândi erau fața, corpul și privirile lui provocatoare; și, mai ales, că se simțea copleșită de dorința de a face cu el lucrurile pe care le citise în cartea lui păcătoasă.

Daphne a strâns din dinți; o, acea carte oribilă și nenorocită pe care și-ar fi dorit să nu o fi văzut niciodată, dar pe care nu se putea opri să o citească! Și să o recitească.

Ea și-a dat seama că tăcea și și-a ridicat privirea. Hugh zâmbea, de parcă ar fi putut vedea imaginile care se perindau prin mintea ei: trupul lui gol, modul în care acesta se îmbina cu trupul ei la fel de gol și…

– Considerație? a repetat Hugh. Mi se pare foarte lipsit de considerație, Daphne. Mi-ar fi plăcut dacă nu ți-ai fi abandonat nici biroul, nici biblioteca sau oricare încăpere de la Lessing Hall din cauza mea. Te asigur, draga mea mătușă, că îmi voi birui neliniștea de a vedea o femeie înconjurată de atât de multe cărți, sau, și mai îngrozitor –

citind una. Cuvintele lui erau degajate, dar expresia feței, nu. Dacă vei continua să pleci din încăperile în care intru eu, nu pot decât să cred că dorești să părăsesc Lessing Hall.

– Nu, a șoptit Daphne. Adică, aș fi foarte fericită să continui să lucrez în bibliotecă.

– Mă bucur să aud asta. Ai nevoie de ajutor pentru a-ți muta lucrurile?

– Nu, mulțumesc. Nu am adus prea multe aici.

Hugh a zâmbit și s-a înclinat, ieșind din cameră fără să mai spună un cuvânt.

Cu un oftat sacadat, Daphne s-a prăbușit pe sofa. O, Doamne! Acum nu mai avea nici o scuză ca să îl evite. Fiecare zi era o luptă din ce în ce mai intensă cu dorința de a îi pune lui Hugh întrebări despre trecutul lui, mai ales că ziarele păreau să nu mai vorbească despre nimic altceva. Dar Daphne știa că astfel crea un precedent periculos, neavând nici pe departe dorința de a-i împărtăși lui Hugh detalii legate de trecutul ei. Nu, relațiile dintre ei erau încă fragile, iar curiozitatea ar fi afectat acel echilibru delicat.

Săptămânile trecuseră și ea nu se mai aflase atât de aproape de momentul în care să se simtă îndemnată să îi spună adevărul, așa cum fusese în prima zi, în poiană. Iar dacă ar fi avut de gând să facă așa ceva, acel moment al mărturisirii devenea din ce în ce mai îndepărtat. Perioada de timp în care fusese forțată să stea sub același acoperiș cu el o făcuse să își dea seama cât de mult îl plăcea pe bărbatul care sălășluia în acel corp superb. În spatele atitudinii lui amuzate și zeflemitoare se găsea un intelectual fin și o persoană fascinantă. Era și un om blând, ce petrecea o bună parte din zi în compania fiilor ei, care îl priveau ca pe un zeu.

Daphne avusese nevoie de multă stăpânire de sine ca să nu îl urmeze pe Hugh încoace și încolo, precum un cățeluș, doar pentru a-i sta în preajmă. Iar acum ea fusese de acord să facă amândoi o plimbare de dimineață la Dower House? O jumătate de zi împreună cu el? Singuri? A închis ochii și s-a rugat să plouă.

*

Hugh a zâmbit în timp ce închidea ușa cămăruței întunecate în care o găsise ascunsă pe tânăra și frumoasa lui mătușă; de parcă s-ar fi putut ascunde de el!

S-a gândit la cartea pe care ea o strânsese în mâini, iar zâmbetul i-a devenit un rânjet. Lucrurile pe care le citea femeia aceea trebuie să fi fost grele și de neînțeles pentru marea majoritate, cu excepția câtorva minți din întreaga țară. Nu era numai asta, dar se părea că ea le citise și în limbile în care fuseseră scrise. El văzuse o sumedenie de tratate lingvistice care umpleau mai multe rafturi din vasta bibliotecă a unchiului său. Nu doar în franceză și italiană – limbi considerate ca adecvate intelectului delicat al unei femei –, dar și în germană, greacă,

latină și chiar în olandeză.

– La naiba! a mormăit el în timp ce se îndrepta spre salonul cel mare, cu mintea la femeia rămasă în urma lui, mai degrabă decât la misiunea care i se arăta în față.

Nu mai trebuia să o tachineze, fiindcă asta nu însemna doar proastă creștere, ci și un lucru periculos; unul care îi primejduia liniștea sufletească.

Hugh a râs amar. Care liniște? În fiecare zi o dorea mai mult.

După ce își dăduse seama că ea își mutase lucrurile din biblioteca pe care o îndrăgea atât de mult, el se simțise ușurat. Iar apoi, nefericit. Și în cele din urmă, furios. Ușurat fiindcă ea îndepărtase tentația, nefericit fiindcă, în timp ce se prefăcea că citea, el nu mai putea să stea și să o privească, furios fiindcă prezența lui o alungase dintr-o cameră aflată în propria ei casă.

Și-a trecut, nervos, o mână prin păr, dorindu-și să își poată desprinde capul de pe umeri și să îi scuture conținutul, care, oricum, părea să fie plin de prostii în zilele acelea. El și-a promis să o lase în pace pe Daphne și să se bucure fiindcă ea începuse să îl evite. Măcar unul dintre ei să dea dovadă de bun-simț. Acea intenție a lui durase chiar o întreagă zi. Dar el nu putea să pună capăt acelei povești; nu putea să o lase în pace pe Daphne. Oare ce găsise la ea? Și ce naiba ascundea? Pentru că nu trebuise să stea decât câteva ore în compania ei ca să își dea seama că ascundea ceva – și orice ar fi fost acel ceva, ea era măcinată de vinovăție.

Nu că ar fi fost treaba lui. Ar fi trebuit să o lase să plece la Londra, dar profitase de fiecare ocazie pentru a-i pune bețe în roate. Ar fi fost mai bine pentru toți cei implicați ca Daphne să fi plecat, mai ales dacă acele scrisori anonime spuseseră adevărul, ceea ce însemna că ea nu era în siguranță la Lessing Hall. Mai ales că seara trecută apăruse o nouă scrisoare.

Gândul la cea mai recentă misivă de amenințare l-a făcut să arunce o privire înverșunată pe când traversa vestibulul, unde un lacheu flanca ușa din față.

– Găsește-l pe William Standish și adu-l în bibliotecă! a poruncit el, uitând că nu se afla pe puntea corabiei sale.

Omul a fugit ca o săgeată scăpată dintr-un arc, iar Hugh a avut o remușcare fiindcă îi vorbise atât de dur. La urma urmei, nu era vina bietului om că, la cei treizeci și șapte de ani ai săi, Hugh se comporta ca un adolescent îndrăgostit! A aruncat o privire la enorma pendulă din bibliotecă și a văzut că era ora două și un sfert; momentul perfect pentru un coniac. A turnat într-un pahar două degete din lichidul dens, de culoarea chihlimbarului, adăugând încă o treime ca să fie cu sufletul împăcat, iar apoi a mers să studieze secțiunea de bibliotecă plină cu cărți în limbi străine a lui Daphne, de parcă ar fi putut cunoaște mai bine proprietarul dacă îi privea cărțile suficient de atent.

S-a cutremurat la acel gând prostesc. O, Doamne, era un idiot!

Oare să fi însemnat acea blestemată atracție față de ea o pedeapsă pentru comportamentul lui din trecut? Ca și când, după ce se bucurase ani de-a rândul de o existență de afemeiat fără griji, vreo forță cosmică malefică aflase despre viața lui fericită, hedonistă și, la urma urmei, egoistă, și decisese că venise vremea ca el să plătească pentru toate astea? Plată care venise sub formă de frustrare sexuală, o senzație pe care, până atunci, nu își amintea să o fi experimentat vreodată. Și, pentru numele Domnului, una care nu îi plăcea deloc!

O imagine a lui Daphne i-a trecut prin minte pe neașteptate. Corpul ei subțire, grațios, ochii reci, de safir, și buzele acelea pline, pe care nu se putea opri să și le imagineze sub ale lui. Hugh se uita țintă la biroul din fața lui și o vizualiza pe ea, vedea mâinile lui ridicându-i fustele și mângâindu-i până sus picioarele lungi. Ar fi luat-o încet, explorându-i locurile cele mai intime cu o premeditare calculată, astfel încât să îi șteargă de pe față expresia aceea distantă. Ar fi tachinat-o cu degetele, cu mâinile, cu buzele până când acei ochi albaștri, reci, s-ar fi aprins, iar ea l-ar fi implorat să o scoată din acea stare de tânjire teribilă. Și după aceea el ar fi penetrat-o atât de adânc, încât nu ar fi știut unde se sfârșea trupul ei și unde începea al lui…

– Am fost chemat, domnule?

Hugh s-a răsucit și a strigat:

– O, Doamne, măi, omule! De ce te strecori precum o pisică?

Vocea îi sunase pițigăiat, ceea ce era foarte rău – deși faptul că mădularul îi era erect însemna ceva chiar și mai rău –, toate acestea proclamând sus și tare că posesorul lor se afla într-o stare de chin și că, din cauza asta, era pe cale să își iasă din minți de furie.

Will a afișat obișnuitul lui zâmbet de superioritate.

– Îmi cer scuze dacă te-am speriat, milord.

– Ia loc.

Hugh s-a lăsat pe scaunul din spatele biroului masiv și s-a ținut strâns de mânere în timp ce bătăile rapide ale inimii i-au încetinit. S-a uitat țintă la tăblia netedă din fața lui. Biroul era o operă de artă, iar Hugh o privise mereu ca pe un bun care îi aparținuse unchiului său – la fel ca orice altceva din blestematul acela de loc.

La fel ca văduva lui.

– Fir-aș al naibii! a gemut el.

Mădularul i se întărise atât de tare, încât îl durea.

– Milord?

Hugh a dat băutura pe gât și și-a ascuns erecția puternică înainte de a se lăsa pe spătarul scaunului și de a se încrunta la bărbatul din fața lui.

– Vreau să știu totul, în detaliu, despre această scrisoare.

Expresia de superioritate a dispărut de pe fața lui Will.

– Am găsit-o aseară – chiar înainte de a pleca acasă. Am întrebat pe

oricine s-ar fi putut afla în apropiere de locul în care a fost lăsată scrisoarea, dar nimeni nu a văzut nimic și nici o persoană străină nu a fost aici nici ieri, nici acum două zile. Will s-a ciupit de podul nasului. Era pe podeaua magaziei de lângă grajd, n-am idee de cât timp ar fi putut fi lăsată acolo.

A ridicat din umeri.

– Îmi pare rău, milord, dar mă tem că mi-am epuizat sursele de informații.

– Surse? Ce fel de surse sunt acestea?

Fața palidă a lui Will s-a înroșit.

– Poate că „surse“ nu este cuvântul potrivit. În afară de servitori, am mai vorbit cu una dintre femeile care lucrează împreună cu sora mea la țesătorie și a cărei verișoară este ajutor de bucătar. Vocea lui s-a stins, în timp ce sprâncenele lui Hugh se ridicau din ce în ce mai mult. Will a răsuflat adânc și zgomotos. Adevărul este că habar nu am pe ce cale să o mai iau, milord. Scrisoarea ar fi putut ajunge oricând, adusă de oricine.

– Dar omul pe care îl cunoști de la Tunbridge Wells? Curierul sau orice ar fi el, a aflat ceva?

– A spus că situația de la Whitton Park este tensionată, deoarece servitorii nu au fost plătiți de ceva vreme, dar că, în afară de asta…

Will a ridicat din umeri.

– Face tot ce poate, însă nu a descoperit nici o legătură între vreo persoană și aceste scrisori sau între vreo persoană și Excelența Sa.

– Mai este cineva de care ne-am putea folosi?

– Nimeni în care să am încredere. Îndrăznesc să cred că nu ai vrea să răsufle ceva.

– Nu, nu aș vrea.

Hugh a bătut în birou cu cele trei degete ale mâinii stângi. Ar fi trebuit să îi spună lui Daphne despre scrisori? Oare era posibil ca ea să fi fost conștientă de ceea ce se întâmpla? Hugh a respins o astfel de idee. De ce să o îngrijoreze, când ei nici măcar nu erau siguri că exista o problemă? Începea să creadă că totul era o farsă pusă la cale de vreun fost servitor nemulțumit, care voia să agite spiritele. Oricum, în ce situație de mare pericol se putea afla Daphne la Lessing Hall? Nu avea sens.

– Îi vom oferi omului tău încă vreo câteva zile. Ezit să merg să pun chiar eu întrebări despre o chestiune atât de delicată. Mă tem că interesul meu nu va trece neobservat.

Tocmai ce îi ieșise pe gură un eufemism nereușit. Vestea despre întoarcerea lui se răspândise ca un incendiu de pădure. Fiecare ziar citit de Hugh era plin de aventurile sale, atât de cele reale, cât și de cele imaginare. Ori de câte ori mergea la Eastbourne, simțea greutatea privirilor aruncate de sute de perechi de ochi; nici nu voia să se gândească cât de greu i-ar fi fost dacă ar fi mers la Londra! Deja angajase cinci bărbați din sat pentru a patrula proprietatea. Aceștia

alungaseră deja de pe moșie o duzină de ziariști. Cine știe câți alții pândeau fără a fi observați? Nu, nu ar fi putut să investigheze afacerea aceea nenorocită fără să adune o întreagă gloată de spectatori.

Hugh a scos pana de scris din suportul ei și și-a mângâiat, absent, bărbia.

– Vreau să avem pe cineva de la Whitton Park. Asta este tot ce avem în prezent – adversitatea dintre Lady Davenport și Hastings.

Will a dat din cap.

– Sunt de acord. Din păcate, începând din momentul în care s-a căsătorit cu Lady Davenport, unchiul tău a întrerupt toate legăturile cu Hastings. Aproape că nu avem nici un contact la Whitton Park – nici cu stăpânul de acolo și nici cu slugile lui.

– Situația aceasta este destul de neobișnuită într-o comunitate atât de mică, nu-i așa?

Hugh l-a privit pe Will în ochii săi albaștri.

– Cunoști motivul disensiunilor dintre unchiul meu și Hastings?

– Nu am nici un indiciu, milord. Pe când mama doamnei era încă în viață, unchiul tău mergea la Whitton Park cu oarecare regularitate.

– O, da, pasiunea lor comună pentru cu orhidee, a spus Hugh strângând din buze.

Will i-a aruncat o privire ciudată înainte de a vorbi.

– Am presupus întotdeauna că răposatul conte a încetat cu vizitele din cauza morții lui Lady Hastings, dar poate că asta s-a întâmplat din cauza a ceva ce făcuse Hastings? Omul acela este cunoscut pentru reputația lui proastă și știi cum se purta unchiul tău atunci când avea de-a face cu astfel de personaje.

Da, Hugh știa. Unchiul lui fusese un bastion al respectabilității, extrem de strict în privința respectării normelor morale; n-ar fi vrut să aibă de-a face cu un om ca Malcolm Hastings. Sau cu un om ca Hugh.

– Răposatul conte nu a fost singura persoană din împrejurimi căreia nu-i făcea plăcere compania lui Hastings. El s-a asigurat că nu avea în casa lui servitori care să fi lucrat vreodată la Whitton Park, cu excepția Rowenei Claxton, care a slujit-o pe Lady Davenport și la Whitton.

Hugh a zâmbit la menționarea numelui servitoarei celei ostile a lui Daphne. Doamne, dar femeii aceleia nu îi plăcea deloc de el! Avea vârsta necesară pentru a și-l aminti cum fusese în tinerețe. Fără îndoială că ea își făcuse griji…

– Crezi că cel care trimite scrisorile ar putea fi unul dintre servitorii lui Hastings? a întrebat Will, risipindu-i gândurile.

Hugh s-a gândit la conflictul pe care îl întrerupsese în prima zi. Poate că acela era pericolul indicat de scrisori, faptul că Hastings încerca să o forțeze pe Daphne să se mărite cu el. Dar Hugh nu credea așa ceva. Avansurile lui Hastings fuseseră dezgustătoare, dar cu greu ar fi putut el să o forțeze să îi devină soție.

Hugh a ridicat din umeri.

– Nu știu, dar vreau să îi ceri omului tău să încerce să infiltreze pe cineva în interior. Poate că Hastings caută să angajeze un nou servitor sau lucrător. Spune-i omului tău că asta trebuie să fie principala lui misiune. Între timp, asigurați-vă că Lady Davenport nu părăsește niciodată casa neînsoțită.

– Ea îl ia de obicei pe Caswell, iar el este capabil să o protejeze împotriva lui Hastings.

Hugh a pufnit:

– A dovedit deja că este mai mult decât capabilă să scape singură de nemernic!

Will s-a abținut cu greu, dar până la urmă a reușit să nu chicotească. Hugh nu a avut cum să îi împărtășească amuzamentul.

Da, ea putea foarte bine să se protejeze de Hastings, dar cine ar fi putut să o protejeze de el, de Hugh?

Capitolul 8

Domnul a ignorat rugăciunile lui Daphne și, trei zile mai târziu, dimineața s-a înstăpânit limpede și caldă, o zi de primăvară englezească inedită. Conform celor stabilite, Daphne și Hugh s-au întâlnit după micul dejun și au ieșit să inspecteze Dower House.

Vechea casă, o monstruozitate aflată în paragină, se afla la vest de Lessing Hall, chiar dincolo de marginile parcului bine îngrijit. În timp ce coborau pe drumul năpădit de buruieni, Daphne și-a dat seama că trecuse mai bine de un an de când fusese ultima dată în vecinătatea vechii case – înainte de accidentul suferit de Thomas.

– Doamne, trandafirii sunt într-o stare jalnică, a spus ea după ce Hugh a ajutat-o să descalece, în timp ce și își legau caii de un stâlp de lângă aleea lungă, acoperită de trandafiri.

– Trandafirii nu sunt singurul lucru care are nevoie de îngrijire, a zis Hugh, încruntat, privind peluza sălbăticită și tufele neîngrijite. Îmi amintesc că veneam aici când eram tânăr.

S-a aplecat sub arbustul de trandafiri pentru a evita ramurile lungi care se prindeau de capul său blond-auriu.

– Străbătușile mele, Matilda și Mary, au locuit aici mulți ani. Erau surorile nemăritate ale bunicului meu. În copilărie eram îngrozit de ele și uram faptul că unchiul meu mă forța să le vizitez. Nu mă îndoiam defel că erau o pereche de vrăjitoare uscățive, care găteau și mâncau copii. I-a aruncat lui Daphne un zâmbet strengăresc, care i-a înmuiat acesteia genunchii. Eram un mucos obraznic.

Au urcat treptele acoperite de mușchi, iar Hugh a bătut la ușa crăpată, cu vopseaua scorojită.

– Cine locuiește acum în casă?

– Doar bătrânul Kenwick, a răspuns Daphne, absentă, cu corpul arzându-i pe partea unde brațul lui îi atingea rochia.

Oare acea pasiune nebună, oribilă și jenantă nu avea să înceteze niciodată?

– Kenwick? Hugh s-a oprit din bătăile sale agresive în ușă pentru a o

privi. Adevărat? Încă din vremea copilăriei mele, omul ăsta era mai bătrân decât pământul. Ce naiba face el aici?

Daphne a sperat ca bătrânul majordom să fie prea surd pentru a auzi descrierea deloc măgulitoare a lui Hugh.

– Thomas i-a oferit o căsuță confortabilă și un servitor care să îl îngrijească, dar Kenwick a insistat să rămână la Dower House și să facă tot ce îi stătea în putință pentru a menține lucrurile în ordine. Ceea ce nu pare să fi reușit, a recunoscut ea, mijind din ochi ca să vadă mai bine mizeria din jurul ușii.

Hugh a mormăit și și-a reluat ciocăniturile zgomotoase.

– Kenwick trebuie să fie și mai surd decât era pe vremuri. Mai poate să trăiască de unul singur aici?

Privirea lui acuzatoare a făcut-o să se retragă în defensivă.

– O fată vine și se ocupă de curățenie și de gătit. El nu este cel mai…

Daphne încă mai căuta un cuvânt politicos pentru a-l descrie pe bătrânul majordom capricios, când ușa s-a deschis cu un scârțâit și un bărbat foarte bătrân a apărut în prag. Semăna cu o pasăre costelivă, care fusese jumulită de pene și apoi îmbrăcată extrem de pedant, într-o ținută pe care un majordom ar fi purtat-o cu trei sferturi de secol în urmă.

I-a privit din vârful nasului său lung, asemănător unui cioc.

– Cine face zgomotul ăsta infernal?

Vocea lui era subțire și arțăgoasă, iar articulațiile îi scârțâiau destul de tare pentru a fi auzite în timp ce și-a înclinat capul și l-a privit pe Hugh mijind din ochi.

– Kenwick, ticălos bătrân! a strigat Hugh. Nu mă recunoști?

El i-a zâmbit larg bătrânului.

Auzind acea tiradă, Kenwick s-a mulțumit să clipească.

Hugh a râs.

– Am crezut că nu îmi vei uita niciodată chipul după bătaia pe care mi-ai dat-o pentru că aruncasem o minge de cricket prin fereastra salonului în care se lua micul dejun.

Fălcile bătrânului au început să tremure.

– Stăpânul Hugh?

Mâna lui bătrână și osoasă a căutat tocul ușii pentru a se sprijini.

– Chiar el în carne și oase! a strigat Hugh. A aruncat o privire peste capul bătrânului majordom, în camera din spatele lui. Kenwick, nu-i așa că nu e frumos să o ținem pe Lady Davenport aici, în prag, în timp ce noi depănăm amintiri? Este nepoliticos să îți tratezi stăpâna ca pe un agent de la fisc.

– Ei, da… Stăpâne, adică vreau să zic… milord.

Kenwick a aruncat o privire derutată de la Hugh la Daphne, înainte de a-și aminti să se dea înapoi și să deschidă ușa mai larg. Corpul masiv al lui Hugh a pășit într-un vestibul modest, iar capul lui auriu a atins candelabrul care atârna la mică înălțime, plin de pânze de păianjen

prăfuite.

– Urmați-mă, milord, milady.

Mergând țeapăn, bătrânul s-a strecurat spre salonul mic de la primul etaj și a deschis ușa, aproape împiedicându-se în timp ce făcea asta. Camera de dincolo de ușă era întunecată și umedă, cu draperii grele de catifea, trase perfect pentru a proteja de lumină obiectele de mobilier din interior. Kenwick s-a îndreptat spre draperii și a tras de ele fără prea mare succes, o acțiune care a ridicat rotocoale de praf, dar le-a mișcat cu un centimetru și astfel a permis ca o rază de lumină să răzbată înăuntru. S-a uitat țintă la draperiile care îi opuneau rezistență, cu o expresie ușor jignită pe chip, iar apoi și-a lăsat mâinile pe lângă trup și s-a întors la oaspeții lui.

– Vreți niște ceai, milord?

Bătrânul a vorbit foarte tare, ceea ce numai un surd ca el – sau Hugh însuși – puteau să facă. Apoi a rămas locului, legănându-se ușor dintr-o parte în alta, în încercarea de a se menține în poziție verticală.

Hugh a izbucnit într-un hohot de râs, incapabil să își ascundă amuzamentul la imaginea groaznică a bătrânului care transporta prin casă o tavă pe care se afla ceaiul.

– Nu vrem ceai, Kenwick. Am venit să inspectăm locul. Hugh și-a pus cu blândețe mâna lui mare pe umărul bătrânului. Nu trebuie să te deranjezi, vrem doar să aruncăm o privire în împrejurimi.

– O privire?! a strigat Kenwick. Ei bine, nu trebuia să mă fi deranjat pentru asta, stăpâne Hugh! Nu uitați că nu aveți voie să distrugeți nimic, l-a admonestat el înainte de a se întoarce ca să plece. Nu mi-am terminat ceaiul. Acum cred că s-a răcit.

S-a îndreptat spre ușă boscorodind, iar apoi a deschis-o și a trântit-o în urma lui.

Hugh s-a răsucit pe călcâie pentru a se uita la Daphne.

– La naiba! Ar trebui să te bucuri că încă nu a dat foc la casă, cu el înăuntru.

Daphne s-a strâmbat.

– Nu mi-am dat seama că este atât de… bătrân.

Hugh a mormăit și s-a îndreptat spre peretele pe care se aflau cele mai multe ferestre, prinzând în mâini draperiile grele și trăgându-le pentru a lăsa să intre în cameră măcar un pic de lumină. Rezultatul a fost apariția unei pete enorme de umezeală, care se întindea de la mijlocul ramei ferestrei până la tavan.

– O, Doamne, a mormăit Daphne, simțindu-se mai vinovată cu fiecare minut care trecea.

La urma urmei, Thomas o lăsase responsabilă cu astfel de probleme.

Hugh s-a uitat țintă la locul în care peretele se îmbina cu tavanul.

– Ar fi bine să ne uităm și la etajul de deasupra.

Au urcat pe scara întunecată și îngustă, simțind un miros de umezeală și de putreziciune ce prefața problema pe care aveau să o

constate. Camera de deasupra salonului avea o fereastră care trebuia să se fi spart cu mult timp în urmă.

Hugh a făcut câțiva pași prin cameră, iar apoi s-a oprit.

– Nu ar trebui să ne mai apropiem. A arătat spre o fereastră care era acoperită cu o perdea ruptă, mucegăită. Uită-te la pata aceea – se întinde până sub pat. Cred că jumătate din cameră este putrezită. Aici nu va fi vorba de mici reparații de care să ne ocupăm, a concluzionat el, privind de la mizeria umedă înapoi spre Daphne.

Ea era foarte conștientă de prezența trupului său lângă al ei, precum și de faptul că erau singuri. Ca să nu mai vorbim de vinovăția pe care o simțea fiindcă lipsa ei de interes fusese motivul pentru care acea problemă se înrăutățise. S-a îndepărtat de el, luptându-se cu emoțiile nedorite. Nu făcuse decât câțiva pași, când podeaua s-a lăsat sub ea și s-a înclinat în față. Brațul lui Hugh a prins-o și a tras-o înapoi.

A apucat-o de umeri și a întors-o violent cu fața spre el.

– Ce naiba crezi că faci? Ai fi putut să îți rupi gâtul! Ți-am spus, doar, că podeaua este instabilă!

Ochiul lui verde scânteia de furie, iar buzele pline i se subțiaseră de tot.

Daphne s-a îndepărtat și s-a întors ca să se uite la locul unde stătuse mai devreme, pregătindu-se să îl acuze că exagera. Dar ceea ce a văzut a făcut-o să icnească: locul unde ea ar fi pășit era acum o gaură adâncă. Și-a mușcat buza de jos. Din nou i-a simțit mâna pe umărul ei; de data asta, atingerea lui a fost blândă în timp ce a întors-o cu fața spre el.

Daphne se simțea ca o proastă și nu îi plăcea acea emoție necunoscută. Nu putea să își ridice privirea din dreptul pieptului lui, dar el a apucat-o de bărbie cu degetele înmănușate și i-a ridicat fața.

Trăsăturile lui frumoase erau contractate și viguroase, dar nu vădeau nici o urmă de supărare.

– Daphne…

Hugh s-a oprit și a clătinat din cap. Daphne s-a uitat țintă în ochiul lui de smarald, fascinată de razele aurii care sclipeau în acel verde intens, ca niște frânturi de lumină solară prin bolta unei păduri. Degetele lui s-au încleștat, iar privirea tulburată i s-a plimbat de la ochii la gura ei și înapoi.

Hugh a scos un mic geamăt de frustrare.

– O, la naiba, la naiba, a mormăit el, chiar înainte ca gura lui să o strivească pe a ei.

Daphne a închis ochii.

„În sfârșit!“

Cuvintele au răsunat atât de tare în mintea ei, încât pentru o clipă s-a temut că le rostise cu voce tare.

Și chiar dacă o făcuse, Hugh nu a părut să observe.

El și-a strecurat o mână mare, înmănușată, în jurul cefei ei și a tras-o aproape, făcând-o să se simtă la fel de fragilă ca tulpina unei flori. Gura

lui era fierbinte și dornică, cerând lucruri pe care Daphne ar fi vrut cu disperare să i le ofere, dar habar nu avea cum. Probabil că el i-a simțit tensiunea și tulburarea, pentru că gura i-a devenit instantaneu moale și provocatoare.

– Daphne, a șoptit el, trecându-și buzele înainte și înapoi peste ale ei, acoperindu-i gura cu săruturi mici și blânde, iar și iar, fără a se limita la buzele strânse, ci rătăcind pe bărbia, obrajii și chiar maxilarul ei înainte de a-i mușca, blând, buza inferioară.

Daphne și-a dat seama că se ridicase pe vârfuri, din dorința de a ajunge cât mai aproape, lipindu-și fața de a lui.

Buzele lui Hugh s-au arcuit într-un zâmbet.

– Mmm, ai un gust atât de dulce!

Daphne s-a înfiorat și s-a sprijinit de corpul lui pentru a se stabiliza în timp ce sărutările lui blânde îi provocau explozii colorate în spatele pleoapelor. Mușchii încordați ai pieptului lui erau fermi și fierbinți sub țesătura de lână fină a hainei, iar mâinile ei explorau amplitudinea umerilor, ridicându-se spre gâtul lui, atingându-i ușor lavaliera înainte ca ea să își înfigă degetele în buclele lui surprinzător de dese.

Hugh a gemut și s-a apropiat și mai mult, eliberându-i buza și apoi desfăcându-i buzele cu limba, de parcă ar fi încercat… să se strecoare înăuntru.

Daphne a inspirat brusc, iar camera s-a mișcat sub picioarele ei, în timp ce el i-a cuprins fața cu amândouă mâinile, înclinând-o, mângâind-o, gustând-o… lingând-o.

Daphne citise despre sărutări și își imaginase senzațiile date de ele; dar creierul ei – capacitatea ei extraordinară de a raționa – dăduse greș pentru prima dată, pe măsură ce Hugh intra mai adânc, cu fiecare atingere de catifea a limbii lui.

Cele câteva fărâme firave și jalnice de rațiune de care se agățase Daphne dispăruseră ca un puf de păpădie purtat de o rafală puternică de vânt.

Hugh a devorat-o, invazia fierbinte și persistentă a limbii lui extrem de abile lăsând-o fără vlagă. Ea era vag conștientă că una dintre mâinile lui se îndrepta în jos, urmărind ușor forma sânului și urmând curba taliei, ajungând în cele din urmă să i se odihnească pe șold. Daphne și-a încleștat mâna în părul lui și l-a tras aproape, deschizându-se în timp ce își modela corpul după al lui.

„Abilitate. Asta este, nimic altceva decât abilitate.“

Vocea pragmatică ce o stăpânea în orele de veghe i-a străpuns pasiunea precum o lamă de ras, până când a lăsat în urmă-i numai zdrențe.

„Își folosește abilitățile pe tine, Daphne. Așa cum le-a folosit pe nenumărate altele.“

„Nu, asta este diferit!“ a insistat ea. „Ceea ce face el acum este perfect… de parcă așa ar fi fost menit să fie. Mă simt…“

„Te simți exact cum trebuie să se fi simțit Meg Standish chiar înainte de a-și depărta picioarele pentru el.“

Cuvintele acelea au căzut ca o găleată de apă rece ca gheața peste creierul ei înfierbântat, stingându-i instantaneu dorința fierbinte.

– Nu, a murmurat ea, refuzând atingerea gurii lui.

– Daphne? Limba lui păcătoasă și-a întrerupt explorarea care îi distrăgea atenția lui Daphne, iar buzele lui moi și fierbinți i-au șoptit la ureche: S-a întâmplat ceva?

Respirația lui era ca o adiere ușoară, caldă și provocatoare pe pielea ei sensibilă. Atingerea lui se simțea atât de bine; atât de… firesc. Mâinile ei au acționat singure, alunecându-i în sus pe revere și așezându-se pe umerii lui. Ea l-a tras în jos din ce în ce…

„Te va disprețui după ce va afla adevărul.“

Ea a tresărit de parcă ar fi fost plesnită cu un bici. S-a îndepărtat de el.

– Daphne?

Și-a întors ochii de la privirea lui intensă, iar inima îi bătea atât de puternic sub coaste, încât acestea o dureau. Ce făcuse? Cum de putuse să facă așa ceva, având în vedere secretul dintre ei?

Și-a sprijinit fruntea de peretele răcoros, îmbrăcat în lambriuri de lemn. A tras în piept o gură de aer, ținându-și, apoi, respirația. Nu dorea să înfrunte imaginea groaznică ce amenința să o copleșească: cea a unei provinciale neștiutoare, disperate după mângâierile lui Hugh. Ea era doar o femeie dintr-un lung șir de cuceriri ușoare, început în urmă cu zeci de ani. Și chiar dacă acum lui îi păsa cu adevărat de ea, curând nu avea să mai fie la fel.

Înlăuntrul ei se amestecau sentimentul de vină față de sine și cel de vină irațională față de el, haosul acela emoțional sugrumând-o de-a dreptul. A înghițit și a clipit din nou, pentru a-și îndepărta lacrimile care amenințau să îi distrugă autocontrolul, amintindu-și că doar ea avea puterea de a-l opri atât pe el… cât și de a se opri pe ea însăși. Realizând toate acestea, a simțit cum i se trezea puterea interioară. Și-a umplut plămânii cu aer până când a simțit că aveau să îi explodeze, iar apoi și-a început călătoria lungă, anevoioasă, spre redobândirea rațiunii și a demnității.

S-a întors spre Hugh și l-a găsit așteptând, cu deruta întipărită pe chipul lui frumos.

– Daphne, eu…

Ea a ridicat o mână.

– Nu. Nu îți cere scuze, milord. Vocea ei era rece și placidă. Aș fi putut să mă îndepărtez de tine, dar nu am făcut-o. Amândoi suntem complici în comportamentul nostru. Tot ce îți cer este să nu mai pomenești niciodată acest incident nefericit, pe care l-am șters deja din mintea mea.

Daphne a așteptat mult până ca Hugh să îi răspundă:

– Cum vrei, a murmurat el în cele din urmă, luându-i mâna pe care ea și-o ridicase și depunând un sărut ușor în palmă.

Daphne i-a simțit respirația fierbinte prin subțirimea mănușii din piele de ied.

Acel simplu gest a înfierbântat-o și a făcut-o să își încleștеze fălcile împotriva valului de dorință, de furie și… de pierzanie care i-a cuprins corpul. Demnitatea ei recâștigată cu greu a făcut loc instinctului de autoconservare. Daphne s-a desprins de Hugh și s-a năpustit pe scări, ignorând chemările lui și fără să îi pese dacă el o urma sau nu.

Hugh a ajuns la calul lui, Pașa, la timp pentru a o vedea pe Daphne dispărând pe drum. Cum de reușise ea să își înșeueze calul într-o asemenea grabă era un mister pentru el. Hugh s-a sprijinit de bătrânul tufiș de trandafiri și a încercat să găsească o poziție mai confortabilă pentru mădularul său încă tare. Nu a reușit.

Și-a împins pălăria pe spate și s-a scărpinat la cicatrice. Ce naiba se întâmplase? Daphne era supărată pe el, nu exista nici un dubiu în privința asta, dar el nu s-a putut abține și s-a gândit că lucrurile nu erau atât de simple pe cât păreau.

Hugh știa că merita furia ei fiindcă el fusese acela care începuse cu săruturile, iar apoi chiar îșI permisese să îi exploreze corpul cu mâinile. Daphne își petrecuse viața în acea micuță comunitate și fără îndoială că revenise brusc la realitate, dându-și seama că modul lor de a se comporta depășea cu mult limitele unei relații normale dintre un nepot și o mătușă – oricât de fragilă ar fi fost, în cazul lor, acea legătură.

Nu putea să o învinovățească. Foarte mulți oameni ar fi fost îngroziți de acțiunile lui – de acțiunile lui și ale lui Daphne. Cu toate acestea, nu era pe deplin convins că cele de mai sus erau motivul reacției ei – cel puțin, nu în totalitate. Fusese atât de receptivă la început, aproape că se aruncase în brațele lui când o sărutase! Iar apoi se întâmplase ceva care îi domolise dorința într-o clipită. Dar ce?

În timp ce se gândea la sărut, Hugh a mijit din ochi, contemplând aleea năpădită de buruieni. Oricât de excitant fusese să își pună, în cele din urmă, gura peste a ei, își dăduse seama că răspunsul lui Daphne fusese… fusese ca și cum ea nu ar mai fi sărutat nici un bărbat până atunci.

Hugh a clătinat din cap; asta era imposibil – Daphne avea copii. Chiar în momentul în care gândul acela i-a trecut prin minte, Hugh și-a dat seama cât de naiv era. Foarte mulți bărbați se culcau cu soțiile lor la adăpostul întunericului, considerând sexul ca pe o activitate care trebuia făcută pe ascuns, murdară, având drept unic scop procrearea. Oare unchiul lui…

Imaginea revoltătoare a contelui răpindu-i tinerei lui soții inocența fără ca măcar să îi dea un sărut sau o mângâiere l-a șocat pe Hugh, alungându-i din minte oricare alt gând. Erecția lui – care fusese tare ca

parul cu doar câteva secunde înainte – a dispărut într-o clipă. Poate că pentru totdeauna.

Hugh a încercat să își alunge din fața ochilor minții acele imagini dezgustătoare, dar nu a reușit. De ce fusese surprins că biata femeie nu fusese sărutată niciodată? Avea doar șaptesprezece ani la vremea la care se căsătorise cu contele!

Existau numeroși bărbați, tineri și bătrâni, care se culcau cu soțiile lor fără să le pese de nevoile acestora. Într-adevăr, mulți bărbați aveau tendința de a crede că soțiile erau o categorie aparte de femei – spre deosebire de amante sau de prostituate – care nu aveau nevoi fizice, altele decât cele legate de hrană, adăpost și îmbrăcăminte.

Hugh și-a mușcat obrazul. Oare asta se întâmplase și cu Daphne? Își oferise virginitatea unui bărbat care nici măcar nu o sărutase?

Hugh nu putea suporta imaginile proiectate de creierul lui. A dat din cap suficient de tare încât să amețească, dar tot nu și-a golit mintea de imaginile și de gândurile acelea tulburătoare.

El știa că lipsa ei de experiență și tot ce presupunea asta ar fi trebuit să îi omoare dorința – sau cel puțin să îl determine să plece. Dar nu voia să facă asta. Nu, din păcate pentru amândoi, el o dorea la fel de tare ca întotdeauna.

Capitolul 9

Episodul din casa Dower ar fi trebuit să o facă pe Daphne să alerge ca din pușcă la Londra. Dar bineînțeles că nu a făcut-o. Mai ales nu după ce Hugh a apărut la cină în seara aceea și s-a comportat de parcă nu se întâmplase nimic neplăcut – exact așa cum îi ceruse ea. În loc să fie mulțumită, atitudinea lui o supăra.

Daphne a rămas neclintită și i-a urmat exemplul. Au vorbit despre afaceri imobiliare, vreme, starea recoltelor, situația politică actuală din Europa – despre tot, cu excepția marii lor probleme. Daphne chiar s-a forțat să petreacă o oră în bibliotecă după cină, prefăcându-se că scria la lucrarea ei, dar în realitate privindu-l pe furiș pe Hugh și fumegând de nervi. Refuza să îi arate cât de mult o supărase acel episod, de vreme ce, în mod evident, pentru el nu însemna mare lucru.

Se putea ca Daphne să fi fost o naivă, o ignorantă și o neexperimentată în relațiile cu bărbații, dar știa ce se întâmplase între ea și Hugh. Pentru că nu avea pe altcineva la îndemână, el se distrase cu ea. Dacă ar fi avut de gând să dea un sens comportamentului lui, asta ar fi însemnat ca ea să fie o idioată cu tendințe autodistructive. Iar Daphne nu era o femeie proastă. Cel puțin, nu în circumstanțe normale.

Dar rațiunea o părăsea ori de câte ori era vorba de el, și depindea numai de ea să și-o recapete. Primul pas era să se comporte ca și cum nu se întâmplase nimic.

În dimineața următoare, Daphne încă încerca să găsească o modalitate de a aplica acel plan. Dar tocmai atunci s-a întâmplat ceva care i-a șters din minte toate gândurile privitoare la recenta ei umilință.

Se îndrepta spre salonul în care urma să ia micul dejun, când Gates a oprit-o ca să îi dea o scrisoare așezată pe o tavă.

– Asta a venit pentru dumneavoastră aseară, milady. Mă tem că nu am văzut-o până acum.

Daphne a recunoscut scrisul de mână al lui Malcolm, deși nu îl mai văzuse de zece ani. Să ridice pătratul alb de hârtie era la fel de neplăcut ca și când și-ar fi băgat mâna într-un cuib de vipere, dar… A dat din cap

către servitor și a luat scrisoarea.

– Mulțumesc, Gates.

S-a întors și s-a îndreptat spre bibliotecă, pierzându-și pofta de mâncare. Odată ajunsă înăuntru, s-a sprijinit de ușă și a desfăcut plicul.

Nu am uitat de mica noastră discuție din pădure, chiar dacă tu ai uitat-o. Dacă nu am o mie de lire sterline în contul meu până la sfârșitul săptămânii, voi veni să te văd personal. Și voi avea și dovada la mine. După ce îl voi vizita pe nepotul tău abia-întors – care, fără îndoială, va fi încântat de ceea ce am să îi arăt –, voi vizita pe fiecare dintre celelalte rude ale tale. Și apoi, poate, voi merge la presă. Știu că expunerea ta publică nu mă va ajuta să îmi urmez planul, dar nu voi ezita să o fac dacă nu îmi dai ce vreau. Știu că perioada ta de doliu s-a încheiat și aș vrea ca nunta noastră să aibă loc în curând. Vezi cât de sensibil pot să fiu față de respectarea tradițiilor? Nu mă face să îți arăt cât de insensibil pot deveni.

Daphne s-a lovit ușor cu capul de ușă. Acea scrisoare nu îi spunea nimic nou – încă nu știa ce nouă „dovadă“ avea Malcolm despre gemeni – dar se îndoia că amenințarea lui era deșartă. Oricare ar fi fost dovezile pe care le-ar fi găsit, cu siguranță că Malcolm își calculase mișcarea. Așteptase ani întregi – până când ea fusese, în cele din urmă, lipsită de protecția lui Thomas – ca să se folosească de acele dovezi.

S-a dus la biroul ei și s-a uitat țintă la hârtie și la penele de scris care zăceau împrăștiate pe tăblia lucioasă de mahon.

„Trebuie să îi spui adevărul lui Hugh!“

Acel gând invaziv a îmbrățișat-o la fel de strâns precum brațele unui îndrăgostit, așa cum o făcea în fiecare seară înainte de culcare și în fiecare dimineață, când se trezea în îmbrățișarea lui.

Dar de fiecare dată când avea de gând să îi spună lui Hugh că gemenii erau copiii lui Malcolm, același gând o oprea: el nu ar fi crezut niciodată că răposatul conte știa. Hugh s-ar fi gândit că Daphne își aruncase bastarzii în brațele unui văduv în vârstă – un om integru, respectabil, care niciodată nu ar fi fost de acord cu o astfel de înșelăciune.

Putea să vadă dezgustul și repulsia lui Hugh cu ochii minții. Și ar fi fost la fel și în cazul celorlalți membri ai familiei, servitori, vecini – oricine ar fi aflat adevărul. Fiii ei ar fi fost nevoiți să se confrunte cu toate acele fețe oripilate, critice, iar viața lor ar fi fost una marcată de rușine și de lipsuri. Toți trei ar fi devenit niște proscriși ai societății.

Daphne pur și simplu nu putea să le facă asta copiilor – până când ar fi fost constrânsă s-o facă. Și nu era… încă.

A privit în jos, la scrisoarea mototolită de pe birou, iar furia i s-a amestecat cu frica și cu umilința. De ce să plătească o mie de lire sterline pentru a ascunde un secret pe care oricum trebuia să îl mărturisească? Iar banii pe care i-ar fi dat s-ar fi adăugat la datoria ei

față de Hugh. Ce mai aștepta ca să se hotărască să nu plătească niciodată acea sumă?

Răspunsul la acea întrebare era unul jalnic de simplu și de stupid: timp. Avea nevoie de cât mai mult timp înainte de a distruge viața fiilor ei.

Dorința de a câștiga mai mult timp era una irațională, dar oare nu avea dreptul să ia și ea o decizie irațională în viața ei? Când o mai făcuse vreodată în trecut? Niciodată! Nu după ce Malcolm o atacase și nici după ce aflase că urma să aibă un copil. Își dorise să fugă și să fugă și iar să fugă, precum un animal încolțit. În schimb, se comportase cu un pragmatism rece și se căsătorise cu un bărbat cu aproape șase decenii mai în vârstă decât ea.

Gândul la Thomas i-a adus în ochi lacrimi pe care și le-a șters, supărată. Nu că nu l-ar fi iubit pe Thomas și că nu i-ar fi fost recunoscătoare. Fusese atât de bun cu ea, tratând-o precum tatăl pe care nu îl avusese niciodată! Dar adevărul era că Malcolm o jefuise. Cu un singur act de violență lipsit de moralitate, o făcuse mamă, dar ea nu avusese niciodată șansa de a fi iubită sau soție. Nici măcar nu se gândise la astfel de lucruri înainte de Hugh – și cu siguranță că nici măcar nu simțise că îi lipsiseră. Până acum.

O, știa că sentimentele nebunești, jalnice, ridicole, scandaloase pe care le nutrea pentru Hugh nu puteau să ducă la iubire și căsătorie, dar cel puțin se simțise vie și femeie. Fața lui Daphne s-a înroșit ca focul atunci când a recunoscut acea situație rușinoasă – chiar și față de ea însăși.

Avea nevoie de puțin timp, iar aceasta era singura modalitate de a-l obține.

S-a uitat la scrisoarea aceea oribilă. Chiar și înainte de a atinge vârsta majoratului, Malcolm fusese un jucător înrăit de jocuri de noroc. Probabil că jucase toată averea agonisită de pe urma scurtului mariaj cu o tânără moștenitoare din Midlands, o femeie cu o expresie de persoană persecutată, pe care Daphne o văzuse în Eastbourne de câteva ori.

I s-a făcut rău doar la gândul de a fi soția lui Malcolm. Cum putea fi atât de prost încât să creadă că ea avea să se lase șantajată să se mărite cu un bărbat care o violase?

Daphne își iubea fiii și nu ar fi schimbat nimic din tot ceea ce se întâmplase, chiar dacă ar fi putut. Cum să facă așa ceva, mai ales că asta ar fi însemnat să îi piardă pe gemeni? Dar pe Malcolm îl ura suficient de tare încât să îl transforme într-un sac de cenușă, dacă i-ar fi stat în puteri. Singurul gând pozitiv pe care îl avea față de persoana lui era legat de faptul că el, înainte să o batjocorească, o lovise până când o adusese în stare de inconștiență. Astfel, cel puțin nu avea amintiri îngrozitoare care să îi dea coșmaruri – nu că el nu ar fi luat-o peste picior și umilit-o după aceea.

Un zgomot a făcut-o să tresară și a privit în jos, dându-și seama că

rupsese pana de scris de la jumătate. Daphne s-a încruntat; după ce trecuse atâta vreme, nu avea rost să își mai facă sânge rău în legătură cu întreaga poveste. Era o femeie matură, nu o fată speriată, în vârstă de numai șaptesprezece ani. Acum avea opțiuni. Nu neapărat alegeri bune, dar cel puțin nu mai era neputincioasă și fără perspective.

S-a uitat lung la cerneala și la hârtia din fața ei, detestând ceea ce urma să facă. Să cedeze unui șantaj putea fi un gest lipsit de înțelepciune, dar era un preț mic plătit pentru a câștiga mai mult timp – chiar și puțin mai mult timp.

Apoi, ea a ridicat o altă pană de pe birou.

Daphne s-a oprit în pragul salonului în care se lua micul dejun. Hugh era așezat la masă și mânca. De obicei, făcea asta în camera lui.

Și-a luat privirea de la ziarul pe care tocmai îl citea și s-a ridicat, cu buzele arcuite într-un zâmbet cald și prietenos.

– Bună dimineața, draga mea.

Purta o haină de culoare verde-închis, pantaloni scurți, de piele întoarsă, precum și cizme înalte, lustruite, care străluceau ca sticla neagră; se identifica perfect cu imaginea tradițională a unui moșier. Ei bine, cu excepția cicatricei îngrozitoare, a peticului de pe față și a sclipirii periculoase din ochi.

– Bună dimineața.

Daphne și-a îndreptat fusta gri, care era, oricum, perfect netedă.

– Puțin ceai și pâine prăjită, te rog, i-a spus ea lacheului care i se agita prin preajmă.

Apoi a luat loc pe scaunul pe care Hugh îl trăsese pentru ea – cel mai apropiat de el.

– Pot să vă servesc cu ceva de la bufet, milady?

– Nu, mulțumesc.

Tot ceea ce ar fi putut înghiți ar fi fost o cană de ceai și câteva bucăți de pâine prăjită.

Hugh și-a reluat locul, iar Daphne a urmărit cu fascinație morbidă mâncarea pe care el și-a pus-o pe farfurie pentru micul dejun: o friptură din mușchi de vacă, două felii de șuncă, un munte de ouă, câteva felii groase de pâine prăjită, o ceașcă aburindă de cafea neagră și o halbă de bere.

Văzându-i expresia uluită, el a rânjit.

– Am nevoie de puțină energie. Azi plec la Tunbridge Wells.

– Alergătură multă?

Hugh a chicotit.

– Vrei să îți fac vreun comision câtă vreme sunt în oraș?

Daphne s-a gândit la ordinele de transfer pe care tocmai le scrisese, autorizând biletul de transfer bancar pentru Malcolm. Ei bine, ar fi scutit-o de un drum.

– Ai putea să îi duci o scrisoare bancherului meu? Folosesc serviciile

băncii Barings, iar de conturile mele se ocupă un anume domn Pickard.

El a terminat de mestecat o îmbucătură, pe care apoi a udat-o cu o dușcă de bere.

– Plăcerea este de partea mea. Nu mai vrei nimic altceva? Ai nevoie de panglici? De ceva dantele? De zorzoane colorate? De cel mai recent volum de filosofie germană, poate?

Daphne i-a ignorat ironiile.

– Gates m-a informat că au fost descoperiți doi ziariști care se ascundeau la fermă, a spus ea.

Umorul i-a dispărut lui Hugh de pe chip.

– A, da, asta. Îmi cer scuze.

– Nu e vina ta. Chiar și așa, nu aș vrea ca vreunul dintre ei să se apropie de băieți.

– Nici eu nu mi-aș dori asta. Am angajat deja câțiva bărbați din Eastbourne, dar voi mai angaja câțiva ca să patruleze pe proprietate până când va dispărea setea de senzațional.

Și-a umplut din nou halba și a zis:

– Mai este ceva.

– Da?

– S-ar putea să fi observat că în ultima vreme a sosit pentru mine o cantitate impresionantă de scrisori?

El folosise un eufemism. Se părea că fiecare aristocrat din Marea Britanie trimisese o misivă în ultimele săptămâni. Formidabila mătușă a lui Hugh, Lady Letitia, trimisese nenumărate. Daphne nu putea decât să își imagineze ce anume spunea în acele scrisori severa și înfricoșătoarea mătușă – în repetate rânduri.

I-a zâmbit vag.

– O, chiar așa? Nu observasem.

El a pufnit:

– Foarte amuzant! În orice caz, mi-am irosit o groază de timp doar pentru a ține la distanță hoardele de rubedenii care doreau să vină la Lessing Hall și…

– O, te rog – nu îți ține rudele departe din cauza mea. Sunt convinsă că băieților le-ar plăcea să își cunoască familia. Mai ales pe mătușa lor, Letitia, care nu i-a mai văzut de la botez. De asemenea, mai mulți vecini au trimis mesaje. Pentru tine, nu pentru mine. Este de datoria ta să răspunzi.

– În orice caz, a repetat el, am reușit să o potolesc pe mătușa Letitia cu promisiunea că voi merge cât mai repede la Londra. Voi fi bucuros să te însoțesc în oraș, dacă dorești să îți amâni plecarea până când se întoarce Batavia.

Daphne și-a ignorat tresăririle și palpitațiile din piept și a spus cu răceală:

– Și cam când ar fi asta?

Nu că ar fi contat, pentru că nu făcuse nimic în privința stabilirii

propriilor sale planuri.

– Din păcate, va fi cam peste o lună.

O lună! O lună! Hugh ar mai fi rămas la Lessing Hall încă o lună!

– Voi vedea dacă asta se potrivește cu planurile mele.

El i-a făcut cu ochiul.

– Ei bine, cam la atât se rezumă întrebările pe care le poate pune un bărbat, nu-i așa?

Daphne s-a uitat la felia de pâine prăjită pe care, în ultimul minut, o ținuse suspendată la jumătatea drumului dintre farfurie și gură. A mușcat din ea. Cu poftă.

Au continuat să mănânce în tăcere. Apoi Hugh s-a îndepărtat de masă și s-a lăsat pe spate în scaunul său, bătându-se peste stomacul plat cu mâna lui masivă.

– Bietul Pașa! Mă tem că, după această masă, voi avea nevoie de o scară ca să mă pot urca în șa.

Daphne și-a mutat privirea de la talia îngustă și fermă a lui Hugh, la farfuriile goale din fața lui.

– Ești cam nesătul.

El și-a întins picioarele încălțate cu acele cizme impecabile, în timp ce o privea cu ochiul pe jumătate închis.

– Sunt nesătul în multe privințe.

Micuța mușcătură de pâine prăjită pe care o luase Daphne a căpătat dimensiunea unei felii întregi. Ea a mestecat-o laborios înainte de a o înghiți.

– Ce afaceri ai în oraș? l-a întrebat.

A fost impresionată de cât de rece îi sunase vocea în timp ce el continua să o privească în acel mod.

– Și eu am niște treburi la bancă. E al naibii de incomod să transporți taleri de aur în geamantane.

Ochii lui Daphne s-au mărit, iar Hugh a râs.

– Draga mea Daphne, nu trebuie să crezi chiar tot ce spun. De fapt, sunt foarte familiarizat cu transferurile bancare.

O nouă fantezie i-a invadat mintea lui Daphne, una care implica ceașca ei de ceai și frumosul lui cap.

El a zâmbit, fără să fie conștient de gândurile ei violente.

– Will mi-a spus că pot găsi la Tunbridge un șeptel acătării și poate chiar o velatură potrivită.

A mai luat o înghițitură de bere și și-a trecut peste gură, dezinvolt, dosul mâinii lui masive.

Ceașca lui Daphne s-a clătinat atunci ea a pus-o pe farfurioară.

– O, îmi cer iertare, a spus el, surprinzându-i expresia șocată.

Și-a smuls șervetul, trecându-și-l apoi ușurel peste zâmbetul acela batjocoritor și făcând-o pe Daphne să își dea seama că lipsa lui grosolană de maniere fusese deliberată. Ea a clătinat din cap; Hugh părea incapabil să se abțină de la a o provoca, iar ea părea incapabilă să

îi reziste.

El și-a aruncat șervetul pe masă și s-a ridicat. După mișcările lui dezinvolte, nu s-ar fi putut spune că tocmai consumase mâncare cât pentru trei bărbați.

– Acum trebuie să plec, dar mă voi întoarce până la ora cinei. Ne vedem diseară, Daphne.

Ea a așteptat ca el să părăsească încăperea, iar apoi a mers la fereastra ce dădea spre aleea principală. În câteva clipe a apărut și Hugh, care a coborât treptele purtând o haină căptușită din belșug și o pălărie înaltă, din blană de castor. I s-a alăturat lui Kemal, care ținea caii de hamuri. Hugh și-a pus mănușile în timp ce schimba câteva cuvinte cu servitorul lui, care era mult mai mic de înălțime.

Tocmai se pregăteau să urce în șa, când a sosit o șaretă în care se aflau William Standish și sora lui, Meg. Hugh i-a aruncat lui Kemal pălăria și biciul, iar apoi s-a îndreptat spre Meg și a luat-o pe sus, strângând-o la piept.

Daphne a fost cuprinsă de amărăciune la vederea lui Hugh, care o învârtea, ținând-o în brațe, pe femeia aceea minionă, în timp ce amândoi râdeau. A sărutat-o pe gură, iar apoi au început să discute ca doi vechi prieteni. Oare fuseseră și iubiți? Oare avusese dreptate Rowena să presupună că Hugh era tatăl copilului acelei femei – un băiat frumos, cu părul blond, în vârstă de șaisprezece sau șaptesprezece ani? Un băiat despre care Daphne știa că nu fusese recunoscut de nici un tată?

Ea i-a aruncat o privire lui William, care stătea deoparte, urmărind cu o expresie impasibilă interacțiunea dintre sora lui și fostul său stăpân. După câteva minute, Hugh a ajutat-o pe femeia cea minionă să se urce în șaretă și i-a făcut semn cu mâna în timp ce ea se îndepărta. Apoi el s-a întors și i-a zâmbit direct lui Daphne, ridicându-și vârful pălăriei într-un salut batjocoritor.

Daphne s-a îndepărtat brusc din dreptul ferestrei, simțindu-se ca o neghioabă.

– Groaznic om, a mormăit ea pentru sine.

După ce i-a văzut îndepărtându-se pe alee, Daphne s-a întors la masă. Dar ceaiul i se răcise și își pierduse și puțina poftă de mâncare pe care o avusese.

Câteva zile mai târziu, Daphne a primit o scrisoare de la Randall. Îi scrisese din West Riding, de la locuința fiicei lui – casa fiind situată nu departe de una dintre proprietățile contelui de Davenport – pentru a o anunța că, în timp ce se afla în zonă, avea să inspecteze proprietățile din nord. Asta însemna că nu se mai întorcea pentru plănuita inspecție de la Elm Cottage.

Daphne ar fi amânat cu câteva săptămâni acea ieșire, dar un cuplu de tineri aștepta să fie gata reparațiile înainte de a se căsători. În plus,

cu greu își putea amâna până la întoarcerea lui Randall toate lucrurile pe care trebuia să le facă împreună cu Hugh. Mai erau de făcut și niște reparații la mai multe căsuțe de închiriat, ca să nu mai vorbim de o problemă urgentă de drenaj apărută la ferma de pe moșie.

Elm Cottage se afla la granița proprietății, care se învecina cu cea a lui Malcolm, iar Daphne nu mai fusese la mica fermă de dinainte cu mult de moartea lui Thomas. Ea a ajuns la grajduri cu câteva minute mai devreme și a văzut că cei doi cai, Pașa și Carmel, erau deja înșeuați, dar nimeni nu era prin preajmă. Tocmai ieșise din grajd ca să îl caute pe Hugh, când Rowena s-a ivit din magazie.

A zărit-o pe Daphne și a început:

– Nu știam că vei călări, milady! Ar fi trebuit să fiu lângă tine, pentru a te ajuta să te îmbraci.

Daphne nu s-a obosit să îi amintească bătrânei că în urmă cu doar două ore îi spusese despre călătoria pe care avea de gând să o facă.

– Grace m-a ajutat să mă îmbrac. Ce făceai aici, Rowena?

– I-am dat lui Will Standish o rețetă pe care să i-o ducă surorii lui.

Ochii servitoarei s-au ațintit la ceva din spatele lui Daphne și s-au îngustat.

Hugh stătea în prag, în spatele ei.

– Îmi pare rău că am întârziat, Daphne.

I-a zâmbit Rowenei.

– A, bună ziua, domnișoară Claxton.

Rowena a mormăit ceva.

– Cel mai bine ar fi să mă întorc, i-a spus ea lui Daphne. Ai grijă de tine, milady!

Hugh a privit-o plecând, cu un zâmbet trist.

– Am spus ceva greșit?

Daphne nu s-a putut gândi la nici o scuză acceptabilă pentru comportamentul obraznic al servitoarei ei.

– Plecăm, milord?

Ziua s-a dovedit a fi o altă zi superbă, strălucitoare și însorită, cu un cer de azur.

Daphne a continuat să discute despre diferitele scheme și planuri pe care ea și Randall le concepuseră în cazul câtorva dintre proprietățile pe care le inspectaseră. Ea s-a oprit din vorbit doar atunci când s-au apropiat de căsuța în care locuia William Standish, împreună cu nepotul și cu sora lui.

Bărbatul cel blond era afară și îngrijea unul dintre pomii fructiferi din mica sa livadă. Daphne s-a pregătit să tragă de hățuri ca să facă popas. Will i-a văzut pe amândoi și s-a oprit din lucru, dar Hugh s-a mulțumit să îi facă doar un semn și nu și-a oprit calul.

„Ce curios!“ s-a gândit Daphne.

Ea nu s-a putut abține; l-a întrebat pe Hugh:

– În prima ta seară petrecută acasă, mi-ai spus că tu și William

Standish ați fost cândva destul de apropiați?

– Da, Will și cu mine suntem de aceeași vârstă, iar Meg este doar cu un an mai tânără. În copilărie, noi trei am bătut moșia în lung și în lat, ca o haită de cățelandri. Tatăl lor a fost administratorul contelui timp de mulți ani, o funcție pe care știam că voia să o ocupe și Will într-o bună zi.

– Da, Thomas i-a oferit postul de mai multe ori.

– Lui Will i-a plăcut prea mult să lucreze cu caii, așa că nu a vrut să devină majordom. Asta a fost și motiv de ceartă între el și tatăl lui. I-a zâmbit ironic lui Daphne. Nu mai suntem la fel de apropiați ca odinioară. Mă tem că s-a supărat pe mine de când l-am trimis înapoi în Anglia, cu mulți ani în urmă.

– Supărat? De ce?

– Are senzația că i-am refuzat dreptul de a avea parte de o mare aventură atunci când am făcut schimb de identități și l-am trimis înapoi în țară, în locul meu.

– Dar tu i-ai salvat viața.

– Cel mai probabil.

– În mod evident, ar trebui să îți fie recunoscător pentru asta.

Hugh i-a aruncat o privire piezișă.

– Ar trebui?

– Desigur. Will nu este un om prost.

– Nu e prost, dar poate că e nostalgic. Îndrăznesc să spun că în toți acești ani, doar citind în ziare despre aventurile lui Standish Chiorul, asta i-a provocat arsuri la stomac. Trăiește cu impresia că ar fi putut să fie el cel care ar fi dus o viață de corsar, lipsită de griji și plină de aventuri.

Daphne nu a avut nici un comentariu de făcut la asta; bărbații erau, cu siguranță, niște creaturi ciudate.

– Adevărul este că oamenii sultanului mai degrabă l-ar fi ucis înainte să ajungem la Oran, în loc să îi trateze rănile. Un sclav care nu putea lucra nu avea nici o valoare pentru ei.

– Un sclav? Dar parcă ai spus că ai evitat să fii trimis la piața de sclavi?

Hugh a zâmbit, dar nu era nici o urmă de amuzament pe fața lui.

– Draga mea Daphne, s-ar putea să nu fi fost vândut la piață, dar ce altceva ai presupus că am însemnat în ochii sultanului, dacă nu un sclav? Hugh nu a așteptat un răspuns. Într-un fel, Will are dreptate să mă invidieze. Am văzut lucruri minunate la viața mea. Un munte care aruncă cu lavă fierbinte în mijlocul oceanului, Marele Zid Chinezesc în lumina zorilor, un cârd de păsări cu penajul de culoarea coralilor, atât de numeros încât și cerul se colorase în roz. A ridicat din umeri. L-am privat pe William de aceste lucruri. Dar l-am privat și de umilința de a vâsli sub ochiul vigilent al unui supraveghetor violent, de durerea de a-și privi prietenii cum mureau din cauza bătăilor primite, de senzația de

înfometare, de cruzimea sau de nepăsarea stăpânilor de sclavi și de greutatea bolovanilor de piatră cărați sub soarele nemilos al Saharei până când îți puteai auzi propriul creier fierbând… S-a oprit și a râs amar. Dar ce plictisitor sunt!

Daphne a vrut să îl apuce de braț și să îl scuture, să îl oblige să îi împărtășească minunile – și chiar și ororile – vieții lui fascinante.

Dar a prevalat obișnuita ei reticență, acumulată de-a lungul întregii sale vieți, așa că tot ce a putut să îi spună a fost:

– Nu mă plictisești, Hugh.

Privirea lui a licărit atunci când a auzit-o adresându-i-se pe numele lui de botez, ceea ce era mai puțin obișnuit – de parcă spusele ei ar fi avut un alt înțeles – și a continuat:

– Mai degrabă decât să râvnească la viața mea, William ar fi trebuit să și-o trăiască la maximum pe a lui. Aceasta este lecția cea mai importantă pe care am învățat-o în cele aproape patru decenii. Viața este trecătoare și prețioasă, iar un bărbat – i-a aruncat o privire – sau o femeie, trebuie să profite la maximum de fiecare ocazie și să se bucure de ea. Nu știi ce îți aduce ziua de mâine. Zâmbetul lui a căpătat o tentă autocritică. Iată, Daphne, filosofia profundă a lui Hugh Redvers, adică a unui om a cărui biografie este alcătuită din perioade de infern, sclavie și piraterie.

– Și ce drum de destin ai de gând să urmezi de acum înainte?

A observat că întrebarea l-a surprins, dar el și-a revenit repede.

– O, sunt într-o vacanță.

– O vacanță?

– Da. Nu m-am întors ca să rămân, ci doar ca să închei o oarecare pace cu trecutul meu. Colțurile gurii i s-au lăsat și s-a uitat sumbru în fața lui. Ar fi trebuit să fac asta atunci când unchiul meu era încă în viață, știu, dar nu am avut suficientă putere și nu m-am putut decide să revin.

Daphne nu a crezut o clipă că acesta fusese motivul pentru care el nu se întorsese.

– Vei pleca cu Batavia după ce se întoarce?

– Poftim? a întrebat el, trezindu-se din gândurile care păreau să îl obsedeze.

– Vei părăsi Anglia în curând?

Zâmbetul lui provocator i-a arătat lui Daphne că scurtul moment de confesiune luase sfârșit.

– De ce, Daphne, încerci să scapi de mine… deja?

El și-a petrecut restul scurtei lor călătorii tachinând-o și flirtând cu ea, vorbind vrute și nevrute, fără nici un sens.

Le-a trebuit puțin peste o oră pentru a inspecta complet căsuța și cele două anexe.

Tocmai se întorceau la cai, când au auzit sunetul unor voci furioase

venind dinspre micuța lizieră din spatele căsuței.

Hugh și-a dus un deget la gură și i-a făcut semn lui Daphne să rămână lângă cai. Ea a dat din cap în semn de încuviințare și s-a mișcat repede și surprinzător de calm, dispărând după colțul casei. Câteva secunde mai târziu, s-a auzit un țipăt de femeie, urmat de sunetul vocii joase a lui Hugh. Și apoi, nimic. Daphne tocmai se hotărâse să îl caute pe Hugh, când doi oameni au apărut după colț, Hugh fiind chiar în spatele lor.

– Fowler?

Un moment mai târziu, Daphne și-a amintit că fosta ei servitoare, Fowler, se căsătorise cu Owen Blake, bărbatul care acum se zărea în spatele ei. Daphne fusese surprinsă și foarte afectată atunci când, în urmă cu câțiva ani, Fowler decisese să rămână la Whitton Park pentru a se căsători cu Blake. Știa că majoritatea oamenilor erau de părere că insipida Mary Fowler avusese noroc să îl prindă în mreje pe frumosul lacheu, dar Daphne nu avusese niciodată încredere în Blake. Îl bănuise, de asemenea, că ducea vorba și că îi raporta lui Malcolm rezultatele spionajului său.

Nu îi mai văzuse pe nici unul dintre soții Blake aproape de când părăsise casa acea nenorocită, în urmă cu zece ani; nici unul dintre ei nu îmbătrânise frumos. Pielea lui Mary era de un gri-gălbui, iar vinișoarele formau o rețea fină, roșie, care i se întindea peste nas și obraji. Chipul odinioară frumos al soțului ei era rubicond și puhav, iar ochii îi erau injectați. Ambii servitori stăteau în poziția rigidă a oamenilor surprinși pe când făceau ceva jenant.

Daphne s-a uitat de la un chip la celălalt.

– S-a întâmplat ceva?

Hugh a ridicat din umeri, privindu-i pe cei doi.

Mary Blake a făcut o reverență tremurătoare.

– Nu este nimic în neregulă, milady. O căutam pe Sprite, cățeaua lui Blake. Mă tem că am lăsat deschisă ușa șopronului, iar ea a scăpat.

Daphne a sesizat minciuna din spatele cuvintelor servitoarei.

– Eu și Lord Ramsay suntem aici de mai bine de o oră și nu am văzut-o.

Ochii lui Blake au privit-o pe Daphne într-o manieră obraznică și neprietenoasă.

– Sunt sigur că, atunci când i se va face foame, va veni acasă. S-a întors spre soția lui. Cel mai bine ar fi să ne întoarcem la Whitton Park. Milord!

A dat din cap spre Hugh și și-a înșfăcat soția de braț. Mary Blake i-a aruncat lui Daphne, peste umăr, o privire smerită, în timp ce soțul ei o trăgea după el. Cei doi s-au îndepărtat.

– Dar, pentru numele Domnului, ce s-a întâmplat aici? a întrebat Daphne după ce au dispărut.

Hugh a ridicat-o în șa și i-a întins hățurile.

– Se certau destul de aprig când am dat peste ei, dar nu am putut desluși motivul conflictului. Presupun că locuiesc chiar dincolo de pâlcul de copaci.

– Da, căsuța lor este una dintre cele mai mari de pe proprietatea lui Malcolm.

– Nu cred că se certau pentru un câine.

Hugh a ridicat din umeri și a aruncat o privire în jur.

– Dacă îmi amintesc bine, ar trebui să existe o scurtătură care dă într-o pajiște destul de frumoasă.

I-a aruncat lui Daphne o privire provocatoare.

– Vrei să ne întrecem?

Ea a observat că ideea de a o învinge la cursa călare îl amuza.

– Vrei să ne îndreptăm către South Meadow? Da, există o potecă destul de frumoasă în fața noastră.

Daphne a indicat undeva peste umărul lui, iar după ce el s-a întors ca să se uite, ea a tras tare de hățuri și Carmel a pornit în galop pe adevăratul drum.

Hohote de râs pline de încântare au răsunat în spatele ei.

– Ne-a păcălit, Pașa!

Daphne zâmbea în timp ce o mâna pe Carmel pe poteca întortocheată, prin fâșia de pădure. Poteca fusese folosită rar în ultima vreme, așa că ramurile copacilor i se agățau de păr și îi sfâșiau costumul. Sunetul copitelor și înjurăturile pe care le auzea în spatele ei îi spuneau că ramurile joase erau și mai dure cu omul acela uriaș, călare pe calul lui cel mare.

Lumina soarelui scălda poteca din fața ei. Daphne s-a aplecat pe grumazul iepei ei celei sprintene până când l-a atins cu capul, iar apoi a țâșnit din pădure spre pajiște.

Călărise pe acolo de sute de ori și cunoștea locul ca-n palmă.

Chiar și așa, se aștepta ca magnificul Pașa să o depășească în orice moment pe Carmel, care era mult mai mică. Dar, atunci când a ajuns la marginea pajiștii ce forma o adâncitură, Hugh încă nu o prinsese din urmă. Daphne a înaintat, așteptându-se ca Hugh să treacă pe lângă ea și să o surprindă. Dar după ce a făcut-o pe Carmel să se răsucească în loc, iar ea a cuprins cu privirea întreaga pajiște, Daphne l-a zărit doar pe Pașa, care se plimba pe lângă poteca ce străbătea pădurea. Fără călăreț.

– O, Doamne!

Ea a mânat-o pe Carmel înapoi pe deal, într-un galop aproape nechibzuit. Trupul lui Hugh zăcea chircit în iarbă, la mică distanță de șaua lui Pașa. Daphne s-a aruncat cu repeziciune la pământ, înainte chiar ca iapa să se fi oprit. S-a lăsat în genunchi, coborându-și obrazul peste gura și nasul lui Hugh, ținându-și propria respirație pentru a putea auzi mai bine. A simțit pe pielea ei o respirație caldă și și-a înăbușit un suspin, iar apoi l-a sărutat cu putere pe gură, ușurată.

Bineînțeles că el a ales acel moment pentru a-și deschide singurul

ochi. Buzele i s-au mișcat.

– Ce s-a întâmplat? l-a întrebat ea.

Apoi s-a aplecat mai aproape.

– Iată până unde trebuie să meargă un bărbat ca să ajungă să sărute o femeie, a șoptit el și apoi a râs, ceea ce l-a făcut să se schimonosească de durere. La naiba! s-a văitat el, iar în momentul acela Daphne a observat cum capul lui era rezemat de o piatră, iar piatra aceea avea pe ea o pată roșie.

Un fior rece, de spaimă, i-a trecut pe șira spinării.

– Hugh, poți să îți miști mâinile și picioarele?

El și-a deschis ochiul și și-a mișcat picioarele și brațele, schimonosindu-se.

Daphne a simțit cum sentimentul de ușurare l-a înlocuit pe cel de spaimă; slavă Domnului că nu paralizase, așa cum i se întâmplase lui Thomas!

I-a întâlnit privirea derutată.

– Te-ai lovit la cap! Stai nemișcat în timp ce verific!

Și-a scos mănușile, le-a aruncat într-o parte și și-a strecurat degetele prin părul lui. Avea un cucui cam cât un ou de gâscă, ce sângera, dar nu foarte tare.

– Unde mai simți durerea?

El a ridicat o mână pentru a-și proteja ochiul de soare și apoi a coborât-o rapid.

– Simt o durere de parcă mi-aș fi rupt clavicula, ceea ce mi s-a mai întâmplat și altă dată.

I-a aruncat lui Daphne unul dintre obișnuitele lui zâmbete provocatoare, dar care de data aceasta era umbrit de durere.

– De asemenea, mă jenează al naibii de tare atunci când respir.

Asta a sunat ca și când ar fi putut avea și câteva coaste rupte sau fisurate.

– Trebuie să te duc înapoi la Lessing Hall și cred că o trăsură ar fi cea mai bună soluție.

Chipul lui avea o expresie pe care ea nu i-o mai văzuse până atunci: jenă. Hugh a dat din cap.

– Deși asta îmi face praf orgoliul masculin, trebuie să fiu de acord cu tine, pentru că mă îndoiesc că aș putea să îl încalec pe Pașa în acest moment.

– Îți aduc șaua și ți-o pun sub cap, ca să îți fie mai comod.

Șaua zăcea aruncată nu departe de locul în care Pașa păștea liniștit.

Daphne a ridicat șaua și a vrut să pună chinga deasupra ei, ca să o împiedice să atârne. Atunci a observat că acea chingă era scurtată cu mai bine de jumătate. A privit-o și a văzut că țesătura ei densă fusese ruptă: tăietura era perfectă și fără margini zdrențuite. Aproape ca și când ar fi fost… tăiată. Corpul i-a încremenit, dar mintea ei alerga. Nu fusese un accident, nu fusese…

O mișcare pe care a surprins-o cu coada ochiului i-a reamintit de bărbatul rănit, care aștepta, așa că și-a ascuns îngrijorarea, a ridicat șaua și s-a dus la el. Hugh a privit-o în tăcere cum și-a scos haina de călărie, a împăturit-o în formă de pătrat și i-a strecurat-o ușurel pe sub gât, împreună cu șaua, potrivindu-le până când o parte din tensiunea pe care el o simțea în corp a părut să dispară.

– E mai bine? a întrebat ea, mângâindu-i părul umed de pe frunte înainte să conștientizeze ce făcea.

Zâmbetul lui provocator a reapărut.

– Mult mai bine, mulțumesc.

– Dacă ai o contuzie la cap, nu ar trebui să dormi. Încearcă să ții ochii deschiși. Numără oi, sau dubloni, sau… sau femei, ca să rămâi treaz.

Dinții lui albi au sclipit.

– Voi număra Daphne.

Ea a fost nevoită să își calmeze bătăile inimii, care o luaseră din nou razna.

– Mă întorc cât de repede pot.

A dat să se ridice.

Hugh a prins-o de mână, cu unica lui pupilă dilatată la maximum.

– Ai grijă, Daphne!

Ei i-a trecut un fior rece pe șira spinării atât la vederea acelui ochii, cât și la auzul cuvintelor lui, dar apoi și-a dat seama că Hugh nu avea de unde să știe despre chinga tăiată. Cel puțin, nu încă.

A dat din cap și l-a strâns tare de mână.

– Stai treaz!

Apoi a luat căpăstrul lui Caramel, a folosit o buturugă pe post de sprijin pentru a putea încăleca și s-a îndreptat spre Lessing Hall în viteză, de parcă diavolul însuși i-ar fi suflat în ceafă.

Capitolul 10

Călătoria cu trăsura către Lessing Hall nu a durat mai mult de o jumătate de oră. Însă fața lui Hugh devenise vânătă, iar urmele de durere din jurul ochilor și al gurii lui erau marcate adânc în momentul când drumul lor a luat sfârșit.

Daphne l-a lăsat pe mâinile pricepute ale lui Kemal și s-a grăbit să meargă în camera ei, unde a preferat să se schimbe singură de costumul de călărie în loc să sune ca să îi vină o servitoare în ajutor. I-a luat ceva timp să se dezbrace, dar avea nevoie să fie singură și să se adune, să se gândească la chinga tăiată. Și, mai presus de toate, să se roage ca Hugh Redvers să nu fi suferit vreo accidentare gravă.

A coborât după trei sferturi de oră, îmbrăcată într-o rochie simplă, de culoare gri.

Gates o aștepta în salonul cel mare.

– Doctorul Nichols a sosit la scurt timp după venirea dumneavoastră, milady.

– A fost foarte rapid.

– Din fericire, mesagerul nostru l-a găsit acasă.

Gates a deschis ușa salonului decorat în galben și a urmat-o înăuntru.

– Doriți să vă trimit niște ceai, milady?

– Da, dar așteaptă până când termină medicul și trimite ceaiul atunci. A spus cât va dura?

– El doar…

O bătaie în ușă l-a întrerupt pe Gates, iar în prag a apărut doctorul Nichols, care avea în mână geanta lui neagră.

– Mulțumesc că ați venit atât de repede, doctore.

Daphne i-a zâmbit bătrânului, alungându-și din minte amintirile evocate de fața lui blândă și ridată – amintiri despre agonia prelungită a lui Thomas, culcat pe patul de suferință.

Doctorul a privit-o cu ochii lui cenușii, pătrunzători, și s-a înclinat.

– Îmi pare rău că aveți din nou nevoie de mine, milady.

– Rămâneți ca să bem un ceai împreună?

– O ceașcă de ceai mi-ar prinde bine.

Gates a plecat, iar Daphne i-a făcut semn doctorului către unul dintre confortabilele scaune capitonate.

– Care este starea lordului Ramsay?

– Excelența Sa are cel puțin două coaste rupte și încă vreo câteva care sunt fisurate, a început el, direct. De asemenea, are o claviculă ruptă și un mușchi rupt la unul dintre picioare. Aceste leziuni pot fi tratate numai cu timp și odihnă. Cea mai mare preocupare a mea este capul lui. Nu pare a avea semnele unei comoții, dar are o umflătură destul de mare și aș vrea să îl țin sub observație timp de patruzeci și opt de ore.

Daphne a dat din cap în semn de încuviințare.

– Desigur.

– Vreau să fiți atentă la orice pierdere de memorie, derută, vorbire neclară sau dureri de cap severe și persistente. Dacă observați oricare dintre aceste simptome, trimiteți imediat după mine. A avut un moment de ezitare. Este ceea ce noi numim un bărbat cu foarte multă personalitate și mă tem că s-ar putea să nu vrea să stea în pat.

Daphne s-a gândit la ochii serioși, inteligenți – și, în egală măsură, hotărâți – ai lui Kemal. A zâmbit.

– Cred că servitorul lui ne va fi de oarecare ajutor în această privință.

– Da, am vorbit deja cu el. Este un gentleman cu foarte mult bun-simț.

Ușa s-a deschis și a intrat o servitoare care le aducea, grăbită, ceaiul; Gates trebuie să fi anticipat ordinele stăpânei din moment ce îl pregătise atât de repede.

Daphne a lăsat-o pe servitoare să plece, iar apoi s-a întors spre tava plină cu vârf, lăsând ceaiul să se infuzeze puțin mai mult, în timp ce ea a umplut o farfurie. Ochii doctorului s-au mărit văzând abundența produselor de patiserie și a sendvișurilor pe care i le-a întins Daphne.

– A, sunteți prea amabilă, milady.

A mâncat un sendviș mic din două înghițituri, iar apoi a zâmbit timid.

– Mi-e teamă că am fost prea ocupat azi ca să mai am timp pentru micul dejun sau pentru a savura o ceașcă de ceai.

A apucat-o pe cea din fața lui și a luat o gură fierbinte, mâncând o tartă cu lămâie înainte de a ofta, cu o expresie de mulțumire pe trăsăturile lui ofilite.

– I-am dat un calmant ușor, nu pentru că aș fi teribil de îngrijorat cu privire la posibilitatea apariției unei comoții cerebrale, ci pentru că eu cred că doar așa va sta în pat. După cum v-am spus, are nevoie de odihnă mai mult decât de orice altceva. Coastele lui sunt prinse într-un pansament strâns și trebuie verificate periodic. În afară de asta, a

continuat el ridicând din umeri, e nevoie de timp și de odihnă. Și-a sorbit ceaiul, iar apoi a continuat: În ciuda insistenței mele de a-l ține sub observație, s-ar putea să vi se pară neobișnuit faptul că nu mă îngrijorează nimic cu privire la comoție, dar am văzut semnele unor traume mai vechi în zona capului. Sunt destul de severe. S-a jucat, nervos, cu toarta ceștii de ceai. Voi fi sincer, milady. Lordul Ramsay a fost supus unui tratament extrem de brutal.

Farfurioara a zăngănit în timp ce Daphne și-a așezat ceașca pe ea. Doctorul s-a uitat în altă parte, înghițind cu zgomot.

– El are… ei bine, are un număr mare de cicatrici. Unele dintre ele… Doctorul a izbucnit, cu obrajii pufăind în timp ce a expulzat, zgomotos, o gură de aer: Aș merge atât de departe încât să spun că a fost torturat.

Camera s-a cufundat în tăcere; nu se mai auzea decât ticăitul ceasornicului de pe polița șemineului.

Daphne a făcut eforturi ca să dea o replică inteligentă, dar tot ce a putut spune a fost:

– Tortură?

Ochii blânzi ai doctorului s-au umplut de tristețe.

– Pe lângă urmele mai multor fracturi ale craniului, există zeci – poate chiar sute – de cicatrici pe piept, pe spate și pe brațe… S-a oprit din nou și apoi a dat, brusc, din cap. Da, după părerea mea de specialist, a fost torturat.

Au păstrat tăcerea.

Doctorul a fost cel care a rupt vraja așezându-și pe masă ceașca goală și farfuria și dregându-și glasul.

– Urăsc să mănânc și să plec în grabă, dar Kitty Fenwick este în travaliu și e la prima ei naștere.

Daphne a dat din cap, absentă, încă afundată în gânduri.

Doctorul s-a ridicat.

– Mă întorc mâine-dimineață, dacă nu primesc vreun alt mesaj de la dumneavoastră între timp. Mă descurc și singur să găsesc ieșirea, Lady Davenport.

Și-a luat, în liniște, servieta și a părăsit camera.

Daphne fusese o neghioabă să creadă că viața în sclavie nu lăsa nici o cicatrice, dar de unde să ghicească faptul că Hugh fusese torturat? Presupusese că cicatricea de pe fața lui fusese rezultatul uneia dintre numeroasele lupte cu sabia pe care ea își imaginase că el le purtase. Și-a amintit de chinga tăiată și a închis ochii, o senzație de rău strecurându-se și crescând înlăuntrul ei. Cu siguranță că până în acel moment Will Standish apucase să vadă chinga. Daphne știa ce avea să spună: cineva o tăiase, cineva făcuse asta cu intenția de a-i face rău lui Hugh. Dacă chinga s-ar fi rupt cu doar câteva secunde mai devreme, în timp ce el galopa printre copaci…

Daphne și-a spus că nu era cazul să se agite și să își atragă și mai multe necazuri. Trebuia să se concentreze doar pe ceea ce se întâmplase

și pe motivul din care se ajunsese în acea situație. Hugh Redvers plecase din Anglia de aproape două decenii; cine ar fi putut avea de câștigat de pe urma morții lui?

Daphne nu se putea gândi la nimeni.

La nimeni în afară de ea și de fiii ei.

Kemal se afla în debaraua de haine atunci când Daphne a intrat în Camera Trandafirie – un dormitor pe care îl ocupase soțul ei timp de șase luni, înainte să moară. Daphne s-a luptat cu năvala emoțiilor pe care i le provoca acea încăpere și și-a îndreptat atenția către actualul ei locatar.

Corpul adormit al lui Hugh făcea ca enormul pat cu baldachin să pară mai mic. Hugh respira adânc și regulat, trunchiul lui gol fiind acoperit doar de un pansament alb. Peticul care îi acoperea ochiul fusese îndepărtat. Daphne i-a văzut pleoapa nedeteriorată, pielea de deasupra și cea de dedesubt fiind marcate cu câte o linie subțire, albă. S-a cutremurat când și-a dat seama că ochiul lui fusese deschis în momentul agresiunii; el văzuse acel obiect sau orice altceva l-ar fi lovit, care îl mutilase.

Privirea ei a alunecat dinspre ochiul acela spre cicatricile albe care străbăteau umerii lui masivi și pieptul. Doctorul spusese adevărul: erau prea numeroase pentru a putea fi numărate.

Ea s-a întins ca să atingă liniile în relief ce erau ascunse doar parțial de părul auriu de pe corpul lui. Mintea lui Daphne era incapabilă să cuprindă ceea ce vedea. Cine sau ce îi făcuse asta? Și cum ar fi putut un om să supraviețuiască unei dureri atât de mari?

Abia atunci când a văzut lacrimile căzute pe bandaj, Daphne și-a dat seama că plângea. Și-a ridicat privirea și l-a zărit pe Kemal vizavi de ea, cu o expresie impenetrabilă pe chip. Daphne a tras în sus cuverturile, acoperind teribilele secrete scrijelite pe pielea lui Hugh, iar apoi a arătat spre vestiar. Ea a închis ușa, astfel încât să poată vorbi fără să îl trezească pe rănit.

– Doctorul Nichols mi-a spus că Lord Ramsay a mai avut și alte răni la cap. E adevărat?

– Asta a fost înainte să îl cunosc, milady.

Daphne intenționase să scoată mai multe informații de la el, dar știa deja că omul acela era prea loial pentru a vorbi despre căpitanul său.

– Doctorul vrea să îl supravegheze cineva în permanență pe Lord Ramsay. Tu o să ai grijă de el în prima parte a zilei, iar eu, începând de la miezul nopții.

– Pot să stau treaz multe ore, milady. Nu am nevoie de ajutor.

Ea i-a zâmbit.

– Suntem doi care își pot împărți timpul de supraveghere medicală, Kemal. Nu are nici un rost ca vreunul dintre noi să se obosească prea mult.

Kemal a înclinat din cap.

– Cum vreți, milady.

Daphne l-a lăsat pe Kemal cu îndatoririle lui și a mers la sala de studii, unde băieții o așteptau, neliniștiți.

– Mamă, ce s-a întâmplat? a întrebat-o Lucien, cu fruntea încrețită de îngrijorare.

Daphne s-a întors spre Rowena, care deseori petrecea timp cu băieții, ca să o anunțe că o scutea să îi mai supravegheze pe gemenii zburdalnici.

– Voi vorbi cu băieții în particular, a spus Daphne în timp ce își conducea fiii spre masa tocită pe care își făcuseră temele generații de băieți Redvers.

A așteptat până când băieții s-au așezat.

– Lord Ramsay a avut un accident în timp ce îl călărea pe Pașa. Acum se simte mai bine și se odihnește în Camera Trandafirie.

Tăcerea nu prevestea nimic bun, iar Daphne a privit de la o pereche de ochi căprui la cealaltă, care era absolut identică.

– Haideți, știu că aveți multe întrebări!

Cu ochii scânteind, Richard și-a împins scaunul atât de tare, încât aproape că l-a răsturnat.

– O să moară – la fel ca tata?

Daphne l-a luat de mână și l-a tras spre ea.

– Bineînțeles că nu, dragul meu! I-a strâns degetele mici și puternice. Are clavicula ruptă și câteva coaste fisurate. Pățania lui nu se aseamănă deloc cu accidentul suferit de tatăl vostru.

Nu le-a putut spune despre posibilul pericol pe care îl prezenta rana de la cap.

Expresia lui Richard a devenit încăpățânată.

– Tata a căzut de pe cal, tu l-ai dus în Camera Trandafirie, iar el a murit.

Logica fiului ei era infailibilă.

Daphne i-a tras mai aproape pe amândoi băieții, cuprinzându-l pe fiecare cu câte un braț. Apoi a spus, cu buzele lipite de părul blond și creț al lui Richard:

– Da, este adevărat, Richard, dar accidentul tatălui tău a fost mult mai grav, iar el nu era la fel de tânăr și de sănătos ca vărul tău, Hugh. Care, crede-mă, se află în Camera Trandafirie doar pentru că aceea este cea mai drăguță încăpere de la etajul principal. Ea l-a sărutat pe creștet. Este doar o cameră, Richard.

– Îl putem vedea? a întrebat băiatul, retrăgându-se brusc din brațele ei pentru a o privi.

– Se odihnește acum și va dormi toată noaptea. Este posibil să îl vizitați mâine. Sau poate că poimâine ar fi și mai bine.

Richard continua să aibă o expresie sceptică, una atât de asemănătoare cu a ei, încât asta a surprins-o.

– Cum să cadă Hugh, mamă?

Lucien părea uimit că idolul lui putuse să aibă un astfel de accident.

– Li se întâmplă chiar și celor mai buni călăreți. Și eu am căzut, și tu, la fel. Să mergem, a spus ea, profitând de acel moment de profundă introspecție pentru a-i dirija spre lavoare și spre atât de detestatul ritual de dinainte de cină.

Atunci când i-a lăsat singuri, o oră mai târziu, erau încă triști, dar cel puțin discutau între ei.

Rowena aștepta șezând pe un scaun așezat pe coridor.

– Cum se simte? și-a întrebat ea stăpâna, lăsând deoparte broderia la care lucra.

– Doarme.

– Asta înseamnă că se va amâna călătoria la Londra, milady?

Daphne s-a încruntat.

– Cum poți să întrebi așa ceva, Rowena? Desigur că se va amâna, doar nu îl vom lăsa singur aici, iar noi să plecăm la Londra!

Sincer vorbind, uneori Daphne se întreba dacă femeia aceea era în toate mințile.

– Da, desigur. Rowena s-a uitat în jos, la mâinile pe care și le frângea de zor. Pentru cât timp, milady?

Daphne s-a uitat la acel cap plecat, tentată să cedeze fricii, tulburării și mâniei și să o mustruluiască zdravăn pe servitoare. Dar s-a abținut; Rowena era bătrână și avea principiile ei de viață, iar pe Hugh nu îl plăcuse de la început, lucru pe care, în trecut, îl făcuse destul de des și cu alții. Ce sens ar fi avut să o certe?

– Refuz să răspund la această întrebare, a spus ea în cele din urmă. Doctorul Nichols vrea să îl ținem în pat pentru a se odihni cel puțin două zile. Îl voi supraveghea eu diseară. Poți să stai cu el mâine, dacă vrei să fii de ajutor.

A dat să plece, dar Rowena a oprit-o, zicând:

– Ar trebui să stau cu el în seara asta, milady. Așa ar fi cuviincios: să nu facă așa ceva o tânără femeie, a spus ea, reușind să pară în același timp și nervoasă, și fermă.

Daphne s-a răsucit pe călcâie.

– Cuviincios? Nu ar fi cuviincios să am grijă de el atunci când este bolnav? S-a îndreptat înapoi spre bătrână. Rowena, nu ești conștientă de ceea ce îi datorăm acestui om? Nu a așteptat răspuns. Îl poți schimba pe Kemal mâine după-amiază, și cu asta am terminat orice discuție.

A plecat fără să mai întindă vorba, scoțându-și-o din minte cu tot dinadinsul pe Rowena, precum și fobia acesteia față de persoana lui Hugh. Mai bine spus, Daphne era destul de îngrijorată de propria stare de spirit de la sosirea lui Hugh Redvers încoace. Iar acum apăruse acea situație neașteptată – cineva care încerca să îl rănească sau să îl ucidă?

Ar fi vrut să se baricadeze în bibliotecă și să nu mai iasă niciodată.

Daphne s-a trezit chiar înainte de miezul nopții. Dormise iepurește, îngrijorată la gândul că avea să își petreacă noaptea în dormitorul lui Hugh, chiar dacă acesta ar fi dormit profund. Pentru o clipă, s-a gândit să ia cu ea și boneta de dormit, dar apoi s-a răzgândit. După ce și-a aranjat părul, și-a îmbrăcat halatul de culoare albastru marin, cea mai atractivă haină din întreaga ei garderobă. Ar fi fost pentru prima dată când nu ar mai fi purtat haine gri sau negre. Iar el nu putea să vadă asta, pentru că dormea! Lui Daphne îi era rușine să admită acea cochetărie, dar acesta era adevărul. A legat cele opt panglici care îi încheiau halatul și a luat cu ea cartea din care le citise băieților la culcare.

Kemal o aștepta pe coridor, unde i-a dat un scurt raport.

– A dormit fără să se trezească, dar a avut un episod mai agitat, după care i-am strâns bandajele. I-a aruncat lui Daphne o privire întrebătoare. Puteți să lăsați aceste sarcini în grija mea până dimineața, dacă doriți, milady.

Daphne a fost amuzată de îngrijorarea lui față de sensibilitățile ei femeiești.

– Odihnește-te, Kemal. Voi avea mare grijă de căpitanul tău.

Kemal s-a înclinat adânc și s-a îndreptat spre coridor.

Hugh căpătase ceva mai multă culoare în obraji, iar pe frunte îi sclipea o dâră strălucitoare de transpirație. Nu s-a mișcat atunci când Daphne s-a așezat lângă pat și a aranjat sfeșnicul astfel încât lumina să nu îi bată lui în ochi.

Nu știa de cât timp citea, când el a început să se miște, neliniștit, și să murmure. Ea s-a aplecat mai aproape, pentru a asculta, dar cuvintele erau neinteligibile. Tocmai se afla pe punctul de a se întoarce la lectura ei, când Hugh s-a întors pe o parte, iar apoi a început să strige, în timp ce se rostogolea peste coastele rănite.

Daphne a încercat să îl întoarcă înapoi pe spate, dar a fost ca și cum ar fi încercat să miște un stejar căzut.

Ea l-a apăsat mai tare pe umăr, dar, cu mâna rămasă liberă, el a tras-o și a apucat-o de încheietură, smucind-o spre el.

Ochii lui erau larg deschiși. Amândoi.

– Mai degrabă te omor decât să te las să pui mâna pe mine, a șuierat Hugh, încleștarea puternică a mâinii lui fiind ca o gheară.

– Sunt Daphne, a șoptit ea în timp ce Hugh o strângea și mai tare.

El s-a uitat la ea cu ochii care nu se asemănau între ei – unul de un verde smarald aprins, iar celălalt de un cenușiu umed, de parcă ar fi fost lipsit de culoare.

– Te rog, trebuie să te întinzi, Hugh.

Ea l-a apucat de braț cu mâna liberă, pe care a folosit-o pentru a-l împinge înapoi, având grijă să îi evite coastele și clavicula.

– Mincinos nenorocit! I-ai ucis! I-ai ucis pe toți!

Cuvintele acelea erau pline de o suferință sfâșietoare, iar Hugh s-a

zbătut sălbatic, trăgând-o pe Daphne peste coastele lui. De durere, a țipat și i-a dat drumul, căzând din nou pe pat și protejându-și pieptul cu ambele brațe, în timp ce strângea puternic din pleoape.

La fel de brusc cum se agitase, s-a și liniștit, începând să respire rapid și sacadat. Sudoarea îi curgea din abundență pe frunte.

Daphne a udat o cârpă în ligheanul cu apă rece și i-a șters fruntea; dogorea ca vâlvătăile unui incendiu. Cu mâna rămasă liberă, i-a mângâiat firele fine de păr argintiu și auriu de la tâmple, mișcarea aceea părând să îl liniștească. După câteva minute, respirația i-a încetinit și nici nu a mai transpirat atât de abundent. Ea a continuat să îi netezească părul umed, atingându-i ușor liniile fine din jurul ochilor și urmărind cu degetul șanțul adânc care se întindea dinspre nas spre gură. Fața lui era un tablou al contrastelor, cu linia ascuțită a maxilarului perfect conturată, îndulcită de buzele pline și de genele lungi și blonde, care îi umbreau pielea bronzată de soare. Nasul lui era drept precum tăișul unui cuțit, singurul defect fiind cicatricea albă.

Îndemnul de a-și lipi buzele de ale lui – de a-l gusta din nou, de a se scufunda în căldura și în blândețea gurii lui – îi făcea coapsele să se strângă într-un mod care transmitea valuri intense de plăcere direct către sexul ei. S-a forțat să nu se mai uite la gura lui ispititoare. Nici imaginea oferită de umerii lui plini de cicatrici și de mușchi nu i-a diminuat dorința de a-l atinge.

Brațele lui Hugh erau încrucișate protector peste piept, bicepsul îi era bombat, iar mâna dreaptă îi era făcută pumn. Ea i-a descleștat ușor degetele, masându-i antebrațul încordat și plin de cicatrici până când mușchii i s-au relaxat. Odată mâna lui deschisă, Daphne și-a așezat mâna peste ea, palma ei peste palma lui.

Thomas fusese un bărbat înalt, cu doar câțiva centimetri mai scund decât Hugh, dar mâinile lui fuseseră cele ale unui aristocrat: albe, elegante și fără bătături, mâini obișnuite să nu facă nimic altceva decât să țină frâiele unui cal și să îngrijească orhideele.

Unghiile lui Hugh erau netede și tăiate îngrijit, dar mâna pe care Daphne o ținea într-a ei nu era aceea a unui om dedat plăcerilor. Era masivă, avea cicatrici, articulații mărite la degete, iar mușchii groși ai degetelor și ai încheieturii mâinii erau dovezi elocvente ale faptului că el făcuse muncă silnică. Avea antebrațele musculoase, bine definite, conducând spre bicepșii puternici, care erau la fel de bronzați ca și fața lui, ceea ce îi arăta lui Daphne că Hugh trebuia să fi stat fără cămașă pe el din când în când. Ea a înghițit în sec la acel gând, imaginându-și întreaga lui forță masculină aflată la îndemâna ei, amețind-o și excitând-o în timp ce își amintea cum mâinile lui mari îi exploraseră corpul.

Daphne și-a pus brațul lângă Hugh, cu palmele transpirate și cu mâinile tremurând. Trebuia să stea departe de el – departe de persoana în care se transformase de când trupul lui îl atinsese pe al ei. După o viață de gândire rațională și de comportament așijderea, oare de ce

căpătase, brusc, o astfel de tendință către autodistrugere și neghiobie?

Ea și-a ridicat privirea și a scos un geamăt: Hugh avea ochii deschiși și o privea, iar pe față i se citea o dorință năvalnică. Mișcându-se mai repede decât ar fi crezut Daphne că ar fi fost posibil în cazul unui bărbat aflat în starea lui, el i-a înfipt mâna în ceafă și a tras-o în jos, buzele lui strivindu-i-le pe ale ei înainte ca ea să poată să scoată vreun sunet.

Brațul lui era ca o menghină, ținând-o nemișcată în timp ce gura lui fierbinte se închidea peste a ei. Nu era ca ultimul lor sărut, care se dovedise a fi blând. De data aceasta, Hugh și-a făcut drum în gura ei fără ezitare, împingând cu limba fără invitație și fără a arăta nici o reținere. Daphne a cedat acelui asediu, iar el a strâns-o într-o îmbrățișare intensă.

În loc să se simtă captivă sau legată de atingerea lui, îmbrățișarea aceea a eliberat-o, iar ea s-a predat căldurii lui catifelate, gurile lor aruncându-se într-o luptă provocatoare și senzuală, pe care ea o retrăise în gând de mii de ori. De data aceasta, Daphne a făcut ceea ce îi fusese prea frică să facă înainte. Și-a înclinat capul și a profitat de ofensivă, intrând adânc în gura lui și imitându-i acțiunile, explorându-l fără rezerve, cu trupul tremurându-i de… ceva.

El a scos un sunet gutural, de plăcere, iar mâna lui a alunecat pe gâtul ei, zgâriindu-l ușor, iar apoi a trecut de umăr și i s-a așezat între braț și piept, pe care îl mângâia de sus în jos cu o atingere ușoară precum cea a unui fluture, urmând contururile corpului ei și devenind mai fermă cu fiecare mișcare.

Limba lui s-a împletit în jurul limbii ei și s-au lansat amândoi într-un dans erotic, în timp ce el o învăța mișcări mai noi, mai interesante. Mâna lui a mângâiat-o din nou, de data aceasta cuprinzându-i sânul cu toată îndrăzneala, cu degetul mare frecându-i sfârcul prin mătasea fină a halatului și mișcându-se în cercuri deasupra vârfului întărit și sensibil, iar și iar.

Ea a gâfâit și s-a îndepărtat, iar el i-a ridicat bărbia, înclinându-i capul pe spate pentru a ajunge la partea inferioară, sensibilă, a maxilarului ei, sugând și mușcând în timp ce cobora și apoi se ridica înapoi la buzele ei.

Daphne a deschis ochii și s-a uitat țintă într-ai lui. De aproape, ochiul rănit era fascinant, perfect secționat, un inel gri pal care înconjura o pupilă deschisă ca un crater, atât de mare încât părea să o înghită cu totul pe Daphne. Ea ar fi vrut să se scufunde în acel adânc până când l-ar fi găsit… pe el, pe omul care se afla în spatele râsului nonșalant, al farmecului degajat și leneș, al priceperii într-ale amorului.

El a tras-o mai aproape; brațul pe care ea îl folosise pentru a-i susține corpul i-a alunecat, iar ea a căzut pe pieptul lui.

– Auuu!

A împins-o ca pe un cărbune încins, apăsându-și trupul de saltea pentru a o îndepărta. Daphne s-a retras și și-a îndreptat pe nas ochelarii

aburiți.

– Îmi pare atât de rău, Hugh!

Ea s-a dat la o parte, iar Hugh a respirat cu un șuierat.

– Daphne, poate că ar trebui să te întorci pe scaunul tău.

Hugh se ținea de piept, cu o expresie îngrijorată pe față.

Cuvintele lui au lovit-o în plin.

– O, da, desigur!

A sărit în picioare și a căzut, neîndemânatică, pe scaunul ei, încercând să își netezească halatul boțit peste tot, prea supărată pentru a putea gândi – o premieră în viața ei de adult.

– Daphne?

Ea și-a îndreptat fusta și și-a reînnodat una dintre panglici.

– Daphne, uită-te la mine, draga mea.

Ea și-a ridicat privirea, uimită de căldura din vocea lui și de cuvintele drăgăstoase.

El a zâmbit, iar pe chipul lui se citea atât amuzament, cât și durere.

– Îmi cer scuze pentru că te-am îndepărtat, dar mă tem că nu mă mai pot abține dacă mai stai prin preajma mea.

A făcut semn cu mâna spre așternutul care îl acoperea, acum ridicat în zona șoldurilor.

Creierului lui Daphne i-a luat o clipă să descifreze ceea ce vedeau ochii ei.

– Ooo!

Ea s-a uitat în altă parte, dorința, rușinea și curiozitatea agitându-se înlăuntrul ei.

– Eu sunt cea care ar trebui să își ceară scuze pentru că te-a trezit. Și-a rostit cuvintele în direcția piciorului patului. Da, așa ar trebui.

Daphne simțea cum i se învârtea capul.

El a zâmbit larg.

– Iată, credeam că asta te va face să te uiți la mine, mai degrabă decât să te uiți la mobilă. Hugh a râs și apoi a tresărit. La naiba, vai, fir-ar să fie! El s-a apucat cu mâinile de coaste, gâfâind. Femeie păcătoasă, încetează să mă mai lovești sau să mă mai faci să râd! Spune-mi, ce e cu tine aici, la ora asta? Îmbrăcată așa?

Unicul lui ochi făcea cât doi, cutreierându-i corpul, arzând-o. Cearșaful din jurul taliei lui s-a ridicat, după cum a văzut ea cu coada ochiului.

Văzând dorința sălbatică de pe fața lui, ei i s-a uscat gura și și-a abătut rapid privirea într-o parte.

Cum să o tulbure dintr-o singură privire? Daphne s-a uitat lung la covorul cu modele și a făcut ceea ce făcuse mereu atunci când trebuia să își concentreze atenția și să recâștige controlul asupra gândurilor ei: a început să conjuge verbe în latină.

„Amo, amas, amat…“

– Daphne?

„Amamus, amatis, amant.“

– Trebuie să sun după Kemal ca să primesc un răspuns?

Auzind amenințarea, ea și-a ridicat privirea.

– Doctorul Nichols vrea să te țină sub observație o vreme.

– Pentru ce naiba? Nu a așteptat un răspuns. Unde este Kemal? Cu siguranță că ar trebui să fie aici, supraveghindu-mă?

– El te-a supravegheat în cea mai mare parte a zilei și a serii. În ciuda faptului că a fost absolut încântat să te audă sforăind, am insistat să plece și să se odihnească puțin.

Hugh a ridicat din sprâncene auzindu-i tonul tăios și apoi s-a încruntat, mâna lui stângă îndreptându-se spre tâmplă. O privire dură și rece i s-a ivit pe chip și l-a transformat în altcineva – în cineva înfricoșător.

– Unde este plasturele meu pentru ochi?

În vocea lui se simțea o amenințare rece, pe care ea nu o mai auzise din ziua aceea cu incidentul din poiană, când el vorbise cu Malcolm.

– Nu știu. Nu îl aveai atunci când am venit aici.

– Vrei să mi-l găsești, te rog?

Ochii lui care nu semănau unul cu celălalt au sfredelit-o de parcă ar fi fost o hoață pe care ar fi prins-o în timp ce îi umbla prin bagaje.

– Bineînțeles că ți-l aduc, a spus ea cu un calm deliberat, ridicându-se de pe scaun și mergând la debaraua de haine, cu picioarele tremurându-i.

Odată ce a ieșit din raza lui vizuală, s-a sprijinit de un dulap înalt și și-a ținut respirația. Ce se întâmplase, pentru numele Domnului? Hugh se transformase într-o clipită dintr-un amant provocator, într-un străin distant. Cine era acel om?

Daphne a privit spre oglinjoara de deasupra biroului, forțându-și pulsul să încetinească și afișând o expresie neutră înainte de a lua plasturele de piele și de a reveni în cealaltă cameră.

– Poftim.

I-a aruncat peticul de piele pe piept și s-a întors.

– Mulțumesc, Daphne, a spus el o clipă mai târziu.

S-a întors și l-a văzut zâmbindu-i, la fel de senin ca întotdeauna.

– Poți să îmi dai un pahar cu apă, te rog?

Daphne a ezitat. Oare schimbarea bruscă de personalitate fusese o închipuire a ei? Se întâmplase atât de repede, încât…

– Scuză-mi lipsa de politețe.

El avea pe chip o expresie de sinceră pocăință, fără nici o urmă din ironia obișnuită.

Ea a dat din cap, destul de tulburată. Nu o surprinsese faptul că el își ceruse scuze; nu părea genul de om căruia i-ar fi fost greu să își recunoască greșeala. Dar o surprinsese abilitatea lui de a-și schimba stările de spirit într-o clipă. Acum părea atât de amabil… Dar dacă acea amabilitate nu era decât o mască?

I-a adus un pahar cu apă.

– Mulțumesc. Mă tem că sunt excesiv de sensibil. În general, nu suport să îmi expun infirmitatea în fața lumii.

– În general, eu nu sunt lumea.

Pentru prima dată, nu a fost nevoită să facă eforturi ca să îi arunce o privire rece.

– Ai dreptate, Daphne. Ca de obicei, a adăugat el, cu o expresie mult prea blândă pentru ca ea să o creadă. A trecut atât de mult timp de când nu am mai avut un înger păzitor, încât am uitat cum e. Fața lui superbă s-a schimonosit într-un căscat uriaș. Îmi cer scuze! Nu știu ce m-a apucat.

– Mai devreme, doctorul Nichols ți-a dat un calmant. Vrea să te odihnești. Ar trebui să te culci.

– Și dacă nu sunt obosit?

Ea a ridicat din sprâncene, iar el a chicotit.

– Bine, sunt puțin obosit.

S-a uitat în jos, la fâșiile albe de pânză din jurul pieptului, iar zâmbetul i-a reapărut.

– Cred că trebuie să îmi strângi bandajul.

Ea a pufnit și și-a reluat lectura, hotărâtă să îl ignore indiferent dacă dormea sau nu.

– Daphne?

Ea a întors o pagină.

– Daaaaaaphneeeee…

Ea a izbucnit în râs înainte să se poată opri și și-a ridicat privirea.

– Ce este?

– Nu vrei să îmi citești? Te rog!

Ochiul lui verde, strălucitor, era pe jumătate închis și avea un aer somnoros. Hugh părea un băiat mai mare, care se juca de-a pirații, costumat cu un plasture pentru ochi. Părea… minunat.

Daphne a oftat, revoltată. Avea să îi citească – sau să îi cânte, sau să îi recite un monolog shakespearian – numai să îl adoarmă.

După cum presupusese ea, Hugh a adormit după mai puțin de cinci minute de lectură. Odată ce el a început să respire adânc, Daphne a închis cartea și s-a prăbușit pe scaun, epuizată. Arăta și mai frumos așa, adormit, și considerabil mai puțin periculos. Avea părul ciufulit, iar pielea bronzată de pe față și de pe gât sclipea din cauza părului auriu abia crescut.

Daphne era îndrăgostită complet, pe deplin și prostește; nu avea nici un rost să încerce să nege asta. Ar fi trebuit să fie revoltată în ambele ocazii în care el o atinsese. În schimb, fusese devastată de faptul că el se oprise. Mâinile i-au zvâcnit, gata să îi mângâie fața, gâtul și toate părțile corpului lui pe care ea și le putea imagina, dar pe care nu le văzuse niciodată. Daphne s-a pierdut cu privirea în curba senzuală a buzei lui inferioare, pline, amintindu-și de atingerea și de gustul ei. Gura lui era

moale și fermă în același timp. Și buza superioară, mult mai bine conturată, era la fel de iscusită și de provocatoare.

O dorință brutală și intensă i-a învăluit corpul. Și-a lăsat capul pe spate și a închis ochii. Ce trebuia să facă? Trebuia, pur și simplu, să lase ca acel gen de lucruri să își urmeze cursul – ca o febră sau o infecție?

Mintea i-a fugit la cartea pe care o ținea ascunsă în noptiera ei. Cel puțin acum știa câte ceva despre ce se întâmpla între bărbați și femei. Citise întreaga carte, câteva capitole – de mai multe ori. Povestea narată în Fanny Hill era o prostie, dar descrierile grafice îi oferiseră informații neprețuite.

Partea analitică a minții ei, pe care ea o crezuse predominantă, era fascinată de varietatea de acte fizice posibile între un bărbat și o femeie. Cealaltă parte a minții ei, una pe care nu o cunoscuse înainte de sosirea lui Hugh, era încântată de noile sale cunoștințe despre corpurile umane și despre ce ar fi putut face unul cu celălalt.

Daphne fusese șocată și entuziasmată de faptul că doar o simplă lectură despre arta de a face dragoste îi putuse provoca asemenea reacții fizice. Noile ei cunoștințe despre ceea ce făceau bărbații și femeile în intimitate o făcuseră să îi privească pe bărbați – pe Hugh, în special – într-o lumină complet nouă. Își închipuia că el îi făcea lucrurile despre care ea citise în carte. Avea, oare, de gând să privească fiecare bărbat atrăgător pe care îl întâlnea – cu acea nouă curiozitate? Oare așa o priveau bărbații pe ea?

Ce lume nouă și fascinantă descoperise! Iar acea lume existase tot timpul, în paralel cu cea obișnuită. Cât de bucuroasă era că nimic din acea lume nu fusese contaminat de Malcolm și de ceea ce îi făcuse el în acea după-amiază, cu mulți ani în urmă! Acum înțelesese ce făcuse el, dar fusese mai derutată ca niciodată în privința motivului pentru care un bărbat ar fi vrut să facă astfel de lucruri cu o femeie aflată în stare de inconștiență. De asemenea, era mai hotărâtă ca niciodată să îl țină departe de fiecare clipă a vieții ei.

Daphne a oftat, prea obosită ca să se gândească la Malcolm în acele momente. În schimb, se gândea la bărbatul care dormea în pat; Hugh era mult mai mult decât un simplu libertin. În seara aceea starea lui de spirit trecuse într-o clipă de la voluptate, la duritate. Nu ar fi trebuit să fie surprinsă să găsească ape tulburi sub expresia lui politicoasă. Cum să nu se comporte așa după un astfel de trecut – după ce suferise abuzuri fizice atât de groaznice?

Daphne a înghițit în sec. Cum ar fi reacționat el dacă ea i-ar fi mărturisit ce făcuse? Ce expresie ar fi avut atunci fața lui?

Iar apoi amintirea chingii tăiate a copleșit-o de-a dreptul.

– O, Doamne!

Cuvintele i-au alunecat printre buzele înghețate. Will Standish avea să vadă în curând șaua, dacă nu o făcuse deja. Avea să înțeleagă semnificația acelui act și avea să se întrebe cine făcuse așa ceva și de ce.

Iar apoi avea să îi spună lui Hugh, care avea să își pună și el aceleași întrebări.

Întrebări care aveau un singur răspuns, din câte știa Daphne: ea.

Capitolul 11

Hugh s-a trezit în lumina soarelui care se strecura printr-un mic spațiu dintre draperiile grele și a clipit ca să alunge rotocoalele de praf. O privire rapidă aruncată prin cameră l-a făcut să îl zărească pe Kemal, așezat lângă fereastră, cârpind o haină.

Amintirile din noaptea trecută i-au invadat mintea; Hugh a închis ochii, amintindu-și de eforturile lui inutile de a se abține. Nici somniferul, nici comoția nu fuseseră motivele pentru care o înhățase, pur și simplu, pe Daphne. Se trezise dintr-un somn agitat și o văzuse, cu chipul luminat de o expresie de tandrețe pe care nu se așteptase niciodată să o vadă – cel puțin nu adresată lui.

– Te-ai trezit, milord.

Hugh a deschis ochii. Kemal s-a apropiat de piciorul patului și l-a studiat pe Hugh în felul lui tăcut.

– Da, m-am trezit, a confirmat Hugh, făcând o grimasă în timp ce se ridica în capul oaselor, astfel încât să nu se uite de jos în sus la oameni, o situație cu care nu era prea obișnuit. Kemal a aranjat pernele și așternuturile astfel încât Hugh să fie într-o poziție cât mai confortabilă, ca să poată să bea o ceașcă de ceai și să mănânce niște felii proaspete de pâine cu unt, pe care servitorul părea să le fi adus de nicăieri.

– Care este diagnosticul, Kemal? a întrebat Hugh în timp ce inspira parfumul ceaiului de bergamotă, amestecul specific lui Kemal.

– Suntem atenți ca nu cumva să ai pierderi de memorie, dezorientare sau stări de greață.

– Cine ești? Unde sunt? Cred că îmi vine să vomit, a spus Hugh încetișor, zâmbind și ridicând ceașca la buze.

– Chiar așa, milord.

Kemal a dat din cap, reafirmând credința lui Hugh că omul era în întregime lipsit de simțul umorului și mai interesat de netezirea lenjeriei de pat decât să se implice într-o conversație cu pacientul lui.

Îi era dor de Daphne.

– Și cât timp trebuie să suport o astfel de supraveghere?

– Două zile, milord.

Hugh a pufnit și a luat o înghițitură de pâine caldă și de unt topit.

– Nici nu mă gândesc la așa ceva, a spus el cu o voce profundă.

Nu se odihnise atât de mult nici atunci când fața îi fusese despicată în două. Chiar și cu promisiunea companiei lui Daphne, Hugh nu putea să accepte cele patruzeci și opt de ore de odihnă la pat. A rânjit: cu excepția cazului în care Daphne ar fi fost chiar în pat, cu el.

– Mai există și altceva în afară de pâine fierbinte și unt? a întrebat Hugh, servindu-se cu o altă felie.

Kemal s-a mulțumit să ridice din sprâncene la auzul acelei întrebări retorice.

Hugh a sorbit din ceai și s-a gândit la cele întâmplate cu o zi în urmă, încercând să își amintească cum de căzuse de pe cal – ceea ce nu i se mai întâmplase de când era copil. Ultimul lucru pe care și-l amintea fusese că zburase de pe Pașa, cu picioarele încă în scări. S-a încruntat. Ceva nu era în regulă.

A sorbit restul de ceai, care se răcise rapid, și a băgat și ultima îmbucătură de pâine gură. Trebuia să se îmbrace și să stea de vorbă cu William. Iar apoi trebuia să vorbească cu Gates despre ceva. A clipit, cu pleoapele grele… de ce se simțea atât de groaznic de obosit? A ridicat ceașca de ceai și apoi și-a dat seama că nu o mai avea în mână.

– Ce…?

Kemal a tras păturile în jurul lui.

– Kemal?

– Da, milord?

Hugh a deschis gura. Iar apoi a uitat ce voia să întrebe.

Kemal s-a aplecat atât de aproape, încât porii de pe nasul lui păreau teribili de mari.

Hugh a încercat să se ferească, dar corpul îi era prea greu pentru a se mișca.

– Vai…

– Trebuie să te odihnești, milord.

Hugh s-a uitat lung la un fir de păr, ca și cum ar fi fost hipnotizat.

– Nu, eu…

Nasul lui Kemal s-a mișcat și a crescut în dimensiune, iar Hugh nu a reușit să îl facă, clipind, să se vadă din nou la mărimea lui normală.

– Ei, o să mă odihnesc puțin. Nu mă lăsa să dorm mai mult de o jumătate de oră.

– Nu, milord.

Servitorul lui, care în mod normal era un ins foarte serios, zâmbea și vocea lui se auzea de la o distanță foarte mare.

Următoarea dată când Hugh s-a trezit, Kemal citea la căpătâiul patului.

– Bună dimineața, milord, a spus el ridicându-și privirea și apoi

lăsând-o din nou peste cartea din poala lui.

Dimineață? Hugh a ridicat mâna pentru a-și îndepărta părul de pe față și a gemut de durere.

– Nenorocitul…

Un căscat uriaș l-a cuprins, provocându-i un acces de durere. Și capul și-l simțea ca și cum fusese umplut cu vată și apoi bătut cu o scândură.

S-a uitat acuzator la celălalt bărbat.

– Mi-ai pus un somnifer în ceai, nu-i așa?

– Da, milord.

– Focurile iadului! Hugh a tresărit și și-a coborât vocea. Să nu mă mai sedezi niciodată, ai înțeles? i-a cerut, cu o voce slabă și cătrănită.

– Da, milord. Gata cu drogurile, a confirmat Kemal, cu ochii înapoi la cartea lui, de parcă Hugh l-ar fi plictisit.

Stăpânul lui s-a încruntat.

– Ce naiba citești?

Kemal a ridicat exemplarul din Călătoriile lui Gulliver, fără să se oprească din citit.

Deci Daphne fusese acolo noaptea trecută, iar Hugh, din cauza lui Kemal și a pilulelor lui blestemate de somn, nu fusese în stare să se bucure de vizita ei.

– Pune jos nenorocita de carte, adu-mi haina și sună să mi se pregătească baia! Nu mai stau în patul ăsta blestemat.

A afișat o expresie furioasă, pentru a-l avertiza pe servitorul lui nu avea de gând să negocieze.

Kemal și-a reprimat un zâmbet în timp ce se ducea să aranjeze baia morocănosului său stăpân. Mai fusese martor și la alte accidente suferite de căpitan de mai multe ori de-a lungul timpului, dar nu îl văzuse niciodată pe bărbatul acela masiv supunându-se de bunăvoie asistenței medicale așa cum făcuse în ultimele zile.

Zâmbetul lui a devenit unul atotștiutor; bineînțeles că Kemal observase că Hugh dormise o mare parte din acea perioadă. Lady Davenport îi spusese de dimineață că nărăvașul căpitan își petrecuse întreaga noapte dormind neîntrerupt.

Kemal o plăcea foarte mult pe contesă. Împreună avuseseră grijă de corsarul neliniștit, fără prea multă agitație. Deși Kemal ar fi preferat să îl vegheze el însuși pe căpitan, își dăduse seama că femeia drăguță, cu ochelari, era cea mai interesată să îl supravegheze pe baron – mai ales când era vorba despre simptomele în legătură cu care medicul englez nu ceruse nici un fel de supraveghere.

Kemal a chicotit în timp ce întindea obiectele de bărbierit. Îl slujise pe Standish Chiorul timp de un deceniu și jumătate – de când Standish evadase din ghearele sultanului Babba Hassan. Văzuse cum căpitanul curtase multe femei și fusese curtat de ele. Unele dintre acele femei aproape că îl îngenunchează pe uriaș, iar altele pur și simplu își

pierduseră mințile din pricina lui, așa cum se întâmplase cu ducesa italiană pe care el o salvase de pe o corabie care fusese capturată de pirați. Nobila pătimașă fusese furioasă pe căpitan atunci când el, în loc să îi ceară mâna, o redase familiei ei. Îi șocase pe orgolioșii ei frați și îi amuzase pe toți membri echipajului de pe Batavia's Ghost atunci când începuse să arunce cu haine, cu pantofi și chiar cu un pește dintr-o căruță a unui vânzător din apropiere spre capul căpitanului, în timp ce acesta încerca să fugă de ea.

Da, multe femei îi întinseseră capcane Corsarului Regelui. Și cu toatele dăduseră greș. Dar Kemal începuse să creadă că se putea ca baronul să își fi întâlnit, în sfârșit, sufletul pereche în persoana acelei frumuseți liniștite și serioase.

A chicotit și a clătinat din cap. Își dorea doar ca Delacroix să fie acolo pentru a împărtăși cu el acea glumă bună și s-a blestemat – încă o dată – că nu se gândise să parieze cu secundul înainte de a pleca. Ar fi fost o bună ocazie de a lua bani de la francezul cel isteț care îl ușurase pe el, pe Kemal, de multe monede de aur de-a lungul anilor.

Gândurile despre Delacroix și despre Batavia's Ghost l-au întristat. O parte din inima lui Kemal tânjise să se îmbarce și el pe corabie atunci când aceasta plecase din Eastbourne. Nu mai stătuse departe de Batavia atât de mult în toți acei ani. Căpitanul Standish înțelesese dorința lui Kemal.

– Poți să mergi cu Batavia, dacă vrei, Kemal. Nu îți voi cere niciodată să rămâi pe uscat.

Căpitanul se oferise să își ia un alt servitor, astfel încât Kemal să se poată întoarce pe mare, singura lui amantă – una nemiloasă, care îl îngenunchease cu mulți ani în urmă.

Kemal fusese copleșit de ofertă, dar, în cele din urmă, înțelesese că locul lui era alături de corsar, pe care îl slujise atât amar de vreme. Dacă nu ar fi fost Standish Chiorul, Kemal și-ar fi petrecut restul zilelor pe corabia lui Faisal Barbarossa, legat în lanțuri de o vâslă, sortit să trăiască și să moară într-un spațiu de un metru.

Da, asta ar fi fost soarta lui Kemal. Nu avea nici o familie bogată care să îl răscumpere. Adevărul era că nici măcar nu avea nici o familie la care să se întoarcă, de vreme ce pirații răpiseră toți oamenii din sătucul lui pe când el avea doar unsprezece ani. Mai petrecuse nouă ani pe corabia lui Barbarossa înainte ca Standish Chiorul să îl decapiteze pe crudul căpitan al piraților și să preia comanda navei.

Echipajul vasului Batavia's Ghost era acum familia lui Kemal – și singura de care avea nevoie. Da, acea zi în care baronul intrase în viața lui fusese ziua lui norocoasă.

Fusese, de asemenea, o zi sângeroasă. Atunci Kemal îl văzuse pentru prima oară pe Standish Chiorul căzând pradă propriilor demoni, transformându-se, chiar, într-unul dintre aceștia.

Kemal știuse de la început că poveștile spuse de oameni despre

înfricoșătorul corsar – și anume că, la un moment dat, Standish se luptase cu șapte oameni deodată și că îi și ucisese – nu erau exagerări. Fuseseră zile în care demonii căpitanului nu puteau fi domoliți, indiferent de cât sânge le oferea; zile în care ura față de negustorii de sclavi și față de cei care cumpărau sclavi fusese atât de acerbă, încât îi ucisese pe toți dușmanii care îi apăruseră în cale, chiar și pe cei care i s-ar fi predat.

Deși Standish Chiorul era foarte temut și nu fusese niciodată un om ușor de înțeles, fusese întotdeauna un lider pentru cei din echipajul lui. Nici un căpitan nu muncise mai mult alături de oamenii lui și nici nu împărțise prada mai corect. Totuși, cei care îl slujiseră suficient de mult reușiseră să arunce o privire în inima lui întunecată și înțeleseseră că era mânat de ceva brutal și înfricoșător. Oricine îl văzuse cum se lupta cu sabia nu putuse să nu recunoască furia din el.

Kemal văzuse mai mulți bărbați aruncându-și arma doar la simpla perspectivă de a-l înfrunta pe uriașul acela furios.

Servitorul înțelesese că ceva teribil i se întâmplase căpitanului Standish pe vremea când fusese sclavul sultanului. Ceva atât de îngrozitor, încât chiar și uciderea lui Barbarossa – omul care îl capturase – nu alungase demonii căpitanului. În cei cincisprezece ani de după evadarea lui, căpitanul îi urmărise pe oamenii care îl trădaseră, mânat de o hotărâre care depășise limitele normalului și se transformase în obsesie. Kemal știa că un singur dușman mai rămăsese pe lista căpitanului – Emile Calitain.

Batavia's Ghost îl urmărise pe Calitain timp de cincisprezece ani, dar Kemal nici măcar nu îl văzuse vreodată pe acel bărbat. Știa doar că faimosul negustor de sclavi fusese cândva cel mai apropiat prieten al căpitanului și că apoi îl trădase.

Delacroix, care fusese alături de Standish încă de când acesta din urmă scăpase din închisoarea sultanului, îi spusese odată lui Kemal că părerea lui era că uciderea lui Emile Calitain avea să îl elibereze pe căpitan de demonii care îl posedaseră.

Delacroix îl cunoștea pe Standish mai bine decât oricine, așa că poate că avea dreptate. Dar Kemal nu credea că uciderea unui alt om ar fi putut să fie răspunsul. Nu, Kemal spera că acea femeie calmă și acel loc liniștit ar fi putut să fie leacul pentru tot ceea ce îl făcuse să sufere pe uriașul bântuit de obsesii.

*

Doctorul Nichols a sosit la scurt timp după ce Hugh se îmbăiase. L-a examinat rapid pe rănit și l-a declarat apt să își reia doar activitățile care nu presupuneau eforturi fizice intense. Hugh nu a pierdut timpul și a profitat imediat de libertatea acordată. Tocmai terminase să se îmbrace, permițându-i, chiar, lui Kemal să îi lege lavaliera, din moment ce nu putea ridica brațele suficient de sus, când cineva a bătut la ușă cu frenezie.

– Du-te și vezi despre ce este vorba, a spus Hugh în timp ce își încheia, strâmbându-se de durere, ultimii nasturi de la vestă.

După ce Kemal a deschis ușa, două corpuri mici s-au năpustit în cameră, lăsând-o în urmă pe Rowena Claxton, care stătea, rigidă, în prag.

– Hugh! Hugh! Hugh!

Urletele au fost înăbușite de haina lui Hugh, în timp ce ambii băieți se lipeau de el, neștiind ce durere crâncenă îi provocau în zona coastelor și la picior, fără a mai menționa pagubele făcute ținutei baronului.

– Verișorilor!

Cuvântul ieșise din gât ca un țipăt, iar Hugh s-a bucurat că reușise să spună ceva care să nu fie o înjurătură.

– Mama nu ne-a dat permisiunea să te vedem, a spus Richard, pe care acum Hugh îl recunoștea cu ușurință, în ciuda trăsăturilor identice cu cele ale fratelui său.

Hugh rămăsese uimit de cât de diferite erau personalitățile gemenilor, chiar dacă asemănarea fizică era perfectă.

– Ne-a spus că ai dormit tot timpul.

– Ne-a spus că ai căzut de pe Pașa, a adăugat Lucien pe un ton neîncrezător, ceea ce l-a încântat pe Hugh.

– Ei bine, a răspuns Hugh, dezlipindu-i ușor de pe trunchiul lui zdrobit și sensibil, mi-e teamă că este adevărat. Pașa e dezgustat și refuză să îmi permită să îl mai călăresc dacă nu îi voi dovedi cumva că sunt vrednic de asta.

Richard i-a aruncat o privire furioasă fratelui său.

– Lucien nu ar fi trebuit să aducă vorba despre asta! Mama spune că și celor mai buni călăreți li se poate întâmpla să cadă. Chiar și tata a căzut de pe cal, a adăugat el.

Hugh a știut că, din perspectiva lui Richard, problema era lămurită.

– Da, este adevărat, a recunoscut Hugh.

Dorea să nu strice imaginea exemplară pe care gemenii o aveau despre răposatul conte.

– Tatăl vostru a fost, poate, unul dintre cei mai buni călăreți pe care i-am văzut vreodată, a spus Hugh, rostind adevărul.

Richard s-a înroșit, pielea lui rozie făcându-l să semene perfect cu mama lui, exceptând doar ochii căprui.

Sunetul produs de cineva care își dregea gâtul l-a făcut pe Hugh să își ridice privirea.

– Lucien, Richard! L-ați văzut pe Lord Ramsay și acum ar trebui să ne întoarcem la sala de studii.

Rowena a evitat să se uite la Hugh.

– Prostii, a spus acesta, bucurându-se ca un copil că o contrazicea pe cotoroanța bătrână. Băieții sunt binevenițisă se relaxeze în camerele mele, în timp ce termin cu pregătirile. Voi avea grijă să se întoarcă în sala de studii după ce îmi vor povesti toate noutățile pe care le-am

pierdut în timp ce stăteam în pat.

– Profesorul va fi aici pentru lecții la și jumătate, milord.

Hugh a putut vedea că ea ardea de dorința de a-l sfida, dar că nu îndrăznea.

– Îi voi trimite înapoi înainte de venirea lui.

Ea a făcut o reverență de mântuială și s-a răsucit pe călcâie.

Hugh le-a zâmbit băieților.

– Știu că Domnul Boswell v-a dus lipsa în aceste zile.

Hugh știa că și opusul era adevărat, dar nu înțelegea de ce mica bestie n-ar fi trebuit să îndure și ea o maltratare din partea gemenilor, așa cum îndurase el.

La auzul numelui său, Domnul Boswell a ieșit din budoar și s-a întins, plin de o lentoare maiestuoasă. El le-a aruncat băieților una dintre cele mai disprețuitoare priviri, în timp ce își punea fesul, aranjându-și alene pălăria roșie de fetru în timp ce se privea în oglinjoara care atârna lângă ușă.

Impresionați de priveliște, gemenii au înconjurat maimuța și s-au apucat să privească în casa acesteia, deschizând și închizând ușile și ferestrele proiectate cu măiestrie, sub privirea sfredelitoare a Domnului Boswell.

Hugh s-a întors și l-a văzut pe Kemal ținând în mâini o haină.

S-a strâmbat.

– Presupun că sunt nevoit să fac asta.

A strâns din dinți atunci când Kemal l-a ajutat să îmbrace haina, iar apoi i-a legat brațul stâng într-o curea pe care o făcuse dintr-o veche haină a stăpânului său.

Hugh s-a schimonosit.

– Foarte modern, Kemal!

Servitorul i-a aruncat un zâmbet slab înainte de a-i întinde inelul cu sigiliu și lănțișorul pentru ceasul incrustat cu rubine.

Hugh s-a întors spre băieți.

– Nu vreți să mergem repede la grajduri și să ne asigurăm că Pașa nu a pățit nimic în urma prostului tratament la care l-am supus?

– Ura! a strigat Lucien.

Au ajuns la grajduri, unde au dat de Will, care vorbea cu un vizitiu.

– Milord!

Bărbatul mai mic de statură i-a aruncat lui Hugh un zâmbet cu adevărat încântat – primul de când acesta din urmă se întorsese acasă. Deci, s-a gândit Hugh, tot ce trebuia să facă pentru a recâștiga prietenia lui William era să își rupă câteva coaste și să își zdruncine creierii.

– Am venit să îl vedem pe Pașa. Este bine, sper?

– Da, stăpâne, e sănătos tun.

Will i-a condus pe lângă o duzină de boxe până când au ajuns la Pașa. Calul cel masiv se învârtea pe lângă peretele cel mai îndepărtat și, din când în când, mai mesteca câte o gură de fân. Hugh a scos un sunet,

iar Pașa s-a apropiat. Hugh i-a mângâiat botul, spunându-i câteva cuvinte de laudă înainte de a rosti porunca în urma căreia calul trebuia să rămână nemișcat.

– Puteți să intrați și să îl mângâiați, le-a spus Hugh băieților.

El s-a întors spre Will, ținându-i totuși pe gemeni sub observație.

– Ei bine? În afară de asta, văd că este ceva care te frământă.

Maxilarul lui Will s-a mișcat de parcă ar fi mestecat pietre.

– Lady Davenport ți-a spus ceva despre șaua ta?

– Despre șaua mea? Nu.

– Cineva ți-a tăiat chinga.

Hugh a rămas cu gura căscată.

– Poftim?

– Da, cineva a umblat la ea.

Will îi urmărea din priviri pe băieți, în timp ce Hugh se uita la el.

– Cineva? a repetat Hugh. Cine, pentru numele Domnului, ar face așa ceva?

Will a ridicat din umeri.

– Cine a observat primul? a vrut să știe Hugh.

– Eu, după ce te-am adus înapoi.

Hugh și-a mușcat ușor buza. Oare Daphne nu observase? La urma urmei, ea îi dusese șaua.

Era o călăreață experimentată, dar poate că fusese prea tulburată în acel moment.

– Când s-ar fi putut întâmpla asta?

– Șaua ta era în magazie, laolaltă cu toate celelalte; oricine ar fi putut să umble la ea. S-ar fi putut întâmpla oricând – chiar înainte de această ultimă călătorie pe care ai făcut-o – și să se rupă doar după o anumită perioadă.

Hugh și-a amintit de ziua accidentului, mintea lui trecând în revistă toate evenimentele din acea dimineață, până când a dat peste unul care i-a atras atenția.

– Cum o cheamă pe fosta cameristă a lui Lady Davenport – cea care se află încă la Whitton Park?

Sprâncenele blonde ale lui Will s-au ridicat.

– Te referi la Fowler – sau, mai degrabă, la doamna Blake?

– Da, despre ea e vorba. Ne-am întâlnit cu ea și cu soțul ei, un ins ursuz, chiar lângă Elm Cottage. Se certau în spatele clădirii. Presupun că ar fi putut să umble la șaua mea în timp ce eu mă aflam în căsuță.

– Dar de ce ar face-o?

Hugh a ridicat din umeri.

– Te-ai gândi că cei doi ar fi putut să facă asta din ordinul lui Malcolm Hastings?

– Vrei să spui că au vrut, poate, să saboteze calul lui Lady Davenport și că au făcut o greșeală?

Hugh a răbufnit:

– Doar un mare idiot ar fi putut să îl confunde pe Pașa cu iapa lui Lady Davenport!

Hugh s-a oprit, apoi a reluat:

– Dar dacă au tăiat chingile de la amândouă șeile?

Will a clătinat din cap.

– Am verificat deja. Nu e nimic în neregulă cu șaua ei sau cu oricare dintre celelalte.

Hugh s-a uitat țintă la băieți, fără să îi vadă cu adevărat.

– Mă predau, a recunoscut el, dând din cap. De ce naiba ar vrea Hastings – sau servitorii lui – să mă rănească sau să mă omoare? Ce ar avea de câștigat din asta?

– Nu l-ai bătut odată – la Ziua Porților Deschise, după al doilea an de școală?

Hugh și-a mișcat bandajul și a tresărit de durere.

– Doamne, a spus el, rememorând acele amintiri. Oare așa a fost?

Will a dat din cap.

– S-a întâmplat atunci când l-am găsit în spatele grajdurilor, lângă fata bătrânului vicar, care plângea. Preț de o clipă, Hugh a mijit din ochi, iar apoi a clătinat din cap. La dracu'! Am uitat de toate astea. Ce memorie ai! A ridicat din sprâncene, privindu-l pe Will. Fata bătrânului vicar Hawthorne, cea cu…

Will a chicotit.

– Da, ea este. Ai întrebat-o de ce plângea, iar ea ți-a spus că Hastings încercase să o sărute.

– O, Doamne, asta s-a întâmplat cu veacuri în urmă! Eram doar niște băiețandri – poate că aveam treisprezece ani – este ridicol!

– L-ai umilit în fața altora.

Hugh a clătinat din cap.

– Nu, ar fi un motiv mult prea prostesc – chiar și pentru Hastings.

– Cine altcineva ar putea fi?

– Nu am nici o idee.

Hugh și-a scărpinat cicatricea acolo unde aceasta dispărea în linia părului.

– Eu cred că povestea asta are legătură cu scrisorile de amenințare. Am mai avansat cu ceva?

– Am vrut să îți spun. În ziua accidentului, am vorbit cu agentul. El m-a informat că Hastings nu face angajări. De fapt, se pare că și-a concediat un număr destul de mare de servitori.

– Este falit?

Will a dat din cap.

– Da, și evită să dea ochii cu agenții care se ocupă cu recuperarea datoriilor.

– Asta nu mă surprinde. Ei bine, dacă nu angajează, atunci va trebui să găsim o altă modalitate de a băga pe cineva la el în casă. M-am gândit că Martín ar putea fi răspunsul.

Will a clipit.

– Secundul tău? De ce? Ce ar putea face?

– Când l-am întâlnit pentru prima dată, lucra într-un bordel din New Orleans. Femeile sunt atrase de el precum ciorile de porumb.

William s-a albit la auzul cuvântului „bordel“; poate că Hugh ar fi trebuit să spună că îl întâlnise pe Martín într-o biserică sau pe când îngrijea leproși?

– Și cum îți propui să te folosești de abilitățile lui?

Buzele lui Will s-au strâns într-o linie dreaptă, dezaprobatoare.

– Va trebui să se întâlnească cu o femeie ușoară din rândul personalului de la Whitton. Orice femeie ușoară.

– Sună ca și când i-ai da drumul unei vulpi într-un coteț cu găini.

Hugh a ridicat din umeri.

– Nu este cotețul meu. În afară de asta, este mult mai bine să îl lași pe Martín să își facă mendrele prin Whitton Park decât la Lessing Hall. Îi facem un mare bine lui Lady Davenport dacă reușim să îi redirecționăm energiile lui Martín. Hugh a privit expresia indignată a prietenului său și a zâmbit din nou. Sau poate că ai vrea tu să îți încerci farmecele pe vreuna dintre doamne?

Will i-a aruncat o privire de gheață.

– Corabia ta nu se va întoarce luni de zile – ce ar trebui să facem între timp?

– Vânturile sunt favorabile în această perioadă a anului și mă aștept ca Batavia să apară oricând în următoarele câteva săptămâni. Deocamdată vom fi foarte atenți – acum știm că trebuie să verificăm șeile, trăsurile – orice și absolut totul. Și să avem grijă ca nici Lady Davenport, nici băieții să nu treacă de pragul casei fără să îi supravegheze cineva.

Will a încuviințat, îmbufnat, cu mintea evident rămasă la Martín.

Băieții încă îl mângâiau îndelung pe Pașa, care îl privea pe Hugh o expresie de martir cabalin.

– Bine, verișorilor, profesorul vostru vă așteaptă.

Hugh s-a întors spre Will.

– Deocamdată, cere-i agentului tău să îl urmărească fără întrerupere pe Hastings. După ce se întoarce Martín, îl dau pe mâinile tale ca să îl folosești cum găsești de cuviință.

Hugh s-a oprit, apoi a continuat:

– Te rog să mă crezi când îți spun că nu vei fi singurul care va trebui să suporte comportamentul lui lipsit de respect.

Era dificil să nu râzi la imaginea pudicului Will, care avea să fie nevoit să interacționeze cu acel Lothario cu ochi aurii, imorali.

– Cred că este corect să te avertizez…

S-a oprit, de parcă s-ar fi răzgândit.

– Să mă avertizezi despre ce, milord?

– Ei bine, ar fi înțelept să o ții departe de raza de acțiune a lui Martín

pe orice femeie față de care nutrești niște sentimente. Mă îndoiesc că există o femeie în viață care i-ar putea rezista.

Will a pufnit, dezgustat, cu buzele strânse a dezaprobare.

Hugh și-a dat capul pe spate și a râs, dar a fost pedepsit imediat pentru atitudinea lui zeflemitoare cu o groaznică durere de coaste.

Capitolul 12

Daphne era aplecată peste biroul ei, cu Neue oder anthropologische Kritik der Vernunft, de J.F. Fries, și cu un dicționar german deschise în față. Sperase ca, înainte să plece la Londra, să își finalizeze lucrarea la prima mână. Publicase mai multe articole științifice sub un pseudonim, Publius, dar de la moartea lui Thomas nu mai trimisese nimic la London Philosophical Society.

După cum stăteau lucrurile, nu era prea sigură că avea să mai trimită ceva vreodată – asta, dacă nu cumva cei de la Philosophical Society și-ar fi dorit o lucrare avându-l ca subiect pe Hugh Redvers.

Daphne încă se uita la aceeași pagină la care se uitase și în ultima jumătate de oră, când ușa s-a deschis și subiectul frământărilor ei permanente a apărut în prag. Era atât de frumos și de plin de viață, încât Daphne a simțit o mare presiune în piept, de parcă cineva ar fi stat pe el.

– Te deranjez, milady?

Ea ar fi vrut să își arunce pana de scris și să strige:

– Da! Bineînțeles că mă deranjezi!

Iar apoi să îi arunce cu o carte în cap – cu una mare.

În schimb, i-a făcut semn spre un scaun.

– Te rog, ia loc. Cum te simți în această dimineață?

El și-a înghesuit corpul masiv pe scaunul din fața biroului ei.

– Mă mai doare, dar altfel mă simt destul de bine.

A ridicat un picior încălțat în cizmă, ca și când ar fi intenționat să stea picior peste picior, dar apoi s-a strâmbat de durere și i-a dat drumul înapoi pe podea.

– Nu am avut niciodată ocazia să îți mulțumesc pentru că ai avut grijă de mine.

O viziune a gurii lui peste a ei și a mâinii lui pe sânul ei a izbit-o precum un val uriaș, iar sfârcurile i s-au întărit. Daphne și-a tras umerii în față.

– Pentru nimic, a spus ea, transferând o grămadă de hârtii dintr-o

parte în alta a biroului și apoi punându-le la loc, așa cum fuseseră.

– Pentru mine nu a fost un nimic, Daphne.

Nu mai zâmbea, iar Daphne habar nu avea ce însemna expresia lui intensă, aproape severă. Apoi aceasta a dispărut și Hugh a redevenit amabil.

– Am vrut să îți mulțumesc și am și câteva întrebări pentru tine.

– Întrebări? a repetat ea cu glas ascuțit.

– William Standish crede că accidentul meu nu a fost întâmplător.

Daphne aproape că a început să plângă; preț de un moment teribil, nesfârșit, ea s-a temut că Hugh aflase despre Malcolm. Apoi și-a dat seama că el aștepta un răspuns.

– La fel cred și eu. Cred că ți-a fost tăiată chinga șeii.

– Pot să te întreb de ce nu te-ai gândit să îmi pomenești despre asta?

Oare era ceva ciudat în vocea lui? Ceva acuzator?

– Nu mi s-a părut momentul potrivit, pentru că erai la pat, amețit de laudanum. Iar de atunci nu am mai avut ocazia să îți vorbesc.

El a dat din cap, aparent mulțumit.

– Te poți gândi la cineva care ar fi putut face asta?

– De ce ai crede că eu aș ști ceva?

Zâmbetul lui era ciudat de blând.

– Nu cred asta, Daphne. Întreb, doar.

– Nu, nu mă pot gândi la nimeni. Cu excepția cazului în care…

– Da?

Daphne i-a văzut expresia îngrijorată. Era prea târziu ca să mai dea înapoi.

– Pot să fiu directă, milord?

– Chiar aș vrea.

– Ar putea fi cineva din trecutul tău?

El a ridicat dintr-o sprânceană, iar Daphne a simțit cum începea să se înroșească foarte tare și a oftat.

– Ar putea fi fratele, tatăl sau… soțul… cuiva?

Hugh a privit în gol o clipă, înainte de a-și lăsa capul pe spate și de a râde.

– Au! a țipat el, ținându-se de coaste, dar râzând, totuși.

După ce a terminat de râs și de gâfâit de durere, și-a ridicat privirea, ștergându-și lacrimile.

– Draga mea Daphne, încerci să mă omori? L-ai depășit chiar și de Will Standish cu imaginația ta speculativă.

Ea nu știa la ce anume se referea el. I-a aruncat cea mai dură dintre priviri.

– Sunt atât de fericită că te fac să râzi!

– Crezi că ar putea fi un încornorat cu o memorie foarte bună? Sau, poate, vreun bărbat pe care am reușit să îl încornorez în scurtul timp care s-a scurs de la întoarcerea mea?

Daphne nu i-a mai răspuns și, spre surprinderea ei, Hugh nu a mai

ironizat-o. În schimb, el s-a întins, și-a lăsat capul pe spate și s-a uitat țintă în tavan – de parcă răspunsul putea să fie găsit acolo. Minutele s-au scurs, iar ea a profitat de ocazie ca să îl pască, literalmente, cu privirea, precum o rumegătoare scăpată într-o pășune plină de verdeață, ochii ei zăbovind pe partea din față a pantalonilor lui.

– Hmmm…

Sunetul i-a amintit lui Daphne că la capătul celălalt al pantalonilor se afla un bărbat. Și-a ridicat privirea.

El a înălțat din umeri, iar apoi s-a schimonosit.

– Nu îmi vine nimeni în minte chiar acum, dar mă voi gândi mai bine la asta. Tu ai pe cineva în minte?

– Eu? Timbrul vocii ei era din nou ascuțit. Ce aș putea să știu eu despre asemenea probleme?

El și-a destins buza inferioară și și-a înclinat capul, cu o expresie hâtră.

– Tu ai adus în discuție acest subiect. Am crezut că ai putea… să ai ceva informații din interior.

Ce voia să spună?

– Nu știu nimic despre faptele tale. Nici despre cele trecute, nici despre cele prezente.

El a zâmbit și s-a ridicat în picioare, mișcându-și mâna pentru a o fixa mai bine în bandaj.

– Astăzi îmi va fi livrată noua mea trăsură. Nu ai vrea să mergem mâine la plimbare?

Daphne a clipit, surprinsă de schimbarea subiectului.

– L-ai întrebat pe doctorul Nichols?

Hugh s-a apropiat până când aproape că i-a acoperit biroul. Și pe ea.

– L-am întrebat, dar nu dorea să se plimbe. Mi-a sugerat să te întreb pe tine, în schimb.

Daphne și-a mușcat buza.

– Mă faci să îmi pierd mințile, milord!

– Mi s-a mai spus asta. De multe ori.

– Ești sigur că te-ai înzdrăvenit până într-atât încât să poți face o călătorie cu trăsura?

– Dacă asta te-ar face să te simți mai bine, ai putea tu să preiei frâiele și să conduci trăsura.

– Îndrăznesc să cred că imaginea unei femei care îți conduce trăsura te-ar îmbolnăvi la loc. Ea a ridicat din umeri. Dacă tu consideri că este înțelept să faci vâlvă cu asta, atunci sunt dispusă să am încredere în judecata ta.

El i-a zâmbit ciudat.

– Așa o fi, Daphne? Vreau să spun, ai încredere în judecata mea?

Oare ce înțeles aveau cuvintele lui?

Ea a deschis gura ca să îl întrebe, dar el deja se întorsese și plecase.

Ușa s-a închis cu un păcănit ușor, iar Daphne și-a pus capul pe birou.

Hugh se afla în căutarea unei persoane care ar fi putut avea motive să îi facă rău. Bineînțeles că așa era. O, Doamne! Cât de mult și-ar fi dorit să îi fi spus adevărul înainte de acea agresiune asupra sănătății – sau a vieții lui. Cum putea să îi mai spună acum?

Spre ușurarea lui Daphne, Hugh nu a mai adus în discuție subiectul legat de accidentarea lui sau de cine anume ar fi putut să o provoace. Nici nu a evitat subiectul pentru că ar fi vrut să o evite pe ea. Dimpotrivă, părea să îi caute compania mai mult ca niciodată, plimbându-se împreună cu ea și cu băieții, însoțindu-i la o partidă de pescuit într-o zi foarte frumoasă și chiar, în două rânduri, în excursiile lor la Eastbourne.

O săptămână minunată și splendidă a zburat înainte ca Daphne să își fi dat bine seama. Într-o seară, pe când ea și Hugh terminaseră de cinat și se pregăteau să joace șah, un lacheu a intrat în bibliotecă, aducând un mesaj.

Hugh a aruncat o privire la bucata de hârtie de pe tavă și apoi la Daphne.

– Iertare, milady, dar ăsta este scrisul lui Delacroix. Batavia s-a întors.

Mesajul trebuie să fi fost unul scurt, pentru că el și-a ridicat privirea de pe bilet după doar câteva secunde de când începuse să îl citească.

– Mă tem că nu pot să profit de șansa de a te bate măr la șah în această seară.

Daphne a pufnit ușurel. În cel mai bun caz, el era un jucător de șah mediocru, iar ea îl învinsese la fiecare partidă pe care o jucaseră până în acel moment.

Hugh i-a luat mâna și i-a dus-o la buze, dându-i un sărut prelung, însoțit de o privire intensă.

– Nu aș pleca dacă aș putea pune pe oricine altcineva să primească acest pachet.

Daphne a sperat ca el să nu fi auzit bătăile din pieptul ei. A dat din cap și și-a retras mâna.

– Voi profita de ocazie pentru a mă ocupa de problema cu drenajul. Cred că aș putea găsi o soluție.

Din momentul în care le-a rostit, ea a regretat acele cuvinte insipide.

Hugh a râs.

– Aștept cu nerăbdare să discut despre sistemul de drenaj, sau despre oricare alt subiect pe care îl dorești, dar după ce mă întorc, draga mea Daphne.

Câteva ore mai târziu, Daphne era încă trează și lucra în bibliotecă. Era atât de absorbită de calcule și de planuri, încât aproape că nu a auzit sunetul roților de trăsură din curtea de dedesubt. A privit pendula de mahon și a văzut că era trecut de miezul nopții. Nu putea fi nimeni

altcineva decât Hugh, care se întorcea de la corabia lui.

A mai lucrat încă un sfert de oră și apoi și-a dat seama că îi lipseau câteva schițe, care rămăseseră, cu siguranță, în biroul lui Randall. Mormăind, a luat un sfeșnic și s-a dus acolo, ca să aducă planurile. Pe drum, a observat un alt sfeșnic pus pe măsuța din fața celui mai mic dintre saloane – o cameră pe care nimeni nu o folosise vreodată.

A deschis ușa și a înghețat. Singura sursă de lumină din cameră provenea de la focul care pâlpâia în șemineu. Hugh stătea pe o canapea și nu era singur. Brațe cu pielea albă erau trecute pe după gâtul lui, iar fața unei femei era îngropată în lavaliera lui. El îi spunea femeii ceva la ureche, dar, auzind zgomotul, și-a ridicat privirea și a întâlnit-o pe cea a lui Daphne. Pentru o clipă, nici unul dintre ei nu s-a mișcat; apoi femeia s-a întors să vadă ce anume îl tulburase pe Hugh.

Chiar și în lumina slabă, Daphne a putut vedea că părul ei era de un roșcat superb și că avea ochii enormi, puși în evidență de ceea ce nu putea fi altceva decât kohl, un fard despre care Daphne auzise, dar pe care nu îl văzuse niciodată. Femeia era acoperită cu o mantie neagră, singurele părți vizibile ale corpului ei fiind două brațe delicate și picioarele minuscule, încălțate cu sandale ciudate, colorate.

Hugh a început să se desprindă din îmbrățișarea femeii.

– Daphne!

A părut mai degrabă un strigăt de durere decât unul de vinovăție fiindcă fusese prins strângând în brațe o femeie necunoscută, în toiul nopții.

Daphne a privit-o în ochi pe femeie, care nu mai părea uimită. În schimb, gura ei perfectă s-a arcuit într-o expresie de regret, sau de rușine, sau…

– Daphne?

Ea și-a luat ochii de la frumoasa necunoscută și a început să dea înapoi, uitându-se oriunde altundeva în afară de chipul lui Hugh.

– Îmi cer scuze că v-am întrerupt. Nu am știut că era cineva aici. Am venit să caut restul planurilor pentru casă. Lucram la sistemul de drenaj, a adăugat ea, frenetic. Nu știam că e cineva aici, a repetat, bâjbâind în spatele ei după mânerul ușii.

– Daphne, așteaptă!

Hugh a sărit în picioare, cu corpul înclinat spre ea, cu o mână întinsă. Vederea lui Daphne s-a îngustat și s-a încețoșat, iar mâna ei tremurândă a localizat mânerul. În timp ce Hugh se îndrepta spre ea, Daphne a pășit înapoi pe coridor și a închis ușa, apucându-și cu mâna fustele grele și fugind nu înspre bibliotecă, ci spre camera ei. Nu s-a oprit din alergat decât atunci când a ajuns în cameră. A închis ușa și a încuiat-o, iar apoi s-a aruncat în pat, strângând o pernă la piept, ca pe un scut de protecție. A simțit ceva cald pe obraz; a strâns din ochi pentru a opri valul fierbinte de lacrimi, dar imaginea lui Hugh cu femeia în brațele lui o pândea din spatele pleoapelor închise. Și-a lăsat capul pe

spate, sprijinindu-l de tăblia patului și a privit în gol, la peretele opus. Oare acea femeie era „pachetul urgent“ pe care Hugh trebuia să îl primească personal?

Daphne a pufnit. Cât de simplu era ca un bărbat să confunde o femeie cu un pachet!

Iar el mai avusese și stăpânirea de sine – îndrăzneala, tupeul – să o aducă acolo, în casa ei! Daphne și-a mușcat buza. Ei bine, de fapt era casa lui; nu că el ar fi știut asta, desigur. Ea a scrâșnit din dinți în timp ce imaginea celor doi îi invada mintea, chiar și cu ochii deschiși. A clătinat din cap violent, până când imaginea s-a destrămat într-o ceață roșie, dureroasă. În schimb, gândurile negre nu erau atât de ușor de îndepărtat.

Cum de îndrăznise Hugh să își aducă amanta la Lessing Hall? Aceasta era casa lui Daphne, în care trăiau copiii ei, Lady Amelia și ea.

A strâns perna până când au durut-o brațele. Cine era micuța roșcată? Amanta lui? Sau… ar fi putut să fie soția lui? Soția lui? Gândul acela i-a căzut ca o palmă peste obraz.

„De ce nu?“ i-a spus vocea ei interioară, rece.

Daphne a aruncat cu perna prin cameră și a lovit o statuetă de bronz aflată pe cămin. Sculptura s-a bălăngănit de câteva ori înainte de a se prăbuși pe marmură, cu un zgomot asurzitor, dar ciudat de reconfortant.

Daphne s-a uitat, îngrozită, la statuia care încă se clătina. Nu făcuse așa ceva în viața ei! Considera că ieșirile emoționale de orice fel erau reprobabile. Chiar și în cele mai rele vremuri – când trăise sub acoperișul lui Malcolm și suportase hărțuirea lui constantă – nu cedase crizelor temperamentale. Nu, Daphne nu începuse să simtă și să se poarte necontrolat decât după ce Hugh intrase în viața ei. Înainte să apară el, nu avusese probleme de somn sau de concentrare și își împărțise timpul între educarea copiilor, conducerea unei gospodării – de fapt, a mai multora – trăind o viață împlinită.

Iar acum? Ajunsese să își petreacă zilele privind în gol, în timp ce se gândea la el, vânând ocazii de a petrece mai mult timp cu el și – și…

Un geamăt surd și violent i-a scăpat printre buze. Cine își închipuia el că era? Vreun satrap oriental care tocmai își înjgheba un harem? În casa ei? Cuvântul „harem“ i-a adus în minte imagini care erau de departe mai perfide decât cea a lui Hugh cu femeia aceea în brațe; imagini cu el așezat printre perne de mătase – cu corpul lui cel musculos dezgolit, desigur – având în jurul său frumuseți cu ochii machiați cu kohl, dornice să îl satisfacă. Le atingea, mâinile lui mari și blânde mângâind și explorând în timp ce ele se deschideau pentru el și…

Jena pe care a simțit-o între coapse i-a dat amețeli. Și-a strâns genunchii, de parcă o astfel de presiune ar fi putut opri senzațiile înnebunitor de excitante. Dar efectul a fost o senzație de plăcere care i-a învăluit tot corpul, făcând-o să scrâșnească din dinți.

– Oprește-te!

Acele cuvinte aspre i-au recompus inteligența împrăștiată. Daphne a inspirat adânc, și-a ținut respirația și apoi a expirat încet, un gest care o salvase adesea în lunile de după atacul lui Malcolm. În câteva clipe s-a liniștit, chiar dacă încă nu era foarte calmă.

Femeia aceea avea părul de un roșcat intens și pielea albă ca laptele. S-ar fi putut să fie o europeancă pe care Hugh o provocase să se îmbrace ca o femeie dintr-un harem? Era posibil să fie o englezoaică, o prostituată locală, poate, cu care el să se fi întâlnit după ce își inspectase corabia? Daphne a gemut, iar creierul îi fierbea. Singurul lucru cert era că îi văzuse îmbrățișați ca niște îndrăgostiți.

Cum de putuse să creadă că exista ceva între Hugh și ea? El doar se distrase cu ea pentru că fusese singura femeie aflată la îndemână. Și fusese atât de dornică de atenția lui și atât… atât de… disponibilă.

Furia s-a alăturat umilinței și șocului, iar Daphne aproape că simțea cum i se împietrea inima în piept. Îl ura. Fusese o idioată că își amânase plecarea la Londra și o făcuse doar ca să găsească momentul potrivit în care să îi spună adevărul și să îi redea moștenirea.

Apoi îi putea lua pe băieți și…

„Te minți singură, Daphne!“

„Nu“, s-a împotrivit ea clătinând din cap și șoptind: „Nu, nu mă mint!“

Daphne a scos un geamăt și a închis ochii.

Ba da, se amăgea. Și nu avea nevoie de vocea ei interioară pentru a-i spune asta. Nu pierduse vremea la Lessing Hall pentru a găsi răspunsul corect – nu exista un răspuns corect. Nu exista decât adevărul inevitabil, greu de acceptat. Un adevăr pe care avea să i-l spună lui Hugh a doua zi. Da. A doua zi avea să pună capăt tuturor acelor situații: îndrăgostirii ei oarbe, prostești, și minciunii ei vechi de zece ani.

Daphne a respirat brusc – cu tristețe – împăcată cu sine, din moment ce luase o decizie. Mai degrabă ar fi trebuit să îi mulțumească lui Hugh pentru ceea ce făcuse în seara aceea, în loc să îl învinovățească.

Da, ar fi trebuit să îi mulțumească și să îi fie foarte, foarte, foarte recunoscătoare fiindcă acțiunile lui o readuseseră cu picioarele pe pământ înainte să fi făcut o prostie de neiertat. Cum ar fi fost, de exemplu, să se îndrăgostească de el.

Capitolul 13

Hugh a vrut să își muște limba pentru a nu țipa; cum naiba putea să îi explice asta lui Daphne? A aruncat o privire spre sursa necazurilor lui, femeia tăcută care ședea pe canapea.

Ochii Euphemiei Marlington, înnegriți de kohl, erau plini de întrebări.

– Ești căsătorit, Hugh?

Vocea ei era joasă și muzicală, cu un ușor accent, după atâția ani în care vorbise altă limbă decât engleza.

– Nu, nu sunt căsătorit.

Și-a trecut mâna prin păr, mai degrabă furios pe el însuși decât pe Mia, care nu făcuse nimic rău.

– Ea este concubina ta?

– O, Doamne!

Hugh a închis ochiul și a clătinat din cap. Se și gândea la ceea ce urma să se întâmple atunci când întreaga poveste avea să ajungă la urechile celor din înalta societate.

În afară de părul roșu și de ochii verzi, Mia Marlington nu mai semăna deloc cu fata a cărei amintire îl bântuise timp de șaptesprezece ani. Era la fel de frumoasă ca orice femeie pe care o văzuse vreodată – și de zece ori mai vicleană. Ca să nu mai vorbim că era de două ori mai periculoasă decât un cuib de vipere și mai exotică decât una dintre orhideele rare ale unchiului său.

El i-a aruncat un zâmbet obosit.

– Nobilii englezi nu au concubine, Mia.

– Șștt!

Comentariul ei monosilabic și privirea în care ardea un foc mocnit l-au făcut pe Hugh să se îndepărteze și să se folosească de biroul imens al unchiului său, pe post de barieră între ei.

Da, fata pe care o întâlnise cu ani în urmă dispăruse. În locul ei, regăsea o femeie care intrase în haremul unui ucigaș fără milă la paisprezece ani, transformându-se din odaliscă adolescentă în concubina

matură, frumoasă și vicleană din prezent. Hugh știa câtă suferință implica doar să supraviețuiești cruzimii lui Babba Hassan; nu-și putea imagina de câtă voință avusese nevoie Mia, pentru că ea părea să fi înflorit în tot acel timp care trecuse.

– Doamnele englezoaice din lumea bună nu menționează niciodată în conversațiile lor subiecte precum cel al concubinelor, Mia. Și nici nu scot zgomotul acela șuierător.

Lady Euphemia, singura fiică a ducelui de Carlisle, i-a aruncat lui Hugh o privire grea ca păcatul.

– Orice înseamnă ea pentru tine, este foarte supărată. Ar fi bine să vă împăcați, sau nu vei fi în siguranță dacă vrei să te culci sub același acoperiș cu ea.

Un zâmbet înțelept i-a înflorit Miei pe buze.

Hugh a presupus că ea știa mai multe despre firea masculină decât oricare altă femeie, în special despre partea mai puțin plăcută. Nici o femeie nu supraviețuia vieții într-un harem – așa cum făcuse Mia până de curând –, cu excepția cazului în care era la fel de abilă în privința principiilor de viață ucigătoare, specific orientale, ale domnului și stăpânului ei. Doar gândindu-se la viața pe care o dusese ea într-un grup de femei care luptau, cu toatele, pentru supraviețuirea copiilor lor de sex masculin, Hugh s-a cutremurat.

– Vei veni cu mine în casa tatălui meu, a poruncit ea înainte de a căsca, plină de eleganță.

Hugh a oftat și și-a masat tâmpla, care nu încetase să tresară de la reîntâlnirea cu femeia pentru salvarea căreia riscase viața oamenilor lui. Doar câteva ore în compania Miei, și înțelesese prea bine că nu putea să o încredințeze altcuiva. Era o adevărată pacoste.

De îndată ce urcase la bordul Bataviei, Hugh se trezise că Delacroix i-o aruncase pur și simplu în brațe.

– Este a ta, căpitane! Iar dacă vrei binele tău – dar și pe cel al corabiei tale și al echipajului tău – să scapi imediat de ea!

Bătrânul marinar nu mai arătase atât de stors de puteri din zilele lor de sclavie în palatul sultanului.

– S-a întâmplat ceva?

Delacroix își ridicase mâinile și mormăise, în franceză, un cuvânt deosebit de vulgar.

– A adus Batavia în pragul revoltelor – etalându-și nurii în fața bărbaților, încercând să îl convingă pe unul dintre ei să preia controlul corabiei și să se întoarcă să îl ia pe fiul ei, după ce îl lăsaserăm acolo unde ne ceruse.

Delacroix dăduse din cap și scosese un ciudat sunet de furie.

– Slavă Domnului că băiatul a plecat! Era la un pas de a-i provoca la duel pe cel puțin trei membri ai echipajului pentru lipsa de respect arătată mamei lui!

După doar câteva ore petrecute în compania Miei, Hugh înțelesese

deja la ce se referise secundul său ajuns la capătul răbdării.

Chiar și în clipa de față, Mia se uita la el cu o nemulțumire evidentă, dar cel puțin nu îl mai amenința cu mutilarea, așa cum făcuse când o luase de pe Batavia și îi spusese clar și răspicat că nu își trimitea corabia înapoi după fiul ei.

Hugh a oftat. Trebuia să o însoțească la tatăl ei, fiindcă avea nevoie de cineva care să îi asigure o tranziție între cele două culturi, cel puțin vreme de câteva zile. Dar nu ar fi fost suficient nici măcar un an ca ea să se integreze în înalta societate.

Hugh a compătimit-o pe femeia aceea minionă. O persoană atât de strictă precum ducele putea să aibă grijă de ea, dar Mia nu ar fi fost acceptată niciodată în lumea bună. Nici un bărbat din înalta aristocrație nu și-ar fi luat drept soție o fostă sclavă care trăise în harem – indiferent de câți bani ar fi pus la bătaie Carlisle.

Hugh văzuse situații similare și în cazul altor reconcilieri între rude care fuseseră separate o bună bucată de timp. Poate că membrii unei astfel de familii încă prețuiau amintirea celui drag pe care îl pierduseră, dar persoana care se întorcea acasă nu mai era aceeași cu cea care plecase. Cum ar fi putut familia Miei să înlocuiască amintirea unei fiice nevinovate, în vârstă de doar de paisprezece ani, cu femeia căzută în păcat și înclinată spre trădare?

În timp ce contemporanele Miei învățaseră să picteze și studiaseră pianul, ea dobândise arta de a-i face plăcere unui bărbat de parcă viața ei ar fi depins numai de asta: pentru că așa fusese.

– Hugh? Hugh! Mă asculți?

Vocea imperioasă a Miei i-a răvășit gândurile.

– Hmmm, ce spuneai?

Ochii ei s-au îngustat până când au devenit doar două fante amenințătoare, dar și-a păstrat calmul. Fără îndoială că păstra mustrările pentru mai târziu, după ce l-ar fi forțat să facă tot ce dorea ea.

– Aș vrea să mă întorc după Jibril, a spus Mia pentru a suta oară.

Hugh a oftat.

– Jibril este aproape un bărbat ajuns la maturitate. Trebuie să îl lași să lupte pentru a-și apăra dreptul dobândit prin naștere. Dacă nu reușește, își poate găsi și singur drumul spre Anglia.

În realitate, Hugh credea că o astfel de revenire ar fi fost dezastruoasă. Mia, cel puțin, își petrecuse primii paisprezece ani în Anglia. Jibril era fiul unui sultan și copilul Africii de Nord; nu s-ar fi adaptat niciodată la societatea din Anglia.

– Haide, a spus el, schimbând subiectul, ar trebui să ne odihnim amândoi, pentru că vom pleca înainte de răsărit. Tocmai am auzit zgomotul unei trăsuri – cred că este Kemal, care ți-a adus bagajele. Te va duce în camera ta, unde te așteaptă o baie fierbinte și mâncare.

Mia a încuviințat, resemnată, petele cenușii de sub ochii ei verzi

fiind o dovadă mută a epuizării ei.

Când au ajuns pe coridor l-au găsit pe Kemal, care îi aștepta.

– O voi duce în Camera Trandafirie, milord.

– Mulțumesc, Kemal. Noapte bună, Mia. Încearcă să te odihnești puțin.

Kemal s-a înclinat în fața femeii minione și i-a spus câteva cuvinte rapid, în arabă. În schimb, ea l-a răsplătit cu un zâmbet strălucitor și cu un flux de replici în arabă.

Hugh s-a dus în bibliotecă, pe jumătate sperând să o găsească pe Daphne. Camera era luminată de două duzini de lumânări, desene și hârtii acopereau biroul, dar ea nu era acolo.

Umerii i s-au lăsat, ușurați – era atât de laș! Dar ce ar fi putut spune pentru a îndrepta lucrurile? Nimic. Și-a turnat trei degete de coniac și și-a alungat din minte problema legată de Daphne, îndreptându-și gândurile către știrile tulburătoare aduse de Delacroix.

– Comandantul portului din Gibraltar a spus că vasul lui Calitain a trecut pe acolo doar cu două zile înainte, îndreptându-se spre vest.

Francezul brăzdat de cicatrici păruse în egală măsură afectat și vinovat.

– Nu ai fi putut să îl urmărești și pe Calitain și să și ajungi la întâlnire. Ai procedat corect, prietene.

Hugh fusese sincer atunci când îi spusese asta, dar se simțise la fel de frustrat ca și secundul său. Oriunde s-ar fi ascuns până atunci, Calitain reapăruse. Timp de ani de zile, Hugh îl urmărise pe trădătorul acela nenorocit prin toată lumea, zărindu-l doar de trei ori. Și de fiecare dată se lăsase cu vărsare de sânge – mult sânge –, dar niciodată al lui Calitain.

Hugh văzuse că articulațiile i se albiseră doar gândindu-se la numele acelui om. Calitain era trădătorul responsabil de moartea a șase dintre cei mai apropiați prieteni ai lui Hugh, fără a mai pomeni pierderea ochiului și multe alte cicatrici de pe corpul și din sufletul lui. Calitain era un criminal de cea mai joasă speță, iar Hugh ardea de nerăbdare să îl găsească. Dar acel impuls se datora numai urii lui. A pleca chiar atunci ar fi însemnat se învârtă în jurul cozii.

În schimb, putea să fie inteligent și să trimită mesaje în diferite porturi – Hugh avea prieteni peste tot – să fie cu ochii după Golden Scythe, corabia lui Calitain. Hugh nu fusese surprins că acesta se întorsese în apele continentale, oricât de periculoase ar fi fost.

Calitain fusese implicat în comerțul cu sclavi încă de când se eliberase el însuși din sclavie și de când europenii fără scrupule și însetați de avere își făcuseră un obicei din a finanța transporturile de sclavi, mai ales că importul ajunsese în prezent la un preț ridicat în țările Americii de Sud.

Delacroix trebuia să îl localizeze pe Calitain, iar apoi Hugh avea să se ocupe de el. A zâmbit sumbru când s-a gândit la asta și a luat o

înghițitură de coniac. Apoi și-a amintit de Daphne.

Blestemat să fie! Nu îi putuse spune despre Mia – cel puțin, nu încă. La urma urmei, nu era secretul lui. Mia merita să decidă singură cum și când avea să își facă povestea cunoscută.

Ceea ce îl lăsa pe el fără explicații; cel puțin, fără una care ei să nu îi lase impresia că el era un ins de ultimă speță.

Hugh a strâns din dinți și a luat o foaie de hârtie. Slavă Domnului că, atunci când Daphne avea să citească acea misivă neconcludentă, el avea să se afle la o distanță apreciabilă de Lessing Hall.

*

În dimineața următoare, Daphne s-a trezit foarte devreme, alimentată de o furie rece, de umilință și de hotărâre. Precum Samson înfruntând leul, a coborât în salonul în care se lua micul dejun. Dar când a deschis ușa încăperii vesele și însorite, a dat doar de Lady Amelia, înconjurată de droaia ei de căței.

Daphne s-a uitat lung la ea. Bătrâna nu venise niciodată la micul dejun – niciodată. De ce, dintre toate diminețile, ea o alesese exact pe aceea ca să vină la micul dejun? Și cum ar fi putut Daphne să vorbească cu Hugh avându-i drept spectatori pe Amelia și pe câinii ei?

Răspunsul a fost simplu: era imposibil. Daphne tocmai începuse să se retragă tiptil din salon – nu că s-ar fi putut auzi ceva, poate că doar niște salve de tun ar fi fost mai zgomotoase decât lătrăturile cățeilor – când bătrâna doamnă și-a ridicat privirea.

Daphne s-a oprit și s-a forțat să zâmbească.

– Bună dimineața, Amelia!

Privirea Ameliei, de obicei derutată, era la fel de ascuțită ca o țandără de gheață în dimineața aceea. Ea și-a ridicat furculița, în care era înfipt un pește întreg.

– Ai idee dacă astea sunt singurele sardine pe care le are Cook în bucătărie? Cățeilor nu le plac deloc.

– Mă tem că nu îți pot răspunde la întrebare.

Daphne a ezitat, dar apoi a lovit-o o inspirație subită și a spus:

– Gates trebuie să știe. Mă duc și…

Majordomul și-a făcut apariția exact în acel moment nepotrivit, aducând o tavă pe care se găsea o scrisoare.

– Lord Ramsay a lăsat asta pentru dumneavoastră, milady.

Daphne s-a încruntat, simțind cum ceva greu și rece o apăsa în stomac.

– Unde ai fost, Gates? a întrebat Lady Amelia.

Majordomul a deschis gura, dar Lady Amelia a fluturat din mână, uitând că încă mai avea peștele înfipt în furculiță. Peștele a zburat peste masă și a lovit un bust de marmură reprezentându-l pe unul dintre răposații bărbați Redvers, iar apoi a căzut la pământ. Cățeii s-au repezit pe podeaua lustruită, zgâriind-o cu ghearele în timp ce se năpusteau, în

haită, la sardina căzută.

Ignorându-i, Lady Amelia s-a uitat la majordom și și-a ridicat furculița goală.

– Cine este responsabil pentru servirea acestor sardine stricate?

Gates și-a dezlipit ochii de pe bustul plin de grăsime, încruntându-se ușor, cu buzele întredeschise.

Lui Daphne i s-a făcut milă de servitorul ei, care și așa îndurase prea multe.

– Te rog să îi spui lui Cook să ne trimită niște sardine.

Privirea lui Gates a alunecat spre vasul plin de sardine de pe bufet.

– Sardine proaspete, l-a lămurit Daphne. Și un ceainic plin cu ceai, te rog.

– Imediat, milady.

Un loc fusese lăsat liber, la o distanță sigură de scaunul lui Lady Amelia. Pentru o clipă, Daphne s-a uitat țintă la scrisoare. Apoi a deschis-o.

Draga mea Daphne,

În momentul în care vei citi această scrisoare, voi fi deja plecat de la Lessing Hall. Îmi cer scuze pentru situația jenantă cu care te-ai confruntat aseară. Din păcate, nu pot spune nimic mai mult despre ceea ce s-a întâmplat, dar te asigur că lucrurile nu sunt așa cum par. Te rog să mă crezi când îți spun că îți voi explica totul atunci când voi avea permisiunea de a face asta.

Sper să nu lipsesc mai mult de o săptămână – cel mult două – și aștept cu nerăbdare să vorbesc cu tine la întoarcere.

Al tău supus,

Hugh

Daphne a recitit misiva, doar pentru a-și confirma că spunea într-adevăr la fel de puțin pe cât crezuse ea. Exact așa era.

– E de la Hugh?

Daphne și-a ridicat privirea și a descoperit că Lady Amelia trăsese farfuria cu șuncă în dreptul ei.

– Da.

Amelia a aruncat o bucată de șuncă pe podea, provocând o explozie de lătrături.

Daphne a tresărit.

– A luat câinii aceia ciudați cu el? a strigat bătrâna doamnă, acoperind hărmălaia.

– Nu a pomenit nimic despre câini în scrisoarea lui.

– A spus ce face cu fata aia a lui Marlington?

Daphne a mijit din ochi, de parcă asta ar fi ajutat-o să mai reducă din zgomot.

– Cu cine?

Amelia a aruncat o altă bucată de șuncă pe podea.

– Fata aceea roșcată, care a urcat în trăsura lui în această dimineață.

– L-ai văzut pe Hugh plecând?

Amelia a mai luat o bucată de șuncă, iar Daphne a făcut eforturi ca să nu țipe – și asta, nu pentru că voia să acopere lătratul câinilor.

– Da, zgomotul roților trăsurii i-a trezit pe căței.

Sprâncenele argintii ale bătrânei s-au lăsat, formând o linie dreaptă, ca lama unei săbii.

– Sper că Hugh nu are de gând să își facă un obicei din acest comportament necivilizat.

În timp ce tot mai multe bucăți de șuncă ajungeau, cu zgomot, pe podea, Daphne a continuat să o chestioneze:

– Ai spus ceva de o femeie, milady?

– Fata este fiica lui, aș putea să jur.

S-a oprit din a mai arunca bucăți de șuncă, iar un zâmbet scurt, ca de sfinx, i-a înflorit pe buze.

– A fost drăguț cu mine, să știi.

Daphne s-a abținut cu greu și, până la urmă, nu a smuls farfuria cu șuncă din mâinile bătrânei doamne și nu a aruncat-o pe coridor. În schimb, a înghițit, a inspirat adânc și a încercat din nou:

– Îmi cer scuze, dar cine a fost drăguț cu tine?

– A fost prietenul lui Thomas și a petrecut o vară întreagă aici. Aș recunoaște oricând un Marlington. Cu toții sunt roșcați.

– Marlington?

– Da, ducele de Carlisle. El a fost drăguț cu mine, a repetat ea. Dar nu mi-a mai plăcut deloc de el după ce l-a tras de coadă pe unul dintre cățeii mei.

– Și spui că acea femeie este fiica lui?

– Trebuie să fie – părul acela, nu am cum să greșesc.

Un lacheu a intrat, aducând un platou cu sardine, iar Lady Amelia a privit farfuria cu șuncă, acum goală, iar apoi grămada de pește și s-a încruntat.

– Nu, nu, nu! Avem deja o mulțime dintr-astea. Ne trebuie mai multă șuncă.

Discuția a continuat, dar Daphne nu a mai auzit-o. Singurul lucru la care se putea gândi era femeia cu care plecase Hugh.

„Fiica unui duce?“

Daphne și-a spus că ar fi trebuit să fie recunoscătoare pentru plecarea lui Hugh, deoarece în modul acesta evitase o discuție foarte dureroasă. Cu greu i se putea reproșa că tăcuse în privința secretului ei, din moment ce el nu se afla la Lessing Hall, ca să existe prilejul ca ea să se confeseze, nu?

Conștiința îi spunea lui Daphne că logica ei era eronată, dar nu-i păsa.

Un alt lucru de care absența lui o salvase era faptul că ea nu mai avea cui să dea acele dovezi de prostie de până atunci. Pentru că asta fusese, o proastă. Se crispa de fiecare dată când se gândea la pasiunea ei naivă. Dar asta se sfârșise. În loc să viseze la libertinul duplicitar, a început să își facă planuri pentru călătoria prea mult amânată la Londra și să pună la punct toate pregătirile pentru ca reședința lor din Yorkshire să fie gata să îi primească.

Fără Hugh prin preajmă ca să îi distragă atenția, Daphne a finalizat, în decurs de doar o săptămână, și varianta la prima mână a lucrării ei abandonate. A fost uimită de cât de mult îi lipsise munca și s-a bucurat că își recâștigase echilibrul mental.

Era regretabil că liniștea aceasta nu avea cum să dureze la nesfârșit.

Spre deosebire de Daphne, fiii ei au fost devastați de plecarea bruscă a lui Hugh, durerea lor fiind atenuată puțin atunci când și-au dat seama că Domnul Boswell, papagalul și cei doi câini rămăseseră acasă.

Hugh îl luase pe Kemal cu el și îl lăsase pe celălalt secund, pe atrăgătorul Martín, responsabil cu animalele sale de companie. Daphne se îndoia că Martín era cel mai bun model pentru băieții ei, mai ales după ce Rowena îi povestise despre actele de seducție și conflictele pe care prezența lui le provocase în spațiile rezervate servitorilor. Cu toate că Daphne nu avea încredere totală în judecata Rowenei în privința acelui subiect, el nu avea nici o îndoială că Martín Bouchard era un seducător desăvârșit. Combinația dintre pielea de culoarea mierii întunecate, ochii aurii și părul decolorat de soare îi dădeau un aer neobișnuit, exotic și extrem de atractiv.

Avea, de asemenea, un fizic magnific, pe care și-l expunea cu grijă. Purta pantaloni scurți de piele moale ca untul, atât de strânși pe corp încât erau aproape obsceni, cizme la fel de lustruite precum cele ale căpitanului său și cămăși din țesături fine, pe care le acoperea cu veste asortate. Obiceiul lui de a nu purta haină provoca nemulțumiri și bodogăneli în rândul personalului masculin, precum și priviri strălucitoare și piepturi palpitânde în rândul celui feminin.

Hugh o avertizase că ar fi fost mai bine să nu-l provoace pe Bouchard, iar Daphne așa și făcuse, ignorându-i ținuta nepotrivită și atitudinea arogantă.

Până atunci.

Era în bibliotecă, alegând cărțile pe care urma să le ia cu ea la Londra, când băieții s-au năpustit în cameră, fluturând niște săbii și lansându-se într-un duel zgomotos.

– Ce săbii frumoase! De unde le aveți? a întrebat Daphne. Lăsați-mă să văd și eu una.

Richard s-a oprit din luptă și din lovituri și i-a întins sabia, cu mânerul înspre ea. Era făcută din lemn, dar vopsită cu iscusință pentru a semăna cu metalul, completată cu un mâner incastrat cu pietre scumpe.

– Sunt impresionante!

– Unchiul Malcolm ni le-a dat, a spus Lucien, profitând de faptul că fratele lui era neînarmat și împungându-l la subraț.

Richard a țipat, iar Daphne a simțit cum i s-a întunecat vederea. Malcolm…

A trebuit să se sprijine de un raft din apropiere. Apoi i-a înapoiat arma fiului ei.

– Nu ataca niciodată un om neînarmat, Lucien!

Vocea ei era dură și aproape isterică.

„Băieții l-au vizitat pe Malcolm – tatăl lor… Cum? Cum de s-a întâmplat asta?“

Ea a căutat să își înăbușe frica.

– Unde l-ați văzut pe Sir Malcolm?

– La Whitton Park, mamă, acolo locuiește.

Lucien părea uimit că inteligenta lui mamă nu știa un lucru atât de simplu.

– Martín ne ia cu el ori de câte ori se întâlnește cu prietena lui. Ea ne dă prăjituri de la bucătărie, a adăugat Lucien, încântat.

Primul impuls al lui Daphne a fost să fugă la grajduri, să îl găsească pe tânărul idiot și să îl strângă de gât.

Guvernanta a intrat în cameră chiar în acel moment.

– A, iată-i! V-am căutat peste tot, tinerii mei stăpâni. Nu ați terminat lucrarea pe care v-a lăsat-o profesorul.

Daphne a așteptat să plece băieții, iar apoi a tras, isteric, de șnurul clopoțelului, pășind cu furie prin cameră până când a apărut un servitor.

– Găsește-l pe Martín Bouchard și trimite-l imediat în bibliotecă!

Până când, o jumătate de oră mai târziu, Gates l-a introdus în bibliotecă pe Martín, care era aproape dezbrăcat, Daphne deja făcuse cărare pe covor.

Majordomul ei, de obicei imperturbabil, avea două pete roșii, sugestive, în obraji.

De fapt, Martín era singurul care părea să se simtă în largul său. Afișa o expresie de condescendență amuzată, dar nu purta nici măcar o haină, o vestă sau o eșarfă la gât. Cămașa lui descheiată expunea amplitudinea șocantă a pieptului musculos și bronzat, iar Daphne a simțit cum temuta ei roșeață îi scălda fața. Doar uitându-se la bărbatul acela, corpul i se încorda și înfiora, iar creierul îi era tulbure și fierbinte; nici măcar Hugh nu emana o sexualitate atât de pură.

Un zâmbet insolent îi juca lui Martín în jurul buzelor senzuale, arătându-i lui Daphne că el era pe deplin conștient de efectul pe care prezența lui o avea asupra femeilor.

– Poți să pleci, i-a spus Daphne lui Gates, a cărei postură rigidă emana un grad de indignare pe care ea l-ar fi găsit amuzant în alte circumstanțe.

Daphne a așteptat să se închidă ușa înainte de a lansa atacul.

– Tu i-ai dus pe fiii mei la Whitton Park?

Ea a privit, mută de uimire, cum el s-a lăsat, neinvitat, pe un scaun, și-a întins picioarele încălțate în bocanci și și-a încrucișat brațele musculoase. Odată așezat confortabil, a afișat un zâmbet batjocoritor, însoțit de o ridicare nepăsătoare din umeri.

Furia mocnită a izbucnit dinlăuntrul ei. Daphne s-a ridicat în picioare, apucându-se de marginile biroului ca de un obstacol care o oprea să se arunce asupra lui.

– Îmi vei răspunde la întrebare acum, sau îți faci bagajul și pleci azi!

El a făcut ochii mari, iar zâmbetul i s-a șters, făcând loc unei expresii îngrozite. Martín a sărit în picioare, cu o scânteiere de înțelegere în ochii lui aurii, pe măsură ce își dădea seama că avea de-a face cu o tigroaică care își apăra puii.

– Oui, vreau să spun da, milady.

A aruncat o privire către ușă, de parcă ar fi calculat în gând cât timp i-ar fi trebuit ca să se pună la adăpost, dacă ar fi fost cazul.

– De ce?

– Vorbesc cu o fată care lucrează pentru Aystink. Ay-sting.

S-a oprit și s-a încruntat. Modul lui greoi și sacadat de a rosti cuvintele în engleză i-a reamintit lui Daphne că Hugh îl tot bătea la cap pe tânăr să vorbească în engleză.

– Je veux que vous parlez français[5], a poruncit ea.

Umerii lui musculoși s-au relaxat.

– Mulțumesc, milady. Engleza mea nu este prea bună, a recunoscut el în limba lui maternă.

– Răspunde la întrebare, a repetat ea în franceză.

– Nu i-am lăsat niciodată singuri pe băieți. Au venit cu mine și cu prietena mea la bucătărie și au primit ceva de mâncare și niște cafea. S-a cutremurat, dezgustat, atunci când a pomenit de cafeaua englezească. La a doua întâlnire, i-am adus prietenei mele niște cafea adevărată, a mărturisit el, divagând de la subiect.

Daphne și-a încrucișat brațele și l-a îndemnat, printr-un gest, să își continue relatarea.

– Am mers acolo doar de trei-patru ori și nu ne-am întâlnit cu Aye…

S-a oprit și a făcut o grimasă.

– Ay – Ayestink.

Și-a ridicat mâinile.

– Nu-i pot pronunța numele!

– Hastings, da, am înțeles.

Daphne a rostit cuvintele printre dinții încleștați.

– Continuă!

– Nu l-am văzut până la a treia vizită. Mi-a spus că băieții sunt nepoții lui. Martín a ridicat din umeri. Așa că am crezut că nu era nimic în neregulă, nu? Mi-a cerut să mă întorc azi pentru că avea niște cadouri pentru ei. Așa am și făcut, iar el le-a dat săbiile și am mâncat cu toții niște tort – și am băut o cafea bună, de data aceasta –, iar apoi am

plecat.

A ridicat din sprâncene, cu ochii lui aurii acum plini de speranță.

– Asta este tot – fiii mei au fost acolo doar de două ori?

– Oui.

Daphne a răsuflat adânc și s-a așezat, făcându-i semn tânărului să îi urmeze exemplul. El s-a conformat, dar era speriat ca un iepure.

Daphne s-a gândit la ce ar fi putut să spună în continuare. Nu putea să îi interzică lui Malcolm să îi vadă pe gemeni fără să stârnească întrebări din partea lor, dar se înfiora la gândul prezenței lui în preajma băieților. Să scape de el fusese încă un alt motiv serios pentru a pleca la Londra – chiar și mai devreme, în noile circumstanțe.

A întâlnit privirea nervoasă a lui Bouchard și i-a vorbit în franceză:

– Vărul meu duce o existență cam desfrânată și nu vreau să îmi expun copiii unui astfel de comportament. Asta era chiar adevărat. Bineînțeles, tu ai voie să mergi unde îți place și să vezi pe cine îți place.

L-a pironit cu privirea, sperând ca el să înțeleagă adevăratele ei sentimente în acea privință.

Martín a înghițit cu zgomot.

– Oui, madame.

– Aș aprecia dacă nu le vei spune nimic din ce am discutat fiilor mei – sau lui Sir Malcolm.

– Oui, madame, i-a răspuns el, aruncându-i un zâmbet ezitant, respectuos și nervos.

Dacă nu i-ar fi fost atât de rău de la stomac, Daphne ar fi râs de cât de rapid îl îmblânzise pe secundul lui Hugh, faimos pentru faptul că nu putea fi disciplinat.

– Poți pleca.

Ea și-a îndreptat privirea spre birou, pentru a indica faptul că încheiase discuția, iar el a părăsit încăperea în tăcere. Odată plecat Martín, Daphne s-a prăbușit pe scaunul ei, cu stomacul agitat de un val de greață. Plănuise să aștepte întoarcerea lui Hugh, să îi mărturisească totul între patru ochi și apoi să se pregătească de plecare. Dar acum, când Malcolm îi văzuse fiii – vorbise cu ei? Nu, acum trebuia să urgenteze plecarea. Trebuie să nu mai piardă nici un minut și să plece de la Lessing Hall cât mai repede.

Daphne a părăsit Lessing Hall trei zile mai târziu. Călătoria la Londra împreună cu doi băieți plini de viață a fost la fel de dură pe cât anticipase. Chiar dacă drumul a durat doar două zile, cu opriri frecvente, Daphne tot a fost pe punctul de a-și strânge de gât descendenții, până în clipa în care trăsura cochetă a familiei Davenport s-a oprit în fața reședinței impunătoare.

Davenport House fusese construită după ce reședința londoneză inițială a familiei arsese până la temelie în Marele Incendiu din 1666. Al șaptelea conte de Davenport nu o refăcuse în același loc, care nu fusese

departe de cel al reședinței lui Pepys[6]. În schimb, contele preferase să construiască o locuință nouă, chiar mai mare, un conac situat nu departe de Burlington House.

Pentru că fusese extrem de bogat, cel de al șaptelea conte îl angajase pe maestrul barocului englez, Christopher Wren, pentru a-i proiecta noua casă, una cu o cupolă, à la catedrala Saint Paul și castelul Howard.

Abia după ce reușise să îi așeze pe băieți în camerele lor și după ce luaseră împreună o cină târzie, Daphne își dăduse seama cât de inspirată fusese că o anunțase pe faimoasa ei cumnată – sora mai mare a lui Thomas, Lady Letitia – că sosirea ei avea să fie câteva zile mai încolo. Minciuna aceea neînsemnată îi oferea trei zile de răgaz pentru a se acomoda cu orașul, înainte ca hoardele de vizitatori să înceapă să își facă apariția.

Ea și-a petrecut cea mai mare parte a primei zile ocupându-se de nenumăratele probleme gospodărești care o așteptau după o absență de patru ani. Din nou luase o cină – de data asta, timpurie – împreună cu băieții, pentru a avea parte de noapte întreagă de odihnă.

A doua zi a fost dedicată distracțiilor, iar ea și Rowena i-au dus pe gemeni la un minunat magazin care vindea zmeie, bile, puzzle-uri și un teatru de hârtie complicat, pe care băieții să îl asambleze și cu care să se joace. Mai târziu, au petrecut câteva ore plăcute la Astley's.

A treia zi s-au oprit prima dată la Hatchards, iar Daphne a comandat două cărți care în altă parte ar fi fost greu de găsit și mai multe teancuri de cărți noi, atât pentru ea, cât și pentru fiii ei. După aceea s-au oprit la înghețată și au făcut o vizită în Hyde Park – care era, din fericire, destul de pustiu înainte de ora obișnuită pentru plimbările zilnice – locul ideal pentru a putea testa noile zmeie.

S-au întors la Davenport House, unde l-au găsit de pe Kemal în vestibulul cel mare de la parter, înconjurat de munți de bagaje și dând ordine în timp ce Ponsby, majordomul londonez al lui Daphne, îi arunca priviri tăioase. Era firesc, de vreme ce Kemal purta turban. Dar Kemal se confruntase cu pirați însetați de sânge și era nepăsător la privirea înghețată a unui simplu majordom.

Kemal a făcut o plecăciune grațioasă.

– Bună ziua, milady!

– Abia ai sosit?

– Da, milady.

Ca să câștige timp, Daphne și-a scos mănușile, sperând ca el să mai spună ceva, dar Lucien a fost cel care a vorbit primul.

– Domnul Boswell este aici?

Amândoi băieții se uitau la mormanele de bagaje, ca și cum maimuța ar fi putut să îi pândească din spatele lor.

– Sau îl aduce vărul Hugh?

Kemal a zâmbit, în mod clar amuzat la gândul că Hugh ar fi călătorit alături de maimuța aceea șireată.

– Mă tem că nu, Lord Davenport. Lord Ramsay conduce noua sa șaretă, iar Domnului Boswell nu-i plac astfel de călătorii.

Daphne a pufnit, iar atunci când Kemal i-a aruncat o privire calmă și întrebătoare, ea și-a redobândit expresia echilibrată. În timpul scurtei perioade în care îl îngrijiseră împreună pe Hugh, ea ajunsese să îl placă și să îl respecte pe Kemal. De asemenea, își dăduse seama că ochilor lui pătrunzători le scăpau foarte puține. De pildă, Daphne ar fi jurat că el era în egală măsură conștient și amuzat de pasiunea ei față de stăpânul lui.

Acum i-a ignorat privirea atotștiutoare.

– Cook ar dori, cred, să știe dacă Lord Ramsay va fi aici la vremea cinei.

– Desigur, milady.

Nu acela era răspunsul la care sperase Daphne, dar ea a refuzat să își dea în vileag curiozitatea sau pasiunea mai mult decât o făcuse deja.

– Te las să îți termini treaba singur.

Ea i-a condus pe băieți pe treptele masive de piatră pestriță, albastru cu auriu, care duceau atât la camerele ei, cât și la sala de studii.

Așadar, Hugh sosea în curând – poate chiar în acea seară. Gândul i-a provocat o senzație de fluturi în stomac, iar Daphne s-a încruntat la reacția perfidă a corpului ei. Și-a îndreptat umerii de parcă s-ar fi pregătit pentru luptă. Ceea ce era purul adevăr – o luptă cu sine.

După cum s-a așteptat, Hugh nu a apărut la cină în acea seară.

În dimineața următoare, Daphne s-a sculat devreme, hotărâtă să continue cu versiunea revizuită a lucrării ei, indiferent de cât de puțin dormise. În schimb, stătea la birou, privind în gol și analizând dilema morală în care se afla. Făcea asta cu o energie și cu un entuziasm pe care de obicei le investea în rezolvarea misterelor științifice.

„Decât să te gândești la moralitatea situației, ai face mai bine să îți pregătești confesiunea“, o tot bătea la cap conștiința ei rigidă, implacabilă.

„Îi voi spune atunci când va fi cazul. De ce să mă grăbesc să distrug viața fiilor mei, când se pare că lui îi pasă doar să hoinărească prin țară, alături de iubita sa?“

„Două greșeli nu fac cât un lucru bun.“

Daphne a pufnit.

„Cât de profund!“

Dar conștiința ei refuza să fie prinsă într-o ceartă meschină, așa că Daphne privea teancul de hârtie din fața ei fără să îl vadă. Încă nu avea idee ce să îi spună lui Hugh atunci când avea să vină vorba despre acea femeie. Cel mai bun lucru pe care putea să îl facă – pentru orgoliul ei – ar fi fost să se prefacă, pur și simplu, că nu îi păsa. Ceea ce nici nu presupunea vreun efort. La urma urmei, de ce i-ar fi păsat ei unde mergea Hugh sau cu cine mergea?

Nu o mai șoca nici măcar ideea că ar fi fost stigmatizată social dacă și-ar fi recunoscut dorința trupească pentru nepotul ei. Daphne știa că ar fi trebuit să îi fie rușine, dar, în schimb, i se părea interesant că moralitatea ei putea fi atât de laxă în privința unei astfel de tabu social.

Și-a mângâiat maxilarul cu pana de scris, considerând fascinant subiectul moralității și societății, mintea ei pierzându-se în diverse idei pentru următoarea ei lucrare.

O bătaie în ușa bibliotecii i-a întrerupt meditațiile. Daphne și-a ridicat privirea și l-a văzut pe Ponsby în prag.

– Lady Letitia și Lady Anne sunt aici, milady.

Daphne a aruncat o privire la ceas și a văzut că nu era încă ora unsprezece. Un singur lucru ar fi putut să o facă pe cumnata ei să vină la Davenport House atât de devreme.

– Lord Ramsay a venit aseară?

– Da, milady – destul de târziu.

Gura lui Daphne s-a arcuit într-un zâmbet sumbru. Mătușa cea mai în vârstă a lui Hugh era o reprezentantă de seamă a societății, care semăna mult cu răposatul conte, înaltă și subțire, cu ochii cenușii, pătrunzători. În schimb, spre deosebire de Thomas, părea să îi lipsească latura mai sensibilă.

– Sunt sigură că Lord Ramsay este nerăbdător să își întâmpine mătușa și verișoara. Te rog, poți să îl anunți că au sosit și că îl așteaptă?

Lui Daphne nu îi păsa cât de târziu ajunsese sau cât de obosit era. Putea să converseze cu familia lui – o familie de care ar fi trebuit să se apropie cu câteva săptămâni în urmă, mai degrabă decât să se ascundă la Lessing Hall sau să se zbenguie de zor cu amanta lui.

Daphne a intrat în Salonul Albastru, iar Lady Anne s-a ridicat.

– A trecut prea mult timp, Daphne!

Frumoasa brunetă a întins ambele brațe, privindu-și gazda cu o pereche de ochi verzi, sclipitori. Anne era cu doar câțiva ani mai tânără decât Daphne și, deși se întâlniseră doar de două ori înainte, lui Daphne îi făcuse plăcere conversația pe care o avuseseră în scurtul timp pe care îl petrecuseră împreună.

Daphne a zâmbit.

– Este foarte bine că ați venit împreună în vizită! Mă bucur să te văd din nou.

Lady Letitia – care rămăsese așezată într-un scaun-balansoar tapițat cu catifea albastru-cobalt – și-a dres vocea și a bătut cu bastonul ei cu mâner de argint în podeaua de lemn.

– Da, da, toate bune și frumoase, dar unde este nepotul meu?

Daphne a sărutat-o pe bătrână pe obrazul ei foarte pudrat.

– Ar trebui să coboare în scurt timp, doamnă.

– Nu îmi spune că e un leneș de doi bani?

Înainte ca Daphne să poată răspunde, ușa s-a deschis și Hugh și-a făcut apariția.

A zâmbit, cu privirea trecând de la o figură la alta – și zăbovind asupra lui Daphne.

– Ce imagine minunată pentru bietul meu ochi bătrân, la prima oră a dimineții!

În ciuda faptului că se culcase foarte târziu cu o noapte înainte, părea foarte proaspăt. Mai era și nedrept de elegant, îmbrăcat într-o haină de culoare verde-închis și în niște pantaloni moderni, de piele de căprioară. Părul îi era încă umed, așa că trebuia să se fi grăbit cu toaleta pentru a-și întâmpina oaspeții.

Daphne l-a ignorat și și-a aranjat din nou fustele rochiei de culoarea lavandei.

Anne a rămas cu gura căscată.

– Hugh?

Vocea ei era sacadată din cauza mirării.

Hugh a îmbrățișat-o cu putere.

– Tu trebuie să fii fetița Mirandei – micuța Anne. Când te-am văzut ultima oară, erai doar un copil.

– Îmi amintesc de tine, a spus fata, înroșindu-se violent.

Daphne a fost încântată să vadă că el avea același efect asupra rudelor sale de sânge ca și asupra ei.

– Ce bine că ești în viață, Hugh!

El a râs.

– Nici că aș putea să fiu mai de acord cu tine!

Bastonul lui Lady Letitia a lovit podeaua.

– Las-o în pace pe biata fată, pramatie!

Hugh i-a făcut cu ochiul lui Anne și s-a întors spre mătușa lui, care îl privea cu ochi la fel de reci și de duri ca bronzul.

– Mătușă Letitia, ce încântare să te revăd!

A dat să o îmbrățișeze, dar ea l-a împins cu bastonul în piept.

– Nu fi atât de grăbit, tinere! Fă un pas înapoi și întoarce-te, ca să te văd.

Ochiul lui verde dansa în timp ce își întindea brațele și se întorcea spre ea, mulțumit, evident, să facă paradă de persoana sa magnifică.

– E suficient! s-a răstit ea când s-a lămurit că ordinul nu-l pusese într-o situație umilitoare. Și-a scos ochelarii, dar nu și-a domolit privirea. Hugh! Bătrâna doamnă l-a strigat de parcă l-ar fi chemat la execuție. Poți să mă săruți.

În cele din urmă, i-a oferit obrazul pudrat.

El s-a conformat, dar a și îmbrățișat-o cu blândețe.

– Ce bine îmi pare să te văd, mătușă!

Nici stratul gros de pudră densă nu a putut ascunde roșeața ușoară care se răspândea peste pomeții ei înalți.

– Hm! Aș zice că arăți suficient de bine pentru vârsta ta.

Hugh a zâmbit.

– Te-aș întreba cum stai cu sănătatea, mătușă, dar văd că înfloreșți și

că nu te-ai schimbat mai deloc în aproape două decenii.

Ea i-a aruncat o privire glacială.

– Văd că timpul nu ți-a estompat natura frivolă. Buzele ei subțiri s-au strâns și mai mult. Sper că te-a distrat revenirea ta dramatică, băiete. Te asigur că pe mine, nu.

– Îmi cer scuze pentru lipsa mea de respect, mătușă.

Și-a lăsat bărbia în jos, dar Daphne i-a văzut buzele arcuindu-se.

La fel a făcut și Lady Letitia, care a căpătat și mai multă culoare în obraji.

– Ești un băiat nepoliticos, egoist, care dintotdeauna a făcut pocinoage și i-a vârât pe alții în bucluc!

– Nu pot să te contrazic, mătușă.

Docilitatea lui nu a făcut decât să o enerveze și mai mult.

– Presupun că ar fi fost prea mult să îți cer ca, înainte de a-ți face apariția publică, să îți fi anunțat mai întâi familia?

– Din nou, nu pot să mă cert cu tine și nici nu vreau. Nu pot decât să îți prezint cele mai sincere scuze.

Ochii ca de oțel ai lui Lady Letitia s-au îngustat, iar ea a scos un zgomot prea puțin civilizat.

– Trebuie să mă domini cu înălțimea ta de uriaș? Îmi voi rupe gâtul dacă mă mai uit în sus, ca să pot să te văd!

Hugh s-a lăsat într-un genunchi și a luat-o de mână.

– Sper că îmi vei da ocazia să mă revanșez pentru modul rușinos în care mi-am făcut apariția, mătușă.

Lady Letitia și-a retras mâna.

– Prostule! Și-a înfipt bastonul în cel mai apropiat scaun. Stai jos!

Încă zâmbind, Hugh s-a așezat, iar tensiunea s-a risipit.

– Ei bine, a șoptit Anne, așezându-se pe canapea, lângă Daphne. Mă bucur că s-a terminat. Este furioasă de săptămâni întregi.

Au privit o clipă cum Hugh și mătușa lui vorbeau.

– Deci, a întrebat Anne, întorcându-se spre Daphne, care sunt planurile tale acum, când ai terminat cu doliul?

În timp ce răspundea numeroaselor întrebări ale lui Anne, Daphne a încercat să tragă cu urechea la conversația lui Hugh cu mătușa lui, dar el și Lady Letitia – care, în mod normal, aveau voci puternice – aleseseră să vorbească aproape în șoaptă. Ceea ce a făcut-o și mai curioasă.

Daphne și Anne tocmai își făceau planuri să meargă să călărească în ziua aceea, când Hugh s-a ridicat și le-a aruncat un zâmbet trist.

– Nu îmi place să dispar așa, doamnelor, dar mă tem că am de onorat un alt angajament, unul anterior.

Angajament anterior? Ce alt angajament anterior? Tocmai sosise. Și încă în miez de noapte!

Hugh a sărutat obrazul mătușii lui, a îmbrățișat-o pe Anne și i-a luat mâna lui Daphne.

– Te rog să nu mă așteptați la cină în seara asta. Mă tem că nu mă

voi întoarce până târziu.

Daphne și-a retras mâna, dezamăgită și îndurerată.

– Îl voi anunța pe Cook.

– Hmmm…, a pufnit Lady Letitia.

Hugh a chicotit la comentariul fără vorbe al mătușii lui și i-a făcut cu ochiul lui Daphne.

Lady Letitia a așteptat până când ușa s-a închis în spatele lui, iar apoi a clătinat din cap.

– Omul acesta! Ce cuib de viespi a stârnit cu revenirea lui dramatică!

Cuvintele ei spuneau ceva, dar licărirea din ochii ei susținea exact contrariul.

– I-am transmis și nepăsătorului meu nepot că ați picat la țanc pentru a participa la balul pe care îl dau pentru nefericita fiică a acelui idiot de John. Expresia ei a devenit sumbră. Are mai mult păr decât inteligență și mă bucur că tatăl ei a murit înainte ca el să poată pune mâna pe puțina ei zestre.

Lady Letitia s-a uitat disprețuitor la expresia îngrozită a lui Daphne.

– O, nu îmi afișa figura aceea de mironosiță, domniță! Thomas trebuie să îți fi povestit destul de multe despre faptul că s-a confruntat cu perspectiva îngrozitoare ca John să îi devină moștenitor.

Daphne și-a întors privirea pentru a o evita pe cea extrem de pătrunzătoare a bătrânei. Letitia ghicise, oare, cât de departe acceptase să meargă răposatul conte de Davenport pentru a evita ca averea lui să ajungă în mâinile lui John Redvers? Daphne nu ar fi fost surprinsă să afle că lucrurile stăteau chiar așa. Bănuise întotdeauna că, după ce ei doi se căsătoriseră, mintea strălucită a Letitiei și privirea ei pătrunzătoare și curioasă fuseseră, în mare parte, motivele pentru care Thomas își ținuse familia la distanță.

– A trecut un an, nu-i așa?

Daphne a dat din cap.

– S-a împlinit de curând.

Bătrâna a pufnit în stilul ei caracteristic.

– Thomas nu ar fi dorit ca tu să îți continui perioada de doliu. Trebuie să renunți să te mai îmbraci în negru.

A aruncat o privire disprețuitoare, precum cea a unui șoim, la rochia de culoarea lavandei a lui Daphne.

– Trebuie să o vizitezi pe Madame Thérèse și să îi spui că vii din partea mea. Ea este arogantă, ca orice franțuzoaică, dar nu este deplasată. Va ști să te îmbrace.

Daphne a murmurat mulțumirile potrivite.

– Mi-ar plăcea să te însoțesc, Daphne.

Daphne i-a zâmbit lui Anne și a dat din cap, fără să îi spună verișoarei ei că spera să o trimită doar pe Rowena, cu măsurile ei, și să evite actul plictisitor în sine de a face cumpărături.

Lady Letitia a chicotit brusc.

– Nu ai idee câte întrebări obraznice am îndurat săptămânile trecute din cauza pungașului meu de nepot! Abia aștept să îl fac să îmi plătească cu vârf și îndesat în săptămânile următoare!

– L-am îndemnat în repetate rânduri să vină la Londra și să își prezinte omagiile, a spus Daphne, fericită să pună paie pe foc.

– Ha! Nu ești tutorele lui, fetițo, iar el este un om în toată firea! Bătrâna a făcut un alt zgomot lipsit de rafinament, menit să îi arate dezgustul. Dumnezeu știe că ai destule pe cap fără să îl mai ai în grijă și pe nepotul meu cel agasant. Deși îndrăznesc să spun că ești destul de pricepută și știi să te descurci cu imbecilii, după zece ani de viață cu Thomas și cu nebuna aia de soră-mea.

Lady Letitia s-a foit pe scaunul aurit, care era prea mic pentru silueta ei înaltă, osoasă.

– Presupun că ar trebui să întreb ce mai face sora mea cea țăcănită, dar mă îndoiesc că răspunsul ar fi edificator sau interesant, așa că nu o voi face. Ea a lovit scurt cu bastonul în podea și s-a ridicat în picioare. Acum e timpul să o luăm din loc!

Daphne le-a însoțit pe femei la eleganta lor caleașcă și a așteptat până când lacheul a ajutat-o să urce pe Lady Letitia. Odată ce bătrâna s-a așezat, s-a întors spre Daphne, cu o expresie de amuzament care se mula ciudat pe trăsăturile ei ascuțite.

– Trebuie să recunosc că nu sunt sigură că vreau să știu în totalitate ceea ce a făcut Hugh în ultimii douăzeci de ani!

Daphne știa exact la ce se referea. În timp ce privea trăsura cumnatei sale îndepărtându-se, și-a dat seama că singurul lucru mai dureros decât să se întrebe ce făcuse Hugh Redvers în anii săi în străinătate era să se întrebe ce făcuse în ultimele două săptămâni.

În momentul în care s-a urcat în trăsura ce îl aștepta ca să îl ducă la clubul lui, Hugh încă zâmbea. Ar fi crezut că cei patru copii ai ei ar fi fost de ajuns ca să o țină ocupată pe Lady Letitia, dar mătușa lui își concentrase întotdeauna atenția – prea mult, în opinia lui Hugh – pe nepotul ei orfan.

Zâmbetul i s-a șters atunci când s-a gândit la cealaltă mătușă – o femeie după a cărei atenție tânjise cel mai mult. Hugh s-a strâmbat la amintirea expresiei înghețate pe care Daphne o avusese în acea dimineață; era supărată pe el.

Din păcate – din pricina ducelui de Carlisle –, supărarea lui Daphne nu putuse fi risipită, cel puțin nu deocamdată. Nu era nimic surprinzător în faptul că ducele îl ținuse lângă el pe Hugh de când o adusese pe Mia înapoi în sânul familiei sale.

– Te-aș ruga să nu vorbești cu nimeni despre revenirea fiicei mele, Lord Ramsay. Recunosc rolul tău în aducerea ei înapoi, dar, înainte să răspunzi vreunei întrebări, ți-aș cere un răgaz de cel puțin o lună, ca să existe suficient timp pentru a putea… Se oprise, iar pielea lui palidă,

pistruiată, se înroșise ca focul. Ei bine, suficient timp pentru ca fiica mea să își creeze povestea adecvată.

Ha! De fapt, ar fi vrut să spună „suficient timp pentru ca ducele să fabrice o poveste“. Dar Hugh își dăduse cuvântul, iar acum trebuia să și-l onoreze. Deci, iată-l redus la tăcere pe acest subiect.

Hugh era de părere că ducele înota inutil contra curentului. Erau prea mulți bani de câștigat dintr-o poveste atât de suculentă pentru ca aceasta să rămână un secret. Deja vestea despre întoarcerea Miei se răspândise ca un incendiu de pădure – chiar și în îndepărtatul Yorkshire –, iar poveștile despre „misterioasa fiică a ducelui“ deja concurau, în ziarele de scandal, cu cele despre întoarcerea lui Hugh.

El privea pe fereastra trăsurii străzile aglomerate. După aproape două săptămâni de când avea de-a face cu familia rigidă și dificilă a Miei, așteptase cu nerăbdare să se întoarcă la Lessing Hall – la Daphne –, chiar dacă știa că relațiile lor nu aveau să fie neapărat unele liniștite. Întorcându-se la Lessing Hall și aflând că Daphne plecase, își spusese că era mai bine așa – mai bine pentru ea să stea departe de el. Nu îi putea oferi nimic altceva în afară de scandal. După ce afla cine anume o amenința, avea să se îmbarce din nou pe Batavia și să își continue lupta căreia îi dedicase nefericita lui existență.

Dar apoi vorbise cu Martín.

Hugh avusese dreptate atunci când se gândise că Martín era omul perfect pentru a se insinua la Whitton Park. Noua cucerire a lui Martín – una dintre servitoarele de la bucătărie ale lui Hastings – îi spusese tânărului francez că domnul Malcolm intrase recent în posesia unei sume de bani – sumă despre care el susținea că provenea de la Lady Davenport. De asemenea, Sir Malcolm se lăudase că, imediat ce i se încheia perioada de doliu, Daphne urma să se căsătorească cu el. Servitoarea nu fusese singura martoră atunci când el spusese asta; mai mulți membri ai personalului auziseră acea afirmație, pe care stăpânul lor o făcuse în timp ce se îneca în paharele lui de băutură.

Hastings mai rămăsese la Whitton Park doar pentru a-și plăti servitorii nemulțumiți de salariile care întârziaseră prea mult. Apoi, plecase într-o misiune misterioasă. Părerea generală a angajaților lui era că misiunea lui Sir Malcolm implica cel mai probabil Londra, o masă de joc, cărți și o sticlă de băutură scumpă.

Hugh nu crezuse nici o clipă că banii primiți recent de Hastings ar fi fost un cadou de nuntă din partea lui Daphne. Însă intuiția lui – o calitate cu adevărat eficientă – îi spunea că acel vierme nenorocit spusese, probabil, adevărul în privința sursei banilor. Scena pe care Hugh o văzuse în prima zi – fața însângerată a lui Hastings, expresia răvășită de pe chipul lui Daphne și ochii ei furioși – îi punea acestuia imaginația pe jar. Hastings o avea la mână pe Daphne cu ceva; Hugh era sigur de asta, iar faptul că ea nu avea încredere în el îl înnebunea al naibii de tare.

O, Doamne! Cum și-ar fi dorit – pentru a suta oară – să fi ajuns în poiană doar cu o secundă mai devreme în acea zi! Știa că ar fi trebuit să aibă o discuție lămuritoare cu Daphne, dar curiozitatea de a afla secretele ei îi lăsa totuși un gust amar; nu i-ar fi plăcut să sape cineva în trecutul lui.

Îl durea foarte mult că Daphne nu venise la el să i se confeseze în privința problemelor pe care le avea. Crezuse că ea fusese pe punctul de a se încrede în el de o grămadă de ori, dar orice încredere dintre ei se năruise după ce îl prinsese îmbrățișând-o pe Mia.

– Focurile iadului, a mormăit Hugh în trăsura goală.

Avea dureri, era obosit și iritat.

Voia să stea liniștit în bibliotecă, ținând o carte în mână și prefăcându-se că citea, în timp ce ar fi privit-o, de fapt, pe Daphne, sau să îi însoțească pe ea și pe băieți la Londra și să se distreze pe cinste. Din păcate, Mia stătea între ei, iar el nu putea să facă nimic pentru a lămuri situația – nu încă.

Deci, iată-l plecat ca să îl caute pe acel idiot de Hastings! Ei bine, se putea să nu aibă cum să își petreacă timpul cu ea, dar o putea proteja. Doar gândul că ea i-ar fi putut da bani vărului ei celui respingător îi făcuse lui Hugh sângele să fiarbă în vine.

Cel mai bun mod de a-l găsi pe individ ar fi fost să viziteze cluburile, iar acele locuri însemnau jocuri și petreceri – activități care acum îl lăsau rece. Hugh a răsuflat adânc. Următoarele zile aveau să îl pună la grea încercare. Trebuia să petreacă ceas după ceas restabilind legăturile cu vechii săi cunoscuți, care îl crezuseră mort de o grămadă de ani, formulând răspunsuri evazive la întrebări nesfârșite, evitând curiozitatea ziariștilor…

Hugh a gemut. Nenorocitele de ziare! Uitase cu desăvârșire de ele. A închis ochii și și-a lăsat capul pe spate, cu un zgomot surd. Mizerabilii care inventau și difuzau așa-zisele știri nu dăduseră târcoale reședinței Davenport în acea dimineață, dar Hugh putea să parieze că seara, atunci când se întorcea el acasă, ziariștii aveau să fie deja acolo.

Hugh tânjea după timpurile în care lucrurile fuseseră mai simple, când singurele primejdii de care trebuia să se ferească erau pirații care încercau să îl ucidă, și întreaga marină franceză, care încerca să îi scufunde corabia.

Vreau să vorbești în franceză (în limba franceză în original)

Samuel Pepys (1633-1703), scriitor și politician englez, faimos mai ales datorită jurnalului pe care l-a ținut timp de un deceniu

Capitolul 14

Daphne a încremenit în pragul salonului în care se lua micul dejun. Acolo se afla Hugh, bucurându-se de o masă gargantuescă și răsfoind ziarele.

În ultimele săptămâni îl auzise destul de des întorcându-se acasă. La prima rază de lumină din zori, pasul lui greu trecea prin dreptul ușii ei, pentru ca apoi el să nu își mai părăsească apartamentul până la lăsarea întunericului. Dar nu îl mai zărise deloc din acea primă zi.

Însă iată-l acum, cu ochii luminoși și absolut fermecător!

S-a ridicat în picioare, cu ochiul măsurând-o din cap până în picioare și cu o expresie perplexă, care a măgulit-o.

– Doamne, Daphne, ești ca un boboc de narcisă în această nuanță de galben! Arăți spectaculos.

Daphne a strâns din dinți, înfrânându-și bucuria care îi spărgea pieptul.

– Ce surpriză să te găsesc aici, milord.

El a zâmbit la răceala din vocea ei.

– Ți-a fost dor de mine, Daphne?

– Un ibric proaspăt de cafea, te rog, i-a spus ea unuia dintre lachei.

Apoi s-a întors și a dat de Hugh, care era în picioare, lângă ea, cu o farfurie în mâinile lui uriașe și cu un zâmbet încântător pe buze.

– Pot să fiu eu servitorul tău în această dimineață, milady?

Ea i-a smuls farfuria din mâini.

– Te rog să îți reiei masa, Lord Ramsay.

El a chicotit, iar ea, în timp ce se apropia de mâncărurile așezate pe bufet, a auzit zgomotul unui scaun târât pe podea. Pofta de mâncare îi dispăruse în momentul în care îl văzuse pe Hugh, dar nu ar fi vrut în ruptul capului să îi arate asta.

– Sunt încântat să văd că ai renunțat la doliu, Daphne.

Ea a ales una dintre cele mai mici felii de șuncă și câteva ouă fierte, iar apoi s-a așezat în cel mai îndepărtat loc de la masă.

– Cum ți s-a părut Londra? a întrebat el, ignorând purtarea ei rece.

– Aglomerată.

– Dar nu chiar totul e aglomerat, presupun.

Hugh a tăiat o bucată de friptură de vită în sânge. Daphne s-a făcut palidă și a privit în altă parte. El nu avusese insomnii și nu își pierduse pofta de mâncare din cauza grijilor, după acea noapte de pomină de la Lessing Hall.

– Ai avut parte de distracții în ultima vreme?

– Intervievez profesori pentru Lucien și Richard, dacă te întrebi ce reprezintă afluxul atât de mare de tineri care intră și ies din casă, a spus ea, iar apoi și-a dorit să nu o fi făcut.

Furculița plină cu carne de vită s-a oprit la jumătatea drumului dintre farfurie și gură, iar Hugh a zâmbit.

– Îți mulțumesc că m-ai liniștit cu explicația pe care tocmai mi-ai dat-o. Dacă nu mă lămureai, Dumnezeu știe ce impresie aș fi avut despre astfel de activități!

A băgat felia de carne de vită în gură și a mestecat-o, iar ochiul verde i-a scânteiat, provocator.

Ce naiba voise să spună cu asta? Că bărbații tineri nu ar fi putut să o viziteze și din alte motive? Daphne și-a dat seama că el o pândea, nerăbdător și și-a amintit cât de mult îi plăcea să o provoace. Cel puțin, putea să îl lipsească de acea plăcere.

El și-a udat mâncarea din gură cu o înghițitură de cafea, iar apoi a întrebat-o:

– Ideea aceasta cu profesorii vine din partea mătușii mele?

– Nu am nevoie de sfaturile lui Lady Letitia atunci când vine vorba de educația copiilor mei.

Daphne și-a mușcat buza, dorindu-și să poată retracta acel răspuns ciudat.

Gura lui s-a arcuit într-un zâmbet leneș, dar nu a spus nimic, întorcându-se rapid la farfuria pe care și-o golea văzând cu ochii.

Zgomotul tacâmurilor a umplut camera. Tăcerea îi convenea lui Daphne.

– Te-ai întâlnit des cu mătușa mea? a întrebat Hugh.

Daphne i-a studiat fața, în căutarea unor indicii ale unei provocări venite din partea lui, dar părea nevinovat. Ei bine, atât de nevinovat pe cât putea să pară unul ca el.

– Mătușa ta mă consideră un fel de ocrotită a ei, pe care vrea să o ghideze după bunul-plac.

Daphne s-a încruntat.

– Am făcut vizite – în fiecare zi, timp de săptămâni întregi – ca să nu mai vorbim de obișnuita rundă de seri petrecute în societate.

Tonul lui Daphne i-a indicat clar că ar fi știut de toate astea dacă, în loc să cutreiere cluburile, i-ar fi păsat de ea.

Hugh a chicotit, dar nu a mușcat momeala.

– Între timp, mătușa ta și Anne se străduiesc să îmi prezinte fiecare

membru de seamă al înaltei societăți.

Daphne nu i-a mai spus că acea activitate i se păruse epuizantă și anostă.

Totuși, era mai bine decât alternativa, adică decât să îi mărturisească adevărul lui Hugh, scandalizând înalta societate și exilându-și fiii în sălbăticia din Yorkshire, unde aceștia să ducă o viață de rușine, de izolare și de lipsuri bănești.

„Da, și ce zici de asta, Daphne? Cam când ai de gând să faci acea mărturisire?“

Ea nu a avut un răspuns viabil pe care să îl dea acelei voci interioare.

– Te compătimesc din tot sufletul, a spus Hugh.

Ea a clipit.

– Poftim?

– Ei, Daphne! Nu ești atentă la tot ce îți spun?

– Nu.

Hugh și-a dat capul pe spate, iar salonul a răsunat de hohotele lui de râs. Daphne și-a spus că n-ar fi trebuit să se umfle în pene doar pentru că îl făcuse să râdă.

– Îți exprimam toată compasiunea mea pentru câte ai avut de îndurat în ultimele săptămâni. Știu cât de neînduplecată poate fi mătușa mea.

A înghițit și ultima îmbucătură de carne de vită și și-a îndreptat atenția asupra unei felii de șuncă.

– Mă aștept ca, în orice moment, mătușa Letitia să vină pe neașteptate, să mă înhațe și să înceapă să mă disciplineze.

– De aceea te-ai ascuns la clubul tău?

El a mestecat și a înghițit. Apoi a răspuns:

– Câtă inteligență din partea ta, Daphne!

– Laşule!

– Și sunt foarte mândru de asta.

Înainte să și-l poată înăbuși, lui Daphne i-a scăpat un hohot de râs. Hugh a ridicat dintr-o sprânceană într-un mod care a făcut-o să vibreze de… ceva. Ea și-a ignorat acea reacție și l-a fixat cu o privire rece.

El a zâmbit la încercarea ei de a-l inhiba.

– Nu ai unde să te ascunzi, Daphne?

Ea a profitat de sosirea lacheului cu o cafea proaspătă, pentru a-l ignora pe comeseanul ei.

– Ca să spun adevărul, m-aș fi așteptat ca mătușa mea să apară la Whites sau Watier’s cu bastonul ei și mă snopească în bătaie până când aș fi cedat și aș fi mers cu ea la Almacks.

Daphne și-a amestecat laptele în cafea și s-a bucurat de imaginea din mintea ei, una cu bătrâna aceea sfrijită și gârbovită bătându-l pe Hugh cu bastonul ei.

– Văd că te încântă gândul acesta, milady.

Ea nu s-a obosit să nege acuzația.

– Nu pot decât să presupun că și-a acordat un răgaz și că se va

năpusti asupra mea cu ocazia acelui nenorocit de bal al ei.

Bănuiala lui era corectă, dar Daphne nu simțea nici o dorință de a-l avertiza. Hugh nu ar mai fi avut parte de liniște odată ce mătușa lui l-ar fi prins în gheare. Ea a zâmbit cu o bucurie sumbră și premonitorie la gândul formidabilei mătuși care ar fi încercat să îl modeleze pe bărbatul acela uriaș după voința ei. Cei doi ar fi fost niște adversari pe măsură. În ciuda aparentei sale amabilități, Hugh avea o voință de fier.

El s-a oprit din măcelărirea bucății de șuncă.

– Am mai mult timp liber astăzi și mi-am propus să îi duc pe băieți la Turn, a anunțat-o el.

Auzindu-i vorbele, Daphne a simțit o durere ciudată. Din fericire, a fost suficient de rapidă încât să îi arunce un zâmbet în loc de răspuns. Din punctul ei de vedere, Lord Ramsay își putea risipi farmecul pe amanta lui cea roșcată. Sau logodnică. Sau concubină. Sau…

– L-au vizitat deja?

– Poftim?

– Of, milady, în această dimineață îmi distrugi fragila mea stimă de sine.

A râs de încruntarea ei.

– Am întrebat dacă băieții au fost deja la Turn.

– Nu încă.

– Excelent. Vrei să ne însoțești, draga mea Daphne?

Ochii ei s-au îngustat atât din pricina ofertei, cât și din cea a alintului din vorbele lui. O evitase de când venise la Londra – timp de trei săptămâni – și, cu două săptămâni înainte de asta, dispăruse aproape pe tăcute. Oare Hugh credea că, dacă el stătea departe destul de mult timp, ea avea să uite cu totul episodul de la Lessing Hall? Acela fusese planul lui?

– Am un angajament de onorat în această după-amiază.

– Nu mai spune!

– Dar cred că Rowena te-ar putea însoți.

Propunerea ei l-a amuzat.

– Nu ar accepta să meargă în același vehicul cu mine decât dacă ne-am afla într-o căruță pentru condamnați, ea ar fi gardianul, iar eu aș fi în drum spre Madame Guillotine. Hugh a clătinat din cap. Nu, mulțumesc. Îl voi lua cu mine pe Kemal; abilitățile lui de a se descurca cu băieții puși pe harță sunt de neegalat. A oftat și și-a așezat cuțitul și furculița pe farfuria goală. Apropo, de ce servitoarea ta fidelă mă urăște atât de mult?

– Nu te urăște, a mințit Daphne. Oamenii din Yorkshire au doar nevoie de timp pentru a se acomoda cu persoanele pe care abia le-au întâlnit.

– Hmmm… Iei cina acasă astă-seară?

Daphne a clipit la schimbarea subiectului.

– Da, i-am invitat pe Melinda, pe Simon și pe Anne.

– Dar nu și pe mătușa mea?

– Are o invitație în altă parte.

– Excelent. Te rog să contezi și pe prezența mea.

În timp ce el își bea și ultima înghițitură de cafea, Daphne l-a privit lung. Oare ce îl făcea să dea dovadă de acel apetit neașteptat pentru viața de familie? Se săturase cumva de jocuri, de petreceri și de companioana lui cea roșcată?

– Ei, în sfârșit, a spus Hugh, aruncându-și șervețelul pe masă și ridicându-se în picioare. Mai bine îl caut pe Kemal și îi chem la mine pe tinerii monștri.

A făcut o plecăciune batjocoritoare.

– Ne vedem diseară, milady.

Ușa s-a închis în spatele lui.

„Du-te după el, spune-i acum!“

„Nu pot, nu când îi scoate la plimbare pe băieți. Iar în seara asta…“

„Scuze, scuze, scuze!“

Daphne s-a uitat țintă la mâncarea neatinsă din farfurie, cu trupul la fel de încordat și de fragil precum o ramură uscată.

„Spune-i!“

– Eu… Nu pot.

– MiIady?

Daphne și-a ridicat privirea și a dat de William, tânărul lacheu, care se mișca de zor în preajma ei.

– Ați spus ceva, milady?

– Nu mai am nevoie de nimic, William, poți să pleci.

Daphne a așteptat până când s-a închis ușa. Apoi a dat deoparte farfuria și și-a luat capul în mâini.

„Spune-i!“

Cuvintele îi pulsau în cap cu ritmicitatea unor tobe de război.

„Îi voi spune. Îi voi…“

„Când?“

„Îi voi spune după bal.“

După asta, în mintea ei nu s-a mai conturat nici un răspuns – care s-o ridiculizeze sau care să îi spună orice altceva –, iar umerii i s-au lăsat, ușurați, pentru că, o știa prea bine, de data asta urma să se țină de cuvânt. Hugh avea tot dreptul de a se reîntoarce în societate, înapoi în sânul familiei lui. Ea nu ar mai fi avut nici o scuză pentru a întârzia. Nici una.

Apoi, lui Daphne nu îi mai rămânea decât să adune cioburile vieții ei și să plece, luând cu ea acel puțin pe care l-ar mai fi putut salva.

Mai degrabă decât să dea peste servitoarea-gardian a lui Daphne, cu expresia ei crâncenă, Hugh a preferat să îl trimită pe Kemal să îi aducă din sala de studii pe cei doi băieți. În timp ce aștepta, a răsfoit numărul remarcabil de invitații pe care le primise de când își făcuse apariția la

Whites. Până în acel moment nu acceptase nici una, fiindcă nu venise la Londra pentru a participa la evenimentele organizate de cei din înalta societate; venise să îl găsească pe Hastings. Nu că ar fi avut noroc.

În loc de evenimente, baluri și dineuri, el mersese la Whites, Boodles, Brooks, Watier's și în cel puțin alte două duzini de cluburi și spelunci mai mici, în căutarea ticălosului.

În afară de câteva incidente amuzante care se petrecuseră în acele nopți obositoare, asezonate cu băutură și jocuri de noroc, Hugh nu reușise să strângă prea multe informații despre Hastings. Până la sfârșitul celor trei săptămâni, el ajunsese la concluzia că acel parazit nenorocit chiar era plecat într-o misiune secretă.

În orice caz, Hugh se săturase. Se trezise devreme și stătuse până noaptea târziu. Își cheltuise tot timpul prin cluburi, săli de jocuri și bordeluri. Până când nu primea o informație sigură că Hastings se afla la Londra, Hugh intenționa să se concentreze doar pe lucrurile care îi făceau cu adevărat plăcere. Iar pentru el „plăcere" însemna să o vadă pe Daphne. Hugh era înnebunit după compania ei. Trebuia să fie cu ea, chiar dacă asta însemnase până atunci doar distracții inofensive, ca, de pildă, să viziteze diverse locuri, să ia masa împreună sau să se ciondănească.

El a aruncat deoparte invitațiile nedeschise și s-a dus să se uite pe fereastra din biroul lui. Se mutase într-un apartament cu vedere la stradă, renunțând la cel în care locuise la început. Noul apartament era destul de expus la zgomotele străzii, dar de acolo Hugh putea să supravegheze mai bine împrejurimile – în special mulțimile de gură-cască și de ziariști care se strângeau oriunde se afla el. Ca și la Lessing Hall, și la acea reședință londoneză era nevoie să angajeze oameni care să elibereze strada de intruși. Ponsby nu raportase nici un eveniment neplăcut, nici în casă și nici în împrejurimi, iar Hugh voia să țină situația sub control.

Apoi gândurile lui s-au îndreptat spre Daphne. Răceala care apăruse între ei i se datora lui. Situația îl umplea de furie și îl făcea să își dorească să spargă lucruri. A inspirat adânc și a expirat treptat; trebuia doar să aibă răbdare. Știa că Mia participa deja la evenimentele organizate de membrii înaltei societăți; cu ceva noroc, nu ar mai fi fost nevoit să păstreze tăcerea mult timp de atunci încolo.

Și, odată ce Daphne ar fi aflat adevărul, ce ar fi făcut ei doi? Ei bine, ce ar fi putut face? Pentru el nu avea nici o importanță dacă ar fi devenit proscrișii societății, dar cu greu se putea aștepta ca și ea să fie de acord cu asta, mai ales fiind mama a doi băieței.

Hugh a gemut. Nu mai experimentase niciodată acea emoție deosebită pe care o simțea acum. O, mai simțise ceva similar cu alte ocazii, când nu își putea scoate o femeie din minte. Dar, în trecut, obsesiile lui fuseseră întotdeauna marcate de dorința de a aduce o anume femeie în patul lui. Nu că nu ar fi dorit să o aducă și pe Daphne

acolo – și-o dorea chiar foarte mult –, dar nu voia numai atât de la ea, iar amorul fizic nu mai era nici măcar partea cea mai atractivă. I-ar fi plăcut să revadă Lessing Hall împreună cu ea și să discute despre administrarea proprietății. Îi plăcea să petreacă timp cu fiii ei, care erau isteți, fermecători și plini de viață. Îi plăceau serile lor împreună în bibliotecă, jocurile de șah, plimbările lor de-a lungul proprietății…

A expirat puternic. Nu era doar obsedat de ea, ci…

Hugh a gemut, și-a trecut o mână prin păr și s-a sprijinit de tocul ferestrei, închizând ochii. Se comporta ca un prost cu inima frântă – pentru că era un prost cu inima frântă.

Avea să aștepte până după acel nenorocit de bal; urma, apoi, să plece de la Davenport House, chiar dacă încă nu putea părăsi Anglia. Trebuia să continue să îl caute pe Hastings, dar de la distanță.

– La naiba cu toate! a înjurat el, depărtându-se de fereastră.

Lui nu îi stătea în fire să se sacrifice și să fie civilizat. Dacă Daphne nu ar fi avut doi copii mici, ar fi răpit-o, ar fi dus-o pe corabia lui și ar fi făcut dragoste cu ea până când ea ar fi fost de acord să…

Ușa biroului s-a deschis brusc și două corpuri mici au năvălit în cameră.

– Hugh! Hugh!

El le-a zâmbit, cu un nod ciudat în gât. De ce crezuse că Daphne ar fi fost singura ființă care i-ar fi lipsit după ce ar fi părăsit Anglia?

Capitolul 15

Daphne s-a trezit devreme; într-adevăr, avusese parte de o noapte în care somnul nu se prea lipise de ea. În ziua aceea avea loc balul Thornhill, iar a doua zi de dimineață avea să îi spună adevărul lui Hugh. După aceea nu îi mai rămânea decât să plece – plătise deja pentru locuri la următoarea diligență. Urma să facă aranjamentele ca toate bunurile lor să le fie aduse, mai târziu, în Yorkshire. Dacă ar fi început să își facă bagajele pe loc, Rowena ar fi stârnit vânzoleală. De fapt, mai mult decât de reacția fiilor ei, Daphne se temea de cea a bătrânei, după ce aceasta ar fi primit veștile legate de noile aranjamente.

Daphne își amintea cu greu de casa ei din Yorkshire. Vizitase o singură dată acea proprietate a bunicului ei, și o făcuse la îndemnul lui Thomas. Asta se întâmplase în urmă cu șapte ani, când tocmai moștenise atât casa, cât și o rentă modestă, aceasta din urmă reprezentând acum banii din care ea și copiii aveau să trăiască.

– Bunicul tău a fost un om grozav, Daphne. Nu este nici o rușine să faci avere din muncă grea și din inteligență, indiferent de ceea ce ar putea crede mulți din clasa noastră socială. Nu lăsa ca înverșunarea lui Walter Hastings să strice acest lucru, o avertizase Thomas atunci când ea îi ceruse să vândă casa.

Soțul ei avusese dreptate, desigur. Casa aceea era tot ce îi mai rămăsese lui Daphne din averea bunicului ei – un baron al cărbunelui –, avere din care cea mai mare parte o risipise Walter Hastings. Casa era rece, neprimitoare, izolată, dar ar fi fost suficient de departe de Lessing Hall și de Londra, astfel încât ea să își poată pune ordine în gânduri și să facă planuri de viitor.

O bătaie în ușa biroului ei a readus-o la realitate.

Ponsby a intrat cu o tavă pe care se afla o carte de vizită. Îi aparținea unui anume Sir Marcus Lawry.

– Nu îmi amintesc de nici un Sir Marcus Lawry.

– El și regretatul conte erau cunoștințe vechi.

Daphne s-a uitat la teancul de scrisori pe care sperase să îl sorteze în

acea zi, iar apoi a oftat.

– Bine. Unde mă așteaptă?

– În Salonul Galben, Excelența Voastră.

Daphne a parcurs distanța scurtă până la acel salon mare, dar neprimitor, sperând ca încăperea răcoroasă să îl determine pe vizitator să nu zăbovească prea mult.

A întâmpinat-o acolo un domn foarte în vârstă, care purta o haină lungă și o perucă pudrată din belșug.

– Mulțumesc foarte mult că m-ați primit, Lady Davenport.

A făcut o plecăciune rigidă, dar curtenitoare.

– Plăcerea e de parte mea. Vă rog să luați loc, Sir Marcus.

Cu o ușurare evidentă, el s-a lăsat pe unul dintre scaunele îngrozitor de tari care erau răspândite prin cameră.

– Înțeleg că l-ați cunoscut pe regretatul meu soț?

Peruca lui imensă s-a mișcat.

– Am fost prieteni apropiați vreme de mulți ani. Deși în ultimii ani nu l-am mai văzut pe Thomas la fel de des, am corespondat în mod regulat. L-am văzut ori de câte ori a venit la Londra, mai ales dacă venea cu vreo treabă care avea legătură cu Societatea – și mă refer aici la Societatea pentru Horticultură, desigur – din care fac și eu parte. Mi-a părut foarte rău că nu am putut veni la înmormântarea lui. Din păcate, problemele mele de sănătate au făcut imposibilă o asemenea călătorie.

Sir Marcus s-a oprit o clipă, iar apoi și-a vârât mâna în buzunarul mare al hainei sale galbene-verzui, de unde a scos o cutie veche de piele.

– L-am văzut pe Thomas când a venit la Londra, în urmă cu doi ani. Cred că îl însoțeați în acel moment.

– Da, asta a fost nu cu mult înainte de accidentul lui. A susținut o lucrare în timpul acelei vizite.

Sir Marcus a zâmbit.

– Am fost acolo și i-am ascultat prelegerea – absolut genial, ca de obicei. În orice caz, fusesem invitat să iau cina la reședința Davenport, dar am renunțat în ultimul moment. Înainte să plec, Thomas a venit să mă vadă și mi-a dat o scrisoare. Bătrânului i-a apărut pe gât o pată roșie. Mi-a spus care era conținutul scrisorii, în cazul în care ați fi avut vreodată nevoie de un martor. Brusc, el a râs. Cred că vă gândiți că nu sunt cea mai bună alegere. Mai ales că sunt mai bătrân cu opt ani decât Thomas!

Deci, omul acela era chiar mai în vârstă decât părea – ceea ce spunea ceva. Daphne și-a reprimat un sentiment dureros de vinovăție: îl primise în acea încăpere răcoroasă și întunecată și nu îi oferise un ceai.

– Când am citit în ziare că s-a întors Lord Ramsay, am decis că acum era un moment excelent pentru a vă oferi acest document. În ultima vreme nu am fost prea sănătos, așa că am simțit că trebuia să v-o înmânez.

S-a străduit să se ridice și să îi întindă cutia, dar Daphne a sărit repede și s-a dus la el, fiind răsplătită cu un zâmbet recunoscător, în timp ce el se scufunda din nou în scaun.

– Vă mulțumesc mult, doamnă. Sunteți la fel de amabilă pe cât sunteți de frumoasă.

O sclipire maliției a licărit în ochii lui verzi, tulburi, în timp ce a analizat-o cu o privirea expertă, de crai bătrân.

Daphne nu s-a putut abține și a zâmbit: „Iată-l pe Hugh peste încă patruzeci de ani“.

– Voi rămâne aici în timp ce o veți citi, în cazul în care aveți întrebări.

– Sunteți foarte amabil. Voi comanda niște ceai.

– Aș aprecia foarte mult. La vârsta mea, ceaiul este una dintre puținele plăceri pe care încă le pot savura, a adăugat el, răutăcios.

Au discutat banalități până când cei de la bucătărie au trimis o tavă cu ceea ce comandase Daphne. După ce s-a asigurat că oaspetele ei avea în față o ceașcă de ceai și o farfurie plină cu biscuiți, Daphne a deschis cutia. Aceasta conținea două plicuri. Ea l-a deschis mai întâi pe cel intitulat Pentru cei interesați.

Eu, Thomas Redvers, scriu această scrisoare și consfințesc sub jurământ validitatea acesteia în fața fostului magistrat, Sir Marcus Lawry.

Cunoscând faptele rău intenționate la care s-a dedat Malcolm Hastings în trecut, mă simt obligat să las sub jurământ acest document, drept dovadă împotriva oricăror pretenții pe care numitul Malcolm Hastings le-ar putea ridica față de soția mea, Lady Daphne Davenport, sau față de fiii mei. El a mai făcut astfel de fapte reprobabile și în trecut, șantajând-o pe soția mea, amenințând-o că, dacă nu îi dădea bani, avea să facă publice falsele lui pretenții de paternitate referitoare la cei doi fii ai mei, Lucien și Richard Redvers.

Eu, Thomas Lucien Edward Redvers, contele de Davenport, jur că acești copii sunt trup din trupul meu.

Sub jurământ etc.

Thomas Redvers, Conte de Davenport

Daphne a pus scrisoarea jos și și-a ridicat privirea.

Bătrânul aștepta, cu o expresie serioasă întipărită pe față.

– Citiți și a doua scrisoare, milady, iar apoi putem vorbi.

Dragă Daphne,

Scriu această scrisoare pentru că presimt că într-o bună zi Malcolm ar putea să vă amenințe atât pe tine, cât și pe copiii noștri, ca să nu mai vorbim de onoarea familiei Redvers. Dacă nu mă înșel, scrisoarea care o însoțește pe aceasta va dovedi, cel puțin, că am aflat de falsele lui pretenții. Dacă greșesc, nu e nimic grav. Sir Marcus este cel mai apropiat prieten al meu – în afară

de tine – și a făcut, împreună cu avocatul său, toate demersurile necesare pentru a-ți da o copie care să ajungă la tine în cazul morții lui.

Mai trebuie să mărturisesc ceva. Nepotul meu, Hugh Redvers, este în viață și este cunoscut drept corsarul Standish Chiorul.

Daphne și-a ridicat privirea.

– Știa despre Lord Ramsay.

Lawry a dat din cap.

– Da. În primii ani, a fost doar o suspiciune. Dar apoi un prieten al său – un amiral care se pare că îl întâlnise personal pe Hugh – i-a confirmat suspiciunile.

Ochii lui Daphne s-au încețoșat și ea și-a plecat capul, strângând din pleoape până când a fost sigură că lacrimile nu aveau să i se rostogolească pe obraz. A deschis ochii o clipă mai târziu și s-a forțat să continue.

Îmi pare rău că nu am putut să mă încred în tine. Recunosc că asta s-a datorat parțial rușinii; rușine că m-am înstrăinat atât de mult de sentimentele mele față de nepotul preferat și moștenitorul meu, încât mai degrabă am preferat să îl cred mort decât să îl aștept să vină acasă.

De asemenea, mi-am făcut griji că nu aveai să accepți protecția oferită de căsătoria cu mine dacă ai fi înțeles că, luându-mă de bărbat, îl privai pe Hugh de moștenirea lui. Și, cunoscându-te, am știut că tu ți-ai fi ascultat conștiința, indiferent de consecințe.

O picătură de apă a căzut pe foaie și o batistă albă, împăturită, a apărut deasupra scrisorii.

Daphne a luat-o fără să își ridice privirea.

– Mulțumesc.

Nu mi-am putut asuma un astfel de risc, Daphne. Trebuie să mă crezi când îți spun că Hugh niciodată nu și-a dorit viața din Anglia. Știam că nu avea să se întoarcă. Asta l-a făcut moștenitor pe nepotul meu, John, și… ei bine, nu puteam permite să se întâmple așa ceva. Nu numai pentru tine, ci și pentru sutele de oameni care depind de mine. Nu mi-am regretat niciodată decizia de a mă căsători cu tine. Și nici nu îmi regret cei doi fii frumoși.

Scrisoarea care o însoțește pe aceasta și cuvântul lui Sir Marcus ar trebui să elimine orice pretenție pe care ar ridica-o Hastings. Scandalul pe care l-ar putea crea, însă, este o altă problemă și nu există notar sau judecător care poate șterge asta din mintea oamenilor, odată ce vorbele mincinoase au fost aruncate.

Dacă Hastings ar emite vreodată vreo pretenție în acest sens, ar trebui să apelezi la William Standish pentru ajutor. El știe cum să ajungă la Hugh. Dacă ai nevoie vreodată de un aliat împotriva lui Hastings, cred că nu ai putea găsi un om mai potrivit decât nepotul meu. Sper să mă înșel în

suspiciunile mele și regret că nu pot fi întotdeauna lângă tine, ca să te protejez.

Îți transmit toată dragostea mea, fiica mea adoptivă,

Thomas

Daphne a împăturit hârtia, netezind pliurile înainte de a-și ridica privirea.

– Thomas era un om deosebit, a spus Sir Marcus. Știu că dumneavoastră și băieții i-ați înseninat ultimii ani de viață.

– Mulțumesc.

Chiar de dincolo de moarte, Thomas îi proteja pe ea și pe fiii ei – ca să nu mai vorbim că o salvase de la o rușine de nedescris. Apoi, Daphne s-a gândit la Hugh și la dovada pe care i-o putea prezenta acum, iar inima i-a tresăltat de fericire.

Hugh ar fi putut să se supere din cauza minciunii ei, dar cel puțin nu ar fi avut nici un motiv de îndoială sau de respingere. Cel puțin nu în privința căsătoriei pe care ea o încheiase. Ea nu i-ar fi spus niciodată adevărul despre Malcolm – acel episod era prea rușinos. Hugh nici nu avea dreptul să cunoască o astfel de istorie personală, dezgustătoare. Ar fi fost mult mai bine dacă ar fi rămas cu impresia că ea fusese o tânără prostuță și ușuratică, ce intrase în necazuri.

Da, s-a gândit Daphne în timp ce i-a revenit durerea ascuțită de stomac. Mult mai bine.

Împreună cu restul familiei, Hugh și Daphne au ajuns cu o jumătate de oră mai devreme în Grosvenor Square, la impresionanta fortăreață cenușie a lui Lady Letitia.

Anne a apucat-o pe Daphne de mâini și i le-a întins în lateral, în timp ce îi examina rochia, cu gura rotunjită de surpriză.

– Tu ai ales rochia asta?

Daphne a râs de scepticismul ei evident.

Anne s-a înroșit.

– Nu am vrut să…

– Ba da, ai făcut-o și nu trebuie să îți ceri scuze. Iar acum îți răspund la întrebare: nu am fost eu. Rowena și Madame Thérèse s-au certat teribil pe acest subiect, iar Madame a câștigat.

– Este absolut uimitoare și perfectă.

Daphne nu era atât de sigură de asta, dar nu avea nici un interes să discute despre îmbrăcămintea ei. În schimb, a stat câteva clipe de vorbă cu Anne și cu părinții ei, iar apoi s-a scuzat pentru a merge să o salute pe Lady Letitia, care ședea pe un impunător scaun tapițat, cu piciorul afectat de gută sprijinit pe un taburet asortat. Era îmbrăcată într-o rochie violet-închis, care o acoperea din cap până în picioare, iar decolteul larg și degetele umflate îi erau împodobite cu diamante mari cât alunele. Vorbea cu majordomul ei, dar, atunci când a văzut-o pe

Daphne apropiindu-se, i-a făcut semn cu mâna.

– O, Daphne! Vino, stai lângă mine, draga mea!

Bătrâna i-a făcut semn să se așeze pe un scaun.

– Bună seara, milady, a salutat-o Daphne.

Lady Letitia a analizat-o prin monoclul ei ornamentat.

– Presupun că acea servitoare a ta cu fața acră ți-a ales rochia asta?

Rochia lui Daphne era de mătase albastră, dar era mult prea decoltată, ceea ce o făcea pe posesoarea ei să nu se simtă prea comod. Și dacă n-ar fi fost decât asta! Dar pe dedesubt mai purta și o cămășuță aproape invizibilă. Era prea târziu pentru a-și regreta decizia – chiar dacă aceasta, iată, provoca discuții pe care ea le considera mai mult decât stânjenitoare.

– De obicei, las toate deciziile mele în materie de vestimentație în seama Rowenei, dar rochia asta a fost aleasă de Madame Thérèse.

Lady Letitia a râs în hohote.

– O decizie înțeleaptă. Îndrăznesc să spun că mintea ta este prea plină cu fantasmagorii, ca să îți mai bați capul și cu ceea ce porți – la fel cum a fost și mintea fratelui meu. Ea și-a lovit monoclul de brațul tapițat al scaunului și a fixat-o pe Daphne ca pe o insectă, cu privirea ei ca de oțel. Nici nu vreau să mă gândesc cum a fost viața ta alături de fratele meu.

Daphne a început să protesteze, dar bătrâna a oprit-o cu un puternic țâțâit din buze.

– Știu că nu a fost violent cu tine, draga mea. Dar el și sora mea au fost ca o pereche de bebeluși neajutorați, care aveau tot timpul nevoie de îngrijire. Îndrăznesc să spun că tu ai fost cea care a avut grijă de amândoi. Înainte să apari tu, de fiecare dată când mergeam în vizită la Lessing Hall mă așteptam ca Thomas și Amelia să poarte bavete și botoși. Un sentiment asemănător tristeții i-a invadat ochii cenușii. Din mai multe puncte de vedere, ai fost o binecuvântare pentru fratele meu. Mă bucur că a putut să îți întoarcă favoarea.

Fruntea lui Daphne s-a încrețit. Ce voia să spună bătrâna?

Lady Letitia a fluturat din mână.

– Dar asta nu mai are nici o relevanță acum. Ochii i-au fugit spre locul în care se afla Hugh. Cred că ai avut nevoie de un bici și de niște pinteni pentru a-l aduce aici în seara asta.

În mod surprinzător, Hugh își făcuse pregătirile și așteptase evenimentul fără a fi îndemnat de nimeni. El fusese, de asemenea, neobișnuit de calm și de liniștit în timpul scurtului drum pe care îl făcuseră cu trăsura.

– Cred că și-a dorit să vină la acest bal, a mințit Daphne.

– Hmmm…

Privirea lui Lady Letitia devenea tot mai intensă pe măsură ce ochii ei zăboveau asupra lui Hugh, care vorbea cu Simon.

– Mai degrabă aș da foc la bani sau i-aș arunca pe geamul trăsurii

decât să cred că lui îi face plăcere acest bal!

– Nu îmi pot imagina că este insensibil la onoarea pe care i-o faceți.

– Ha! Atunci înseamnă că nu ai imaginație, domniță. Uită-te la el. La fel de fericit și fără griji ca un cintezoi! Nici o apăsare legată de felul în care ne-a tulburat viețile – în special pe a ta – prin întoarcerea lui pe nepusă masă, după aproape două decenii.

Daphne a profitat din plin de ordinul bătrânei pentru a-l studia pe Hugh.

Avea mâinile strânse la spate și, cu un zâmbet pe chipul lui superb, se apleca să audă ceva ce spunea Simon. Picioarele musculoase îi erau acoperite cu ciorapi și cu pantaloni scurți de satin negru. Purta o vestă verde-aurie sub fracul negru, o culoare care, sub candelabrele aprinse, îi făcea părul blond să strălucească ca o monedă nou-nouță de o guinee. Era indecent, într-adevăr, cât de splendid arăta vorbind cu vărul lui mai scund și mai îndesat.

Dar chiar și în haine elegante de seară – și fără sabie și tricorn, însemnele cu care era atât de mândru să se afișeze –, arăta mai degrabă precum Corsarul Regelui decât ca un nobil englez sadea.

Daphne s-a întors și a dat cu ochii de monoclul mult prea pătrunzător al lui Lady Letitia. Bineînțeles, ea s-a înroșit ca și cum ar fi fost vinovată de ceva.

– Îndrăznesc să cred că, fiind căsătorită cu Thomas, știi multe despre bărbații cu capul în nori. Nu îmi place să îi vorbesc de rău pe morți, a spus Lady Letitia, pregătindu-se să facă exact asta, dar fratele meu era chiar mai puțin conștient de ceea ce se întâmpla în jurul lui, decât erau ceilalți din specia sa. De cele mai multe ori dorea să fim cu toții orhidee, ca să ne poată hrăni cu gunoiul de la grajd și să ne țină în întuneric.

Daphne a zâmbit. Lui Thomas i-ar fi plăcut să o corecteze pe sora lui, care făcea o confuzie între ciuperci și orhidee.

Anne a venit să îi pună o întrebare bunicii ei, iar convorbirea aceea criptică s-a încheiat.

*

Salonul masiv – cu pereții săi crem și cu pardoselile de marmură alb cu negru, acoperite de hectare de flori tropicale exotice – se umplea rapid, în timp ce elita societății londoneze își făcea apariția pentru dineul exclusivist care preceda balul. Daphne s-a trezit dând mâna cu diverși reprezentanți ai crème-de-la-crème a aristocrației engleze. Știa că se putea baza pe cumnata ei, care o susținea.

Tocmai se desprinsese dintr-o conversație amețitoare cu Lady Jersey și doamna Benjamin Morton, când sirena cu părul roșu, alături de care dispăruse Hugh, a intrat în salon. Atât Lady Letitia, cât și Hugh s-au îndreptat pentru a o întâmpina pe femeie, care era însoțită de doi bărbați ce nu puteau fi altceva decât rudele ei, având în vedere culoarea distinctivă a părului.

Anne a apărut lângă ea.

– Aceasta este Lady Euphemia Marlington.

Deci, Lady Amelia avusese dreptate în acea dimineață. Ei bine, Daphne nu era complet surprinsă, având în vedere poveștile senzaționale despre acea femeie, pe care le citise în ziarele de mare tiraj. Nu că le-ar fi crezut neapărat în totalitate.

– Aceștia sunt tatăl ei, ducele de Carlisle, și fratele ei, marchizul de Abermarle. Sunt o familie frumoasă, nu-i așa?

De fapt, Daphne nu vedea chipuri, ci doar trei capete cu părul de un roșu aprins. Rowena îi smulsese ochelarii de pe nas înainte de bal, iar ea fusese prea tulburată de mărturisirea pe care urma să i-o facă lui Hugh, așa că nu a mai putut protesta.

– Nu poți merge la un bal purtând ochelari, milady. Nu cu rochia asta!

Mustrarea dură venită din partea bătrânei o făcuse pe Daphne să creadă că, dacă ar fi încercat să iasă din casă cu ochelarii pe nas, Rowena ar fi putut să o trântească la podea.

Acum era mulțumită că nu vedea prea bine. Din felul în care se grăbise Hugh spre frumusețea roșcată, era evident că nutrea un mare respect față de ea. Așteptase doar ca ea să se reintegreze în familie pentru a-și continua relația? Daphne s-a întors ca să privească spre un alt grup de oaspeți, luptându-se cu sentimentul de disperare care îi făcea stomacul să se strângă.

A simțit o ușoară atingere pe umăr și s-a întors, punându-și zâmbetul pe față pentru Anne.

Dar nu era Anne.

– Pot să am onoarea să te conduc la cină? a întrebat Hugh.

Privirea ei a licărit înspre Euphemia Marlington, iar după aceea, înapoi spre Hugh.

– De ce?

El a luat-o de mână și i-a pus-o pe brațul său.

Întregul ei corp s-a înfiorat din cauza căldurii lui intense, pe care o simțea prin mănușă. A năpădit-o o dorință atât de puternică, încât i s-au înmuiat genunchii.

– De ce? a repetat ea.

– Știi cum sunt eu! Buzele lui s-au arcuit într-un zâmbet senzual și provocator. Urmăresc doar să îmi ating scopurile.

Ea și-a retras mâna de pe antebrațul lui.

– Ar fi bine să însoțești pe altcineva, care merită efortul.

– Pentru mine nu există nimeni care să merite efortul în afară de tine.

O grimasă imperceptibilă a mușchilor feței l-au transformat din amantul provocator într-un prădător hotărât.

– Mătușa Letitia mi-a spus că acest bal este, parțial, în onoarea mea. Ca atare, îmi voi satisface această plăcere.

Daphne nu a putut vedea fețele celor din jur, dar a simțit că ezitarea

ei era bătătoare la ochi. Și-a așezat mâna pe brațul lui, iar el a condus-o fără să scoată un cuvânt. Ochii lui Daphne s-au mărit atunci când s-a apropiat de lunga masa de banchet. Iar asta, nu doar pentru că acea masă gemea sub mormanul de veselă de porțelan și de tacâmuri de argint, mai multe decât văzuse vreodată Daphne în viața ei. Nu, ea s-a uitat lung pentru că Lady Letitia o așezase lângă Hugh. Nu avea nevoie să se uite la el ca să știe cine era responsabil de asta. Îl putea simți jubilând.

Cu un gol în stomac, Daphne a observat că de cealaltă parte a lui Hugh era așezată Lady Euphemia.

– Daphne, a spus Hugh cu vocea lipsită de umorul său obișnuit. Ea este Lady Euphemia Marlington. Lady Euphemia, ea este contesa de Davenport.

Ambele femei s-au înclinat, iar Daphne a remarcat mișcările pline de grație ale minionei.

– Îmi cer scuze pentru că am dat buzna în casa ta, Lady Davenport. Și, de asemenea, pentru… plecarea mea grăbită. Și-a mușcat buza și a aruncat o privire în jos, cu ochii la fel de fermecători și fără machiaj. Eram nerăbdătoare să mă reunesc cu tatăl și cu fratele meu, după atâția ani.

Ce ar fi putut spune Daphne la acel comentariu? Ea a dat din cap și a zâmbit.

– Bine ai revenit în Anglia!

O expresie de ușurare a strălfulgerat fața celeilalte femei, de parcă se așteptase ca Daphne să îi ceară explicații. Dar, în ceea ce o privea pe Daphne, era treaba lui Hugh să îi explice, nu acea străină.

S-a întors spre celălalt vecin de masă și a dat de fratele lui Lady Euphemia, marchizul de Abermarle. De aproape, Daphne a observat că era, poate, cu câțiva ani mai tânăr decât ea. Combinația dintre pielea de alabastru, ochii verzi și nasul acvilin îl făceau un bărbat foarte chipeș. La fel ca sora lui, avea părul roșcat-închis, care i se răsfira în bucle mari și senzuale peste fruntea netedă și albă. Iată un bărbat la fel de frumos ca și Hugh Redvers – deși fără combinația fascinantă de pericol și umor.

Un zâmbet răzbunător i-a apărut pe buze lui Daphne, în timp ce se întreținea cu frumosul ei companion; era timpul ca arogantul Lord Ramsay să își dea seama că nu era singurul bărbat atrăgător din Londra.

Din păcate, nici farmecele frumosului marchiz nu au putut-o împiedica pe Daphne să se străduiască să audă ce se vorbea de cealaltă parte a mesei.

Ea nu a auzit prea multe, dar puținele lucruri pe care le-a auzit nu au părut a fi replicile unor îndrăgostiți. De fapt, i s-a părut că Hugh și Lady Euphemia se certau – deși ea nu știa motivul, fiindcă vorbeau în arabă.

Când celălalt vecin de masă al lui Abermarle l-a întrebat ceva pe acesta, Daphne s-a întors spre Hugh, care se uita la ea cu o expresie

nervoasă, care îi umbrea trăsăturile frumoase.

Euphemia Marlington vorbea cu bătrânul domn aflat de cealaltă parte a ei. Ceea ce i-a spus l-a făcut pe acesta să își ridice sprâncenele până spre linia părului rărit, în timp ce fața îi căpătase o alarmantă nuanță de roșu.

– Mai faci o cucerire, doamna mea?

Ochii lui Hugh s-au uitat fulgerător într-ai lui Daphne, iar apoi privirea lui a coborât la linia mai joasă decât de obicei a decolteului ei.

Gâtul și pieptul lui Daphne s-au încălzit sub privirea lui.

– Nu pot spune același lucru despre tine, milord. I-a aruncat o privire pătrunzătoare Euphemiei Marlington. Nu pare la fel de înnebunită după tine precum părea ultima dată.

Hugh a zâmbit, de parcă ar fi găsit atrăgătoare sau fermecătoare eforturile ei de a-l pune la punct.

– Mia știe care sunt adevăratele mele interese.

O mână imensă și fierbinte a aterizat pe genunchiul lui Daphne, iar ea a tresărit.

Lord Abermarle s-a întors, cu o încruntare întunecându-i fruntea perfectă.

– S-a întâmplat ceva, milady?

– Piper, a mințit ea, luând o înghițitură de apă pentru a ilustra că se simțea bine.

Apoi s-a întors spre Hugh.

– Ai înnebunit? a șuierat ea printre dinții strânși.

– Nu. Doar m-am excitat. Mâna lui a ars-o prin țesătura subțire a rochiei, ca o lavă topită. Și sunt foarte plictisit de acest dineu, a adăugat el.

– Dacă nu-ți iei mâna de pe piciorul meu, o voi înțepa cu furculița!

El a studiat gama de tacâmuri de argint.

– Spune-mi, milady, care dintre aceste furculițe are o astfel de utilizare? Mă tem că am uitat destul de multe. A strâns-o ușor de genunchi. Cel puțin, nu m-ai amenințat că o să mă lovești cu capul. Îmi place destul de mult nasul meu.

S-a întors ca ea să poată să îl vadă din profil.

Daphne a aruncat o privire în jurul mesei, pentru a vedea dacă atitudinea șocantă a lui Hugh atrăsese atenția cuiva. Dar singura persoană care părea să se uite la ei era Lady Letitia și, fără ochelarii ei, Daphne nu a reușit să descifreze expresia bătrânei.

– Poți să te comporți civilizat? a șoptit ea zâmbind.

– Să mă comport civilizat? Cum să mă comport? Ca un nebun îndrăgostit?

– Mai degrabă ca un domn, decât ca un idiot.

Auzind acea replică, el a chicotit.

– Ce-mi dai dacă mă voi comporta civilizat?

– De ce să îți dau ceva?

– Sunt obișnuit să negociez.

Daphne a șuierat printre dinți:

– De ce îmi faci asta?

– Ai prefera să fac ceea ce îmi doresc cu adevărat să îți fac? a întrebat el cu o voce caldă. Cum Daphne nu i-a răspuns, el s-a aplecat mai aproape. Vrei un indiciu?

– Nu.

– Oricum, îți dau unul. Ceea ce aș prefera să fac implică corpul tău și al meu, fără îmbrăcăminte. Sau furculițe. S-a aplecat spre ea într-un mod care a atras, cu siguranță, fiecare privire a celor de la masă. Dar cred că știi foarte bine ce aș prefera să fac.

– Voi țipa! a șuierat ea.

Hugh a izbucnit în râs la amenințarea ei fără sens, dar și-a îndepărtat mâna. Râsul lui caracteristic a făcut ca toate conversațiile care aveau loc în jurul mesei să se oprească.

Daphne ar fi vrut să se scurgă dedesubt. În schimb, s-a întors spre Abermarle, care aștepta reacția ei.

– Nu pot să nu fiu invidios pentru că Lord Ramsay este beneficiarul replicilor tale pline de spirit, milady.

Daphne s-a îndoit într-o oarecare măsură că marchizul ar fi fost la fel de amuzat de amenințările ei de a fi înțepat cu furculița sau de a fi catalogat drept un idiot, așa cum i se întâmplase lui Hugh.

– Lady Euphemia este singura ta soră, milord? a întrebat ea, conducând subiectul conversației departe de Hugh și de lucrurile care îl făcuseră să râdă.

Hugh s-a lăsat pe spătarul scaunului oribil de incomod și și-a mascat un căscat cu dosul mâinii. Știa că se comporta urât, dar atmosfera înăbușitoare îi readusese în minte toate lucrurile pe care le ura în legătură cu Anglia.

Și era gata să o strângă de gât pe Mia pentru cererile ei neîncetate. Nu se îndoia că revenirea ei în Anglia i se părea o provocare, dar întoarcerea la Oran ar fi echivalat cu sinuciderea.

În cele din urmă, trebuise să îi spună – fără menajamente – să nu îl mai bată la cap. Ei nu îi plăcuse absolut deloc acea atitudine și îi arătase asta aruncându-i o privire care ar fi pârjolit și un porc mistreț. Dar, cel puțin, o oprise să îl mai sâcâie. Acum îl hărțuia pe amărâtul care se afla de cealaltă parte a ei. Amuzat, Hugh a privit cum ea l-a chinuit pe bătrânul țap amorezat până când l-a adus într-o stare de excitație accentuată.

Hugh a aruncat o privire în jurul mesei și a pufnit; cina era aproape la jumătate și deja le îndepărtase pe ambele lui partenere. I s-a părut distractiv că el – oaspetele de onoare – era singura persoană de la masă care nu conversa.

Atenția i s-a întors spre Daphne.

În ultimele trei sferturi de oră, fusese obligat să îl vadă pe tânărul Abermarle îndrăgostindu-se nebunește de ea, drept care ar fi vrut să sară peste prepelițele glasate din farfuria lui Daphne, iar apoi să îl strângă de gât pe marchiz. Dar chiar și un sălbatic ca el știa că o astfel de acțiune ar fi fost dezaprobată – și nu doar pentru că a-i vorbi vecinului de masă de care te despărțea un altul se considera a fi o gafă majoră.

Așa că și-a alungat din minte imaginea violentă și s-a gândit la ce avea să îi spună lui Daphne după ce, în cele din urmă, aveau să rămână singuri. Ceea ce urma să se întâmple în curând, înainte să îi facă ceva rău următorului bărbat nevinovat care ar fi avut îndrăzneala să o privească, să îi vorbească sau, Doamne ferește, să danseze cu ea.

Iar rochia pe care o purta – o, Doamne! – arăta de parcă servitoarea ei cea dementă i-ar fi pictat-o pe corp. După ce o văzuse îmbrăcată astfel, primul impuls al lui Hugh fusese să își arunce haina peste Daphne și să nu i-o mai dea jos până când ar fi rămas cu desăvârșire singuri. De preferat, în patul lui. Nu putea să își ia ochii de la ea. Corsetul îi ridica într-un mod delicios sânii perfecți, până când deveniseră două umflături atrăgătoare, deasupra mătăsii întinse atât de tare, încât aproape că pocnea pe ea. Sfârcurile ei nu puteau fi decât cu cel mult un centimetru dedesubtul decolteului generos. Hugh putea să jure că le distingea contururile sub învelișul de mătase. Corsajul a început să se apropie din ce în ce mai mult, făcându-l pe Hugh să își ridice privirea și să o vadă pe Daphne privindu-l cu ochii ei care îi aruncau săgeți de un albastru pal.

Hugh a ridicat din umeri spre ea și s-a foit pe scaun, cu mădularul erect, blocat în șlițul pantalonilor. Durerea brutală și persistentă din pantaloni l-a făcut să urască, mai mult ca oricând, distracțiile superficiale cu care se înconjurau cei din jur. Ei bine, cel puțin femeile. Bărbații care onoraseră invitațiile la masă erau mai degrabă interesați de jocurile de cărți, băutură, prostituate și cai – nu neapărat în acea ordine.

Hugh deja se desfătase cu destule femei în călătoriile lui în jurul globului, își pierduse interesul față de jocurile de cărți cu mai mult de un deceniu în urmă și avea un cal bun. Cât despre băutură? Ei bine, îi plăcea un pahar de coniac fin, ca oricărui bărbat, dar dincolo de asta…

Tot ceea ce-și dorea era Daphne. Iar asta, cât mai repede cu putință.

Oare dineul acela nu avea să se mai termine niciodată?

A închis ochii și s-a gândit la iureșul emoțiilor care se agitau înlăuntrul lui de săptămâni întregi. Dorința, curiozitatea, nerăbdarea și – bănuia el – dragostea, nu că ar fi putut să fie sigur de aceasta din urmă. Nu se gândise niciodată la conceptul de iubire și poate că se înșelase. Indiferent de emoția pe care o trăia, era o senzație singulară, atât de sclavie, cât și de libertate. El se simțea… legat de Daphne și nu era cu adevărat fericit decât atunci când ea se afla în preajmă. Cum venea asta? Devenise sclav din nou? Și dacă da, de ce era atât de mulțumit de noua lui condiție?

A simțit o mișcare lângă scaunul lui și a deschis ochii la timp pentru a vedea un lacheu aducându-i desertul. Hugh aproape că a sărit în picioare și a strigat „Ura!“, la fel ca Lucien. Venise momentul!

La scurt timp după aceea, comesenii s-au împrăștiat. Hugh nu se putea gândi decât la perioada de timp în care mai era obligat să rămână la acel bal nenorocit, înainte să o poată fura pe Daphne și să o ducă înapoi la Davenport House, unde ar fi clarificat o dată pentru totdeauna situația dintre ei.

Daphne abia aștepta să plece de la masă. Deși încercase să ignore privirile și mângâierile lui Hugh, era sigură că toți cei din sală trebuie să fi observat lipsa ei de atenție – ca să nu mai vorbim de excitația ei. Trupul ei perfid reacționa și la cea mai neînsemnată privire a lui. Niciodată în viață nu avusese atât de puțin control asupra propriei persoane. Se aștepta ca mulțimea să se retragă înspăimântată după ce ea se va fi ridicat de la masă, șoptind și arătând către desfrânata contesă de Davenport, o femeie atât de depravată, încât era obsedată de nepotul răposatului ei soț.

Din fericire, Hugh nu a mai chinuit-o – cel puțin nu chiar pe loc. În schimb, stătea, împreună cu cei din familia lui, lângă intrarea sălii de bal, semănând foarte mult cu un martir care avea de suportat o moarte teribilă, agonizantă, în timp ce saluta sute de oaspeți.

Daphne a privit culorile sclipitoare, rochiile decoltate și abundența de bijuterii pe care le purtau invitatele și a realizat că rochia ei nu era mai indecentă decât a majorității acelor femei. Se gândise că voalul subțire, albastru-închis, pe care și-l pusese peste corsetul argintiu, arătase simplu și elegant atunci când se gătise cu el, dar în acele momente și-a dat seama că era doar simplist.

Bijuteriile ei, pe de altă parte, erau de neegalat. Colierul cu safire – un dar al lui Thomas – era o operă de artă, șir după șir de pietre albastru pal, despărțite între ele de perle satinate. În afară de colier, Daphne nu mai avea decât o podoabă: coronița de safire din păr, care învăluia cocul simplu făcut de Rowena cu o cascadă de bucle izvorând din el.

Daphne și-a mângâiat cu degetul pietrele de la gât, în timp ce se uita prin cameră, cu ochii alunecându-i iar și iar către silueta înaltă de la intrarea din sala de bal. Ea și-a amintit felul în care el o privise în timpul cinei, iar sfârcurile i s-au întărit pe loc. Și-a încrucișat brațele peste piept și s-a îndepărtat de locul în care se primeau invitații. Trebuia să se gândească la altceva, la orice altceva.

De preferință, la ceva respingător, la ceva precum o garanție care să îi mențină corpul neascultător departe de starea de excitare.

– Sir Malcolm Hastings! a strigat, din capul scărilor, majordomul lui Lady Letitia.

Capitolul 16

Hugh nu s-a putut abține și a râs. Omul pe care îl căutase cu atâta abnegație în fiecare speluncă, bordel sau nenorocită de sală jocuri de noroc stătea chiar în fața lui, ducând la gură mâna înmănușată a lui Anne, ca să o sărute.

Viața de desfrâu îi lăsase urme adânci pe chip lui Hastings, dar era încă frumos, sau cel puțin ar fi fost – dacă gura nu i s-ar fi arcuit într-un zâmbet atât de enervant.

– Hastings, ce surpriză! Arăți mult mai în formă decât ultima dată când te-am văzut! Hugh nu a făcut nici un efort să își mențină zâmbetul pe față. Mă bucur să văd că nasul tău nu a rămas cu urmări permanente. Habar n-aveam că Lady Letitia are privilegiul de a te cunoaște.

În loc să pară afectat de împunsăturile nu atât de subtile ale lui Hugh, Hastings a zâmbit și mai relaxat.

– Din păcate, nu pot pretinde că o cunosc pe Lady Letitia. Mai degrabă cealaltă mătușă a ta a fost cea care m-a bătut la cap să vin la bal, după ce a aflat că sunt în oraș.

Hugh a pufnit. Ce minciună sfruntată și afurisită! Chiar și din partea cealaltă a camerei, Hugh văzuse cum Daphne înghețase ca o căprioară încolțită, de îndată ce auzise numele vărului ei. Hugh s-a uitat țintă în ochii căprui, neobișnuit de deschiși la culoare, ai acelui om, în timp ce se lupta cu dorința de a-l lua pe sus și de a-l târî afară din casa mătușii lui.

Ochi căprui, neobișnuit de deschiși la culoare.

Alți patru ochi i-au trecut fulgerător prin minte, iar Hugh a auzit, în gând, un zgomot ca și cum s-ar fi deschis cifrul unui seif. „Fir-ar să fie!“ Mintea i se frământa ca și cum ar fi fost beat, nereușind să ajungă la nici un gând rațional.

La fel a făcut și Malcolm Hastings, care s-a strecurat prin mulțime. Hugh s-a uitat spre locul în care o văzuse ultima oară pe Daphne; ea nu mai era acolo.

Daphne se străduia să își mascheze repulsia în timp ce Malcolm venea spre ea legănându-se, cu o expresie de dispreț ostentativ afișată pe fața lui urâtă.

– Bună, dulcea mea verișoară! a strigat el, luând-o de încheieturi și întinzându-i brațele în lateral. Ochii lui se plimbau peste ea ca un roi de insecte. Apoi s-a aplecat și i-a dat două sărutări umede pe fiecare obraz. Ce soț fericit mă vei face, i-a șoptit el la ureche.

Daphne a încercat să își tragă mâinile, dar el i-a eliberat doar una.

– Ce surpriză să te văd aici, Malcolm!

– Una plăcută, fără îndoială?

Ochii lui dansau, veseli, în timp ce i-a așezat mâna pe brațul lui.

Daphne a aruncat o privire rapidă către locul în care Hugh își întâmpina invitații și a văzut că atenția lui era captivată de o femeie îmbrăcată luxos, care se revărsa din rochia ei de mătase aurie, cu un decolteu periculos de adânc – așa cum avea aproape fiecare femeie din sală. Nimeni nu era atent la ea și la Malcolm.

– Nu este momentul și nici locul, dar îndrăznesc să spun că asta nu are nici o importanță pentru tine, Malcolm. Vrei să discuți ceva cu mine?

Ea a aruncat o privire în jurul uriașei săli de bal și a observat că în apropiere se găsea o nișă, mascată de un palmier sădit într-un ghiveci.

– Cât de perspicace ești!

Vorbea împleticit și prea tare. Dacă încă nu era furios, atunci era pe punctul de a deveni. Daphne s-a gândit că nișa nu reprezenta o soluție prea bună. Trebuia să îl ducă departe de sala de bal – și de oaspeți.

– Dacă începi să te porți ca un prost în public, vei pierde avantajul pe care crezi că îl ai asupra mea. Biblioteca se află în spatele celei de-a doua uși de pe coridorul principal. Putem ajunge acolo prin sala de jocuri și îmi poți spune între patru ochi de ce ai venit.

– Bineînțeles, scumpă Daphne – să mergem, să mergem.

Dar, înainte de a putea ajunge la sala de jocuri, Simon, tatăl lui Anne, a apărut lângă ea.

– Cred că mi-ai promis dansul de deschidere, Daphne.

Simon a privit întrebător de la ea la Malcolm.

Daphne a ezitat, gândindu-se să își retragă promisiunea, dar Malcolm a intervenit, luând decizia în numele ei.

– Cu siguranță, prietene, a spus el împingând-o, practic, pe Daphne în brațele celuilalt bărbat. Dansează cu minunata mea verișoară! Voi zăbovi câteva minute în sala de jocuri.

Înainte de a se îndepărta, le-a aruncat un zâmbet insinuant.

– Ne ocupăm locurile? a întrebat Daphne, înainte ca bătrânul să înceapă să îi pună întrebări stânjenitoare.

Suita de dansuri a durat o veșnicie. Exact atunci când Daphne se desprindea de Simon, a apărut marchizul Abermarle. Daphne abia dacă a putut să își înăbușe un strigăt. În schimb, a zâmbit și a spus:

– Sunt destul de obosită, milord. Te-ar deranja foarte tare dacă am sta pe margine în loc să dansăm?

– Deloc, milady, voi sta cu tine.

Ea a scrâșnit din dinți.

– Mi-e atât de sete. Ai vrea…

– Desigur. Dorești, poate, niște limonadă?

– Ar fi minunat.

În clipa în care Abermarle i-a întors spatele, ea s-a năpustit spre camera de jocuri. Vederea ei era slabă, dar nu într-atât încât să nu recunoască silueta înaltă a lui Hugh, care venea spre ea.

– La naiba, la naiba! a mormăit Daphne, aruncându-se în locul în care mulțimea era cea mai compactă.

Oaspeții erau aproape lipiți unul de altul și corpurile lor formau un hățiș care părea nesfârșit. Atunci când în acea mulțime a apărut un gol, undeva la stânga ei, Daphne s-a îndreptat într-acolo, lovindu-se de un trio de persoane mai retrase.

– O, scuzați-mă! Vă rog să mă iertați. Îmi pare teribil de rău, a mormăit Daphne, călcând pantofi și degete de la picioare pentru a ajunge în cealaltă parte a sălii.

Răsplata care o aștepta la capătul acelui drum presărat cu victime era Malcolm, care se afla chiar în fața ei. Se sprijinea de una dintre coloanele mari ce flancau fiecare latură a sălii de jocuri, ca și când ar fi avut nevoie de asta ca să se poată ține pe picioare. Mai multe corpuri le stăteau în cale, iar Daphne tocmai își forța înaintarea trecând de un grup de tineri care se distrau, când orchestra a început să cânte, vestind sosirea unui membru al familiei regale.

Un avantaj al înălțimii peste medie îl reprezenta faptul că Daphne putea vedea peste majoritatea capetelor: cel care tocmai își făcea intrarea era Ernest, ducele de Cumberland. Sala aceea imensă a fost străbătută de un murmur suficient de puternic pentru a acoperi orchestra. Daphne a presupus că ducele făcea această apariție publică pentru a contracara zvonurile care apăruseră în jurul morții valetului său – cel mai scandalos amănunt fiind acela că însuși Cumberland îl omorâse. Mulțimea de curioși s-a îndreptat spre locul în care se afla ducele, oamenii fiind incapabili să reziste atracției regalității. Astfel s-a eliberat un spațiu, iar Daphne s-a îndreptat spre Malcolm.

– A, Daphne, a vorbit el, împletic. Bătrânul Ernest pare destul de tâmpit, nu-i așa? După părerea mea, este mai degrabă scârbos…

– Vorbește mai încet! a șuierat Daphne, înfrânându-și repulsia de a-l atinge și apucându-l de cot.

Sala de jocuri fusese abandonată, jucătorii plecând ca să vadă care era motivul agitației. Daphne a deschis ușa și a aruncat o privire pe coridor. Era gol, iar biblioteca se afla foarte aproape. Ea a deschis una dintre ușile duble ale bibliotecii și a văzut că și aceasta era goală.

Au intrat acolo împreună, iar, în momentul în care a ajuns înăuntru,

ea a lăsat brațul lui Malcolm. Acesta s-a agitat pe lângă ușă, iar Daphne și-a dat seama că o încuia – sau cel puțin încerca, mâinile tremurându-i atât de tare încât abia putea să tragă zăvorul. El s-a întors spre ea și a rânjit.

– Iată, acum nu ne va mai deranja nimeni în timp ce vorbim.

– Ce vrei?

– Să îți fie rușine, Daphne! Ești atât de grăbită! A ridicat degetul spre ea. Vreau să te curtez așa cum o fac oamenii civilizați, nu ca un miner pe drăguța lui.

Daphne a ignorat acea glumă învechită, iar Malcolm s-a dus direct spre locul în care se aflau mai multe sticle cu băuturi alcoolice. Și-a turnat un pahar, l-a dat pe gât și apoi și-a turnat altul. Dacă mai continua într-un astfel de ritm, avea să cadă lat pe podea înainte să poată să își ducă șantajul până la capăt.

S-a întors, plescăind.

– Rudele răposatului tău soț au gusturi fine în ceea ce privește băutura. Și-a sprijinit șoldul de biroul masiv din spatele lui. Așa, unde rămăsesem?

– Explicai de ce ești aici.

El a ridicat din umeri într-un mod exagerat.

– Cum altfel și-ar petrece seara o pereche de logodnici, dacă nu împreună?

– Nu suntem logodiți și nici nu vom fi. Niciodată.

Ceva din atitudinea lui Daphne a ajuns la el chiar și prin ceața densă de beție care îl înconjura.

– De ce ești atât de îndrăzneață dintr-odată, nerușinato? Crezi că voi ezita să folosesc dovezile pe care le am dacă nu îmi dai ce vreau? Viața ta jalnică nu va mai merita să fie trăită din momentul în care îți voi compromite reputația – și pe cea a fiilor noștri.

Daphne a lăsat să i se citească pe chip toată ura pe care o resimțea față de el.

– Ai primit singurii bani pe care ți-i voi da vreodată! Dacă ai fi deștept, ai fi recunoscător pentru cât ai primit și ți-ai vedea de viața ta. Dar știu că ești departe de a fi un om deștept.

Malcolm a mijit din ochi, cu paharul de băutură uitat în mână.

– Ce?!

Singurul cuvânt pe care îl rostise era plin de toată răutatea de care Daphne știa că era în stare. Avea aceeași privire pe care unchiul lui, Sir Walter, i-o aruncase mamei ei în fiecare zi a căsniciei lor. Ambii bărbați detestaseră faptul că existența lor depindea de femei de o condiție inferioară.

Daphne și-a amintit ultima dată când acea repulsie a lui Malcolm o rănise – în ziua fatidică în care el o agresase în pădure, chiar lângă Whitton Park.

– Știi cum se numesc fetele ca tine? o întrebase el, fără să aștepte un

răspuns, în timp ce o lipise de un copac. Se numesc târfulițe.

Daphne fusese mai uimită de acea expresie vulgară decât de comportamentul lui amenințător. Malcolm profitase de scurta ei ezitare și se aruncase asupra ei, lovind-o cu capul de copac atât de tare, încât căzuse la pământ, în stare de inconștiență.

Iar apoi o violase.

Amintirea a ceea ce îi făcuse el planase ani la rând în ungherele ascunse ale minții lui Daphne. Nu fusese niciodată prea departe de gândurile ei conștiente, dar o înăbușise și o ținuse ascunsă. Până acum.

Corpul lui Daphne tremura de parcă s-ar fi răcit subit, dar era fierbinte peste tot – chiar și ochii îi erau fierbinți. Aburul care ieșea din ea părea să se rostogolească în valuri, împâclindu-i vederea deja slabă. Prin valul acela de furie fierbinte, a clipit la agresorul ei și a dat frâu liber urii care se strânsese în ea timp de mai mult de un deceniu.

– Am o scrisoare așternută pe hârtie, semnată și legalizată de regretatul lord Davenport în fața unui magistrat. Scrisoarea avertizează că ai putea încerca să mă șantajezi.

I-a aruncat un zâmbet plin de ostilitate.

– Poți să faci orice vrei, bineînțeles, dar nu vei pune niciodată mâinile tale respingătoare pe nici un alt bănuț din fondurile fiului meu. El este contele de Davenport și nu ai cum să schimbi asta pentru nimic în lume.

Daphne nu i-a spus că a doua zi de dimineață ea avea de gând să schimbe acea situație, reducându-l pe fiul ei doar la simpla condiție de Lucien Redvers.

Malcolm a vrut să își așeze paharul pe birou, dar nu a nimerit tăblia, așa că acesta a căzut, neobservat, pe covor.

– Minți! Lord Davenport nu ar fi făcut niciodată așa ceva. Mai ales dacă a aflat că tu l-ai păcălit.

Daphne a râs, realmente foarte amuzată.

– Ești chiar mai prost decât credeam, ca să spun așa. Contele știa exact ce s-a întâmplat și știa exact cât ești de mizerabil și știa exact ce să facă pentru a te opri. Ea a fost încântată de expresia șocului care s-a văzut limpede pe fața lui palidă, umflată. Știa că într-o bună zi, după ce vei fi terminat de tocat banii soției tale, urma să te apuci le dai târcoale rudelor tale mai înstărite, ca un câine care cerșește resturi.

Mânia lui Daphne dăduse în clocot, iar ea nu a mai făcut nici un efort pentru a și-o domoli. Furia din ochii lui ar fi trebuit să o tempereze, dar, în schimb, a stârnit-o și mai tare.

La un moment dat, deși se afla de cealaltă parte a camerei, privind-o cu gura căscată, Malcolm a ajuns rapid lângă ea și a izbit-o puternic de un raft al bibliotecii. Lui Daphne i-a explodat vederea în fulgere albe, înfricoșătoare. A alunecat pe podea, cu Malcolm peste ea.

– Târfă mincinoasă, a spus el printre dinții încleștați, strângând-o de gât suficient de tare încât să rămână fără aer.

Daphne s-a zvârcolit și s-a răsucit sub el, lovindu-l cu pumnii, zgâriindu-l pe mâini, dar vederea i se înceţoșa din ce în ce mai mult, iar pieptul îi ardea din cauza lipsei de aer. Brațele i-au devenit prea grele ca să le mai poată ridica, iar camera a început să se întunece în fața ochilor ei…

Dintr-odată, mâinile care o sufocau au dispărut și greutatea i s-a ridicat de pe piept. Daphne s-a rostogolit pe o parte, sufocându-se, tușind și gâfâind după aer.

Când a deschis ochii, primul lucru pe care l-a văzut a fost Hugh, cu mâinile în jurul gâtului lui Malcolm, ținându-l ridicat la o distanță de un metru de podea, sprijinit de un raft cu cărți.

Chipul vărului ei era purpuriu-închis, iar ochii i se roteau în cap. Daphne s-a ridicat în picioare și s-a dus, clătinându-se, spre Hugh.

– Oprește-te! a spus ea cu voce aspră, apucându-l fără vlagă de mâinile lui la fel de puternice ca niște chingi. Oprește-te sau îl vei ucide, Hugh. L-a tras de brațe. Hugh… Hugh! L-a lovit de câteva ori peste antebrațe, dar era ca și cum ar fi încercat să miște o trăsură fără roți. A strâns pumnul și l-a lovit în umăr cu toată puterea. Hugh!

Singurul rezultat a fost o durere care tot ei i-a explodat în mână și în braț.

Hugh s-a întors spre ea.

– L-ai lăsa pe porcul ăsta să trăiască?

Cuvintele lui erau ca niște scântei fierbinți țâșnind din forja unui fierar, iar pupila îi devenise un crater negru. Mâna i s-a strâns și mai tare în jurul gâtului lui Malcolm.

– Nu îmi pasă deloc de el, dar nu vreau să te văd atârnând în ștreang! a strigat Daphne.

L-a tras cu toată puterea, dar nu a putut să îi clintească brațul.

Atunci când a renunțat să îl mai strângă de gât pe Malcolm, privirea lui Hugh încă mai era ațintită în ochii lui Daphne. Ea nu i-a anticipat mișcarea și ar fi căzut dacă Hugh nu ar fi sprijinit-o, în timp ce corpul inert al lui Malcolm a alunecat pe podea.

Daphne s-a îndepărtat de Hugh și s-a lăsat în genunchi, lângă Malcolm. Pulsul lui bătea puternic, chiar dacă era neregulat.

„Slavă Domnului!“

S-a sprijinit de raft și a închis ochii. O pereche de brațe au cuprins-o de umeri și Hugh a ridicat-o, lipind-o de pieptul lui. A dus-o la canapea și a așezat-o, iar apoi s-a ghemuit lângă ea, ținând-o de mână.

– Cum te simți?

– Fără aer.

Expresia lui era sumbră.

– În tot acest timp, nu ai putut să respiri.

Ea a aruncat o privire spre ușa bibliotecii.

– Malcolm a blocat-o, cum de ai putut să intri?

Hugh a arătat spre o ușă care părea că ascundea un dulap mare.

– Este o intrare secretă, proiectată pentru cine știe ce scop tenebros, de mult uitat. În copilărie, obișnuiam să mă joc aici, împreună cu Melinda și cu John.

– De unde ai știut că eram aici?

– Te-am văzut atunci când te-ai întors pentru a mă evita. Te-am urmărit din priviri în timp ce îți croiai drum prin mulțime. A zâmbit. Ai lăsat câteva victime în urma ta.

Și-a plimbat degetul în jos pe obrazul ei, oprindu-se sub bărbie, pe care i-a ridicat-o astfel încât să o poată vedea mai bine.

– Se pare că am obiceiul de a te întrerupe atunci când vrei să îl pedepsești pe Hastings.

– De data asta, nu am fost prea norocoasă. Fără ajutorul tău, nu aș mai respira acum.

Hugh a aruncat o privire spre silueta încă lipită de podea a lui Malcolm, iar fața i s-a întunecat. S-a ridicat în picioare.

– Ce vrei să fac cu el? Ai putea să îl duci în fața unui magistrat. Mi-ar face o deosebită plăcere să îți fiu martor. Sau aș putea avea grijă de el într-un mod mai discret.

Daphne s-a cutremurat în fața semnificației acelei ultime propuneri.

– Nu vreau să atrag atenția unui magistrat. Malcolm poate să se ducă de unde a venit. Nu cred că voi mai avea și alte probleme cu el.

– Daphne, eu nu…

– Te rog, Hugh!

Hugh a privit-o lung și intens.

– Aceasta este o greșeală.

– Este ceea ce îmi doresc.

În cele din urmă, el a dat din cap.

– Foarte bine, voi face așa cum spui tu. Haide, e timpul să te aranjezi, astfel încât să putem pleca fără prea multă zarvă.

A luat-o de mână și a condus-o la o oglindă mare, privind-o cum își aranja părul și își îndrepta ținuta.

– Mă tem că te-ai ales cu destul de multe vânătăi, a spus el. A făcut o grimasă la vederea urmelor deja vizibile din jurul colierului ei cu safire. Îți voi aduce șalul, ar trebui să ascundă majoritatea semnelor. Apoi Hugh s-a uitat la Malcolm. Te descurci dacă te las singură câteva clipe? Trebuie să îmi chem vizitiul și să îi spun mătușii mele că te duc acasă.

– O, nu, Hugh, nu poți să pleci atât de devreme de la propriul tău bal!

El nu a răspuns. În schimb, a condus-o la un scaun așezat cu fața către locul în care zăcea Malcolm, dar aflat departe, în colțul opus al camerei.

– Voi veni repede. Dacă face vreo mișcare, îl poți lovi cu asta. A luat de pe masă o statuetă de marmură și i-a întins-o. Apoi, brusc, a zâmbit, expresia de pe fața lui făcând ca inima lui Daphne să o ia la galop. Sau pur și simplu lovește-l, dacă așa îți vine.

Hugh s-a întors puțin mai târziu, însoțit de vizitiul său, Wilkins, un bărbat în vârstă, care nu zâmbea niciodată. Cei doi s-au uitat la Malcolm, care încă zăcea întins pe jos, și au schimbat câteva cuvinte cu voce joasă înainte ca Wilkins să plece.

Hugh i-a aranjat lui Daphne șalul în jurul gâtului și al umerilor și a făcut câțiva pași în spate.

– Strică imaginea rochiei tale superbe, dar gâtul tău are deja mai multe culori și, în acest moment, cel mai bine este să sacrifici moda. I-am spus mătușii Letitia că ai o durere de cap. Hugh și-a îndreptat bărbia spre corpul inert a lui Malcolm. Wilkins îl va duce acolo unde este cazat. Acum vino, înainte să dea cineva buzna aici.

Oaspeții erau la cină, așa că Daphne și Hugh s-au îndreptat spre intrarea servitorilor fără a mai fi opriți de cineva. Trăsura familiei Davenport îi aștepta în fața grajdurilor. Era foarte întuneric pe aleea îngustă, iar Daphne nu a reușit să îi vadă fața lui Hugh în timp ce trăsura se îndepărta de Thornhill House.

– Mulțumesc, Hugh.

– Pentru ce? a întrebat el pe același ton obișnuit, provocator.

Iar ultima rămășiță de autocontrol a lui Daphne a dispărut.

– Pentru că mi-ai salvat viața, idiotule!

Oare omul acesta nu putea fi niciodată serios?

Râsul lui a invadat întunericul.

– E a doua oară în noaptea asta când mă faci idiot. Încep să cred că îți place de mine. În plus, nu știu de ce îmi mulțumești. Dacă aș fi fost mai atent la tine, nu ar mai fi nevoie să îți ascunzi vânătăile o lună de zile de acum încolo. După o scurtă pauză, a adăugat: Dar, dacă vrei cu adevărat să îmi mulțumești, poți face asta mai târziu, așa cum îmi doresc eu.

Daphne se îndoia că el avea să mai fie la fel de drăgăstos după ce ea avea să îi spună totul.

Capitolul 17

Hugh i-a întins pălăria și mănușile lacheului care îi aștepta la Davenport House, iar apoi s-a întors spre Daphne.

– Vrei să mergem în bibliotecă? a întrebat-o el.

– Voi veni imediat.

Înainte de a avea cu el acea discuție lămuritoare, Daphne trebuia să își vadă fiii. A intrat în camera pe care o împărțeau gemenii și a văzut că aceștia dormeau adânc. O lumânare fusese lăsată aprinsă într-un suport de perete de lângă ușă, deoarece Lucien era îngrozit de întuneric, deși n-ar fi recunoscut asta niciodată.

Chiar și în somn, cei doi băieți erau foarte diferiți. Lucien își dăduse la o parte păturile și dormea cu un picior gol atârnat la capătul patului. Richard dormea perfect întins în mijlocul patului, cu pătura trasă cu grijă până sus și aranjată în jurul lui. Aveau să supraviețuiască oricărei situații care ar fi survenit începând cu a doua zi; da, să supraviețuiască toți trei, fără nici o îndoială. Daphne i-a sărutat și a stins lumina, iar apoi s-a îndreptat spre bibliotecă.

A intrat, iar Hugh, care se afla la fereastră, s-a întors spre ea.

– Băieții sunt bine?

De unde știa el că ea se dusese să îi vadă pe gemeni?

– Da, dorm tun. I-ai putea ucide în paturile lor fără să îi trezești.

Daphne s-a așezat pe canapeaua cea mare de piele care se afla lângă șemineu, în care Hugh trebuia să fi aprins focul între timp. Era bucuroasă că era cald, fiindcă simțea că frigul o pătrunsese până la os.

– Vrei ceva de băut? a întrebat el.

– Un pic de vin de Xeres, poate.

Ea a luat din mâna lui paharul cu lichid de culoarea chihlimbarului și l-a băut repede, tăria alcoolului făcând-o să respire greu.

Hugh a ridicat din sprâncene, dar s-a așezat pe scaunul din fața ei fără să spună nimic.

Daphne îi privea mai degrabă picioarele, decât fața.

– În seara asta trebuie să îți mărturisesc ceva ce am sperat

întotdeauna să rămână secretul meu personal.

Mușchii de sub satinul negru, neted, al pantalonilor lui s-au încordat pe măsură ce își întindea picioarele și își încrucișa gleznele.

– Malcolm Hastings este tatăl fiilor tăi.

Daphne a ridicat capul brusc.

– Cum? Cine…?

– Văzându-l pe Malcolm în seara asta, am făcut chiar eu legătura.

Daphne a rămas cu gura căscată.

– El te șantajează, presupun? a întrebat Hugh.

Fără să scoată un cuvânt, ea a dat din cap în semn că așa era.

Reprosul și durerea i-au străfulgerat chipul lui Hugh.

– De ce nu mi-ai spus, Daphne?

Era ultimul lucru pe care ea se aștepta să îl audă din gura lui; ultimul lucru.

– Eu… mi-a fost frică de ce ai fi putut să crezi.

– Și ce aș fi putut să cred?

– Că l-am înșelat pe Thomas atunci când m-am căsătorit cu el.

Hugh a clătinat din cap.

– Speram să ai o impresie mai bună despre mine, dar cred că nu am făcut prea multe ca să merit o astfel de impresie.

Dezamăgirea din vocea lui a făcut-o pe Daphne să închidă ochii. L-a auzit oftând.

– Vrei să îmi spui ce s-a întâmplat? i-a cerut el.

Daphne a deschis ochii și a văzut că expresia lui era răbdătoare – așa cum o avea ori de câte ori fiii ei sau Lady Amelia sau oricine altcineva ar fi avut nevoie de o îndrumare blândă. Cum de se putuse gândi vreodată că el nu ar fi crezut-o?

– Malcolm m-a agresat.

Hugh a rămas tăcut, dar parcă s-a făcut mai frig în încăpere.

Daphne și-a coborât privirea la podeaua dintre ei, vederea modelelor complexe și repetitive ale covorului liniștind-o într-o oarecare măsură.

– Atunci când a devenit evident că mama mea nu-i putea oferi un fiu, Sir Walter l-a adus pe Malcolm să locuiască la Whitton Park. Abia trecusem de vârsta copilăriei, iar el era deja un tânăr bărbat. Dar, chiar și așa, nu ne-am înțeles niciodată. A făcut lucruri îngrozitoare, m-a batjocorit, a insultat-o pe mama – dar nu m-a atins niciodată atâta vreme cât a trăit unchiul lui. Malcolm nici măcar nu a așteptat să treacă un an de la moartea lui Sir Walter și a și început să organizeze petreceri în casă – întâlniri la care el și prietenii lui jucau cărți de dimineață până seara. Uneori aducea chiar și femei. Am făcut tot ce am putut pentru a-i evita atât pe el, cât și pe prietenii lui, dar a devenit din ce în ce mai dificil să o fac. Într-o zi, m-am întâlnit cu întregul grup în timp ce mă plimbam. M-au tot bătut la cap să mă alătur lor și să trag și eu cu pistolul, distracție despre care ei spuneau că le mai omora plictiseala. Ea a râs amar. Ce ar putea fi mai ciudat decât o fată care trage cu un

pistol? Oricum, eu… M-am întrecut cu Malcolm și l-am învins, iar ei au râs de el și l-au batjocorit. M-a găsit după aceea, pe când rămăsesem singură. Era furios, după cum mi-a spus-o chiar el… Ei bine, nu contează ce a spus. Am fugit, iar el m-a urmărit în pădure, m-a atacat și… ca să o spun fără ocolișuri, m-a violat. Daphne a rostit cuvintele repede, înainte de a-și pierde cumpătul. M-a lovit destul de tare încât să îmi pierd cunoștința. Din fericire, nu îmi amintesc evenimentul propriu-zis. Desigur, adevărul celor întâmplate a devenit o certitudine câteva săptămâni mai târziu.

Un zgomot puternic a făcut-o să își ridice privirea. Din paharul pe care Hugh îl ținuse în mână nu mai rămăsese decât o grămăjoară de cioburi împrăștiate pe covor, iar de pe degetele lui picura sânge amestecat cu coniac.

Daphne s-a ridicat într-un suflet și s-a lăsat în genunchi lângă scaunul lui, luându-i mâna într-a ei. Era încleștată, având forma unei gheare rigide. Fața lui era împietrită de parcă ar fi fost sculptată în granit și avea aceeași expresie înfiorătoare pe care o avusese și mai devreme.

– Hugh?

El a încercat să se îndepărteze.

– Nu-i nimic.

– Ba da, este. Dă-mi batista ta.

Își dorea să fi avut atâta minte încât să își fi luat ochelarii. În schimb, a trebuit să găsească pe pipăite câteva cioburi înfipte în palma lui.

Odată ce a fost sigură că le găsise pe toate, a înfășurat bucata de pânză în jurul degetelor lui rănite.

Și-a ridicat privirea.

– Ar trebui să îți aduc niște plasturi, Hugh.

– Mai târziu.

Fața lui era șocant de palidă. Chiar și buzele, de obicei atât de pline și de senzuale, erau subțiri și cenușii. El a ajutat-o să se ridice, a condus-o înapoi la canapea și s-a așezat lângă ea.

– Unchiul meu s-a căsătorit cu tine după ce ai aflat că erai însărcinată?

Vocea lui era calmă și inexpresivă.

– Da. A fost o căsătorie numai pe hârtie, Hugh. Nu am trăit niciodată ca soț și soție.

Hugh a închis rapid ochiul și a expirat.

– Și Hastings nu a bănuit nimic?

– Eu, mama și Rowena am fost foarte atente să păstrăm secretul față de oricine altcineva – chiar și față de Fowler, slujnica mea. Ea și-a mușcat buza. Deși mama era destul de bolnavă, înainte să moară, a făcut tot posibilul să vorbească cu Thomas.

Degetele lui Daphne erau încleștate atât de tare, încât încheieturile i se albiseră.

– Eu cred că ceea ce mi-a făcut Malcolm i-a grăbit moartea. Thomas a spus că trebuia să ne căsătorim imediat – fără perioada obișnuită de doliu. A spus că justificarea noastră publică pentru a nu aștepta trebuia să fie aceea că era nepotrivit pentru o fată în vârstă de șaptesprezece ani să locuiască sub același acoperiș cu vărul ei de douăzeci și cinci. Thomas a avut grijă de toate – și chiar m-a adus la Lessing Hall înainte de nuntă și m-a asigurat că nu trebuia să îl mai văd pe Malcolm. Și nu l-am mai văzut - până în ziua în care te-ai întors la Lessing Hall.

– Acolo, în poiană, a încercat să te șantajeze, iar tu l-ai atacat.

– Da, dar l-am atacat numai după ce a încercat să…

Chipul lui Hugh s-a întunecat, iar Daphne s-a grăbit să continue:

– Mi-a spus că îmi dădea timp să mă pregătesc, iar eu trebuia să îmi demonstrez bunele intenții făcându-i cât mai curând o plată de o mie de lire sterline. Mai apoi am ezitat și m-am frământat ca o proastă, sperând să apară un miracol. Daphne s-a uitat țintă la el. De aceea am întârziat atât de mult să îți spun totul. Problema asta era crucială pentru mine! Nu înțelegi, Hugh? Ea s-a grăbit să adauge: Habar nu aveam că ieșirea din impas la care speram – o modalitate de a-l opri definitiv pe Malcolm – mă aștepta la Londra. Daphne a mărturisit, cu o grimasă: În cele din urmă, i-am dat banii.

Hugh se uita prin ea, de parcă ar fi văzut altceva sau pe altcineva.

– Te rog, Hugh, nu te supăra pe mine!

Privirea lui a devenit tăioasă, iar sprâncenele i-au ajuns ca două linii drepte.

– Supărat? Pe tine?

– Da, pentru că sunt banii tăi cei pe care i-am dat.

Fruntea lui s-a încrețit.

– Despre ce naiba vorbești, Daphne?

– Banii cu care l-am plătit pe Malcolm aparțin contelui de Davenport – ție.

– Doamne, iubito! Astea-s numai rahaturi.

Daphne nu știa ce o șocase mai mult – atitudinea lui, sau cuvântul „rahat“ rostit cu voce tare.

Și-a fluturat, cu indiferență, mâna care îi rămăsese nevătămată.

– Vom reveni la asta într-o clipă. Dar mai întâi vreau să ajung la finalul acestei afaceri cu Hastings. Despre ce dovezi te-am auzit vorbind?

Daphne i-a povestit despre întâlnirea ei cu Sir Marcus și despre scrisorile lui Thomas.

– Vrei să ți le aduc? a întrebat ea.

– O să le văd mai târziu. El s-a uitat în gol, clătinând din cap. Cred că Hastings a fost cel care mi-a tăiat șaua – sau, cel puțin, i-a cerut servitorului său s-o facă. Pare un lucru prostesc, dar nu trebuie să uităm că Hastings însuși e un prost sadea. Pot doar să presupun că ar fi fost gata să îi asigure viitorul lui Lucien doar în cazul în care eu aș fi

descoperit întreaga poveste. Sau, a adăugat el aruncându-i o privire lui Daphne, în cazul în care mi-ai fi mărturisit tu, în cele din urmă, adevărul.

Fața lui Daphne a luat foc.

– Aș fi făcut-o, Hugh. Am decis…

El și-a pus unul dintre degetele lui mari mare peste buzele ei.

– Șșștt, dragă! Ne vom ocupa de asta într-o clipă. A zâmbit și a continuat: Hastings trebuie să se fi gândit că, în cazul în care mă putea scoate din ecuație, era liber să se însoare cu tine fără să își mai facă griji cu privire la orice amestec din partea cuiva.

– Dar ar fi trebuit să fi știut că nu aveam să mă mărit niciodată cu el, indiferent cu ce m-ar fi amenințat.

– Cred că îi supraestimezi inteligența – sau, cel puțin, luciditatea.

Certitudinea seacă din vocea lui a făcut-o să zâmbească.

– Chiar și așa, nu îmi vine să cred că ar fi fost suficient de îndrăzneț să încerce să te ucidă, și încă într-un mod care să nu îi garanteze rezultate certe.

Hugh a ridicat din umeri.

– Sunt de acord, dar dacă nu a fost Malcolm, atunci cine altcineva ar fi putut să o facă?

Daphne s-a uitat țintă la mâna lui rănită, pe care i-o ținea în mâinile ei.

– Am fost îngrozită că ai fi putut crede că fusesem eu – la urma urmei, eu sunt cea care ar fi avut de câștigat.

Hugh a pufnit:

– Nu fi proastă!

Auzind cu câtă siguranță vorbise el, Daphne și-a înăbușit un zâmbet.

– Poate că persoana care a făcut-o nu a vrut să te omoare, ci să îți dea o lecție.

– O lecție?

– Este posibil…

– Da, ce este posibil? a îmboldit-o el.

Daphne știa că mai degrabă gelozia, nu vreo convingere fermă, era motivul pentru care se simțea îndemnată să rostească anumite vorbe, dar nu se putu opri să spună:

– Mi-a fost teamă să îți mărturisesc asta, milord, dar nu îmi iese din minte faptul că William Standish este supărat pe tine. Foarte supărat.

Sprâncenele lui Hugh – deja înălțate – s-au ridicat și mai mult.

– Ai recunoscut asta chiar tu, atunci când mi-ai povestit că l-ai crezut supărat pe tine fiindcă l-ai trimis cândva înapoi în Anglia. Este posibil să fie supărat pentru alt motiv? Poate că nu pentru o pricină care să țină de el, ci de sora lui?

Iată! O spusese!

Hugh a clipit.

– Crezi că William mi-a tăiat chinga șeii pentru a-și răzbuna sora?

Un astfel de lucru părea complet nebunesc atunci când era rostit cu voce tare. De asemenea, totul sunase ca o afirmație a unei femei geloase, partea cu gelozia fiind purul adevăr. Daphne ar fi vrut să se deschidă podeaua și să o înghită.

– Draga mea Daphne… El și-a strecurat un braț și a cuprins-o pe după umeri, mângâindu-i pielea brațului cu degetele lui mari și calde. Mi-am dat seama aproape de la început că ai un intelect impresionant, dar acum văd că ai și o imaginație uluitoare. Aceasta este a doua oară când pomenești de aventurile mele amoroase corelându-le cu oameni care, chipurile, ar dori să mă omoare. Eu sunt mulțumit că tu crezi că nasc astfel de pasiuni. Sunt, de asemenea, încântat și de părerea ta despre virilitatea mea. Și sunt extrem de fascinat să aflu de ce fel de acțiuni presupune imaginația ta că sunt în stare pentru a stârni o dorință atât de îndelungată de răzbunare. I-a zâmbit. Dar vom vorbi mai târziu despre astfel de lucruri. I-a sărutat vârful nasului. Chiar acum voi clarifica suspiciunile tale cu privire la Meg Standish și la presupusa sete de răzbunare a fratelui ei. Cred că ți-am povestit că eu, Meg și William am crescut ca frații?

Ea a dat din cap în semn că da.

– Când Meg a aflat că era însărcinată, primul om la care a venit am fost eu. Mi-a mărturisit că tatăl copilului nu era altul decât Blake. Hugh a zâmbit la auzul suspinului de surpriză scos de Daphne. Meg se temea că, dacă afla asta vreodată, Will l-ar fi ucis pe Blake. I-am dat dreptate – Will ar fi făcut-o fără doar și poate, chiar dacă după aceea ar fi atârnat și el în ștreang. Toată povestea s-a întâmplat chiar înainte ca eu și Will să plecăm în călătoria noastră fatidică. Degetele lui, care încă se plimbau pe umărul lui Daphne, trasau linii pe pielea ei. Reputația mea era deja compromisă, așa că am pus-o pe Meg să spună că eu eram tatăl.

Expresia uimită a lui Daphne l-a făcut să chicotească.

– Te văd acum imaginându-ți că sunt un fel de martir. Dar nu sunt – nu m-a costat nimic să accept responsabilitatea, iar asta a însemnat foarte mult pentru Meg. Este trist, dar adevărat, că o femeie care dă naștere unui bastard al unui aristocrat e tratată mult mai bine de cei din clasa ei socială decât dacă naște bastardul unui măcelar. Meg mi-a acceptat oferta și am mers amândoi să vorbim cu fratele ei. L-a mințit pe Will spunându-i că un bărbat care stătuse la hanul local o lăsase însărcinată. Când i-am destăinuit lui Will ce intenționam să facem eu și Meg, el s-a înfuriat, dar nu putea să mă oprească, așa că mi-am făcut cheful, în cele din urmă. Hugh a zâmbit, fără îndoială că la amintirea modului în care își făcuse cheful. Pentru a da mai multă greutate zvonurilor, înainte să plec din Anglia i-am solicitat avocatului meu să întocmească actele pentru crearea unui cont de economii al cărui beneficiar să fie copilul lui Meg. Prin asta urmăream un dublu scop: ca ea și cel mic să nu ducă lipsă de nimic și să se confirme bănuiala că băiatul era fiul meu. Cu siguranță că bănuiala asta a funcționat de

minune în ceea ce te privește, a tachinat-o el, lipind-o mai strâns de corpul lui.

Daphne a înghițit în sec, atât din pricina poveștii pe care tocmai o auzise, cât și din cea a senzațiilor pe care i le-a stârnit apropierea lui.

Hugh a devenit serios.

– Mai ai și alte întrebări cu privire la acest subiect?

Daphne a clătinat din cap în semn că nu, prea stânjenită ca să vorbească.

– Excelent. Aș vrea să abordez acum subiectul Euphemia Marlington. În primul rând, îmi cer scuze pentru că nu ți-am dat explicații pe loc.

Ea a deschis gura pentru a-i spune că nu avea dreptul să aștepte nici o explicație din partea lui, dar Hugh i-a pus din nou un deget pe buze.

– Poți, te rog, să mă lași să termin?

Daphne a dat din cap în semn că era de acord, dar el nu și-a luat imediat degetul de pe buzele ei. În schimb, pupila i-a scos scântei în vreme ce el s-a aplecat și a înaintat spre ea, cu privirea ațintită la gura ei. Dar apoi s-a oprit, a inspirat adânc și a mormăit ceva neinteligibil.

– Înțeleg cum ar fi putut arăta toată scena pe care ai surprins-o între mine și Mia, dar în noaptea în care ne-ai văzut nu îi ofeream nimic altceva decât îmbărbătare. Era îngrozită de întoarcerea acasă după aproape douăzeci de ani. Nu am putut să îți dezvălui identitatea ei. Nu era secretul meu, ca să pot să îl divulg. Hugh a inspirat, iar apoi a expirat încet. Recunosc că nu am fost un sfânt în tinerețe, nici în anii în care am stat departe de Anglia, dar de când m-am întors aici nu am dorit decât o singură femeie. Și-a trecut ușor degetul peste brațul și peste umărul ei, iar apoi i-a luat bărbia în mână. Tu trebuie să știi cine este acea femeie. I-a mângâiat ușurel maxilarul, iar asprimea degetelor lui i-a făcut lui Daphne pielea de găină. Chiar și crezând că ai fost soția unchiului meu… S-a oprit și a făcut o grimasă, iar apoi a reluat: Cu adevărat soția lui și mama copiilor săi, nu mi-am putut înfrâna sentimentele față de tine. Nu m-am priceput niciodată să îmi refuz ceea ce îmi doream. S-a aplecat ca să îi mângâie buzele cu gura. Și te doresc foarte mult, foarte mult, dragostea mea.

Daphne a devenit fierbinte, iar apoi s-a răcit toată.

– Vrei să fii… iubitul meu?

O durea și o speria să fie atât de directă, dar nu mai putea face față incertitudinilor.

Hugh a zâmbit.

– Printre alte lucruri.

– Alte… lucruri?

– Da, multe alte lucruri. Și mi se pare corect să fie așa, de vreme ce m-am întors acasă din pricina ta.

– A mea?

Hugh a dat din cap, solemn.

– Da, a ta. Văzându-i nedumerirea, el a zâmbit. În ultimul an, Will

mi-a trimis două scrisori. Una în care m-a informat că unchiul meu se afla pe patul de moarte și o a doua în care spunea că primise două scrisori de amenințare la adresa ta.

– A mea?

Daphne vorbise precum papagalul lui Hugh, numai că mai puțin articulat.

– Da, a ta și a băieților.

– Băieții sunt în pericol?

Daphne a simțit că îi exploda mintea. S-a ridicat în picioare.

– Ușurel, iubire, a spus Hugh trăgând-o înapoi cu blândețe. Fiii tăi sunt la etaj, în siguranță, în paturile lor. De asemenea, Kemal doarme în cămăruța de lângă sala lor de studii.

– Este adevărat?

– Da, este adevărat. Scrisorile sunt motivul pentru care m-am întors – am vrut să mă asigur că tu și fiii tăi erați în siguranță. Am încercat din răsputeri să aflu dacă vă păștea cumva vreun pericol, deși nu cred, la urma urmei, că a existat cu adevărat vreo amenințare.

Daphne a auzit cuvintele, dar nu le-a putut înțelege sensul.

– Ai venit aici pentru o femeie pe care nu o cunoșteai și pentru fiii ei, dintre care cel mai mare îți uzurpase locul?

Hugh a râs.

– Deși ești o femeie inteligentă, uneori te comporți ca o gâsculiță. Ai impresia că pe mine mă interesează vreun pic ceea ce tu ai denumit „locul meu“? O poziție într-o societate pe care eu am abandonat-o acum aproape două decenii? Ți se pare că îmi lipsește bogăția și vreau ceea ce îi aparține fiului tău? A clătinat din cap. Nu, Daphne. Vreme de aproape douăzeci de ani, locul meu a fost oriunde, dar nu aici.

– Vei pleca?

– Nu părăsesc Anglia decât după ce aflu care anume e sursa acelor scrisori, chiar dacă sunt destul de sigur că e vorba de Hastings.

Daphne s-a străduit să își pună gândurile într-o oarecare ordine, dar tot ce a putut spune a fost:

– Pleci.

Hugh a ezitat, apoi a spus, ferm:

– Nu rămân în Anglia dacă tu nu poți să fii cu mine. Nu vreau să rămân. Dar să știi că, indiferent dacă vom fi sau nu împreună, nu voi contesta niciodată dreptul lui Lucien la titlu. Dimpotrivă, aș face tot ce îmi stă în putință ca să îl protejez pe fiul tău. Nu sunt interesat absolut deloc să devin contele de Davenport. Deloc. Te poți baza pe cuvântul meu în această privință.

Daphne a debordat de emoție – prea intensă ca să vorbească, sau chiar să gândească.

El i-a mângâiat obrazul.

– Îmi place pielea ta fiindcă îți trădează emoțiile, iubito – iată unul dintre puținele lucruri care m-au făcut să sper că îți păsa de mine, cu

toate că privirile tale superbe și reci mă făceau mereu să îmi pierd speranța. Ca răspuns la întrebarea ta, da, vreau să fiu iubitul tău, dar îți cer ca și tu să fii soția mea.

– Dar…

– Scandalul?

Hugh a mângâiat-o pe gât.

Ea și-a înclinat capul în semn de confirmare.

– Este adevărat, a spus el, fără să se oprească din mângâieri. Căsătorindu-ne, am încălca legea ecleziastică. Mulți dintre reprezentanții înaltei aristocrații ne-ar izola, iar cercul nostru de relații s-ar diminua considerabil. Există o posibilitate – deși foarte improbabilă – să ne conteste cineva uniunea.

Daphne a dat din cap în semn că înțelegea. Și ea cercetase subiectul relațiilor de rudenie.

– Dar sunt mai bogat decât Cresus și mi-am petrecut întreaga viață protejându-mă pe mine și pe cei dragi mie. Nu mă tem de asemenea amenințări. Ceea ce mi se pare mai dureros este izolarea socială, care poate fi echivalentul… morții prin o mie de tăieri[7], așa cum e numită în China. De asta mă tem. În special pentru tine. Trebuie să ai în vedere o astfel de perspectivă, Daphne. Ai putea suporta așa ceva? Ai vrea să suporți așa ceva? Și ce zici de Lucien și de Richard? Le-ai putea face asta lor – viitorului lor?

El a continuat să o sărute și să o deruteze pe măsură ce vorbele tulburătoare îi ieșeau din gură. Lucrurile pe care le spunea erau adevărate, dar nu se referea deloc la el însuși și despre modul în care avea să fie afectat. Oare lui chiar nu îi păsa dacă avea să devină indezirabil în ochii înaltei societăți? Dar ei?

El i-a luat lobul urechii în gură și i l-a supt, iar gândurile lui Daphne s-au fărâmițat precum cioburile unui pahar. Ea a clătinat din cap, ca și când ar fi vrut să îndepărteze cioburile.

– Nu pot să îți reproșez dacă nu iei o astfel de decizie, a spus el, interpretând gestul ei ca fiind unul de refuz. Fiii tăi trebuie să fie tot timpul pe primul loc.

Vocea lui era spartă și stinsă.

Daphne a scos un geamăt surd și s-a sprijinit de pieptul lui, uimită că putea fi atât de prostuț.

– Cum poate un bărbat atât de inteligent să se comporte uneori ca un gâscan? l-a tachinat ea. Mi-am petrecut toată viața la marginea societății – chiar și atunci când eram căsătorită cu Thomas. Oamenii se uitau strâmb la mine și bârfeau în șoaptă despre nepoata de miner care profitase de un conte senil. A ridicat din umeri. Iar înainte de căsătorie – pe când locuiam cu Sir Walter și cu Malcolm? Ei bine, am fost o altfel de proscrisă, claustrată, rămasă doar cu mama și cu cărțile mele pentru a-mi ține companie. Și-a lipit chiar ea corpul de trupul lui tensionat, aflat în așteptare. Îți dai seama, nu-i așa, că băieții nu te vor cruța după ce

vor afla despre noi. Nu vei mai avea niciodată liniște.

Hugh a prins-o de umeri și a ținut-o la depărtarea dată de brațele lui întinse. Avea pe față o expresie pe care ea nu i-o mai văzuse niciodată: uimire amestecată cu neliniște.

– Parcă nu ai mai fi tu însăți, Daphne. Tu te gândești de obicei foarte mult înainte să iei o decizie – în special una de o asemenea importanță. Ești sigură? Absolut sigură? Chiar dacă lăsăm scandalul deoparte, amintește-ți că nu ai cunoscut aproape deloc plăcerile vieții – nu ai cunoscut bărbații – și că ar trebui să te întrebi dacă nu cumva ai vrea să guști din aceste plăceri înainte să te dedici unei legături serioase? Fălcile lui s-au încleștat. Eu îți acord răgaz ca să analizezi propunerea mea – indiferent de cât de mult timp ți-ar trebui ca să ajungi la o concluzie.

Ea l-a luat de mână.

– Decizia mea pripită nu este deloc pripită. Crezi că ești singurul care și-a pus întrebări despre noi și despre o posibilă legătură? M-am luptat și m-am străduit să văd dincolo de felul tău de a fi – amabil, provocator – pentru a îmi da seama dacă aveai pentru mine vreun dram de prețuire și de respect. Iar apoi…

Daphne și-a mușcat buza.

– Iar apoi a apărut Mia, a completat Hugh.

Ea a dat din cap.

– Da, asta a fost… dificil pentru mine.

Hugh a chicotit și a tras-o mai aproape de el.

– Cred că ți-a trecut prin cap să mă omori.

– Nu, doar să te mutilez. Puțin. Ea s-a îndepărtat cu o oarecare dificultate. Nu am nevoie să mă mai gândesc. Cred că orice rușine cu care eu și fiii mei ne-am putea confrunta va fi umbrită de bucuria de a te avea lângă noi. Nu vreau un alt bărbat.

Avea fața atât de înfierbântată la sfârșitul acelui discurs, încât era de mirare că nu leșinase până atunci.

Hugh și-a lăsat capul pe spate și a scos un hohot triumfător de râs, iar apoi a strâns-o cu putere la piept.

– Am mințit când am spus că eram dispus să îți dau timp de gândire. El a vorbit ținându-și capul deasupra creștetului ei, cuvintele vuind ca niște pietre care se rostogoleau. Și l-aș zdrobi pe oricare bărbat care ar îndrăzni fie și numai să se uite la tine. Vezi ce ticălos ai consimțit să iei de soț? Dacă nu ai fi fost de acord cu propunerea mea, aveam de gând să te duc pe corabie și să îmi fac de cap cu tine până când mi te-ai fi supus.

Daphne s-a cufundat în îmbrățișarea lui, inhalându-i mirosul îmbătător până în rărunchi și expirându-l după multe șovăieli.

– Încă ai putea face asta, a murmurat ea, lipită de pieptul lui cald.

– Daphne! a jubilat Hugh. Cât de păcătoasă ești – și cât de mult îmi place asta!

Daphne nici nu mai știa de cât timp stăteau îmbrățișați, când el s-a

desprins și s-a îndepărtat.

– Cred că încă nu am terminat de vorbit. Ai spus în repetate rânduri că ai câteva îngrijorări legate de… felul meu de a iubi carnal. Buzele lui frumoase s-au arcuit într-un zâmbet în timp ce i-a sărutat mâna. Dacă vrei să afli, trebuie să mă întrebi. Nu vreau să existe secrete între noi, cel puțin nici unul care să te poată face să îți regreți decizia mai târziu. Acum este șansa ta, milady. Odată ce ești a mea, nu mai există cale de întoarcere.

Lui Daphne i s-a uscat gura atunci când a întâlnit privirea lui posesivă. Și-a pus în gând să rămână calmă – pentru a rosti numeroasele întrebări care o chinuiseră chiar de la sosirea lui.

– Ai vorbit despre plecare.

Lui Hugh i-a pierit zâmbetul, iar ea a simțit că înlăuntrul lui se dădea o luptă.

– Da, va trebui să fac asta din când în când.

La auzul acelor vorbe, ea a simțit o greutate în piept.

– Vei fi plecat multă vreme?

El a ezitat.

– Voi încerca să nu zăbovesc mult.

– Te vei întoarce mereu?

– Da, mă voi întoarce mereu.

– Vei pleca… des?

El i-a mângâiat brațul.

– Sper că nu.

Răspunsurile fuseseră mai scurte decât și-ar fi dorit ea, dar nu îi putea cere să renunțe în totalitate la felul lui de viață, nu? Nici ea nu ar fi vrut să renunțe la al ei. Puteau să discute despre toate astea, vezi bine – pe larg, mai târziu. Deocamdată…

– Mai e ceva? a murmurat el.

– Ai avut multe iubite.

Ei i-a pierit vocea după ce a rostit ultimul cuvânt, iar apoi a strâns din dinți, dorindu-și să retragă spusele mult prea îndrăznețe.

– Da, asta e adevărat.

Reacția ei a fost una primară: un sentiment intens și violent de gelozie, mai puternic decât orice trăise vreodată – orice, cu excepția dragostei pe care o simțea pentru fiii ei, iar acum, pentru Hugh. Daphne a înghițit în sec. Da, dragoste. Nu pasiune, nu dorință – ei, bine, parțial pasiune –, ci dragoste. Îl iubea și știa că ar fi trebuit să lase neatins acel subiect dureros. Dar acea parte rațională a minții ei avea nevoie de mai mult.

– Cum poți ști că îți voi fi de ajuns, Hugh? Nu sunt o femeie care să te incite. Îmi plac cărțile, nu balurile.

El i-a strâns mâinile atât de tare, încât au durut-o.

– Pentru că am avut atâtea experiențe, încât am ajuns să știu ce vreau. Nu era nici o urmă de amuzament pe chipul lui. Am cunoscut alte

femei – multe alte femei –, dar nu am vrut niciodată să îmi petrec restul vieții sau să cresc copii alături de vreuna dintre ele. Nu până acum.

Daphne ar fi vrut să îi prindă cuvintele care pluteau în aer și să le țină la piept, pentru a le savura iar și iar. Să le…

– Dar tu, Daphne? Nu aș putea să îți pun aceleași întrebări, în contrapartidă? Cum poți fi sigură că eu sunt ceea ce vrei? Nu ai nici o experiență în privința bărbaților sau în ceea ce privește amorul fizic. Cum poți fi sigură că o să reușesc mereu să te mulțumesc și să te fac fericită?

Daphne a fost impresionată de raționamentul lui. În spatele acelei întrebări se afla la fel de mult adevăr ca și în întrebările pe care i le pusese ea. Nu existau garanții, ci doar credință și încredere. Și iubire.

Ea a dat din cap.

– Sunt sigură.

El a scos un suspin adânc.

– Mă bucur extrem de mult că Hastings și cruzimea lui violentă și îngrozitoare nu te-au adus în stadiul de a nu mai accepta prezența unui bărbat în viața ta.

Și Daphne se bucura la fel de mult.

Buzele lui Hugh s-au strâns, iar expresia plină de recunoștință i-a dispărut de pe față.

– Dacă în această seară aș fi știut dinainte ce ți-a făcut, nu m-ai fi putut opri să îl omor, Daphne. Într-adevăr, am fost pe punctul să termin cu el. Intensitatea rece a privirii lui verzi a făcut-o pe Daphne să tremure, iar el a devenit imediat foarte grijuliu.

– Ți-e frig?

– Nu tremur pentru că mi-e frig. Tremur pentru Malcolm și pentru cât de aproape a fost ca asta să fie ultima lui zi de viață.

– Vrei să spui că ar fi fost o mare pierdere pentru tine?

Daphne nu se putea înșela asupra neîncrederii din vocea lui.

– Ar fi fost o mare pierdere ca tu să fii forțat să fugi din Anglia pentru a evita o acuzație de crimă.

Chipul lui versatil s-a însuflețit de o expresie vicleană.

– Ți-ar fi fost dor de mine, nu-i așa?

Ea a deschis gura ca să răspundă, dar el a chicotit și a tras-o mai aproape, îngropându-și fața în scobitura gâtului ei și adulmecând-o de parcă ar fi fost o floare.

– Ți-ar fi fost, a murmurat el între sărutările cu care îi acoperea lui Daphne vena care pulsa, gâtul și maxilarul. Ți-ar fi fost îngrozitor de dor de mine. Și eu aș înnebuni fără tine.

Cuvintele lui au făcut-o să amețească de bucurie, iar el și-a înfipt degetele în părul ei și i-a dat capul pe spate, până când ochii lor s-au întâlnit.

– Vreau să fac dragoste cu tine, Daphne.

Ea l-a privit clipind, iar corpul i-a fremătat cu o intensitate pe care

nu o mai simțise de când el o atinsese ultima dată.

– Aici? Acum?

Străveche formă de tortură și execuție folosită în China, până la interzicerea ei în 1905

Capitolul 18

A durat o clipă până când creierul lui Hugh a analizat ceea ce auziseră urechile lui. A clătinat din cap, uimit.

– Doamne, Daphne, ești o binecuvântare!

Ochii ei albaștri, întredeschiși, s-au aprins de dorința de a oglindi privirea lui.

– Am vrut să fac asta încă din momentul în care te-am văzut în această seară, ispito.

Hugh și-a coborât gura spre umflătura dezgolită, rotunjită a unui sân, iar ea a tremurat sub buzele lui și l-a tras mai aproape. El a urmărit curbele delicate cu vârful limbii, tatonând bariera de mătase subțire care se mula pe corpul ei mlădios. Așa cum bănuise – acum o eternitate, la nenorocitul acela de dineu –, sfârcurile ei se aflau la mai puțin de un centimetru sub țesătura subțire a rochiei.

Daphne s-a mișcat și s-a arcuit în timp ce el îi sugea sânul prin țesătura de mătase, făcându-i sfârcul să capete o fermitate ispititoare înainte de a trece la celălalt, jucându-se cu el până când zgomotele ce îi ieșeau din gâtlej lui Daphne au devenit atât de pline de dorință încât el s-a oprit, dorind să admire priveliștea.

O ținea la distanță de un braț, privind în ochii ei întredeschiși.

– Ești atât de frumoasă, a spus, mâinile lui mutându-se pe țesătura umedă, întinsă, care abia acoperea sânii lui Daphne. Cu degetele mari, el i-a împins marginea decolteului în jos și i-a eliberat sânii, dezgolindu-i cu totul și lăsându-i expuși privirilor lui. O, Doamne!

A tras țesătura și mai jos, până când a ajuns sub sânii ei, pe care fâșia strâmtă de mătase a ajuns să îi țină ridicați. El s-a desfătat cu frumusețea ei în timp ce și-a pus palmele peste coastele ei delicate, adăugând încă o strânsoare la cea a corsetului ei. Daphne și-a lăsat capul pe spate, scăpând un oftat lung și arcuindu-și spatele în timp ce i se oferea. Hugh și-a coborât buzele spre zona dintre sâni și a închis, o clipă, ochiul.

Imaginația lui extrem de bogată l-a chinuit cu imagini provocatoare:

Daphne lipită de un raft de cărți, cu picioarele ei lungi și subțiri în jurul șoldurilor lui, în timp ce el se împingea adânc în ea; Daphne aplecată peste biroul cel mare al bibliotecii, cu fustele ridicate până în talie, cu pumnii lui încurcați în buclele ei blonde, cu…

Hugh i-a tras din nou rochia, acum umedă și mototolită, peste rotunjimile trandafirii ale sânilor și a ridicat-o în picioare.

– Vino.

Daphne l-a privit cu ochii ei albaștri, senzuali, ametiți și flămânzi, iar Hugh a fost tentat din nou să o seducă acolo, pe tăblia biroului. Dar ea merita mai multă tandrețe pentru ceea ce avea să fie, în esență, prima ei noapte de dragoste. Biroul putea să mai aștepte.

I-a luat trupul tremurător în brațele lui puternice.

– Hugh! Ce…

– Șștt, a poruncit el. Deschide ușa.

Ea a clipit, nedumerită, dar, fără să se uite, a găsit mânerul și a deschis ușa.

– Ce fată cuminte!

Daphne a mijit din ochi, dar nu a opus rezistență, iar el a străbătut coridorul și a urcat treptele două câte două pentru a ajunge la dormitorul ei.

Atunci când a ajuns la ușa ei, Hugh respira greu. A așezat-o pe Daphne cu picioarele pe podea și a întins mâna după mâner. Iar apoi s-a oprit.

Daphne a ridicat din sprâncenele ei bine conturate și i-a aruncat o privire plină de mândrie, care a făcut ca lui să îi zvâcnească mădularul excitat.

– Ea nu este acolo, nu-i așa? a întrebat Hugh.

– Ea?

– Servitoarea ta.

Buzele ei s-au întredeschis.

– Cred că îți este frică de ea.

– Bineînțeles că mi-e al naibii de frică! El a împins-o ușor. Intră tu prima. Nu m-ar surprinde ca bătrâna gorgonă să aștepte înăuntru, ca să mă prindă pângărindu-te.

Ea a râs încetișor, amuzată, și a clătinat din cap, dar a deschis ușa și a dispărut înăuntru.

Hugh a trebuit să aștepte doar câteva secunde înainte ca ușa să se deschidă.

– Salutare, căpitane Standish! Drumul e liber, a șoptit ea, teatral.

– Ha! Ce drăcușor împielițat!

Hugh a pășit înăuntru, a închis ușa și a încuiat-o, iar apoi s-a întors spre ea. Daphne avea un zâmbet pe care el nu îl mai văzuse până atunci: obraznic, erotic, provocator.

– Și ce ți se pare atât de amuzant, milady?

– Tu.

Hugh a tras-o aproape și a strâns-o cu putere.

– Chiar așa? i-a murmurat el lângă tâmplă, îngropându-și nasul în părul ei și inspirându-i mirosul până când a amețit.

Ea a scos un sunet care semăna cu un chicotit.

– Ce ar spune lumea dacă ar afla că temutul Standish Chiorul este terorizat de o servitoare?

Hugh a mușcat-o ușor de maxilar, hotărând în sinea lui că acela avea să fie noul său fetiș.

– Voi nega asta până la ultima mea suflare!

Mâinile ei i-au alunecat în jurul gâtului și i l-au tras în jos, iar apoi ea și-a apăsat gura peste a lui. Hugh a rămas nemișcat sub explorarea ei, cu corpul vibrând de dorință pe când Daphne îl gusta cu limba, oferindu-i cea mai erotică experiență din viața lui. Apoi ea i-a prins limba cu gura și i-a supt-o. El a scos un geamăt; limbile străine nu păreau să fie singurul lucru pe care ea era în stare să îl învețe repede.

Tocmai când Hugh credea că nu mai putea suporta încă o secundă de supt înnebunitor fără să o arunce pe pat și să o posede – Daphne i-a eliberat limba.

Dar nu terminase.

Ea și-a pus ușor vârful limbii peste buzele lui, ca și când le-ar fi trasat conturul, lăsând o urmă fierbinte în timp ce săruta, lingea și își croia drum spre cicatricea lui. I-a tras capul în jos și a acoperit pielea sfâșiată, fină, cu cea mai ușoară dintre sărutări. Înainte ca Hugh să își dea seama ce îi făcea, ea a dezlegat capetele șiretului care îi ținea plasturele peste ochi.

El s-a mișcat ca să apuce plasturele, dar ea l-a aruncat, iar apoi i-a luat fața în mâini și l-a tras mai jos.

– Te vreau cu totul.

Nu crezuse că putea fi și mai excitat de atât; se înșelase.

Buzele ei umpleau deja de săruturi pielea deteriorată din jurul ochiului, ca și când ar fi revendicat-o ca pe un teritoriu al ei. Aerul s-a mișcat peste ochiul fără vedere, senzația făcându-l pe Hugh să se simtă ciudat de dezgolit și de vulnerabil. Așa că a închis ambii ochi și s-a lăsat pradă explorării ei, care s-a oprit la tâmplă, unde cicatricea îi dispărea în păr.

– Hmmm, miroși atât de bine, a murmurat ea, cu nasul apăsat pe scalpul lui. Simt miros de mentă și de altceva… ceva ascuțit și picant, un iz pe care nu îl pot identifica.

– Este bergamota din săpunul meu de ras. Închipuitul ăla de Kemal îl face pentru mine, jurând că mă protejează de spiritele rele, a spus el râzând. Dacă îți place, mă voi spăla cu el pe tot corpul.

Hugh nu a făcut nimic altceva decât să toarcă de plăcere în timp ce mâinile ei se desprindeau de părul lui pentru a-i masa mușchii rigizi ai gâtului. Apoi l-a împins din ce în ce mai jos, până când aproape că l-a îndoit de mijloc. El a strâns din dinți și s-a tras deoparte, apoi și-a

îndreptat spatele. Încetul cu încetul.

– Hugh?

Ochii ei erau niște lacuri albastre, vălurite de reproșuri – și de pofte.

– Sunt bătrân, dragă. Trebuie să ai grijă să nu mă rupi.

Ea a pufnit, iar el a întins mâinile până în spatele ei, a apucat câteva perne și le-a pus una peste alta.

Și doar pentru că știa că o va enerva, a poruncit:

– Acum întinde-te ca o fată ascultătoare!

Ea i-a aruncat o privire amenințătoare, dar s-a conformat.

Hugh a făcut un pas înapoi pentru a o admira. Expresia ei era tulburătoare atunci când și-a pus picioarele pe pat, strângându-le delicat într-o parte, cu rochia de mătase mulându-i-se pe corp. Privirea ei părea ușor încețoșată, iar buzele, voluptoase și roz în mod obișnuit, erau acum de un roșu intens și umflate de la chinurile la care îl supusese pe el.

Hugh își dorea cu înverșunare să aibă doi ochi cu care să o soarbă din priviri. Ceea ce l-a făcut să își amintească ceva.

– Unde sunt ochelarii tăi?

Ea a ridicat din umeri.

– Văd și fără ei.

– Dar de obicei îi porți. El s-a oprit, apoi a reluat: De fapt, nu i-ai purtat toată seara. De ce?

O încruntare i-a umbrit fruntea, iar pe față i s-a ivit o expresie de încăpățânare adorabilă.

– Ce-i cu ei?

– De ce nu îi porți?

– Rowena spune că bărbații îi consideră respingători.

– Servitoarea ta este o proastă. Unde sunt?

S-a uitat la noptiera ei și a întins mâna spre sertar.

Daphne s-a aruncat peste pat, ca să îl împiedice să ajungă la noptieră.

– Nu! Așteaptă!

Dar el deja deschisese sertarul. S-a uitat înăuntru. Acolo erau micuții ei ochelari – chiar lângă volumul Fanny Hill. Hugh a deschis coperta la pagina de gardă și a pufnit: acela era exemplarul din biblioteca lui!

Ea și-a frământat mâinile.

– Nu este ceea ce crezi tu!

– Aha, a spus el, ridicând din sprâncene, spune-mi, ce pot să cred?

– Nu am furat-o – aveam de gând să o returnez.

Hugh a râs.

– Crede-mă, dragă, nu la asta m-am gândit.

A închis cartea și a scos ochelarii din sertar. Erau neobișnuiți, având o linie orizontală care traversa treimea inferioară. I-a ridicat și a văzut că fiecare lentilă avea alte dioptrii. A bănuit că Daphne avea mare nevoie de ei. I-a întins și a rugat-o:

– Pune-i la ochi.

Daphne i-a smuls din mâna lui, dar și i-a pus, totuși. Probabil că a sperat ca asta să îl facă să uite de cartea furată. Hugh a zâmbit și a hotărât să păstreze acea informație ca să se folosească de ea mai târziu.

– Întotdeauna ești atât de autoritar? a întrebat ea.

– Întotdeauna. Ar trebui să te obișnuiești să mă asculți, pentru că în curând voi fi soțul și stăpânul tău.

– Încă mai am destul timp să mă răzgândesc.

Hugh s-a dat un pas înapoi pentru a admira privirea îmbătătoare a ochelarilor ei cocheți, a corpului delicios și a bosumflării ei.

– Nu, a spus el, foarte încântat de priveliștea din fața lui. Nu mai ai timp.

Daphne și-a dat jos ochelarii și și-a încrucișat brațele.

Hugh a zâmbit la micul ei gest de rebeliune.

– Haide, Daphne, pune-i la loc. Vreau să îți arăt ceva și aș vrea să vezi. Clar.

S-a lăsat pe scaunul aflat vizavi de pat și a luat poziția cuiva pregătit să aștepte oricât. Ea l-a privit o clipă, iar apoi și-a pus ochelarii.

– Fată bună, a spus el cu voce domoală.

Daphne și-a pus palma deasupra ramelor subțiri, ca și cum ar fi vrut să îl provoace. Hugh a ridicat din sprâncene, cu adevărat curios în privința intențiilor lui Daphne. Era sigur că orice ar fi făcut ea i-ar fi stârnit amuzamentul.

Cu un gest extrem de teatral, Daphne și-a coborât mâna și și-a încrucișat brațele.

– Foarte bine, ce ai de gând să îmi arăți, milord?

Hugh a întins picioarele și și-a dat jos pantofii de gală, unul câte unul.

Pieptul ei s-a ridicat, împingându-i sânii încântători mai sus.

El și-a scos ciorapii fără grabă, tot unul câte unul, privind-o în tot acest timp. Ea s-a așezat mai sus, întinzându-și gâtul ca să privească mai bine, cu ochii ascunși de privirea lui din pricină că strălucirea lumânării se reflecta în ochelari.

– Mă voi dezbrăca, a spus el, fără să îi pese că explicația lui era redundantă. Nobilii ca mine o fac de obicei în camerele lor separate sau în întuneric. A zâmbit în timp ce stătea în picioare în fața ei, descheindu-și haina și apoi și-a dezvelindu-și corpul înfierbântat. S-a oprit. Ar fi trebuit să te întreb: vrei să mă privești cum mă dezbrac sau preferi să o fac în întuneric?

Daphne a înghițit suficient de tare încât Hugh să o poată auzi.

– Aș vrea să te privesc cum te dezbraci.

Hugh aproape că a auzit cum i-a curs sângele spre mădular și a fost ușor surprins că îi mai rămăsese vreo picătură și în altă parte a corpului. Și-a aruncat haina pe scaunul de pe care tocmai se ridicase, dar a încetinit mișcarea atunci când și-a scos cravata. A luat acul de cravată cu smarald și l-a așezat pe o măsuță, apropiindu-se de pat în timp ce își

desfăcea lavaliera de la gât, pe care apoi a smuls-o și a aruncat-o pe scaunul din spatele lui.

Ochii ei i-au urmărit degetele în timp ce el începea să își descheie vesta. Hugh a încetinit, pentru a savura atenția lui Daphne, din ce în ce mai mare. El a terminat de desfăcut și ultimul nasture, s-a dezbrăcat de vestă și a rămas în cămașa vârâtă în pantaloni.

Sânii ei se umflau de la respirațiile rapide și superficiale. Daphne și-a fixat ochii albaștri, fierbinți, pe despicătura de la piept a cămășii, în formă de V. Hugh a urmărit-o din priviri până când ea și-a dat seama că el se uita lung la ea. Așa că i-a întors privirea, ațintindu-și-o, însă, și în el.

Hugh și-a tras cămașa peste cap și a aruncat-o pe podea. S-a așteptat ca Daphne să se uite la cicatricile de pe pieptul și de pe umerii lui, dar ea privea în jos, cu atenția focalizată pe umflătura din pantaloni.

Hugh a zâmbit.

– Respiră, dragă.

Ea și-a ridicat privirea, cu pleoapele îngustate.

Hugh începuse să se dezbrace lent în fața lui Daphne fiindcă nu era sigur dacă ea mai văzuse vreodată un bărbat dezbrăcat și nu dorise să o sperie sau să o facă să îl respingă. Dar acum se bucura din plin de tensiunea care umplea camera cu fiecare haină pe care el și-o dădea jos.

Și-a trecut o mână peste piept, iar privirea ei a urmărit acea mână precum și-ar fi urmărit o pisică prada. El a coborât mâna încet, făcându-și palma să alunece peste abdomen și vârându-și vârful degetelor pe sub satinul cald și strălucitor al pantalonilor. Și-a mângâiat pântecul de la stânga la dreapta, desfătându-se cu privirea ei pierdută și cu respirația ei întretăiată. A desfăcut micile cheutori de la șliț și s-a oprit pentru a-și muta mădularul într-o parte, bucurându-se de efectul pe care gestul lui l-a avut asupra corsetului, ei, chiar dacă asta nu îi oferea, de fapt, nici o alinare.

Hugh și-a desfăcut cei șase nasturi de la șliț cu viteza unui bărbat plătit cu ora. Până când a ajuns la ultimul nasture, Daphne deja se aplecase atât de tare, încât era în pericol să se răstoarne din pat, iar el era în pericol să explodeze.

Hugh s-a aplecat pentru a-și da jos pantalonii, și lenjeria odată cu ei, iar apoi s-a ridicat.

Ea era perfect nemișcată, cu privirea ațintită la mădularul lui erect, ușoara deschidere a buzelor ei făcându-i-l să zvâcnească sălbatic.

Ea a gâfâit:

– Tu ai făcut asta?

Hugh s-a gândit să o întrebe cine altcineva ar mai fi putut să fie, dar a respins gândul de a o tachina, fiindcă ea s-a apropiat. În acel moment, erecția lui Hugh a preluat controlul asupra corpului său și l-a tras înspre ea.

Mâna ei netedă și rece s-a strâns cu o fermitate promițătoare în jurul

circumferinței lui.

– Ooof, a fost tot ce a putut rosti Hugh.

Sprâncenele ei s-au arcuit, iar privirea îi era la fel de serioasă ca atunci când citea un volum de filosofie germană.

– Este plăcut?

Hugh și-a regăsit vocea – deși nu era aceeași pe care o folosea de obicei.

– „Plăcut“ n-ar fi chiar cuvântul care să descrie ce simt.

Ea l-a mângâiat în sus și în jos, cu mișcări măsurate și încrezătoare, iar el a fremătat din tot corpul. Buzele ei s-au arcuit într-un zâmbet pe care Hugh sperase doar în închipuirile lui să îl vadă pe fața ei frumoasă.

– Îți place asta.

Nu era o întrebare. Mâna ei s-a strâns și i-a răsucit capul mădularului.

– O, la naiba, Daphne! a șuierat el, scurt, cu fiecare nerv alert, corpul său fiind deja pregătit să atace și să împingă și să se descarce. Hugh a întins mâna și i-a îndepărtat-o cu blândețe pe a ei; a fost unul dintre cele mai dificile lucruri pe care le făcuse vreodată.

Sprâncenele ei s-au ridicat, iar el i-a zâmbit, tensionat.

– A trecut ceva timp de când mătărânga mea, ăăă… a mai făcut cunoștință cu o femeie.

Daphne a clipit la auzul cuvântului vulgar, iar Hugh și-a amintit că făcea dragoste cu o doamnă.

I-a luat și cealaltă mână, a tras-o de ambele și a ridicat-o în picioare.

– Aș fi foarte nemulțumit dacă lucrurile s-ar termina așa – brusc.

Încă părea adorabil de nedumerită.

– În plus, este rândul meu, Daphne.

– Rândul tău?

– Da, rândul meu. M-ai văzut. Și-a simțit buzele curbându-se. M-ai atins. Acum vreau și eu să te văd – și să te ating. Ai vrea să te dezbraci singură sau să te dezbrac eu?

Hugh s-a gândit că ambele opțiuni erau destul de excitante.

Ea a ezitat doar un moment.

– Aș vrea să mă dezbraci tu.

Un cor părea să cânte undeva în capul lui Hugh în timp ce el a tras-o aproape, a luat-o în brațe și a întors-o cu fața spre el, întregul lui corp pulsând în timp ce ea îl lăsa, supusă, s-o atingă.

Daphne și-a aplecat capul pentru a-i permite accesul la rochia ei, iar el și-a coborât buzele peste creasta sensibilă a coloanei vertebrale, bucurându-se de respirația ei gâfâită în timp ce îi atingea cu buzele curbura gâtului arcuit, sărutând pielea învinețită și zgâriată, care fusese agresată de Hastings, dezmierdându-i liniile languroase. Mădularul lui Hugh a pulsat periculos, iar el s-a abținut cu greu.

După ce i-a savurat gustul dulce și sărat al pielii, s-a întors la nasturii care nu erau făcuți pentru mâini atât de mari ca ale lui. Ori de câte ori

degetele lui îi atingeau pielea, ea tremura, înfiorându-se. Mătasea netedă a rochiei ei s-a atins de pielea fierbinte și sensibilă a erecției lui. Creierul inflamat de dorință l-a îmboldit să îi rupă îmbrăcămintea, dar a continuat, cu o sârguință calmă, până când și ultimul nasture a fost descheiat, zâmbind pentru sine atunci când veșmântul a alunecat, dar, ca prin minune, nu a căzut.

A lăsat rochia pentru moment și s-a întors spre părul ei, îndepărtând un număr remarcabil de agrafe înainte de a putea desface coafura grea. A răvășit-o cu degetele până când o spumă de bucle blonde a căzut până la talia ei, gâdilând capul mădularului.

Daphne și-a strâns rochia cu mâinile pentru a-și acoperi sânii. Hugh i le-a luat. Ea nu a opus nici o rezistență, iar el i le-a ridicat, privind fascinat cum rochia, eliberată din strânsoarea lor, a alunecat la pământ. Daphne a înghițit în gol, dar bărbia i s-a ridicat sfidător în timp ce se supunea inspecției lui; Hugh și-a permis o privire lungă și persistentă. Era slabă și cu oase fine, cu o talie minusculă, flancată de niște șolduri neașteptat de generoase, și cu picioare foarte lungi, bine conturate. Cămășuța și corsetul aveau aceeași nuanță ca și îmbujorările ei, iar ciorapii îi erau fixați cu niște jartiere brodate cu trandafiri.

Hugh și-a pus ambele brațe în jurul ei și a găsit șireturile corsetului. Le-a slăbit pe primele, dar apoi, în loc să o elibereze din strânsoare, el a tras șireturile și mai strâns. Ea a gâfâit în timp ce el strângea colivia de sârme și de pânză, corsetul împingându-i sânii și mai sus.

Hugh și-a înfășurat în jurul pumnului șireturile de mătase și a împins-o ușurel, pentru a inspecta efectele muncii sale. Sânii catifelați s-au revărsat peste corset, sfârcurile ei țâșnind în sus precum două pietricele tari și roz.

– La naiba!

Abia când a văzut-o înfiorându-se, el și-a dat seama că vorbise cu voce tare. Se simțea de parcă ar fi fost lovit în cap de prăjina unui catarg. S-a aplecat și a supt un sfârc, mușcându-l cu dinții. Ea a gemut și s-a arcuit. Încurajat, el a supt și mai tare, rigidizând nemilos vârful deja întărit, iar apoi i-a făcut același lucru și celuilalt sân.

Daphne s-a cutremurat, iar degetele lui Hugh au preluat comanda, lucrând cu o frenezie oarbă pentru a slăbi suficient de mult șireturile corsetului, astfel încât acesta să poată fi împins în jos, peste șoldurile ei subțiri.

Fără ca el să i-o ceară, ea a pășit în afara cercului format din hainele căzute și a rămas locului, îmbrăcată doar în cămășuței pe care încă se mai vedeau urmele umede lăsate de gura lui.

– O, la naiba!

Gâtul lui era atât de tensionat, încât abia mai putea vorbi. Instinctiv, ea și-a ridicat mâinile ca pe o pavăză, pentru a se feri de privirea lui. Hugh i le-a prins și a clătinat din cap, autoritar.

– O, nu, dragă, trebuie să fim corecți până la capăt.

S-a uitat răpit, ca un școlar, la priveliștea frumoasă din fața lui, în timp ce mintea i se dezlănțuia. Astfel, parlamentul din capul lui s-a angajat într-o dezbatere crucială: goală? Sau nu? Goală? Sau nu…

Ea și-a întors capul într-o parte, iar gâtul încordat i s-a înroșit.

– Daphne!

Dar ea nu și-a întors capul.

El i-a dat ocol, bucurându-se de priveliște din toate unghiurile. Ca orice organ de conducere eficient, creierul lui a ajuns la un compromis: îi lăsa pe ea cămășuța și ciorapii – un pachet erotic pe care el avea să îl desfacă la momentul potrivit.

Odată decizia luată, el a zâmbit, iar apoi și-a îngropat nasul în părul ei și a inspirat. A întrebat-o:

– Nu îți place să mă uit la tine? Neprimind nici un răspuns, s-a oprit în spatele ei și s-a lipit de muselina subțire a cămășuței. Poți să îți dai seama cât de tare mă exciți, nu-i așa? a întrebat el, adulmecându-i părul des în timp ce mâinile lui o explorau de la gât spre șolduri, iar erecția i se tot atingea de curbura lină a spatelui ei.

Ea nu a vorbit, dar el a simțit cum a dat ușor din cap.

Mâna lui s-a mișcat mai jos, mângâindu-i pubisul, în timp ce celălalt braț al său i-a prins talia subțire într-o strânsoare rigidă. A simțit cum fesele ei îi răspundeau apăsând pe pulpele lui, ferme și rotunde prin mătasea subțire.

Hugh a râs încet în timp ce ea se mișca, presându-l, provocându-i mădularul erect, tachinându-l până la durere.

– Aceasta este o tortură dulce, iubirea mea, dar te miști mult prea repede și îmi place să am răbdare atunci când vine vorba despre plăcerile mele.

A luat-o în brațe și a întins-o pe pat. Ochiul lui cutreiera peste corpul ei în timp ce a încălecat-o și și-a apăsat erecția în locașul dintre coapsele ei, frecându-se de pielea ei mătăsoasă în timp ce își înclina capul pentru a-i săruta, cu ferocitate, gura. Ea i-a răspuns cu aceeași ardoare, apăsându-și corpul de al lui în timp ce mâinile ei îl explorau, frământându-i mușchii spatelui și coborându-i spre fese, pe care le-a mângâiat și le-a tachinat de nenumărate ori cu o atingere fermă, puternică.

O parte îndepărtată a minții lui i-a amintit că, deși Daphne avea copii – și deși se părea că făcuse o treabă a naibii de bună memorând pasajele mai îndrăznețe din Fanny Hill – nu fusese părtașă în mod conștient la un act sexual. Atingerea mâinilor ei l-a excitat extrem de tare și simțit că trebuia să o încetinească.

Ea a scos un mic sunet de nemulțumire în timp ce Hugh se desprindea din strânsoarea ei. Totuși, Daphne a încercat să nu își dezlipească buzele de gura lui în timp ce el încerca să se îndepărteze. I-a zâmbit când a zărit expresia ei iritată și a împins-o ușurel înapoi pe pat, sprijinindu-se într-un cot lângă ea.

Pleoapele ei erau grele și căzute, ochii fiindu-i acum doar două semiluni albastre. Hugh a zâmbit în fața acelei grimase care semăna foarte mult cu o expresie de frustrare sexuală. Bun. Atât timp cât ea voia mai mult, el nu avea de ce să o copleșească.

Cămașa se strânsese dedesubtul ei, țesătura stându-i acum atât de strâns peste piept și șolduri, încât se mula pe formele ei zvelte ca o a doua piele roz. El a desenat cu degetul cercuri în jurul sfârcurilor, prin țesătura subțire, trecând iar și iar peste ele cu palma, lăsându-și mâna să i se îndepărteze treptat de sânii ei și să alunece spre umflătura pântecului, până când degetul i s-a scufundat în gropița ombilicului.

Daphne a scos un sunet ciudat, ca un hohot de râs.

– Vai, ce mă gâdilă aici!

Hugh a păstrat acea informație pentru explorări viitoare și i-a luat lobul urechii în gură, în timp ce mâna lui se mișca de la sânii ei până la pântec, oprindu-se numai atunci când a simțit buclele moi dintre coapsele ei. A încercuit-o cu brațul, mângâindu-i pelvisul dintr-o parte în alta până când șoldurile ei i-a apăsat palma atunci când aceasta a mângâiat-o din nou pe sex.

Hugh a zâmbit la reacția provocată de dorința ei și și-a făcut palma căuș deasupra sexului, iar apoi și-a vârât un deget în umezeala ei excitată. Ea s-a împins convulsiv înspre deget, iar el a cercetat mai adânc, bătând-o ușor peste perla strălucitoare, atingând-o într-un ritm blând, dar persistent, fiecare atingere fiind puțin mai adâncă, puțin mai intensă. Carnea ei s-a umflat în jurul lui și umezeala ei fierbinte i-a arătat că putea să acționeze și mai mult. Un al doilea deget s-a alăturat primului; șoldurile ei au răspuns cu nerăbdare, împingându-se înainte în ritmul mișcării mâinii lui.

– O, ești atât de umedă! A intrat și mai adânc în ea. Atât de dulce și de strâmtă, a șoptit el, făcând-o să tremure din tot corpul.

Hugh se simțea de parcă abia începuseră, când ea s-a strâns în jurul degetelor lui, cu șoldurile încordate, de parcă nu l-ar fi putut aduce suficient de adânc. El i-a privit fața în timp ce primul val de plăcere a lovit-o. Daphne avea pleoapele strânse, pentru a reține cât mai mult acea senzație în interiorul ei. Ea și-a legănat capul în ritmul valurilor de plăcere care o invadau. Pielea îi strălucea de transpirație, la fel de luminescentă ca o perlă.

Hugh i-a mângâiat ușor pântecul care îi tremura, iar ea a deschis ochii.

– Hei, Daphne!

Obrajii ei deja îmbujorați s-au întunecat.

– Trebuie să te posed înainte să înnebunesc!

Hugh a potopit-o cu sărutări pe gât și a zâmbit, cu buzele îngropate în scobitura gâtului, când a auzit cele trei cuvinte pe care le dorea.

– Da, te rog!

Coapsele ei s-au desfăcut mai larg, ca o invitație tăcută.

Hugh a râs încetișor.

– Vreau să îți simt pielea sub mine, ridică-te puțin ca să pot să îți scot cămășuța.

El i-a lăsat ciorapii în picioare, vederea lor și a pielii înroșite a coapselor ei aproape aducându-l în punctul culminant în timp ce se lăsa peste ea.

– Ia-mi mădularul în mână și ghidează-mă înăuntru.

Mâna ei s-a strâns în jurul mădularului înainte ca el să fi terminat de rostit acele cuvinte. Ea și-a sporit strânsoarea și și-a lunecat mâna în sus, apoi în jos.

Hugh s-a cutremurat.

– Te rog, draga mea, a șoptit el, ești crudă…

Vrăjitoarea a chicotit, dar i-a ghidat între picioarele ei capul străbătut de fiori, gâfâind atunci când el a împins și a ajuns înăuntru.

Hugh a strâns așternutul în ambii pumni, pentru a se menține într-o poziție în care să aibă controlul, legănându-se ușor înainte și înapoi, umplând-o încetul cu încetul, făcându-și loc din ce în ce mai adânc.

– Te potrivești cu mine exact ca o mănușă. O mănușă foarte strânsă și umedă. S-a forțat să se oprească.x Simți vreun disconfort, iubito? a întrebat el tremurând, ezitând, fiind aproape de punctul în care să nu-i mai pese de nimic altceva decât de satisfacerea dorinței lui – de nevoia lui.

– Mă simt… ciudat, dar foarte… plăcut.

Hugh și-a înăbușit un hohot de râs și a alunecat în ea până când a intrat complet. Apoi s-a oprit, bucurându-se de senzația năvalnică a posesiei brute și de întărirea aproape dureroasă a mădularului său în interiorul ei.

– Încă îți face plăcere, Daphne?

Ea a dat din cap, cu ochii mari.

– Te vreau, Hugh. Vreau să îți ofer aceeași plăcere pe care mi-ai oferit-o tu mie.

Fără să o scape din ochi, s-a retras aproape până la capăt și apoi a umplut-o cu o singură mișcare de împingere. Pleoapele ei s-au zbătut, iar corpul i s-a strâns în jurul lui și un geamăt i-a ieșit din piept.

– Atinge-mă, Daphne. Mângâie-mă în timp ce te mângâi.

Din nou s-a retras aproape de tot și apoi a revenit, de data aceasta, mult mai tare. Mâinile ei au început să îi cutreiere corpul, explorându-i trunchiul, pieptul și fesele. El s-a mișcat din ce în ce mai repede și a împins din ce în ce mai tare, intrând în ea puternic, adânc, fără nici o reținere.

Era la limita rațiunii, când gura ei i-a mușcat mamelonul. El a gâfâit și apoi a intrat în ea suficient de tare încât să ajungă în profunzimile ei. Daphne a înțepenit, apoi și-a ridicat intenționat șoldurile, ca să îl facă să intre și mai adânc. Acel gest erotic l-a făcut să își piardă și ultima urmă de control și s-a lăsat condus de plăcere.

Ea i-a contrat loviturile violente, până când trupul lui a fost pe punctul de a levita. Îi era teamă că nu mai putea aștepta, când ea s-a contractat în jurul lui, făcându-l să spună:

– Vreau să ajungi la orgasm!

Și-a punctat cuvintele cu o succesiune de împingeri sălbatice. Daphne și-a înfipt dinții în pieptul lui, climaxul ei venind rapid și intens, ceea ce l-a făcut pe Hugh să atingă, în sfârșit, punctul culminant. Hugh și-a lăsat capul pe spate și a strigat ceva fără sens, în timp ce se descărca în adâncimile corpului ei.

Pentru o bună bucată de timp, singurul sunet din încăpere a fost acela al respirației lor obosite.

– Hmmm, draga mea, a gemut Hugh, dându-și seama că brațele nu mai erau în stare să îl susțină.

S-a rostogolit pe o parte și a tras-o pe Daphne lângă el, iar apoi și-a pus un picior peste șoldurile ei suple. I-a îndepărtat buclele de pe față și a oftat adânc la vederea gâtului ei.

– O, draga mea, gâtul tău! Te doare?

Daphne a zâmbit și a afișat zâmbetul leneș și mulțumit al unei femei satisfăcute, ceea ce i-a oferit lui Hugh un moment de satisfacție masculină.

– Am uitat complet de asta. Cred că arată mai rău decât mă doare, de fapt. Malcolm nu a apucat să mă strângă de gât prea mult timp înainte să apari tu.

– Ba timpul despre care vorbești a fost unul mult prea lung, a corectat-o el. Nu îmi place să văd cum pielea ta frumoasă poartă pe ea urmele unei asemenea violențe!

Ea și-a trecut o mână peste cicatricile pe care el le avea pe umeri și pe piept, nedezlipindu-și privirea de a lui.

– Și eu urăsc același lucru atunci când te privesc pe tine.

El a sărutat-o pe nas și a schimbat vorba:

– Sper că nu am fost prea dur și că nu te-am epuizat prea tare.

– Mă simt epuizată într-un mod plăcut, milord. Ea i-a zâmbit timid, zâmbet care i-a fost înghițit pe loc de un căscat uriaș. Îmi pare rău, Hugh. Nu știu ce mi-a venit.

Hugh a tras-o aproape și și-a încolăcit trupul în jurul ei.

– Uite, am venit eu! Peste tine, draga mea.

Ea a râs și s-a cuibărit lângă el.

– Mai bine ai dormi puțin, a murmurat Hugh în părul ei, pentru că este posibil să vin din nou peste tine înainte să treacă noaptea.

Daphne a chicotit, a deschis gura ca să spună ceva, iar apoi a adormit.

Când a deschis ochii din nou, Daphne a dat cu privirea de Hugh, care o învăluia într-o căutătură somnoroasă. Cu un zâmbet ușor arogant pe buze, o mângâia lent între picioare.

– Începusem să mă întreb dacă te vei mai trezi vreodată, a spus el, scufundându-și un deget în ea.

– Hmmm, a gemut Daphne. Șoldurile au început să i se legene în ritmul impus de mișcarea mâinii lui. Cât este ceasul?

– E timpul pentru următoarea ta lecție, a murmurat el, îndepărtându-se de ea.

Daphne a clipit și a încercat să se trezească din starea ei de toropeală. S-a ridicat în coate și l-a urmărit din priviri cum s-a tras în josul patului, până când a ajuns să se întindă între picioarele ei, desfăcându-le înainte de a-și pune antebrațele de-a lungul fiecărei coapse. Fața lui se afla acum la doar câțiva centimetri de locul despre care ea știa că era deja umed și umflat, așteptând.

– Ce faci?

Vocea ei era întretăiată în timp ce antebrațele lui împingeau implacabil coapsele în lateral, din ce în ce mai mult, până când a simțit o tensiune între șolduri.

– Voi face ceva la care visez de mult timp, a spus el, cu atenția captată de ceea ce vedea.

Ea a ridicat din sprâncene.

– Visezi și la astfel de lucruri!

El a râs, iar apoi i-a zâmbit.

– Habar nu ai despre lucrurile la care visez, Daphne. Dar ai încredere în mine, ți le voi arăta pe toate la timpul potrivit.

Buzele lui au alunecat pe pielea moale din susul coapsei ei, ceea ce a făcut-o să gâfâie puternic.

Daphne i-a simțit limba alunecând ritmic de-a lungul pielii sensibile, în timp ce mâinile lui se mișcau cu o încetineală înnebunitoare, alunecând spre triunghiul de păr blond. A început să îi atingă umezeala cu un deget, intermitent, atingerile lui fiind încete și ușoare. Mângâierea constantă a fascinat-o și a făcut-o incapabilă să se oprească din împinsul șoldurilor în ritmul atingerilor lui. El a încetat să o mai tachineze, ținând-o nemișcată în timp ce o desfăcea, așa cum ar fi făcut-o cu petalele unei flori. Daphne nu se simțise nicicând mai goală decât în acel moment, străpunsă de privirea lui.

Privirea rapidă pe care Hugh i-a aruncat-o a ars-o precum o flacără, provocându-i o tensiune în întregul corp, care îl aștepta pe el.

– Ești atât de umedă pentru mine, a spus el, mirat, lingându-i cu mișcări rapide mugurele sensibil și aproape făcând-o să zboare din pat. Uită-te la mine în timp ce te satisfac, a spus el, privirea lui susținând-o pe a ei în timp ce îi vorbea.

Tonul de comandă pe care îl folosise Hugh a făcut să i se strângă stomacul lui Daphne.

Ea a dat din cap în semn că se învoia, iar el și-a coborât gura spre sexul ei. Unul dintre ochii lui era atât de verde și de cald, iar celălalt – pe veci misterios. El a țintuit-o cu privirea în timp ce limba lui

păcătoasă își continua explorarea.

– O, la naiba, a gemut ea, cu capul căzându-i pe spate în timp ce el își mișca limba peste sexul ei ca peste un instrument de mare precizie, mâinile lui ținând-o strâns, pregătită doar pentru magia gurii sale.

Daphne se zvârcolea în strânsoarea lui în timp ce limba lui dansa, mișcându-se și atingând partea ei cea mai sensibilă, trasând cercuri iar și iar, până când ea a crezut că era gata să își piardă mințile. Apoi el s-a retras, numai ca să își reînceapă, în scurt timp, tortura rafinată.

Daphne și-a folosit ultimele forțe pentru a-și împinge șoldurile cu putere spre Hugh, dorind ca el să pună capăt chinului ei. El și-a relaxat greutatea pe coapse, iar ea a simțit îmbrățișarea fierbinte a gurii lui, râsul său înfundat, satisfăcut, făcând să vibreze pielea ei sensibilă și umflată. Ea și-a ridicat capul, în egală măsură timidă și dornică să îl privească.

A fost fascinată de vederea musculaturii sculptate a spatelui și a umerilor lui care se strângeau cu putere pe deplin controlată în timp ce capul lui blond se mișca ritmic între coapsele ei, gura lui fierbinte umezind-o, în timp ce limba și degetele lui pricepute i-au provocat primul val de satisfacție. Ea s-a lăsat dusă de plăcerea pură care i-a făcut corpul să se cutremure iar și iar, până când s-a simțit sleită de puteri.

Daphne a privit prin ochii întredeschiși cum el s-a ridicat în genunchi, cu mădularul erect ieșindu-i în față. În timp ce se înălța deasupra ei, era chiar întruchiparea unui războinic străvechi, cicatricile care îi marcau trupul glorios relatând istoria tăcută a luptelor sale. Când a ridicat o mână ca să își dea la o parte buclele blonde, umezite, mușchii care i s-au ondulat pe piept, umeri și brațe erau atât de perfecți, încât aproape că au făcut-o să plângă. Daphne era conștientă că sentimentul obișnuit pe care era firesc să îl aibă o femeie care tocmai se implicase în așa ceva ar fi trebuit să fie unul de rușine, dar singurul lucru pe care l-a simțit atunci când și-a ridicat ochii spre frumosul ei iubit a fost doar dorința de a-l avea înăuntrul ei.

Ea și-a desfăcut picioarele, iar buzele lui s-au arcuit într-un zâmbet care era nici mai mult, nici mai puțin decât păcatul în stare pură.

– Ce fată cuminte, a spus el, amuzamentul și dorința amestecându-se în privirea lui.

Daphne a râs slab, iar el a intrat în ea cu o singură împingere nesfârșită.

– Hugh? a oftat ea, foarte încet.

– Da, draga mea?

Respirația lui fierbinte i-a ars tâmpla lui Daphne. El și-a strecurat mâinile mari sub fundul ei și și-a retras șoldurile.

– Eu… eu vreau…

Daphne nu și-a amintit ce voia să spună.

El a dat drumul unui hohot de râs diabolic.

– Tu vrei… asta?

A penetrat-o din nou, mai adânc, mai intens.

Daphne a gemut și s-a deschis până când a durut-o, apoi s-a strâns în jurul lui.

– O, Daphne!

El s-a cutremurat suficient de tare încât să facă patul să se miște. Mâinile lui o țineau strâns în timp ce intra în ea cu forța unui berbec, cu șoldurile tensionate, musculoase, puternice și rapide, cu corpul dur și rigid din pricina dorinței.

– Corpul tău este nemaipomenit, a gâfâit el, împingându-se mai adânc, în timp ce ea își încolăcea picioarele în jurul șoldurilor lui și se agăța de el.

Daphne l-a cuprins cu brațele de la talie până la mușchii încordați ai feselor, strângându-l cu degetele și trăgându-l spre ea cât de tare putea. A simțit curând semnele deja familiare ale orgasmului lui iminent, așa că l-a ținut strâns în timp el ce rostea ceva neinteligibil și devenea rigid, pulsând în ea, umplând-o. Completând-o.

Daphne stătea să adoarmă atunci când el s-a lăsat lângă ea, cu trupul umed din pricina efortului.

Ea de abia s-a hotărât să îi dea drumul.

– A fost…

Hugh a chicotit și s-a întins lângă ea.

– Da, a fost.

– Sunt atât de…

– Ce vrei să spui?

El a mângâiat-o pe păr, iar ea a zâmbit, împingându-se și ghemuindu-se lângă el.

Voia să rămână trează, dar ochii îi erau atât de grei și era, brusc, foarte obosită, ca și când grijile din lunile și săptămânile anterioare și-ar fi făcut, în sfârșit, efectul.

– Trebuie doar să închid ochii o clipă, Hugh, a mormăit ea.

Un sărut extrem de delicat a aterizat pe buzele ei.

– Odihnește-te, iubito, odihnește-te.

Capitolul 19

Daphne s-a trezit la prima rază de lumină, cu ochii încețoșați și cu gâtul ciudat de îndurerat. Și-a ridicat brațele deasupra capului, întinzându-se, și și-a dat seama că era goală. Complet goală. Amintirile din seara precedentă i-au invadat, cu o claritate uluitoare, mintea pe jumătate trează. A apucat perna care încă purta urma capului lui și și-a îngropat fața în ea. Mirosea a bergamotă.

Nu fusese un vis!

Daphne făcuse în sfârșit dragoste – de trei ori – la matura vârstă de douăzeci și șapte de ani, iar asta îi zguduise existența. A căscat adânc, ceea ce a părut să o epuizeze. Ei bine, nu avea nimic de făcut în acea zi. Nimic. A strâns perna în brațe, gata să adoarmă din nou…

Doar că s-a ridicat imediat, șocată, în picioare. Era goală!

Rowena!

S-a uitat la ceas: era opt și zece. A sărit din pat și a înșfăcat o cămașă de noapte pe care Rowena o lăsase pregătită cu o seară înainte. S-a îmbrăcat și și-a închis nasturii până la gât.

Rochia și lenjeria ei de seara trecută – pe care le lăsase pe podea – erau acum aruncate peste spătarul scaunului. Același scaun pe care Hugh își pusese hainele după ce se dezbrăcase pentru ea. Daphne a închis ochii și și-a dus mâinile la obrajii care îi ardeau. Ce seară! Cât de depravată fusese! Lucrurile pe care le făcuse erau…

– Ce s-a întâmplat?

Ochii lui Daphne s-au deschis și au văzut-o pe Rowena, care stătea în prag.

Pentru o clipă, Daphne a crezut că servitoarea se referea la ceea ce făcuse stăpâna ei noaptea trecută în propriul pat, cu Hugh, dar apoi a văzut că privirea îngrozită a Rowenei era ațintită la gâtul ei.

Lui Daphne i-a luat mai mult de o oră să o convingă pe Rowena că se simțea bine. Chiar și după ce i-a spus despre scrisoarea regretatului conte și despre mărturisirea pe care i-o făcuse lui Hugh, femeia arăta în

continuare palidă și speriată. A părăsit apartamentul lui Daphne doar pentru că trebuia să aducă ceva cu care să ascundă cea mai proeminentă dintre vânătăile stăpânei sale.

Odată plecată Rowena, Daphne s-a apucat să se îmbăieze, sperând să se poată îmbrăca la timp ca să i se alăture lui Hugh la micul dejun. Doar gândul de a da ochii cu el a făcut-o să roșească – atât de plăcere, cât și de jenă. Nu s-a putut abține și și-a privit corpul dintr-o perspectivă complet nouă. Silueta ei, pe care o crezuse întotdeauna prea înaltă, osoasă și subțire, acum i s-a părut total diferită, fiindcă și-o vedea prin prisma lui Hugh și, ca atare, se socotea acum o femeie demnă de a fi dorită.

A privit cum se mișca apa deasupra corpului ei, amintindu-și pe unde cutreieraseră mâinile lui atât de liber cu o seară înainte. Chiar dacă era singură, s-a înroșit la amintirea lucrurilor pe care le făcuseră. Noaptea aceea fusese magică din toate punctele de vedere.

Era adevărat că nu avea să fie totul perfect; în viitor se prefigura un scandal public, iar Hugh dorea să își mai continue viața pe mare, una periculoasă și care putea să îl îndepărteze de ea. Dar acestea erau mici îngrijorări în comparație cu ce avusese ea de înfruntat cu o zi înainte, în aceeași parte zilei. Așa că a închis ochii și și-a acordat un mic răgaz pentru a se delecta cu fericirea ei.

Daphne a intrat în debaraua ei de haine și a văzut întinsă acolo una dintre noile sale rochii, un costum de plimbare de culoare galbenă.

– Merg undeva? a întrebat ea în timp ce ședea în fața mesei de toaletă.

– Ai promis să îi duci pe Lucien și pe Richard în parc. Sunt înnebuniți să încerce drăcia aceea pe care le-a dat-o Lord Ramsay. Au spart una dintre ferestrele școlii aruncând cu ea. Am crezut că rochia galbenă ar fi cea mai potrivită, deoarece are un guler foarte înalt.

Daphne a dat din cap, absentă, gândindu-se la Hugh și la posibilitatea ca el să îi însoțească în parc.

Găsise jucăria despre care vorbea Rowena – mai mult o armă, așa părea – într-una dintre călătoriile lui, în cea din Australia, poate? Daphne s-a gândit să îl invite în parc de îndată ce avea să îl vadă la micul dejun.

Nu fusese atentă la rochia galbenă atunci când i-o arătase Rowena, dar acum a văzut cât de spectaculoasă era. Împodobită cu trei rânduri de dantele la poalele fustei strâmte, avea un minunat spențer de catifea, decupat astfel încât să pună în evidență dantela corsajului și având deasupra decupajului un șir de nasturi care urcau până la gât. Chiar și Daphne, cu lipsa ei proverbială de interes față de modă, nu a putut să nu admire rochia.

A așteptat, răbdătoare, ca Rowena să o coafeze, să îi prindă la urechi o pereche de cercei cu perle și să îi pună la mână o brățară cu cinci

rânduri de perle. Daphne a deschis gura pentru a protesta împotriva bijuteriilor, dar apoi și-a văzut reflexia în oglindă și și-a dat seama că arăta destul de bine. S-a încălzit la gândul reacției lui Hugh și s-a ridicat.

– Milady?

Rowena a întins mâna pentru a-i scoate ochelarii lui Daphne.

– Îi voi purta, Rowena.

A ignorat privirea dezaprobatoare a servitoarei sale. De ce să meargă prin lume lovindu-se de uși, când singura persoană a cărei părere conta pentru ea era încântată de felul în care arăta purtând ochelari, și nu își dorea să o vadă fără ei?

Mulțumită de acel gând, Daphne s-a repezit afară din camera ei, plutind de-a dreptul pe un nor de fericire.

Salonul în care se lua micul dejun era gol atunci când a intrat Daphne. Ea a fost pe cale să sune și să întrebe dacă Lord Ramsay coborâse, dar chiar în acel moment au intrat doi lachei. Unul aducea cafea proaspătă, iar celălalt, o scrisoare.

– Lord Ramsay ne-a spus să așteptăm până când coborâți la micul dejun și apoi să vă înmânăm asta, milady.

Daphne s-a forțat să ia o înghițitură din ceașca de cafea și i-a comandat celui de al doilea lacheu niște pâine prăjită proaspătă. A așteptat să plece, iar apoi a citit scrisoarea.

Frumoasa mea iubită,

În această dimineață a fost un adevărat chin să te las adormită, atât de caldă și de moale în patul tău. Doar nevoia de a-mi asigura mijloacele de a te avea în pat și în brațe în fiecare noapte și dimineață m-a făcut să mă grăbesc într-un mod nepoliticos și să te părăsesc. Am plecat ca să obțin o licență specială de căsătorie. Nu voi fi liniștit decât atunci când vei fi a mea – atât legal, cât și în fapt (te înroșești la acest gând, draga mea frumoasă?)

Al tău și numai al tău,

Hugh

Conform standardelor obișnuite ale unei scrisori de dragoste, rândurile primite de la Hugh nu aveau lungimea necesară. Cu toate acestea, dorința lui de a se căsători rapid cu ea i-a arătat tot ceea ce voia știe cu privire la sentimentele lui pentru ea.

În ciuda eforturilor lui Daphne de a iuți ritmul activităților de dimineață, deja trecuse de amiază când ea, Rowena, cei doi băieți și un bumerang au plecat de la Davenport House. Au luat trăsura și s-au bucurat de o plimbare liniștită prin parc, în ciuda zilei înnorate.

Întrucât obiectul pe care Lucien și Richard voiau să îl arunce i-ar fi

putut răni pe cei din jur, Daphne i-a cerut vizitiului să îi ducă într-una dintre zonele mai puțin frecventate ale parcului.

L-a luat pe unul dintre lachei cu ea, dar i-a dat drumul celuilalt.

– Nu vom sta mult, i-a spus ea vizitiului. Întoarce-te să ne iei în trei sferturi de oră.

S-au îndepărtat puțin de aleea pentru trăsuri și au ajuns la o poiană destul de ferită. Daphne și Rowena s-au așezat pe o pătură, în timp ce lacheul îi conducea pe băieți printre copaci, spre poiana din apropiere.

– Nu aruncați instrumentul unul spre altul și jucați-vă pe rând! a strigat Daphne după ei.

Rowena a scos din geanta ei mare de pânză una dintre jachetele băieților și a început să cârpească rupturile sau găurile pe care gemenii aveau obiceiul să le facă în fiecare haină pe care o aveau.

Daphne s-a sprijinit cu spatele de un copac și a deschis Zur Farbenlehre al lui Herr Goethe, pe care o cumpărase de la Hatchards. Citea, trăgând cu urechea ca să identifice orice țipăt de durere sau orice ceartă.

Nu ar fi putut spune cât timp stătuseră așa, când a auzit un strigăt furios de dincolo de copaci.

Rowena s-a încruntat.

– O, Doamne! A sunat de parcă că ar fi lovit pe cineva.

Era pe punctul să lase lucrul din mână, dar Daphne a oprit-o.

– Nu te opri din ceea ce faci, a spus ea ridicându-se în picioare, eu nu fac mai nimic. Voi merge să văd ce s-a mai întâmplat de data asta.

A ieșit dintre copaci, iar primul lucru pe care l-a văzut a fost Richard care alerga spre un alt rând mic de stejari, aflat în partea îndepărtată a poienii. Lucien nu se vedea nicăieri; nici lacheul.

Daphne și-a pus mâinile pâlnie la gură și a strigat:

– Richard! Te rog să îi spui fratelui tău să își ia jucăria și să se întoarcă!

Richard fie că nu a auzit-o, fie că nu a băgat-o în seamă, și a dispărut și el printre copaci.

– Niște obraznici neascultători, a mormăit Daphne printre dinți, mergând mai repede decât i-ar fi permis rochia atât de bine croită pe trup, care îi incomoda pașii.

În timp ce se apropia de copaci, a auzit țipătul unui băiețel, urmat de vocile unor adulți. Fără să se mai gândească la rochia ei, a început să fugă, ocolind la timp copacii pentru a vedea cum un bărbat voinic îl înhățase pe Richard. Un al doilea bărbat încerca zadarnic să îl tragă spre o trăsură jerpelită pe Lucien, care îl lovea cu piciorul și striga. Lacheul ei zăcea la pământ, nemișcat.

Corpul lui Daphne era deja în mișcare.

– Oprește-te! Dă-i drumul imediat! S-a năpustit spre bărbatul cel mai apropiat – cel care îl ținea pe Richard. Lasă-l în pace! a țipat ea.

– Ea este – prinde-o! a strigat celălalt bărbat, iar apoi a scos un țipăt

sălbatic, care i-a înghețat lui Daphne sângele în vine.

Daphne a văzut cum Lucien l-a mușcat pe bărbat de braț. Cu mâna liberă, atacatorul l-a lovit pe fiul ei suficient de tare încât să îl amețească.

– Animalule! a țipat Daphne, apucând brațul lui Richard cu o mână și aruncându-se spre Lucien.

Făcuse doar câțiva pași, când o mână ca o menghină a prins-o de ceafă și a oprit-o în loc.

– Ascultă, cucoană, stai puțin! Nu avem de gând să vă facem rău băieților, și nici ție, niciodată. Liniștește-te, scumpo, a șoptit el pe un ton împăciuitor în timp ce o trăgea fără efort spre el, în ciuda faptului că ea se smucea și încerca să se lupte.

Richard s-a zbătut, s-a zvârcolit și a dat cu piciorul, ceea ce a făcut ca bărbatului să îi fie greu să o lipească pe Daphne de el – ceea ce era în, mod evident, intenția lui. Daphne ar fi fost pierdută dacă intra în strânsoarea brațului uriaș, așa că a dat cu piciorul și s-a luptat la fel de aprig ca și fiul ei, lovindu-l cu pumnii peste tot pe agresor. El a răspuns strângând-o de gât atât de tare, încât ea s-a și văzut cu coloana ruptă. Un țipăt răgușit a venit din direcția trăsurii; cu toții au înghețat.

Din nou, strigătul acela înfricoșător fusese scos de atacatorul lui Lucien. După modul în care se strângea de vintre, Daphne a crezut că Lucien îl lovise între picioare cu bumerangul, pe care îl ținea în mână în timp ce alerga spre Richard și spre mama lui.

Doar pentru că bărbatul masiv care îi ținea avea doar două brațe în loc de trei, Lucien a reușit să îl lovească cu instrumentul de lemn. El a țintit din nou părțile intime ale omului și trebuie să își fi atins ținta, pentru că bruta cea uriașă i-a dat drumul lui Richard și a încercat să se strecoare pe la spatele acestuia, ca să pună mâna pe micul lui dușman.

– Fugi, Richard! a răcnit Daphne, țipătul ei puternic uimindu-i pe toți cei din jur. Fugi!

Richard a fugit, dar lui Daphne i se părea că el se mișca de parcă ar fi fost înconjurat de apă. S-a răsucit în strânsoarea agresorului ei și a apucat să îl zărească cu coada ochiului pe Lucien. Era în spatele lor, lovindu-l cu piciorul pe omul acela, care cumva reușise să îi ia bumerangul.

– Du-te, Lucien! Du-te la Rowena!

Vocea ei s-a transformat într-un geamăt, fiindcă individul a prins-o de gât și a strâns-o cu putere.

Chiar atunci și-a făcut apariția Rowena, care a venit alergând de după copaci. Ea rămas cu gura căscată și cu ochii holbați în fața scenei care se derula în poiană. Daphne nu a mai putut să îi strige să fugă, dar băieții continuau să alerge, pentru prima dată ascultând și ei de mama lor.

Cu o voce nefiresc de subțire, bărbatul care era încă ghemuit lângă trăsură a strigat la tovarășul lui:

– Trebuie să ieșim de aici, Sidney! Adu doar femeia, ea face toți banii!

Atacatorul a târât-o pe Daphne, cu brațul în jurul gâtului ei.

– Nu!

Sunetul s-a auzit din spatele lor și a fost însoțit de un strigăt furios.

O secundă mai târziu, bărbatul care o ținea pe Daphne s-a clătinat și a scos un mormăit, iar apoi s-a întors și și-a sporit strânsoarea brațului în jurul gâtului lui Daphne, până când acesteia i-au ieșit ochii din orbite.

– Au! Potolește-te, dragă!

Părea mai degrabă uimit, decât supărat.

– Dă-i drumul! a țipat Rowena, punctând fiecare cuvânt cu un zgomot care părea cel al unei lovituri.

– Lasă-mă în pace, cotoroanțo!

În mod clar, el a socotit că Rowena era mai mult o sursă de enervare decât un pericol, așa că a continuat să se îndrepte spre trăsură. Daphne auzea zgomote, dar cea mai mare grijă a ei era să încerce să respire, în timp ce strânsoarea agresorului era din ce în ce mai dură de fiecare dată când Rowena încerca să îl atace. Nu s-a mai auzit nimic timp de câteva clipe, apoi omul a scos un strigăt de furie – pasămite, lovitura de picior a Rowenei își nimerise ținta.

Din păcate, țipătul lui a fost urmat de un trosnet oribil și de o bubuitură surdă, semn că ceva lovise pământul. Daphne nu mai putea vedea altceva decât cerul, în timp ce se chinuia să respire, iar privirea a început să i se întunece. A început să se scufunde într-o stare de inconștiență, iar ceva greu – o pătură de lână, oare? – i-a fost aruncat peste cap. Niște brațe au ridicat-o și au aruncat-o. A aterizat pe o suprafață capitonată, iar apoi o portieră s-a închis, trântindu-se. Trăsura s-a pus în mișcare; Daphne s-a balansat pe marginea banchetei, de unde s-a rostogolit la vale, aterizând, în cele din urmă, în cap.

Înainte ca întunericul să o cuprindă, ultimele sunete pe care le-a auzit au fost:

– Mamă! Mamă!

Capitolul 20

Hugh i-a aruncat grăjdarului frâiele lui Pașa.

– Azi nu mai am nevoie de el, Wilkins.

Poate, cu puțin noroc, dacă Daphne nu avea alte angajamente, ei doi ar fi putut să cineze acasă în acea seară. A zâmbit. Dacă s-ar fi întâmplat așa, ar fi putut sări peste cină și ar fi trecut direct la desert. A intrat în vestibul, i-a aruncat lacheului pălăria și mănușile, iar apoi a urcat treptele două câte două.

– Lady Davenport este acasă? a întrebat el, fără să își încetinească pasul.

– Nu, milord. I-a dus pe tinerii stăpâni în parc și încă nu s-au întors.

– După ce se întoarce, spune-i că sunt în bibliotecă și că aș vrea să o văd.

Odată ajuns în intimitatea bibliotecii, Hugh a scos licența de căsătorie și a pus-o pe birou, gândindu-se la toată alergătura lui de dimineață.

Deși după noaptea trecută nu fusese deloc nerăbdător să se confrunte cu Lady Letitia, a trebuit să recunoască faptul că dialogul lor fusese mai fructuos decât se așteptase el.

Lady Letitia îl primise în apartamentul ei la o oră mult mai matinală decât cea la care începea obișnuitul program de vizite.

Părul ei, neacoperit de veșnicul turban, era ca un nor moale și alb, peste care trona o bonetă. Dar ochii ei erau încă ageri și ascuțiți precum pumnalele.

– Ai venit să îmi dai explicații în legătură cu fuga ta de aseară?

Hugh o luase de mână și se înclinase. Apoi luase loc pe scaunul aurit pe care servitoarea lui Lady Letitia îl așezase la marginea patului.

– Mulțumesc că m-ai primit la o oră atât de nepotrivită, mătușă. Într-adevăr, am venit să îmi cer scuze pentru aseară.

Lady Letitia strânsese din buze.

– Minți foarte frumos. Mă așteptam să vii ca să îmi spui că vrei să te căsătorești cu văduva lui Thomas.

Hugh nu se mai putuse abține și dăduse drumul unui hohot de râs.

– Ca de obicei, stilul tău direct nu poate fi umbrit decât de perspicacitatea ta.

– Ar fi bine să apreciezi francheța cu care îți vorbesc, băiete. Bănuiesc că multe dintre cunoștințele noastre nu îți vor face un astfel de favor. Știu că snobii și aroganții te lasă rece, dar te-ai gândit și la fată?

– Nu este preocupată de opiniile societății londoneze. Cred că, după doar o scurtă perioadă de timp, s-a săturat de ceea ce înseamnă viața printre membrii înaltei societăți.

– Așa spune ea.

Hugh ridicase din umeri.

– Este o femeie inteligentă și o persoană rațională. Nu am îndoieli în privința ei.

Lady Letitia pufnise:

– Ei bine, nu m-ar surprinde dacă ar fi adevărat! Îndrăznesc să spun că un deceniu de trai alături de fratele meu a făcut-o să nu aibă prea multe așteptări în această privință. Ea clătinase din cap, nemulțumită. O vei proteja și vei avea grijă de ea și de plozii ei? Ai renunțat la această viață acum douăzeci de ani. De ce crezi că ești mai potrivit acum pentru așa ceva?

Hugh refuzase să înghită momeala.

– Nu am venit să caut binecuvântarea sau aprobarea ta, milady. Sunt aici doar din curtoazie.

El îi aruncase cel mai serios zâmbet al lui.

De data aceasta, ea râsese.

– Ha! Priviți-l pe marele și puternicul căpitan! Calmează-te, băiete. Nu te zburli așa la mine! Ochii ei bătrâni deveniseră vicleni. Încă am drept de veto în ceea ce te privește, dacă cumva ai uitat. La urma urmei, ce rost au banii și poziția în societate dacă nu poți să îți impui propriile reguli?

Hugh încercase să ascundă cât de uimit era de atitudinea ei nemiloasă în legătură cu decizia lui de a o lua în căsătorie pe văduva fratelui ei. Dar se pare că se înșelase în acea privință, pentru că ea adăugase, chicotind malițios:

– Ar fi mai bine să îți ții închisă gura aia mare a ta, ca nu cumva vreo vietate să își facă, Doamne ferește, cuib în ea!

Hugh chicotise și dăduse să se ridice în picioare, dar ea încă nu terminase să îl șocheze.

– Din prima clipă când i-am văzut pe cei doi plozi, am știut că nu erau ai lui Thomas. Ochii băieților sunt singura trăsătură atrăgătoare a lor, pe care adevăratul lor bunic, Caleb Hastings, ar putea să o revendice.

– L-ai cunoscut pe bunicul lui Hastings? întrebase Hugh, prostește.

– Bineînțeles că da, la naiba! Și destul de bine – prea bine, chiar. Caleb era între mine și Thomas ca vârstă și am fost foarte apropiată de

prima lui soție. Era o fată drăguță, iar el a adus-o în pragul sinuciderii, dacă nu cumva chiar a omorât-o cu propriile mâini. Ea se încruntase. Mi-e teamă că cei doi fii ai ei i-au semănat tatălui lor. Fără îndoială, Daphne și maică-sa au îndurat mai mult decât ar fi trebuit să fie nevoită să suporte o femeie decentă sub acoperișul lui Walter Hastings. Îmi imaginez că situația s-a înrăutățit după ce nepotul lui, Malcolm, a moștenit Whitton Hall – este un măr putred, care nu a căzut departe de copac. Am bănuit întotdeauna că Thomas a salvat-o pe sărmana fată. Ea se uitase lung la Hugh. Ei bine, acesta a fost unul dintre cele mai înțelepte lucruri pe care le-a făcut vreodată fratele meu. Crede-mă când îți spun că nimeni nu și-ar fi dorit ca vărul tău, John, să fie următorul conte de Davenport – în afară de John însuși, firește.

Bătrâna doamnă fusese cuprinsă de un val subit de furie.

– Ceea ce – datorită faptului că tu ai spălat putina – s-ar fi putut întâmpla!

Fața lui Hugh devenise fierbinte, dar el își ținuse gura închisă.

– Aș fi preferat să văd titlul mai degrabă mergând la un sălbatic nelegiuit decât la John, care l-ar fi compromis. Ochii ei cenușii sclipiseră, provocându-l – de parcă Hugh ar fi putut-o judeca pentru înșelătoria la care se dedase răposatul ei frate. Vei lăsa situația așa cum este.

Nu era o întrebare, dar Hugh dăduse din cap în semn de încuviințare.

– Lucien Redvers este adevăratul conte de Davenport. Oricine susține contrariul, va avea de-a face cu mine, spusese el.

Cuvintele lui nu reușiseră să o liniștească pe Lady Letitia, care ridicase, intimidant, un deget.

– S-ar putea să capeți aprobarea mea pentru această căsătorie, băiete, dar pentru o vreme vă veți afla sub lupă – poți să pui pariu pe asta. Dacă nenorocitul de război nu s-ar fi prelungit, tu ai fi putut pleca la Paris pentru câțiva ani. Majoritatea imbecililor de pe aici nu au o memorie mai lungă de câteva zile. Dar, desigur, micul monstru corsican a făcut ca Parisul să nu mai poată fi o opțiune.

Ea se înfuriase și scrâșnise din dinți, în timp ce se gândea la îndrăzneala omului care domina o bună parte a continentului.

Hugh râsese. Bătrâna reușise să reducă războiul dezlănțuit în toată Europa la inconvenientele personale ale familiei Redvers.

Ea îi ignorase amuzamentul.

– Cel mai bine ar fi dacă ai face nunta ca la carte. Fără prostii făcute pe ascuns, sau veți regreta amândoi toată viața, ține minte ce-ți spun! Îmi amintesc că așa s-a întâmplat, cu ceva timp în urmă, cu fiica lui Pendleton – tocmai a fugit în Scoția cu bătrânul neghiob. Se oprise și privise în gol. Deși cred că a fost văduva fratelui său și nu nepoata lui? Clătinase din cap. Nu este nici o diferență. Au continuat să meargă pe un drum care a fost greșit de la bun început. Nu, nu va servi la nimic

dacă procedați la fel! se răstise ea, de parcă Hugh ar fi contrazis-o sau ar fi scos vreun cuvânt. Trebuie să o faci așa cum cere tradiția.

Hugh refuzase să îi permită bătrânei aceleia feroce să îl intimideze.

– Am obținut o licență specială. Și eu…

– Ai vată în urechi?!

Hugh se încruntase.

– Eu voi…

– Nu mai cunoști sensul cuvintelor în limba engleză după ce ai trăit atât de mulți ani printre sălbatici? îl întrebase ea. Tocmai ți-am spus că totul va trebui să fie făcut corect.

– Nu, eu doar…

– Ține-ți gura, că vorbești prea mult, neghiobule!

Hugh rămăsese uimit, redus la tăcere, incapabil să își amintească când îndurase ultima oară o ceartă atât de dură – și de educativă.

– Trebuie să invitați pe toată lumea, iar evenimentul trebuie să aibă mai multă pompă și ceremonie decât o nuntă regală.

– Da, ei bine, voi lăsa aceste decizii la latitudinea lui Daphne și…

– Ba nu vei face asta! Ea rostise acele cuvinte de parcă l-ar fi lovit în cap cu un ciomag. Fiecare cuvânt care îți iese pe gură dovedește doar că ai mai mult păr decât inteligență. Voi doi, îndrăgostiți nefericiți, veți strica totul. Fata asta știe la fel de multe despre restricțiile impuse de societate pe cât știu eu despre aberațiile acelea filosofice de care atât ea, cât Thomas, erau atât de pasionați. Și de plictisitori! Îi aruncase lui Hugh o privire de dispreț suprem. Eu mă voi ocupa de asta și voi face în așa fel încât totul să se desfășoare corect. Îndrăznesc să spun că m-am confruntat cu provocări mai mari în viața mea decât să vă satisfac gusturile unora ca voi doi.

Chipul ei se zbârcise, căpătând o expresie diabolică ce o făcea să semene cu o zână malefică.

– Ai mai mulți bani decât Dumnezeu, băiete, și nimeni din cercul nostru de relații nu va putea să nu se încline în fața averii tale. Iar acum, continuase ea pe tonul ei oficial și răstit, ieși! Dăduse din mâini, indicându-i ușa. Nu e cazul să mai pierzi vremea pe aici.

În fața unui asemenea atac, Hugh nu putuse decât să rânjească.

– Mulțumesc, mătușă Letitia. Ca de obicei, nu a fost nevoie să stau prea mult în compania ta pentru a înțelege unde mi-e locul.

– Ha!

Bătrâna doamnă aproape că zâmbise, dar evitase în ultima clipă o asemenea acțiune fără precedent, grație sosirii bătrânei sale servitoare, care, fără multă ceremonie, îl condusese pe Hugh afară din apartamentul stăpânei ei.

După ce își părăsise mătușa, Hugh a mai îndeplinit o misiune: o vizită la Rundell and Bridge.

Hugh avea deja bijuterii și pietre prețioase, primite ca răscumpărare din partea unui rege, dar voia să îi ofere lui Daphne ceva care nu era

doar prada ilegală a unui corsar.

Analizase îndelung înainte de a alege, zăbovind mai mult decât plănuise, și tocmai fusese pe punctul de a face o comandă specială, când văzuse inelul de care avea nevoie Daphne; cel mai mare safir stelar pe care Hugh îl văzuse vreodată, cu forma lui de caboșon înconjurat de diamante. Fusese singurul lucru văzut de Hugh pe lumea asta care să aibă aceeași superbă culoare albastră ca ochii ei.

Hugh a scos ceasul pentru a unsprezecea oară. Unde naiba era Daphne? Ar fi trebuit să se fi întors în urmă cu o oră. Hugh tocmai era pe punctul de a suna după un servitor, când ușa s-a deschis și fiii lui Daphne, amândoi agitați și scoțând strigăte incoerente, au intrat în bibliotecă împreună cu Ponsby, aflat chiar în spatele lor.

Hugh s-a ridicat.

– Ce s-a întâmplat, Ponsby? a întrebat, în timp ce băieții se repezeau spre el.

– Eu… Nu sunt foarte sigur, milord, s-a bâlbâit Ponsby.

– Unde este Lady Davenport?

– Nu știu. Am dat ordin ca domnișoara Claxton să fie dusă sus și l-am chemat pe doctor. Ea e în stare de inconștiență și nu am putut afla nimic de la băieți, decât… ei bine, se pare că Lady Davenport a fost răpită, milord.

Fața lui era mai albă decât pergamentul.

– Lacheul care a fost cu ei, tânărul Charles, a fost lovit în cap și nu își poate aminti nimic din ce s-a întâmplat după ce au ieșit din casă pentru a merge în Hyde Park.

Trupușoarele băieților erau zdruncinate de suspine.

– Lasă-mă singur câteva minute, Ponsby.

Majordomul a plecat, iar Hugh i-a desprins cu grijă din îmbrățișare pe cei doi băieți și s-a lăsat pe vine în fața lor.

– Lucien, Richard, am nevoie să îmi răspundeți la întrebări. L-a luat pe fiecare de câte un umăr. Liniștiți-vă, a spus el, îmbrățișându-i ușor. Trebuie să îmi spuneți ce li s-a întâmplat mamei voastre și Rowenei. Richard?

S-a uitat la cel care, în mod obișnuit, era cel mai echilibrat dintre cei doi băieți.

Richard a înghițit cu greu de câteva ori, strângând din ochi pentru a-și opri lacrimile.

– Au fost doi bărbați, a spus el cu voce tremurată. Au năvălit peste noi pe când aruncam cu bumerangul. Lucien l-a aruncat în copaci, iar când am mers să îl găsim, bărbatul mai mic l-a prins. Un alt bărbat tocmai mă luase de braț, când mama ne-a găsit. Ea a țipat la ei să ne dea drumul…

A înghițit din nou cu zgomot și nu și-a mai putut înăbuși un nou suspin plin de lacrimi.

– Ușurel, băiete, a murmurat Hugh. Te descurci bine.

Richard a tras puternic aer în piept de câteva ori, iar apoi și-a reluat povestea.

– Mama a încercat să mă smulgă de la bărbatul care mă prinsese, dar, în schimb, el a prins-o pe ea. Eu și Lucien am luptat amândoi, dar nu ne-am putut elibera decât după ce am auzit un țipăt îngrozitor, iar bărbatul acela mi-a dat drumul din strânsoare.

– L-am lovit pe bărbat între picioare cu bumerangul, domnule, a spus Lucien, mândru, încetând cu criza lui cumplită de plâns. Am fugit la mama și am încercat să o ajut, dar ea a țipat la noi, spunându-ne să fugim la Rowena. Așa am făcut, am fugit – și ei au luat-o!

Vocea i s-a frânt și a început să plângă din nou.

Hugh i-a strâns la piept pe amândoi.

– Ați luptat cu mult curaj, dar nu ați putut să faceți față la doi bărbați adulți, iar mama voastră nu ar fi vrut ca ei să vă captureze și pe voi doi. Ceea ce puteți să faceți acum este să mă ajutați să o găsesc. Trebuie să fiți calmi și să gândiți, să vă gândiți bine și rapid la orice detaliu vă amintiți. Cum arăta trăsura? Oare bărbații aceia au spus ceva ce vă amintiți? Gândiți-vă, băieți, puteți să îmi spuneți ceva legat de toate astea?

– Trăsura, a spus Lucien, cu vocea înăbușită de jacheta lui Hugh.

Hugh s-a lăsat pe spate.

– Ce-i cu trăsura?

– Omul care m-a prins aproape că a reușit să mă urce într-o trăsură, înainte să îl mușc de mână. Era foarte veche și urâtă – trăsura, nu mâna lui. Avea doar o jumătate de blazon, dar cred că era un cal pe un câmp verde.

Expresia lui a devenit îngândurată.

– Și câteva carouri roșii și albe, poate.

Blazonul Hastings! Hugh îl văzuse de multe ori în tinerețe. Ticălosul ăla nenorocit! Iar el, Hugh, fusese un mare prost că îi dăduse drumul. Acum Daphne și fiii ei plăteau pentru prostia lui.

– Hugh!

Vocea înspăimântată a lui Lucien l-a scos din transa furibundă în care intrase.

Hugh s-a forțat să afișeze un zâmbet.

– Te-ai descurcat foarte bine, Lucien. Îți mai amintești și altceva? Din întâmplare, au spus și unde se duceau?

– Omul care mă prinsese a spus doar că trebuia să facem o plimbare lungă și că, dacă eram cuminte, aveam să merg cu o barcă. Dar asta este tot, domnule. Nu mi-a mai vorbit după ce l-am mușcat, a adăugat băiatul.

Richard a intervenit:

– Omul pe care l-a mușcat Lucien l-a chemat pe celălalt ca să o ia pe mama, spunând că ea era cea pe care o voiau, iar apoi a spus ceva ce nu

am putut înțelege.

Chipul lui palid, plin de lacrimi, s-a strâns de durere.

– Rowena este grav rănită, vere Hugh. Crezi că va muri?

Hugh habar nu avea, dar nu le putea spune asta băieților.

– Este o femeie puternică. Spuneți-mi ce i s-a întâmplat. A fost cu voi?

Respirația lui Richard era încă neregulată, dar băiatul măcar încetase cu plânsul.

– Rowena l-a atacat pe bărbat și apoi acesta a lovit-o atât de tare, încât ea a căzut la pământ. Bărbatul acela a târât-o pe mama la trăsură și au plecat înainte ca noi să ajungem la Rowena. I-am ținut capul în poală, în timp ce Lucien a fugit să găsească trăsura noastră. Și apoi Charles s-a trezit și a așteptat lângă mine.

– Amândoi v-ați descurcat foarte bine. Iar acum… S-a ridicat și i-a condus pe gemeni spre ușă. Aș vrea să o văd pe Rowena.

Câteva minute mai târziu, Hugh a intrat în camera servitoarei și a găsit-o pe menajera lui Daphne îngrijind-o pe bătrână. El i-a făcut semn acesteia din urmă să îl urmeze în micul salon al Rowenei.

– Este conștientă? Poate vorbi?

– Da, milord, s-a trezit acum câteva minute. Aveam de gând să trimit după dumneavoastră, pentru că a devenit foarte agitată dintr-un anume motiv și a cerut să vă vorbească.

Hugh a dat din cap în semn că era de acord.

– Băieții așteaptă afară. Du-i la bucătărie și dă-le ceva de mâncare, în timp ce eu vorbesc cu domnișoara Claxton. Spune-le că vin să îi iau după ce termin.

Hugh s-a gândit că, procedând astfel, putea să își dea seama dacă servitoarea era în stare să îi vadă pe băieți.

Menajera a zâmbit.

– Da, milord, puțin ceai le va face bine.

Hugh a închis ușa și și-a tras un scaun aproape de pat.

– Milord, a spus Rowena, fără să aștepte ca el să înceapă, era vechea trăsură a lui Walter Hastings! Am văzut blazonul.

Ea a tresărit din cauza durerii provocate de efortul de a vorbi.

– Șștt, ai grijă să nu îți faci și mai rău; nu te grăbi. Băieții mi-au povestit despre trăsură. Au mai spus ceva și despre o plimbare cu barca. Ai auzit ceva în legătură cu asta?

Rowena a clătinat încetișor din cap și a tresărit de durere chiar și la acea mișcare ușoară.

– Când am ajuns acolo, unul dintre ei o ducea deja la trăsură, unde o aștepta celălalt.

– Știi dacă Hastings deține cumva vreo proprietate aflată lângă apă? Sau dacă deține, poate, un iaht?

– Nu îmi amintesc ca Sir Malcolm să fi pomenit vreodată despre vreo altă proprietate. Și nici unchiul său, Sir Walter. Ea a clătinat din cap,

frustrată, iar apoi a scos un geamăt. Îmi pare rău, dar nu mă pot gândi la nici un loc anume în care să fi fost dusă stăpâna mea. Am vrut doar să vă povestesc despre trăsură și…

S-a oprit și a înghițit cu greu.

– Și? a îndemnat-o Hugh să continue, încercând să rămână calm, deși nu își dorea decât să acționeze și să facă ceva – orice –, deși nu știa ce anume.

– Milord, a spus Rowena cu voce slabă, abia șoptind, s-ar putea să nu supraviețuiesc și nu aș vrea să intru în mormânt cu păcatul ăsta pe suflet.

Hugh a deschis gura ca să o asigure că avea să se facă bine, dar și-a dat seama că ea dorea din răsputeri să îi spună ceva.

– Eu am fost, milord. Eu am fost cea care… care v-a tăiat chinga șeii.

Ochii ei s-au ferit de ai lui.

Lui Hugh nu-i venea să creadă că auzise bine.

– Poftim?

Ea a dat din cap, cu o expresie chinuită pe chip.

– Tu ai tăiat chinga șeii lui Pașa?

Rowenei i se scurgeau lacrimi din colțurile ochilor.

– Dar de ce?

Cu greu ar fi putut să fie Hugh mai șocat, exceptând cazul în care Ponsby sau Gates ar fi recunoscut că făcuseră așa ceva.

– Eram îngrozită de gândul că aveați să ne luați totul și să schimbați lucrurile pe aici. La fel cum s-a întâmplat atunci când a venit Walter Hastings și a luat-o pe mama lui Daphne. Fața i s-a schimonosit, arătând cât de mult se disprețuia pentru acea atitudine din trecut. Nu am făcut nimic atunci, chiar dacă știam că Sir Walter era mincinos, rău la suflet și că nu o iubea pe fosta mea stăpână. Rowena a înghițit în sec. M-am temut că revenirea dumneavoastră ar fi distrus absolut toată munca pe care o depusesem până atunci. A fost o prostie să gândesc așa. Ea i-a strâns mâna. Știu că n-am avut dreptate, milord. Am greșit că am făcut așa ceva și m-am înșelat în privința a ceea ce ați însemnat pentru noi. Ați protejat-o pe Daphne de Malcolm. Mă voi preda autorităților.

Lacrimile îi curgeau în voie pe obraji.

Hugh a clătinat din cap ca și cum ar fi vrut să își alunge din minte ciudățenia pe care tocmai o aflase.

– Nu vorbi prostii, femeie, a spus el cu o voce mai dură decât ar fi vrut. Ultimul lucru pe care l-aș face ar fi să o supăr pe stăpâna ta. Și exact asta s-ar întâmpla dacă te-aș arunca în închisoare. În plus, dacă aș fi protejat-o așa cum ar fi trebuit, nu s-ar fi întâmplat nenorocirea de acum, a spus el, zbătându-se, la rândul lui, să facă față nemulțumirii pe care o simțea față de sine însuși.

– O veți găsi, milord.

Ochii ei căprui, speriați, se oglindeau într-al lui.

– Da, o voi găsi.

Ușa s-a deschis și a intrat un bărbat.

– Sunt doctorul Compton, a spus un tânăr blond, privind spre silueta firavă din pat. Și ce avem aici? a întrebat el pe un ton calm, prietenos.

Hugh s-a ridicat.

– Vă rog să aveți grijă de ea, doctore. Este o persoană foarte apropiată de Lady Davenport.

S-a întins și i-a luat mâna Rowenei, cu o strângere fermă.

– Îți voi trimite știri imediat ce aflu ceva, a asigurat-o.

În drum spre scări, Hugh s-a întâlnit cu Kemal.

– Martín este aici, căpitane. A călărit toată noaptea ca să te vadă și este murdar și obosit, dar insistă să îți vorbească înainte de orice. L-am dus în salonul tău.

– Mă voi duce direct la el. Vrei să mergi la bucătărie și să le spui băieților că o pot vizita pe domnișoara Claxton imediat ce doctorul își termină vizita?

Hugh nu a pierdut timpul și s-a dus direct la apartamentul lui.

– Martín, a spus el, întinzând mâna și apucându-l de antebrațul musculos, în semn de salut, pe bărbatul mai scund.

– Căpitane!

Pentru prima dată, tânărul nu și-a mai afișat zâmbetul obraznic.

– Te rog, ia loc, l-a invitat Hugh, făcându-i semn spre scaunul pe care Martín, extenuat, îl ocupase înainte să intre el.

– Am călărit până aici ca o nălucă, milord, dar sper că nu am ajuns prea târziu, a mărturisit Martín în timp ce se așeza lângă o măsuță pe care Kemal pregătise deja un ibric cu cafea și pâine cu unt, ca să-i astâmpere foamea. Am ajuns la Whitton chiar în momentul în care porcul acela plecase.

În vreme ce rostea acel epitet nepoliticos, Martín a făcut o pauză pentru a-și înfunda în gură o bucată de pâine acoperită cu un strat generos de unt, pe care a înmuiat-o cu o înghițitură zdravănă de cafea neagră.

Hugh aproape că și-a dat ochii peste cap – ar fi trebuit să aștepte ca Martín să se hrănească. Felul de a vorbi al tânărului era aproape imposibil de înțeles în condiții obișnuite, darămite atunci când avea și gura plină de mâncare! Martín nu putea pronunța sunetul th, pe care îl rostea ca pe un d; rostea cuvintele care începeau cu un o, ca și cum ar fi avut un h în față, și invers; și se referea la obiecte neînsuflețite ca la „el“ sau la „ea“.

– M-am culcat cu acea, aia… Ajuns în acel punct, el a părut să caute – fără succes, din păcate – un cuvânt englezesc, dar apoi a recurs la echivalentul lui franțuzesc …salope, până când mădularul meu a ajuns jupuit, și totuși ea nu mi-a spus nimic. Nimic! Și pe cine văd că vine noaptea? Nu-ți vine să crezi, căpitane. Tu nu îți vei imagina niciodată cine a apărut.

– O, Doamne! Cine, Martín?

– Calitain!

Hugh a clipit.

– Calitain? Aici?! Cred că te-ai înșelat.

Martín i-a aruncat o privire tăioasă, plină de dispreț.

– Cred că nu mă înșel dacă îl văd pe Calitain.

– Ce ar căuta, pentru numele Domnului, la Whitton? a întrebat Hugh, cu mintea vuindu-i.

– Nu pentru numele Domnului – ci al diavolului. Și asta este ce am aflat. Vocea lui Martín era triumfătoare, chiar și înăbușită de o înghițitură de pâine. M-am asigurat că nu m-au văzut, m-am strecurat și am plecat la grajd, unde Blake îl aștepta pe acel… tête de choux! A clătinat din cap, dezgustat. Îl cunoști pe Blake? l-a întrebat Martín pe Hugh.

– Da, este lacheul sau vizitiul lui Hastings, sau ceva de genul acesta.

Martín a dat din cap.

– Îi aduce prostituate lui Aystink și i le vinde pe bani.

Hugh și-a înăbușit un zâmbet atunci când l-a auzit pe Martín folosind termenul argotic englezesc „cap sec“. Era evident că lucrase la limba engleză, deși nu ajunsese la nivelul de conversație pe care și l-ar fi dorit de la el.

– Calitain a venit însoțit de un alt bărbat. A fost foarte, foarte supărat când a aflat că Aystink era plecat la Londra. Au discutat ceva și Calitain a spus că vor banii sau, altfel, va face această ofertă altui englez.

Martín a ridicat din umeri și și-a îndesat o altă bucată de pâine în gură. Hugh a așteptat cu nerăbdare ca tânărul să termine de mestecat și de înghițit.

– Blake a încercat să îi calmeze și le-a spus că stăpânul lui a primit bani și că se va întâlni cu ei la corabie. L-am urmărit pe Calitain și am văzut că stă într-o baracă aflată în afara orașului – ei, poate pentru contrabandier? Martin folosise termenul franțuzesc pentru „contrabandă“, drept care i-a aruncat lui Hugh o privire întrebătoare. Apoi a continuat: Am vorbit cu Delacroix și mi-a spus că va cerceta mai atent și va vedea ce află. Și am călărit spre tine ca să îți povestesc toate astea. En fin!

A făcut o mișcare bruscă din mână, pentru a indica faptul că își terminase povestea.

Hugh s-a sprijinit de spătarul scaunului, rămas fără cuvinte în fața întorsăturii pe care o luaseră evenimentele. Calitain se ocupase cu negoțul de sclavi ani și ani de zile. Hugh nu se putea gândi decât la un singur motiv pentru care renumitul negustor de sclavi ar fi riscat să revină pe pământ englezesc, unde era urmărit de lege: să strângă bani de la un finanțator aflat în afara legii, ca și el.

– Dacă Hastings îi datorează bani, nu îi poate datora decât pentru un singur lucru, a spus Hugh în cele din urmă.

– Oui, sclavi, a spus Martín cu glas monoton.

El însuși un sclav care reușise să se elibereze, Martín nu îi prea vedea cu ochi buni pe cei care se ocupau cu comerțul de sclavi.

Prima dată când Hugh îl întâlnise pe Martín, fusese în momentul în care acesta din urmă încă mai avea pe mâini urmele proaspete de sânge ale ultimului său stăpân. Se pare că stăpânul încercase să abuzeze de trupul lui Martín peste limita de suportabilitate a tânărului. Aidoma majorității celor care lucrau în bordelurile din New Orleans, Martín avea sângele amestecat. Faptul că era ceea ce americanii numeau high creole, adică avea doar în parte sângele africanilor capturați cândva și apoi vânduți ca sclavi, nu îi influențase deloc viața. El se născuse sclav și ar fi murit așa dacă nu și-ar fi luat soarta în propriile mâini.

Hugh s-a uitat la Martín în timp ce acesta se delecta cu ultimele bucăți din ceea ce fusese un morman impresionant de felii de pâine. Chiar dacă se asemăna foarte mult cu oricare alt bărbat de vârsta lui – obsedat în egală măsură de femei, bani și haine elegante –, în ochii lui exotici, aurii, exista un gol imens.

Privindu-se în oglindă, Hugh văzuse și la el acea privire, și nu doar o singură dată. Acel gol ce provenea din faptul că pe vremuri fusese sclavul cuiva. Nu întotdeauna la fel de bine îngrijit ca alte animale aflate în posesia stăpânului – cai sau câini – și așteptând mereu ziua în care valoarea i-ar fi scăzut și s-ar fi confruntat cu o vânzare care l-ar fi umplut de umilință și l-ar fi dat pe mâinile altui stăpân.

– Acum, când planul lui Hastings de a se căsători cu Lady Davenport s-a destrămat, nu pot decât să presupun că el a decis să primească o răscumpărare în schimbul ei.

Hugh a inspirat adânc și s-a forțat să îmbrace în cuvinte gândurile cumplite care îi treceau prin minte:

– Este posibil, de asemenea, ca Hastings să fi aflat despre dușmănia dintre mine și Calitain și să i-o dea drept plată pe Daphne acestuia din urmă.

Martín a dat din cap, cu un aer sumbru.

– Fiii lui Lady Davenport au povestit că bărbații care au încercat să îi răpească au vorbit despre o plimbare cu barca. Eu cred că Hastings intenționează să își ducă prizoniera la Calitain, care se află, evident, undeva în apropiere de Eastbourne.

Martín a băut și ultima gură de cafea și a oftat, satisfăcut.

– Ești pregătit de o plimbare, milord?

Și-a arcuit buzele într-un zâmbet obraznic, care insinua că Hugh știa că nu o singură plimbare istovitoare ar fi fost aceea care să doboare un om atât de înzestrat precum era el.

– Mă ține pe loc doar plăcerea de a te privi cum te îndopi, a răspuns Hugh, deja în picioare.

Ușa s-a deschis și a intrat Kemal.

– A, Kemal, ai venit la țanc! Te rog să îmi pregătești echipamentul obișnuit, nu pe cel pentru distracțiile de la oraș. Dă-mi noua mea

pereche de pistoale și ia o alta pentru tine și Martín. Vreau să am cu mine și sabia, a spus Hugh, cu un zâmbet sumbru. Poate că voi găsi o persoană pe care să o încerc.

Capitolul 21

Daphne s-a trezit în întuneric, cu mâinile legate și fixate de ceva care se afla deasupra capului ei. A încercat să afle, pe pipăite, de ce anume era legată, dar brațele îi amorțiseră; trebuia să se fi aflat în trăsură de ceva timp.

Ochii i se obișnuiseră cu întunericul, așa că putea, cel puțin, să își dea seama că era singură. Aproape că a plâns de ușurare; răpitorii nu se întorseseră ca să îi ia și pe fiii ei.

Dacă băieții și Rowena ajunseseră acasă în siguranță, atunci Hugh știa deja ce se întâmplase. Malcolm trebuia să fie într-adevăr disperat încât să comită infracțiunea de răpire a unei persoane de același rang cu al lui.

Daphne și-a dat seama că ferestrele trăsurii fuseseră înnegrite cu un soi de vopsea; ea putea zări raze de lumină acolo unde vopseaua nu fusese bine întinsă. Deci, era încă zi – nu trecuse atât de mult timp, la urma urmelor. Și-a ridicat brațele pentru a elibera o parte din tensiunea resimțită, respirând adânc, refuzând să cedeze sentimentului de spaimă care o cuprinsese. Unde ar fi putut să o ducă Malcolm? Nu la Whitton, pentru că ar fi fost dificil să păstreze secretul prezenței ei acolo. Iar, în afară de asta, Walter Hastings vânduse cu ani în urmă singura proprietate pe care o mai deținuse familia. Unde mai putea să o ducă? Și, pentru numele Domnului, ce se gândise să îi facă odată ce ea ajungea la destinație? Oare voia să o forțeze să se mărite cu el? Sau poate că voia să scoată și mai mulți bani de la ea?

Daphne a închis ochii în fața acelui potop de întrebări fără răspuns.

De ce să facă speculații? În schimb, s-a străduit să își liniștească inima, care i-o luase la galop, și a încercat să își menajeze forțele pentru când urma să aibă cu adevărat nevoie de ele.

Hugh era gata să părăsească reședința Davenport în răstimp de o oră. S-a întâlnit cu Martín, care venea dinspre zona bucătăriilor, unde se dusese să mănânce ceva mai consistent decât pâinea. Hugh a văzut cum

una dintre cameriste venea alergând în spatele lui Martín. El s-a oprit și s-a întors spre femeie – una destul de tânără –, care se apleca spre el de parcă trupul ei ar fi fost atras de al lui ca de un magnet. Au schimbat câteva cuvinte în șoaptă, iar apoi Martín a râs și și-a trecut degetul peste obrazul ei.

Hugh a clătinat din cap. Martín venise doar de o oră și deja făcuse o cucerire. Ar fi fost bine să îl ia de acolo înainte să înceapă vreun tărăboi sau vreo bătaie.

Hugh s-a apropiat de el, iar tânărul a zâmbit, fanfaronada lui transformându-se în aroganță.

– Am crezut că te-ai dus la bucătărie ca să mănânci.

– J'ai fait, a spus Martín.

În ciuda faptului că era tensionat, Hugh tot nu s-a putut abține și a râs.

– În engleză, Martín!

Cei trei bărbați au plecat fără întârziere. Se duceau la Lessing Hall și își începeau căutările la Whitton. Hugh era de părere că nu trebuia să caute deloc – bănuia că Hastings avea să îi contacteze în curând. Individului nu-i venea să creadă că Daphne nu voia să se mărite cu el – ceea ce ea ar fi făcut, poate, dacă gemenii ar fi căzut și ei în mâna lui Hastings. Nu, o răpise pentru răscumpărare. Sau poate că doar drept momeală. La urma urmei, Calitain venise la Whitton după Hastings și aștepta să își primească banii de la el. Hugh își continua căutările bazându-se doar pe intuiție, dar era convins că aveau să o găsească pe Daphne oriunde ar fi ținut-o captivă Calitain.

Capul începuse să îl doară și să i se înfierbânte în mod inexplicabil la gândul lui Calitain aflat la câțiva kilometri departe cu Daphne. Își dorea cu disperare să meargă direct la baraca unde îl văzuse Martín, dar știa că asta ar fi fost o prostie și că era periculos – mai ales pentru Daphne, dacă ea se afla cu adevărat acolo, ținută ca prizonieră. Acțiunea de a-l încercui pe Hastings sau pe Calitain putea foarte bine să se încheie cu un dezastru.

Nu, înainte să facă orice pas, trebuia să înțeleagă la ce fel de joc se preta Calitain. Era mai bine să nu se mai gândească la groaza pe care trebuia să o fi simțit Daphne în calitate de prizonieră a lui Calitain. În schimb, trebuia să se gândească la planurile pe care le-ar fi putut pune la cale Hastings.

Dar nici asta nu îi calma zbuciumul sufletesc. Hastings o violase deja pe Daphne o dată. Hugh nu se putea gândi la el fără să înnebunească măcar pe jumătate. Dacă Malcolm Hastings intrase în cârdășie cu bărbați precum Calitain, atunci făcuse deja cele mai proaste asocieri pe care le-ar fi putut face. Hugh văzuse disperarea din ochii lui atunci când îl strânsese de gât. Ar fi trebuit să își asculte instinctul și să îl ucidă. Ar fi trebuit să știe că nu avea să se întâmple nimic bun dacă lăsa liberă o reptilă atât de veninoasă.

– La naiba cu toate! a înjurat el.

Martín trebuia să îl fi auzit peste tropotul puternic al copitelor cailor.

– Ne vous inquiétez pas, Capitaine, l-a liniștit tânărul. Avem timp. Iar Aystink și Calitain? Pfui! A făcut cu mâna o mișcare plină de dispreț, însoțită de un sunet grosolan. Sunt niște proști! Nu-ți face griji, milord, Delacroix îi va găsi pe crotte de nez-ul ăla și pe abia lui.

Hugh a clătinat din cap.

– Se pronunță „corabia lui", Martín, nu „abia lui". Și nu trebuie să te referi la cineva ca fiind „gunoi de nas", chiar dacă este adevărat. Chiar trebuie să mai exersăm la engleza ta, prietene. Dar nu în aceste momente. Acum trebuie să călărim.

Hugh s-a aplecat, cu capul înainte, și l-a îmboldit pe Pașa la galop, hotărât să câștige cursa împotriva timpului și a fricii.

După întunericul dens din trăsură, lumina bruscă a razelor soarelui a avut efectul unor pumnale ascuțite, implântate în ochii ei.

– Dacă mă atingi doar cu un deget, te voi ucide! a mârâit Daphne, privind țintă, orbește, spre figura care se profila la orizont.

– Ușurel, verișoară dragă! Dacă mai scoți un sunet, îți voi lega gura atât de strâns încât abia vei mai putea să respiri.

Malcolm a urcat în trăsură și a închis portiera în spatele lui, cufundând iarăși interiorul în întuneric. Brațul lui a șerpuit în jurul gâtului ei, iar Daphne a simțit pe gât o atingere tăioasă precum cea a unei lame de cuțit. Malcolm și-a pus cealaltă mână peste gura ei, având totul sub control, în timp ce se așeza lângă ea.

– Drăguță și liniștită, draga mea, a calmat-o el, răsuflându-i în obraz. Chiar acum schimbăm caii și nu ar fi prea frumos dacă ai striga după ajutor. Am acest cuțit… Pentru a-și susține amenințarea, el i-a lipit de obraz vârful de metal rece. Nu mi-ar plăcea să îl folosesc. Nu aș vrea să te ucid, dar nu m-ar deranja să te rănesc puțin.

I-a coborât lama cuțitului pe gât.

– Acum, a spus el, dându-și la o parte mâna care îi acoperea gura, putem termina conversația pe care Lord Ramsay a întrerupt-o atât de grosolan ultima dată când am fost împreună.

Buzele lui i-au atins tâmpla. Malcolm a strâns-o de coapsă. Daphne s-a îndepărtat, mai îngrozită de atingerea lui decât de cuțitul lui.

– Nu mă voi căsători niciodată cu tine, Malcolm. Va trebui să mă ucizi, așa că poți să îți pui în practică amenințările și să o faci chiar acum.

– Sunt sigur că nu se va ajunge la asta. El a mângâiat-o pe coapsă, iar din tonul lui se simțea că zâmbea. În plus, eu nu sunt interesat de drepturile pe care căsătoria mi le-ar da asupra persoanei tale. La urma urmei, am avut deja parte de o mostră, fără să mă agit prea mult. Nu-ți face griji, dragă, dacă vreau să obțin ce ai sub fusta aceea, o voi face și fără licență.

Mintea lui Daphne a încetat să se mai frământe, ajungând la o certitudine calmă.

– De data asta va trebui să mă ai după ce am murit, i-a șuierat ea la ureche.

Dintr-odată, Malcolm s-a retras de lângă ea, dar nu prea departe. O clipă mai târziu, s-a auzit cum s-a aprins un chibrit, iar felinarul care atârna chiar în interiorul portierei a fost adus la viață. Ea a întors capul din pricina luminii, dar mișcarea a adus-o față-n față cu chipul congestionat al răpitorului ei. El a rânjit și s-a uitat la fața și la pieptul ei, iar apoi, lent, înapoi în ochii ei. Daphne a tresărit de repulsie.

Malcolm a râs.

– Ai răbdare, draga mea, știu că ești nerăbdătoare, dar trebuie să mai aștepți până la acele plăceri, a spus el, prefăcându-se că îi interpreta în mod greșit reacția. Deși se pare că nu ești prea răbdătoare.

Cu mâna rămasă liberă, a scos o bucată de hârtie din buzunarul de la piept și i-a fluturat-o pe la nas. Apoi a ridicat-o în fața ochilor ei, ca să o vadă.

Daphne nu avea nevoie să o citească; a recunoscut scrisul apăsat, bine conturat al lui Hugh.

– Porc mizerabil și dezgustător!

Cu greu a putut să rostească acele cuvinte, din pricina furiei care clocotea înlăuntrul ei.

– Ei, stai cuminte! a avertizat-o el, ridicând din nou cuțitul și apăsându-i-l la baza gâtului.

Daphne s-a uitat țintă la zâmbetul slab al lui Malcolm, cu intenția de a ignora cuțitul de la gât și de a-l lovi cu fruntea în fața lui batjocoritoare, aproape insuportabilă. De parcă i-ar fi citit gândurile, el a apăsat cuțitul și mai tare.

– Nu, nu vei face ceea ce ai de gând să faci, pentru că nu voi ezita să încep să te ciopârțesc, iar asta ar putea să îți diminueze valoarea, să micșoreze suma pe care am de gând să i-o cer bufonului aceluia mare. Sper că va plăti destul de mult pentru tine!

Deci acesta era planul lui, să scoată bani de la Hugh în schimbul eliberării ei! Daphne nu și-a putut reprima speranța care îi invadase pieptul. Hugh avea să o găsească.

Din nou, Malcolm i-a citit pe față cu ușurință.

– O, da, vreau să te vând și să obțin cea mai bună ofertă. A scos un hohot insolent de râs. Ei bine, de la singurul ofertant. Dar nici eu nu sunt un om prost și nici nu mă grăbesc. Poate că nu te voi trimite la el atât de ușor. Poate că te voi ține o vreme, ca să văd dacă este și mai generos atunci când îmi fac cunoscute cererile a doua oară. Ocazie cu care va înțelege cât de serios sunt.

A zâmbit, fără îndoială ca urmare a unor gânduri ticăloase care tocmai îi treceau prin minte, în timp ce a apăsat cuțitul și mai tare.

– Mi-ar fi plăcut să îi aduc și pe fermecătorii noștri fii. Seamănă

foarte mult cu mine pe când eram de vârsta lor. Pun pariu că sunt niște băieți frumoși și deștepți, ca și tatăl lor.

Zâmbetul lui a dispărut la fel de repede cum apăruse; preț de un minut, Daphne s-a gândit că ar fi putut să apese cuțitul mai adânc.

Dar el i-a coborât cuțitul în dreptul coapsei, clătinând din cap.

– Te urmăresc de ceva timp, draga mea, și l-am văzut pe Ramsay împreună cu cei doi plozi. S-ar părea că, în mod inexplicabil, s-a atașat de ei. Nu cred că i-ai povestit despre micii lui verișori.

– Nu poți să mă șantajezi cu nimic. Știe adevărul.

– Măi, măi! Probabil că i-ai oferit o îmbrățișare mai tandră cu acele coapse dulci, decât cea de care îmi amintesc eu că am avut parte. Poate că va trebui să revizitez palatul tău de plăceri înainte să îl las să te ia înapoi?

A mângâiat-o pe coapsă și s-a aplecat mai aproape, iar Daphne i-a simțit pe piele mirosul acru, de alcool.

Ea s-a ferit, iar apoi aproape că a leșinat de ușurare atunci când el a chicotit și s-a lăsat moale pe banchetă.

– Nu-ți face griji, drăguță, mai târziu vor exista o mulțime de oportunități ca să te scarpin acolo unde te mănâncă. Încă nu i-am trimis lui Ramsay o listă cu revendicările mele, așa că mai avem ceva timp. Înainte să îl avertizez în privința planului meu, trebuie să mă asigur că ești bine și în deplină siguranță.

Daphne aproape că a râs. Prostul uitase că băieții și Rowena văzuseră trăsura, precum și blazonul pictat pe ea. S-a întors cu fața spre fereastra înnegrită și și-a ascuns zâmbetul.

*

Daphne a avut impresia că toată acea călătorie nu avea să se termine niciodată. După episodul schimbării cailor – atunci când Malcolm intrase în trăsură și îi pusese cuțitul la gât –, trăsura cea greoaie se oprise pentru un nou schimb de cai, dar asta fusese cu câteva ore în urmă, iar Daphne credea că noii cai ar fi trebuit să fie deja pe jumătate morți. Nu că Malcolm ar fi fost preocupat de asta.

Din fericire, el părăsise trăsura la scurt timp după plecarea lor de la prima oprire, iar ea nu îl mai văzuse de atunci. Daphne nu putea spune cât de departe călătoriseră, dar, printr-o mică zgârietură de pe sticla ferestrei, putea vedea că cerul era întunecat. În acea perioadă a anului, soarele nu apunea de tot decât după ora nouă. Conform acelui raționament, trebuia să fi fost pe drum de cel puțin zece ore. Ea reușise abia la amiază să îi urce pe băieți în trăsură pentru călătoria lor în parc. Oare unde o ducea Malcolm? La Whitton Park? Dacă da, nu ar fi fost un drum care să dureze mai mult de câteva ore. Dar cu siguranță că ar fi trebuit să schimbe din nou caii, sau…

Trăsura cea șubredă s-a oprit. Daphne s-a străduit să se așeze mai sus pe banchetă, forțându-se să nu țipe din cauza durerii pe care o simțea în brațe. A auzit murmurul vocilor bărbaților și apoi sunetul scărilor

coborâte, înainte ca portiera să se deschidă, cu un scârțâit.

– Bună, dragă, încă ești trează?

Malcolm a ridicat un felinar, luminând atât trăsura, cât și fața lui tumefiată și nervoasă. Daphne s-a ferit de lumină și-a îngropat fața în brațe, fără să se deranjeze să răspundă.

– Suntem aici, drăguță.

Degetele lui boante au tras de frânghia cu care îi legaseră mâinile, iar Daphne a fost nevoită să strângă din dinți ca să nu strige. Nodul nu s-a desfăcut, iar el s-a oprit, frustrat.

– Unul dintre voi să vină până aici și să îmi dea o mână de ajutor!

Se bâlbâia, de parcă ar fi băut.

Bărbatul mai mic de statură s-a strecurat în trăsură, ținându-și cu grijă privirea departe de Daphne în timp ce a tăiat frânghia care o ținea legată.

Malcolm a ridicat cuțitul.

– Iar acum nu încerca asupra mea nici unul dintre trucurile tale, dragă verișoară. Nu ai unde să fugi, chiar dacă te-ai elibera. Comportă-te frumos și poate că te voi lăsa puțin singură, ca să te ocupi de problemele tale femeiești. Fără îndoială că abia aștepți să te ușurezi.

Folosirea acelui termen vulgar le-a provocat hohote de râs celor doi oameni ai lui Malcolm. Lui Daphne nu-i păsa. Tot ce a putut face a fost să se oprească din plâns, în timp ce sângele a început să îi circule din nou prin membre.

Cel puțin, Malcolm părea extenuat, iar ea era de părere că toți cei trei bărbați ar fi avut nevoie de câteva ore de somn înainte de a fi în măsură să facă următoarea lor mișcare, oricare ar fi fost aceea.

Pe de altă parte, ea se bucurase deja de câteva ore de somn, așa că pentru a reveni la starea ei normală nu trebuia decât să scape de durerea chinuitoare din brațe.

Malcolm a luat-o de încheietura mâinii și a condus-o spre o căsuță acoperită cu stuf, aflată nu departe de trăsură. Era parțial ascunsă de stejarii neîngrijiți pe care localnicii îi numeau „buruieni de Sussex“. Casa în sine era o șandrama făcută din șipci, cu scânduri bătute în cuie peste golurile fostelor ferestre. Era o dărăpănătură, iar dacă nu ar fi fost lumina care intra printre scândurile așezate la întâmplare, Daphne ar fi crezut că nu era locuită de nimeni.

Bărbatul cel înalt a bătut cu pumnul în ușă.

– Sunt Hastings! a strigat Malcolm.

Preț de un moment lung, nu s-a auzit nimic altceva decât niște foșnete și murmure din spatele ușii rudimentare de lemn, iar apoi aceasta s-a deschis lent, înspre interior.

Daphne a încercat să facă un pas înapoi, dar strânsoarea lui Malcolm o ținea precum o capcană de oțel prinsă în jurul brațului, de parcă răpitorul ei ar fi fost… speriat.

Și cu siguranță că așa și era.

Omul care stătea în prag avea unul dintre cele mai înspăimântătoare chipuri pe care Daphne le văzuse vreodată. Nu că ar fi fost diform sau hidos. De fapt, trăsăturile lui ar fi putut fi socotite chiar frumoase dacă nu ar fi fost atât de schimonosite de o grimasă de dispreț. Ceea ce a speriat-o – și aproape că a făcut-o să fugă – era ura pe care o emana acel om, ca aburul care ar fi ieșit dintr-un ceainic.

Era înalt și solid, fața și hainele sale roșii indicând faptul că era marinar. Ochii lui s-au îngustat și i-au aruncat lui Daphne o singură privire neobrăzată, înainte de a trece la Malcolm. Daphne nu ar fi crezut că era posibil, dar privirea acelui om a devenit și mai amenințătoare atunci când s-a oprit asupra lui Malcolm. Vărul ei trebuie să fi fost de-a dreptul idiot dacă nu era în stare să înțeleagă că acel bărbat reprezenta o amenințare gravă pentru persoana lui.

– Ei bine, este chiar micul Lord Hastings, a boscorodit omul, cu buzele strâmbate de dispreț atunci când tocmai îi greșea titlul lui Malcolm. Engleza lui era ciudată, parcă ruginită din cauza lipsei de exercițiu. I-a zâmbit lui Malcolm înainte de a-și întoarce privirea spre Daphne. Ce mi-ai adus? Asta nu pare a fi un sac cu bani, micule lord. Crezi că îmi faci o favoare aducându-mi o curvă? A dat drumul unui hohot grosolan de râs. Mă tem că nu îmi cunoști gusturile, prietene.

Daphne era siderată de batjocura cu care el rostise ultimele cuvinte. Acea ură profundă care ar fi trebuit să îl avertizeze chiar și pe cel mai idiot dintre oameni. Nu și pe Malcolm.

– Salut, bătrâne! a exclamat, vesel, acesta din urmă, de parcă ar fi salutat un vechi camarad din timpul școlii. Nici nu-ți imaginezi ce ți-am adus, căpitane, ceva chiar mai bun decât banii.

– Chiar așa?

Acea replică era încărcată de amenințare, dar bărbatul s-a dat deoparte, iar Malcolm a împins-o pe Daphne în coliba murdară.

Un al doilea bărbat, care părea mai degrabă plictisit decât periculos și care ședea pe un scaun rudimentar de lemn, cu piciorul aruncat neglijent peste unul dintre brațele acestuia, i-a analizat pe Daphne și pe Malcolm cu o ocheadă leneșă, lipsită de curiozitate. Apoi i-a aruncat o privire amuzată bărbatului care răspunsese la ușă. Cei doi s-au uitat la Malcolm cu o expresie care ar fi trebuit să îl lecuiască pe acesta de credulitatea lui periculoasă.

În schimb, Malcolm a făcut un gest dramatic cu mâna.

– Dragul meu prieten, căpitane Calitain… A smucit-o pe Daphne și a împins-o mai aproape de ei, forțând-o să facă o plecăciune. Permite-mi să ți-o prezint pe femeia lui Standish Chiorul!

Daphne s-a ținut cu greu să nu fugă atunci când ambii bărbați au privit-o cu mai mult interes decât probabil că ar fi fost sănătos pentru ea.

Calitain s-a îndreptat spre ea fără să își ia privirea din ochii ei. S-a oprit atât de aproape, încât îl putea mirosi. Mirosul lui nu era neplăcut

inițial – cel de săpun se amesteca cu un iz de coniac –, dar ceva stricat și putred răzbătea de sub acea pojghiță.

– Curva lui Standish, nu? El a ridicat dintr-o sprânceană și s-a uitat la pieptul ei cu o privire insistentă. Apoi s-a întors către Malcolm. Și ce-i cu asta?

Cuvintele lui erau ca o lovitură de bici.

Malcolm s-a clătinat, a deschis gura și apoi a închis-o la loc.

– Standish are multe curve, a spus Calitain râzând, de data aceasta ținta fiind Daphne. Le-am avut chiar și eu pe câteva dintre ele. Cum a fost aceea din New Orleans, nu?

S-a întors spre prietenul său cel tăcut și amândoi au râs într-un mod care nu putea fi descris decât ca foarte obraznic. Încă chicotind, s-a învârtit în jurul lui Daphne, făcându-i din priviri o inspecție exagerată costumului ei de plimbare rupt și murdar, în timp ce o ocolea.

– Măi, măi, măi, a spus el, fără să se sinchisească să se explice, aruncând doar o privire din nou către celălalt bărbat, care i-a răspuns cu o privire destul de… plină de înțelesuri.

Malcolm și-a regăsit vocea.

– Nu înțelegi, căpitane, are de gând să se căsătorească cu aceasta.

Vorbele lui au sunat mult mai puțin convingător, pe un ton aproape smiorcăit.

– Căsătorie?

Sprâncenele i-au coborât peste ochii lui negri ca tăciunele.

– Da, vrea să se căsătorească cu ea, prostul! Chiar dacă a avut-o deja. La fel ca și mine.

Malcolm a adăugat un râs bărbătesc, de parcă ar fi vrut să se alăture veseliei pe care ceilalți doi bărbați tocmai o împărtășiseră.

Calitain l-a ignorat, concentrându-și, în schimb, privirea pătrunzătoare asupra lui Daphne. Pauza a continuat până când ea a ajuns să se întrebe dacă omul acela se aștepta ca ea să confirme sau să infirme afirmațiile lui Malcolm.

– L-ai avut pe uriaș, nu-i așa? Spune-mi, a fost la fel de bun pe cât ai sperat? a întrebat el, aruncându-i un rânjet prietenului său. Jean-Paul ar vrea să știe.

Orice ar fi văzut pe chipul lui Daphne, expresia ei l-a făcut să râdă și mai tare. Au trecut câteva minute până ca el și companionul lui să se oprească.

Omul și-a șters o lacrimă din colțul ochilor înainte de a se întoarce la Malcolm.

– Ai procedat bine, micuțule lord.

L-a bătut pe Malcolm cu mâna pe creștet. Ochii lui erau îndreptați către Daphne, așa că nu a văzut privirea plină de venin pe care i-a aruncat-o Malcolm.

– Da, mi-ai adus un cadou frumos.

S-a întors către Daphne și, cu un deget, i-a trasat o urmă pe curba

maxilarului, spre bărbie, iar apoi pe gât și mai jos, persistând pe rotunjimile sânilor ei, vizibile prin decolteul hainei. Daphne a crezut că era pe punctul de a-l lovi chiar atunci și acolo, dar în următoarea clipă el îl ținea pe Malcolm de gât, trântindu-l de perete și ridicându-l cu câțiva centimetri de la pământ. Daphne nu s-a putut abține și s-a gândit că în ultima perioadă Malcolm se aflase destul de des în acea poziție.

– Vreau banii mei!

Lentoarea vocii lui i-a ridicat lui Daphne micile fire de păr de pe ceafă.

– Omul tău, Blake, a spus că îi ai, a continuat el cu o voce catifelată, în timp ce se apleca spre Malcolm, care se sufoca. Trebuie să îmi ridic încărcătura și nu am timp să găsesc un alt cochon [8]englez bogat, care să îmi dea banii. Dacă m-ai făcut să vin aici degeaba, nu voi fi fericit. Înțelegi asta, micuțule lord? S-a aplecat mai aproape de Malcolm, parcă ascultând. Ei, ce spui? Nu aud.

Și-a înclinat capul într-o parte, cu o îngrijorare exagerată, uitându-se la celălalt bărbat, care râdea pe mușește și clătina din cap.

Lui Daphne aproape că i-a fost milă de Malcolm. Aproape.

La fel de repede cum îl înșfăcase pe Malcolm, Calitain l-a eliberat și l-a privit, amuzat, în timp ce acesta din urmă cădea în genunchi și se lupta să își recapete răsuflarea.

Calitain și-a pierdut interesul față de el. S-a răsucit pe călcâie și și-a îndreptat atenția spre cei doi bărbați care îl ajutaseră să o răpească pe Daphne și care priveau întreaga scenă cu gura căscată. Și-a pus mâinile în șolduri, și-a deschis gura, batjocoritor, și a râs.

– Și voi cine sunteți, domnilor?

Cuvântul „domni“ a fost ca o picătură de otravă prelinsă dintr-un colț de viperă.

Bărbatul mai înalt și-a ridicat mâinile, cu un gest de capitulare.

– Ei bine, noi am fost plătiți pentru a face asta, domnule. Nu vrem să creăm probleme, a spus el pe un ton liniștitor.

Bărbatul mai scund stătea nemișcat lângă el, ținându-și pălăria în mâini.

Amândoi au fost cruțați de tot ce voia să le spună Calitain, fiindcă dinspre podea s-a auzit o voce răgușită:

– Ea înseamnă banii, a șuierat Malcolm, arătând spre Daphne. Deține controlul asupra proprietăților fiului ei – în valoare de sute de mii de lire sterline. Valoarea ei a crescut și mai mult acum, când Standish o dorește. El va aduce banii ca să o răscumpere și nu se va gândi la nimic altceva, pentru că se așteaptă să mă găsească doar pe mine.

Apoi Malcolm s-a prăbușit, epuizat de scurtul său monolog.

Calitain s-a uitat de la Malcolm la ea și înapoi, înainte ca un zâmbet sumbru să îi apară pe buze. S-a lăsat pe vine și l-a privit pe Malcolm în ochi.

– Pentru binele tău, micuțule lord, ar fi extraordinar dacă ea și-ar

merita fiecare bănuț și încă ceva în plus pentru Standish.

Când s-a ridicat în picioare, l-a tras și pe Malcolm în sus împreună cu el, ținându-l de păr și lovindu-l cu piciorul în timp ce acesta zbiera, iar apoi l-a împins pe salteaua murdară din cel mai îndepărtat colț al cocioabei.

– O să dormi acolo.

S-a întors spre ceilalți doi și le-a arătat același colț. Ambii bărbați s-au grăbit să se așeze alături de nefericitul lor stăpân.

– Ești norocos, fiindcă oricum va trebui să aștept aici. Corabia mea nu va veni după mine și după banii mei până mâine-seară, după lăsarea întunericului. Asta înseamnă că ai timp până atunci să îmi dai banii. Nu îmi pasă cum îi obții. Pot să îi aducă Standish, zânele sau nenorocitul de rege în carne și oase. Dar dacă nu-i am până atunci, amândoi, a spus el arătând spre Malcolm, și ea, a adăugat, întorcându-se ca să se uite la Daphne cu ochii lui ca niște hăuri negre, veți muri. M-ai înțeles?

Malcolm a încuviințat dând din cap, un scâncet surd ieșindu-i din gâtlej în timp ce se uita la torționarul său.

– D-da, da, este clar.

Mulțumit de răspunsul lui Malcolm, Calitain a apucat-o pe Daphne de umăr și a împins-o spre o ușă deschisă, dincolo de care se vedea o încăpere întunecată. El i-a zâmbit în timp ce o înlănțuia cu brațul și o trăgea mai aproape.

– Ai noroc, milady. Avem o cameră privată în care îți vei petrece noaptea, în timp ce noi, bărbații, vom face planuri pentru salvarea ta. El a strâns-o cu putere, iar apoi s-a aplecat și i-a șoptit la ureche: Mai bine ai spera ca micuțul lord să fie mai deștept decât pare, a șuierat el înainte de a o împinge în întuneric și de a trânti ușa în urma ei.

Singura lumină din cameră venea dinspre crăpăturile din jurul ușii, care nu se închidea bine. Daphne a rămas locului până când ochii i s-au acomodat suficient încât să poată distinge mobilierul din cameră. Un pat într-un colț și un dulap mic vizavi de ușă, asta era totul. Ea și-a croit drum către pat pipăind cu mâinile, iar apoi s-a așezat pe marginea lui, încercând să nu se gândească la cine altcineva îl folosise.

Treptat, pulsul i-a încetinit și respirația i-a devenit mai puțin agitată. Îi putea auzi pe Calitain și pe partenerul său vorbind cu voci aproape suficient de puternice pentru a se distinge cuvintele, dar acestea nu puteau fi înțelese în totalitate. Ea a ascultat nemișcată în jur de o oră, probabil, până când vocile s-au oprit. Nu după mult timp s-au auzit tropăitul unor cizme și zgomotul unei uși trântite.

Daphne încă auzea vocea lui Calitain și a presupus că cei doi oameni pe care îi angajase Malcolm fuseseră singurii care plecaseră, probabil pentru a se ocupa de cai. A rămas ghemuită în tăcere, depunând eforturi uriașe ca să prindă orice zgomot, iar corpul o durea din pricina efortului. Nu ar fi putut spune cât timp a stat așa, așteptând să se întâmple ceva – orice. Dar, în cele din urmă, a cedat.

Umerii și brațele o dureau groaznic de la călătoria chinuitoare cu trăsura și tot ce putea face era să rămână trează. Așa că s-a ghemuit pe o parte, îmbrățișându-și genunchii. Din fericire, noaptea era caldă și nu a fost nevoită să folosească pătura mirosind a mucegai.

Ultimul sunet pe care l-a auzit înainte de a renunța să mai lupte împotriva epuizării, a fost tropotul unor copite.

Porc (în limba franceză în original)

Capitolul 22

Era întuneric beznă când cei trei bărbați au intrat în curtea de la Lessing Hall. Zgomotul pe care copitele cailor îl făceau pe pavaj l-a trezit pe grăjdarul adormit. El a clipit puternic atunci când i-a văzut pe cei trei bărbați, doi dintre ei deja descălecând, în timp ce al treilea s-a oprit doar ca să arunce la pământ sacul greu de pe șa, iar apoi și-a rotit calul și a pornit în galop înapoi spre oraș.

– Dă-le cailor o rație triplă de ovăz – au avut parte de o călătorie grea. Și stai treaz, fiindcă Martín se va întoarce aici în curând.

Cu aceste vorbe, Hugh s-a îndreptat spre ușa de la intrare, iar Kemal s-a forțat să țină pasul cu el.

Ușa masivă s-a deschis înainte ca Hugh să ajungă la trepte. Era Gates, ținând în mână un sfeșnic și comportându-se ca de obicei, exceptând faptul că purta un banian de mătase de un roșu destul de exotic și o bonetă de noapte brodată.

– Milord!

– Îmi pare rău că ți-am stricat somnul de frumusețe, Gates.

Hugh nu a reușit să își ascundă zâmbetul provocat de vederea costumației elegante pe care o purta bătrânul.

– Desigur, milord. Betsy s-a dus să vă pregătească camerele. Ați dori să vi se aducă ceva în cameră?

Trupul obosit al lui Hugh a primit cu recunoștință acea ofertă. Și-a aruncat pălăria prăfuită și mănușile pe o masă din vestibul, îndreptându-se spre scări, cu Gates pe urmele lui.

– Să aduci destulă mâncare pentru trei persoane – nu, să fie pentru patru, și câteva sticle de vin roșu, ceva vechi și acoperit de praf, din pivnițe. Mai bine adu-le în bibliotecă, nu în apartamentul meu. Trimite-i un mesaj lui Will Standish și spune-i să vină la mine imediat. După ce rezolvi ce ți-am cerut, poți să te duci la culcare. Nu vom avea nevoie de nimic altceva în seara asta.

– Foarte bine, milord.

Gates s-a înclinat, rigid, înainte de a coborî înapoi pe scări.

Hugh s-a întors spre Kemal, care îl aștepta cocoșat sub greutatea bagajelor, a pistoalelor și a enormei săbii hessiene a stăpânului său.

– Voi lua eu asta.

Hugh și-a eliberat servitorul de greutatea sabiei și a pietrei pentru ascuțit care se afla într-o pungă mică de piele, aflată pe mâner.

– Pune restul bagajelor în apartamentul meu. Apoi vino și tu în bibliotecă, la noi.

Hugh plănuia să își ascută sabia în timp ce își aștepta oamenii. Nu se simțea în stare să facă nimic altceva până când avea să se întoarcă Martín, care îl aducea cu el pe Delacroix. A intrat în bibliotecă și și-a turnat o porție generoasă de coniac, revigorat de arsura pe care a simțit-o pe gât. A pus deoparte paharul pe jumătate gol și a dezlegat șnurul de piele care îi ținea sabia în teacă. Șuierul moale al metalului trecând peste piele a umplut aerul în timp ce Hugh scotea din teacă sabia cea lungă. A aruncat teaca deoparte și a ridicat lama pentru a o inspecta.

Strălucea sumbru în lumina a vreo douăsprezece lumânări. Nu era o armă grațioasă, ci era mult prea grea și lată pentru a rivaliza cu frumusețea lamelor de oțel folosite în scrimă. Nici nu avea grația exotică a lamelor orientale pe care Hugh le văzuse în anii petrecuți pe Marea Mediterană.

Nu, acea sabie fusese făurită cu unicul scop de a ucide rapid. Mânuită cu pricepere, însemna o moarte sigură.

Sabia fusese un dar de la unul dintre oamenii pe care îi scăpase din ghearele sultanului; un hessian pe nume Wüstenfalke – Șoimul Berber.

La fel ca Hugh și Delacroix, Wüstenfalke supraviețuise torturilor pe care le îndurase după ce îi trădase Calitain. Uriașul neamț fusese alături de Hugh pe Batavia's Ghost încă de la început, luptând alături de el în primii și cei mai periculoși ani. Hessianul căzuse în timpul unei lupte care avusese loc în urmă cu aproape zece ani, între ei, Calitain și o altă corabie de corsari. Bătălia fusese scurtă, dar aprigă, iar pierderile din acea zi fuseseră grele de ambele părți.

Rana de la stomac nu îl omorâse pe loc pe Wüstenfalke. În schimb, hessianul se mai chinuise o vreme, starea lui înrăutățindu-se în fiecare zi, până când durerile deveniseră atât de puternice încât îl rugase pe Hugh să îi pună capăt agoniei, cerându-i să facă asta cu propria lui sabie: Kralle, termenul german pentru „gheară".

Ziua în care Hugh îndeplinise ultima dorință a prietenului său fusese una dintre cele mai rele din viața lui.

Hugh aflase abia după șase luni că încercarea nereușită a lui Calitain de a cuceri Batavia's Ghost în acea zi fatidică, fusese ultima luptă pe care căpitanul piraților o dusese sub steagul capriciosului său stăpân, sultanul Babba Hassan. Calitain părăsise serviciul sultanului și furase între timp o altă corabie, atrăgându-și astfel dușmănia pe termen lung a fostului său stăpân. După aceea, Calitain se ascunsese într-un tărâm al umbrelor, devenind un renegat fără aliați.

De atunci, Hugh folosise sabia într-un mod care l-ar fi făcut mândru pe hessian. Arma aceea deosebită, care trebuia ținută cu ambele mâini în cazul unui mânuitor mai firav, își câștigase o reputație la fel de înfricoșătoare ca și cea a lui Hugh. El nu era credincios, dar nu putea să nu simtă că Wüstenfalke era uneori lângă el atunci când mânuia sabia.

Nu era singurul care credea asta. Auzise poveștile relatate de alți oameni despre Wüstenfalke, cum că acesta fusese reîncarnarea unui Berserker nordic, adică a unui războinic care devenea atât de orbit de furie în timpul luptei, încât intra într-un fel de transă. Hugh s-a uitat fix la arma din mâna lui, întrebându-se nu pentru prima dată dacă runele abia lizibile de sub gardă ar fi putut să aparțină norvegienei vechi. Știa destulă germană ca să își dea seama că acele rune nu aparțineau limbii respective.

În orice caz, sabia era o armă magnifică și contribuise mult la faima lui Standish Chiorul. Era bine să ai o reputație înfricoșătoare atunci când trăiai printre bărbați care nu respectau nimic altceva în afară de frică.

A scos piatra albă și a început să ascută, cu mișcări lente și constante, lama deja ascuțită. O vreme s-a concentrat pe asta în liniște, singurul sunet care se auzea fiind cel făcut de piatra care ascuțea lama.

Gândurile lui au rătăcit către Daphne, dar și le-a reprimat. Nu își putea permite ca o îngrijorare inutilă să îi afecteze și să îi șubrezească voința.

În schimb, și-a hrănit apetitul imens de răzbunare îndreptându-și gândurile către Calitain.

Era uimit că negustorul de sclavi îndrăznise să pună piciorul în Marea Britanie – o țară pe care o disprețuia profund. În pofida numelui său francez, Calitain crescuse la Londra, dar plecase de acolo de la o vârstă fragedă, din cauza unui incident care avea legătură cu moartea unui nobil. Calitain nu făcuse niciodată un secret din dușmănia lui față de aristocrație. Hugh îl auzise susținând de mai multe ori că era bastardul unui lord care violase o servitoare, adică pe mama lui Calitain. Hugh nu se îndoia de asta. Cunoștea mulți bărbați de rangul lui care considerau că servitoarele lor erau doar niște femei bune să le încălzească patul. El descoperise că americanii care dețineau sclavi aveau aceeași atitudine.

Conform principiilor lui Hugh, violul era la fel de rău precum crima și oricare om care forța o altă persoană merita oprobriul public, ce trebuia să se soldeze, în cele din urmă, cu uciderea agresorului. Iar Hugh nu avea nici o remușcare legată de ducerea la îndeplinire a unei asemenea pedepse.

Și-a pus degetul mare pe marginea lamei pe care tocmai o ascuțise, mulțumit de crestătura mică pe care și-a făcut-o astfel, doar la o atingere foarte ușoară. A întors lama și a început să ascută și cealaltă parte.

Trecuseră ani de zile de când nu îl mai văzuse pe Calitain, dar știa că el frecventa coasta africană de vest și că făcea bani transportând sclavi în America. Profitul celor care se ocupau cu afaceri mizerabile precum traficul de oameni era cu atât mai mare cu cât Statele Unite interziseră importul de sclavi.

O ușoară bătaie în ușă i-a întrerupt gândurile. A intrat Will, cu părul în toate direcțiile și cu fața încrețită de somn.

– Am venit cât de repede am putut, milord.

Hugh a lăsat deoparte piatra albă și și-a pus sabia în teacă. Will s-a uitat țintă la arma masivă, brusc înviorat și atent.

Hugh i-a făcut semn către un scaun aflat vizavi de birou.

– Ia loc. Vrei ceva de băut?

– Nu, mulțumesc.

Curiozitatea și îngrijorarea i se citeau pe chip.

Hugh și-a turnat un alt pahar de coniac și s-a lăsat pe spate.

– Martín a venit la Londra cu niște informații destul de importante.

– Da, l-am văzut plecând.

– Sosirea lui Martín a însemnat un noroc, deoarece Hastings a răpit-o pe Lady Davenport.

– O, Doamne! Cum? Când?

Înainte ca Hugh să poată răspunde, ușa s-a deschis atât de tare, încât s-a izbit de perete. Martín și Delacroix au intrat, târând între ei un al treilea om. Era clar că cei doi camarazi se bucuraseră deja de o repriză de interacțiune cu ostaticul lor. Un ochi îi era umflat, iar gura îi era plină de sânge.

Hugh s-a ridicat în picioare.

– Ce avem aici?

Delacroix a zâmbit, expresia fioroasă alunecându-i peste chip precum uleiul pe apă.

– L-am găsit pe când venea călare dinspre Lessing Hall. Se pare că tocmai lăsase asta.

Cu mâna rămasă liberă, Delacroix a ridicat un mic pătrat de hârtie.

– Evident că voia ca nimeni să nu afle că el a făcut-o.

I-a strâns brațul ostaticului, pentru a obține un răspuns.

– Spune-i Excelenței Sale de ce te grăbeai să părăsești minunata lui casă.

Hugh a dat ochii peste cap din pricina modului ironic în care i se adresase Delacroix. Echipajul său se amuzase foarte tare după ce aflase că Standish Chiorul era de fapt un nobil englez. Fără îndoială că asta fusese sursa multor glume pe corabia lui.

– Eu doar am lăsat biletul, Excelență! a strigat bărbatul, considerând prudent să i se adreseze lui Hugh așa cum i se poruncise.

Delacroix și Martín au schimbat priviri amuzate, iar Hugh a clătinat din cap.

Acea creatură jalnică a tușit și a scuipat, aruncând o gură de sânge și

de mucus pe covor.

– La naiba! a țipat Hugh, abia apucând să își retragă piciorul la timp pentru a evita masa gelatinoasă. S-a uitat la bărbatul cocârjat de frică. Fă asta din nou și îți voi tăia capul!

Bărbatul a rămas cu gura căscată. Hugh a deschis biletul și a citit rapid:

Ramsay,

O avem pe femeia ta. Dacă nu apari astăzi la cabana veche de sub far, după lăsarea întunericului, cu cincizeci de mii de lire sterline, o vom ucide sau o vom vinde, după cum vom considera că va fi în avantajul nostru. Știm că ai banii. Nu veni mai târziu și să nu încerci să vii mai devreme și să te strecori până la noi, am pus oameni care să te urmărească pe tine și să îți supravegheze casa. Fă ceea ce spunem, sau vei suporta consecințele.

Hugh s-a uitat la ostaticul lor.

– Presupun că tu erai „oamenii“ care urmau să ne supravegheze?

– Da, Excelență, a mormăit bărbatul, privind țintă la podea.

– Te-ai implicat într-o răpire a unui nobil și într-un șantaj având drept scop obținerea unei răscumpărări. Tu îți dai seama ce înseamnă asta? Hugh nu a așteptat răspuns, ci a continuat: Dacă mă ajuți în această chestiune, aș putea decide să fiu clement. Dacă mă minți, voi face în așa fel încât spânzurătoarea sau deportarea să pară apă de ploaie, prin comparație. Ai înțeles?

– Spun adevărul, Excelență. Omul care m-a plătit mi-a spus doar că trebuia să las biletul și să aștept. Trebuia să îl urmăresc pe un ins mare, cu un singur ochi.

În timp ce spunea asta, i-a aruncat o privire nervoasă lui Hugh.

– Dacă ați fi plecat, v-aș fi urmărit. După ce plecați la întâlnirea din seara asta, trebuia să vă urmăresc și apoi am fi fost plătiți.

– Unde este partenerul tău?

– S-a dus la Londra, Excelența Voastră, la casa voastră de acolo, pentru a lăsa același bilet, în cazul în care nu ați fi plecat.

Povestea simplă a omului avea o urmă de adevăr.

– Mai sunt și alții care supraveghează casa?

– Nu, Excelență.

– Câți sunt la cabană?

– Doar cei trei și femeia.

S-a schimonosit în timp ce încerca să își deschidă ochiul umflat.

Hugh a strâns din dinți auzind cu câtă lipsă de respect vorbise insul acela despre Daphne.

– Cine sunt cei trei bărbați?

– Nu știu. Am fost angajat de cel mai mic de statură dintre ei, dar niciodată nu am știut care este numele lui. Ceilalți doi sunt îmbrăcați ciudat și nu vorbesc ca și cum ar fi de aici. Francezi, poate. Au spus că

își așteaptă corabia și că au de gând să îi omoare pe înfumurat și pe femeie, dacă nu își obțin banii mâine-seară, a adăugat el, renunțând să își mai deschidă ochiul umflat.

La auzul acelor vorbe, un fior rece i-a străbătut lui Hugh șira spinării. S-a întors spre Will și Martín.

– Cred că știți unde este temnița?

Capul bărbatului s-a smucit la cuvântul „temniță“.

– Da.

Expresia lui Will a fost fioroasă în timp ce se uita în jos, la omul îngenuncheat.

– Te rog să îl conduci pe oaspetele nostru acolo și să te asiguri că nu poate să scape.

– Cu plăcere.

Will a apucat prizonierul de un braț, Martín l-a apucat de celălalt, iar apoi l-au scos din încăpere.

Hugh s-a întors spre Delacroix și i-a făcut semn spre măsuța încărcată cu plăcinte reci, carne, pâine și brânză.

– Mănâncă în timp ce îmi spui ce ai aflat despre Calitain.

Delacroix nu a ezitat să își umple o farfurie.

– Am găsit The Scythe la o distanță de câteva ore spre vest, milord. Căutam în locuri nepotrivite, cutreierând prin toate ascunzătorile și golfurile contrabandiștilor. În schimb, The Scythe era ancorată la Plymouth, la vedere. Calitain trebuie să își fi cumpărat singur ceva bona fides. Am câțiva oameni la Plymouth și am lăsat Batavia la doar câțiva kilometri est, cu instrucțiuni să urmeze Scythe oriunde s-ar deplasa. Așteptăm ordinele tale.

Will s-a așezat pe un scaun și a început să mănânce.

Hugh a încercat să nu se lase purtat de licărirea slabă de speranță din pieptul său. A luat paharul de coniac și l-a învârtit, agitând licoarea, în timp analiza situația.

– Echipajul lui Scythe va trebui să plece cel târziu mâine după-amiază, dacă trebuie să se reunească cu Calitain la lăsarea întunericului.

A întâlnit privirea întunecată a lui Delacroix.

– O să o urmărești pe Scythe de îndată ce se va urni.

Delacroix i-a aruncat un zâmbet care i-ar fi înfiorat pe cei din echipajul de pe Golden Scythe.

– Da. A trecut mult timp de când nu am mai făcut asta, căpitane.

S-a auzit o altă lovitură ușoară în ușă și Kemal și-a făcut apariția. S-a uitat la Hugh și apoi la Delacroix, cu sprâncenele ridicate.

– Domnul meu? a întrebat el, cele două cuvinte fiind pline de înțeles.

Hugh a simțit cum buzele i se destindeau într-un zâmbet sumbru.

– Deja a început să mi se contureze în minte un plan destul de bun.

Și-a mai turnat un pahar de coniac și i l-a întins lui Kemal, zâmbetul lui lărgindu-se cu cât se gândea mai mult la următoarele douăzeci și patru de ore. Și-a ridicat paharul, toastând:

– Să bem pentru finalizarea afacerii noastre cu Calitain, o dată pentru totdeauna.

Capitolul 23

Daphne a simțit cum ceva o gâdila pe buze și și-a trecut mâna peste gură, încă somnoroasă, iritată de faptul că era trezită din somn. Un sunet care semăna cu un chicotit profund i-a aruncat săgeți de teroare pe șira spinării. S-a ridicat brusc și a dat de corpul solid al unui bărbat. Două mâini puternice au apucat-o umeri și au împins-o înapoi pe pat. O pereche de ochi care păreau două abisuri se uitau, plictisiți, într-ai ei, la doar câțiva centimetri distanță.

– Ușurel, ușurel, milady. Nu trebuie să te sperii, a spus Calitain, îndepărtându-i ușor buclele care îi acopereau fața. Ochii lui au fixat-o mai intens decât mâinile lui. Nu am de gând să îți fac rău. I-a mângâiat maxilarul cu dosul mâinii. Am venit să văd dacă vrei să renunți să te mai înfometezi. Ochii i-au zăbovit pe corsajul ei și apoi a râs. De fapt, am venit să văd dacă ai putea să ne faci ceva de mâncare, dar mi-am amintit că ești o englezoaică nobilă și că nu știi să faci lucruri atât de josnice, cum ar fi să pregătești mâncarea cu care te hrănești.

Avea dreptate; Daphne nu gătise niciodată în viața ei. La fel ca majoritatea femeilor de rangul ei, abilitățile sale culinare se rezumaseră la împărțirea ceștilor de ceai și a biscuiților.

– Nu contează, a spus el, continuând să o studieze îndeaproape în timp ce o mângâia pe păr. Jean-Paul nu este un bucătar rău. Vino. A apucat-o de mână și a tras-o în sus. Dormi toată ziua. Și s-ar putea să fie ultima zi din viața ta, nu? Trebuie să te bucuri de fiecare minut și să îmi spui cum te simți. Nu toată lumea are norocul să știe când își trăiește ultima zi.

El i-a luat ambele mâini într-ale lui și a tras-o mai aproape, până când trupul ei l-a atins pe al lui de la piept până la coapse.

– Vezi, a spus el, zâmbindu-i. Îți ofer ceva de care majoritatea oamenilor nu au niciodată parte în ultima lor zi. Vei putea să te gândești la tot ce a însemnat viața ta înainte de a intra în posesia celei mai mari recompense, viața în lumea de dincolo.

Privirea lui era extaziată și Daphne aproape că auzea cum gândurile

lui instabile îi alergau și i se agitau în minte.

Era nebun de-a binelea.

I-a dat drumul la fel de repede cum o apucase. Daphne l-a urmat fără nici o ezitare, nedorind să îl enerveze sau să îl supere în vreun fel. Au intrat în camera mai mare, iar ea a aruncat o privire de la măsuța cu trei scaune și la salteaua pe care zăcea întinsă silueta inertă a lui Malcolm.

Calitain i-a urmărit privirea.

– A, te uiți la micul lord. Ești îngrijorată pentru el? Nu e cazul. Este bine, doar că se simte puțin mai rău din cauza băuturii. Cred că abilitatea de a conștientiza ultima sa zi de viață nu este de partea lui în acest moment. Poate că își va reveni mai târziu, nu? Dar, deocamdată, ia loc. Jean-Paul ne va face un mic dejun demn de ultima ta masă.

Celălalt bărbat era aplecat peste o vatră plină de fum, amestecând, într-o oală mare de metal, ceva care mirosea îngrozitor.

Calitain trebuie să fi fost un observator cu adevărat foarte atent, pentru că a sesizat cum i-au fremătat nările lui Daphne.

– O, ce rușine! I-a adresat un rânjet partenerului său de fărădelegi. Mă tem că mâncarea ta umilă nu este destul de bună pentru milady, Jean-Paul. Nu ai altceva să îi oferi? Un croasant, poate, sau un castron cu căpșuni și frișcă?

Cei doi bărbați au râs obraznic, iar Daphne s-a hotărât să facă în așa fel încât să își ascundă mai bine gândurile.

– Nu-ți face griji.

Mișcându-se în modul său caracteristic, deconcertant de rapid, Calitain s-a ivit lângă ea, la doar un centimetru distanță.

– Mâncarea lui Jean-Paul are un gust cu care trebuie să te obișnuiești în timp, dar sunt sigur că tu te vei acomoda mult mai repede.

A smuls o bucată din pâinea mare, neagră, de pe masă, iar apoi a trântit-o în fața ei.

– Mănâncă, a spus el cu o voce care nu mai era deloc amuzată.

Daphne a mâncat, urmând exemplul lui Calitain și înmuind bucăți de pâine în ceea ce era o cafea foarte tare; combinația s-a dovedit a fi surprinzător de bună. L-a studiat pe furiș pe francez în timp ce mânca. La fel ca marinarii pe care îi văzuse pe corabia lui Hugh, atât Calitain, cât și Jean-Paul aveau un aspect dur, de parcă ar fi fost arși într-un cuptor. Rețeaua fină de cicatrici care îi acoperea fața și gâtul îl făcea să semene cu un vas de ceramică spart, care ar fi fost lipit grosier. Antebrațele lui excesiv de musculoase erau așezate pe masă, cu tendoanele unduindu-i-se pe sub pielea bronzată.

Mâinile îi erau aproape la fel de mari ca ale lui Hugh și la fel de bătătorite, un efect al vieții dure pe care o duseseră. Arăta de parcă ar fi putut-o frânge în două la fel de ușor precum rupea bucăți de pâine.

Ambii bărbați se mișcau rapid, stând tot timpul la pândă, de parcă ar fi anticipat în mod constant atacul din toate părțile. În timp ce Jean-Paul era tensionat, Calitain arăta ca un om care era pregătit în

permanență să facă față atacurilor, situațiilor neprevăzute și primejdiilor care îi lăsaseră urme adânci pe chip și pe trup. Nu era deloc o persoană liniștită. Chiar și atunci când corpul îi era nemișcat, ochii i se mișcau în continuu. Aruncau priviri scânteietoare prin încăpere, neliniștiți ca niște lupi care ar fi înconjurat o pradă. Uneori buzele lui se mișcau, dar nu scoteau nici un sunet, de parcă omul acela ar fi fost prins într-un permanent conflict interior.

Una peste alta, era individul cel mai înspăimântător pe care îl întâlnise vreodată Daphne.

Ea se străduia, concentrată, să nu facă nimic care să îl enerveze pe omul acela instabil. Deodată, un geamăt de durere s-a auzit din colțul camerei. Ea și Calitain s-au întors și l-au văzut pe Malcolm ghemuit, sprijinindu-se de perete și strângându-și capul în mâini.

Calitain a izbucnit într-un râs plin de dispreț.

– Ce… ce era în sticla aia? a scâncit Malcolm.

– Nu a fost altceva decât o lovitură de trăsnet. Buzele lui Calitain s-au arcuit într-un surâs. Este una dintre specialitățile lui Jean-Paul. Nu vrei să îi rănești sentimentele, nu-i așa?

Pe chipul lui nu se mai vedea nici o urmă de amuzament. Jean-Paul, de asemenea, se oprise din trebăluit pentru a privi la silueta tremurândă a lui Malcolm.

– Nu! Nu am vrut să spun nimic de rău, doar că băutura a fost mai degrabă… ăăă…, puternică. Naiba să o ia, capul îmi pulsează de durere! Aș putea să beau niște ceai? a întrebat el cu voce jalnică.

Daphne ar fi putut să îi spună vărului ei că a le cere acelor bărbați orice, ca să nu mai vorbim de orice părea prea englezesc – Anglia fiind, în mod clar, o țară pe care o disprețuiau – era cea mai proastă idee.

Înainte ca Malcolm să poată măcar clipi, Calitain îl și luase de gât.

– Ce ai spus?

L-a scuturat atât de tare pe Malcolm, încât dinții acestuia au zăngănit ca niște zaruri. În timp ce îl strângea de gât cu mâna lui enormă, Calitain i-a aruncat o privire lui Jean-Paul.

– Ce a spus milord, Jean-Paul?! a strigat el, scuipându-l în față pe Malcolm.

Jean-Paul a ridicat din umeri, luându-și un răgaz înainte de a rosti primele cuvinte pe care Daphne le auzea din gura lui:

– El vrea le thé.

A rânjit, subliniind batjocoritor cuvântul franțuzesc pentru „ceai“.

– Asta mi s-a părut și mie că a spus.

Calitain s-a încruntat, de parcă nu s-ar fi putut decide dacă să fie mulțumit sau dezamăgit de faptul că avusese dreptate. A clipit spre Malcolm de parcă nu își amintea de ce îl luase de gât.

Malcolm s-a uitat cu gura căscată la cel care îl ținea captiv, iar Calitain l-a eliberat la fel de brusc cum îl apucase, privind fără nici o licărire de emoție cum Malcolm aluneca înapoi pe salteaua murdară,

zbătându-se după o gură de aer precum un pește pe uscat.

Calitain a arătat spre cel de al treilea scaun de la măsuță.

– Ridică-te și mănâncă! Jean-Paul îți va da niște cafea franțuzească bună, în nici un caz le thé.

Malcolm s-a ridicat în picioare și s-a lăsat pe scaunul fragil, cu fața atât de desfigurată de frică, încât era de nerecunoscut. A țipat, speriat, în momentul în care Jean-Paul a venit pe la spatele lui și i-a aruncat pe masă un castron plin cu cafea.

Calitain a privit cum Malcolm s-a uitat la castron, iar apoi la cana lui și la cea a lui Daphne. Pentru o clipă, ea a crezut că Malcolm ar fi putut să fie atât de prost încât să ceară o cană potrivită pentru cafea. Dar apoi el s-a uitat la Calitain și a văzut ceva care l-a făcut să ridice bolul și să soarbă cu zgomot din el.

Calitain s-a întors spre Daphne, cu o sclipire răutăcioasă în ochi.

– Nu suntem pregătiți de oaspeți, eu și Jean-Paul. Nu ne-am gândit să zăbovim pe aici atât de multă vreme… De fapt, nu ne-am gândit să fim aici deloc, dar totul s-a întâmplat din cauza domniei sale, aici prezente. Cred că este vina mea. Am avut încredere în cuvântul domniei sale că are să îmi dea banii care ni se cuvin. Cuvântul unui gentleman, nu, Jean-Paul?

Celălalt francez i-a aruncat lui Malcolm o privire și mai amenințătoare prin nepăsarea pe care o oglindea.

Malcolm și-a studiat, prudent, bolul de cafea, în loc să se uite la piratul dezechilibrat mintal cu care făcuse o alianță atât de nefericită. Palma lui Calitain s-a încleștat și s-a strâns pe masă, iar Daphne s-a gândit că el voia să îl lovească pe Malcolm. Dar Calitain s-a mulțumit să dea din mână, făcând un gest arogant și disprețuitor.

– Nu ar trebui să mă plâng, a spus el aplecându-se, luând una dintre mâinile lui Daphne și mângâind-o ușor în timp ce vorbea. Dar dacă nu ar fi fost micuțul lord, aici de față, nu m-aș mai fi reîntâlnit prea curând cu bunul meu prieten, Standish Chiorul. Abia aștept să văd expresia de surpriză totală de pe fața vechiului meu prieten. La fel cum am fost și eu surprins atunci când am aflat că el este Lord Ramsay, nu? Un baron, Jean-Paul! Îți vine să crezi?

S-a uitat la Daphne, iar apoi la francezul zgârcit la vorbă.

– La vérité est plus étrange que la fiction, a spus Jean-Paul, zâmbindu-i lui Malcolm într-un mod extrem de neprietenos.

Și Calitain s-a uitat la Malcolm, expresia lui fiind aceea a unui băiețandru aflat pe punctul de a smulge aripile unei muște.

– Ai înțeles ce a spus Jean-Paul, nu, milord? Ești un reprezentant educat al aristocrației britanice. Fără îndoială că vorbești fluent mai multe limbi.

Ochii lui Calitain au licărit plini de amuzament atunci când Malcolm a clătinat din cap, plin de tristețe. Calitain a hohotit de râs și s-a întors spre Daphne, privind-o cu ochii îngustați, de parcă ar fi citit ceva pe fața

ei.

– Ești o doamnă inteligentă, nu ca tovarășul tău ignorant, nu? Spune-i lui milord ce înseamnă vorbele lui Jean-Paul.

– Adevărul este mai ciudat decât ficțiunea, a tradus Daphne, cedând impulsului de a zâmbi cu colțul gurii în timp ce se uita la Malcolm.

În ciuda precarității situației în care se afla, ea se bucura cu adevărat de umilința lui Malcolm, aflat la mâna unui nebun diabolic. Calitain i-a surprins zâmbetul și a râs; de data aceasta, râsul a fost autentic.

– Cred că doamnei nu-i place de tine, milord.

Daphne și-a dat seama că nebunul greșise în mod intenționat titlul lui Malcolm. Era nebun, dar nu prost.

Ochii lui au pâlpâit spre Malcolm cu o clipă înainte de a se întoarce spre ea.

– Cât despre iubitul tău, Lord Ramsay, noi doi nu am fost, ca să spun așa, cei mai bun prieteni în ultimii ani. El este un om ranchiunos. A ridicat mâinile, cu un gest specific francezilor, și a dat din umeri. Eu nu sunt ca el. Pentru mine, este o afacere. Înțelegi?

Se părea că, în cele din urmă, el îi pusese o întrebare la care aștepta un răspuns.

– Da.

Daphne i-a dat răspunsul pe care și-l dorea și și-a păstrat expresia impenetrabilă.

Calitain și-a continuat monologul, iar privirea i-a devenit extrem de gânditoare.

– Vreme de ani buni am fost nevoit să mă lupt cu Standish și cu ranchiuna lui. El este, după cum se spune aici, în Anglia, ca un buldog care aleargă după un cotlet de porc, nu? A clătinat din cap, dezgustat. Mai degrabă ar trebui să îmi fie recunoscător, decât să îmi poarte pică. A bătut cu pumnul în masă, cu ochii strălucindu-i în timp ce începea să depene o amintire: Da, ar trebui să îmi mulțumească. Dacă n-aș fi fost eu, ar fi fost omorât pe când era sclavul sultanului. Eu sunt cel care l-a convins pe bătrân să îl lase să trăiască, după ce Standish fusese prins uneltind împotriva lui. L-am convins pe sultan că, dacă îl lăsa în viață, urma să aibă parte de mai multe ore de distracție – sultanul, bineînțeles.

În ochii lui negri, lipsiți de viață, dansau flăcări.

– Dacă nu aș fi fost eu, baronul tău ar fi fost mort de multă vreme. Dar oare îmi este el recunoscător? Nu! S-a apropiat de ea, iar Daphne a rămas complet nemișcată în timp ce el a stat aplecat asupra ei preț de câteva secunde care i s-au părut ani. Apoi s-a prăbușit înapoi pe scaun. Nu, nu este. Mă hărțuiește, mă chinuie și mă urmărește ca pe un animal, până când nu a mai existat aproape nicăieri un loc în care să pot merge fără să fiu urmărit și vânat pentru recompensa pusă pe capul meu.

Calitain a privit în gol, încleștându-și și descleștându-și pumnii frenetic. Pentru o clipă, Daphne a crezut că precaritatea sănătății lui mintale ar fi fost de ajuns ca să pună capăt vieții mizerabilului ei văr.

Dar apoi Calitain s-a relaxat, tensiunea ieșindu-i din corp precum apa dintr-o sită. Mâinile lui, care zvâcniseră amenințător cu doar o clipă în urmă, zăceau acum nemișcate pe masă, ca doi crabi pe care mareea îi aruncase pe țărm.

Fața lui era invadată de o emoție pe care Daphne nu o putea descifra. Ochii lui s-au blocat într-ai ei, cu o expresie care aproape o implora.

– Din cauza lui sunt obligat să fac comerț cu sclavi, acesta fiind singurul lucru pe care îl pot face pentru a câștiga bani. Și este vina lui că trebuie să fiu mereu cu ochii în patru. Întotdeauna în mișcare! Mereu mă întreb dacă unul dintre membrii echipajului meu nu va revendica într-o zi recompensa aceasta atât de mare pusă pe capul meu.

Gâtul lui s-a aplecat, de parcă povara despre care vorbise l-ar fi apăsat chiar în acele clipe.

Daphne s-a uitat țintă la capul lui negru și zburlit și și-a imaginat că îi spărgea de el cana pe jumătate goală.

Calitain a sărit în picioare, iar scaunul lui s-a răsturnat și s-a ciocnit de peretele din spate.

– Acum văd că în popasul pe care l-am făcut în această căsuță mizerabilă nu este altceva decât mâna lui Dumnezeu. Mahomedanii numesc asta kismet – ai auzit de așa ceva? a întrebat-o el pe Daphne, tonul acelui discurs al lui fiind în contradicție cu bucuria nebună care îi strălucea în ochi.

– Înseamnă „soartă“.

El a țipat și a dat cu pumnul în masă, făcând vesela să sară.

– Încep să înțeleg de ce Standish este atât de îndrăgostit de tine, milady. Și mie îmi face plăcere compania unei iubite citite. Nu-i așa, Jean-Paul? a întrebat el, peste umăr.

Francezul a zâmbit.

Calitain și-a ridicat scaunul răsturnat și s-a așezat din nou pe el.

– Așadar, în seara asta așteptăm să vină Standish. Și apoi, mon amour, a spus el cu blândețe, apucând-o pe Daphne de bărbie cu degetele lui aspre, voi lua banii pe care îi va aduce, îl voi ucide și voi pune punct acestei situații. Zâmbetul lui era extaziat. Începând cu această seara, kismet poate să chinuie un alt biet prost.

Din nou, Malcolm a fost cel care a îndepărtat atenția nebunului de la Daphne.

– Și ce se va întâmpla cu ea?

Chiar dacă viața lui atârna de un fir, Malcolm o ura.

Mai rapid ca fulgerul, Calitain și-a răsucit brațul, lovindu-l în față pe Malcolm cu pumnul lui greu ca un ciocan, atât tare încât acesta din urmă s-a învârtit pe picioare înainte de a se răsturna pe podea.

– Cine ești tu ca să mă întrebi ceva?! a urlat Calitain, furios. Mai mult de-atât, nici nu îmi mai ești de vreun folos. Chiar dacă vine sau nu Standish, la ce îmi mai folosești? Ar trebui să te omor acum. Sau poate

că ar trebui să o las pe ea să o facă?

Calitain s-a îndreptat de spate, lângă corpul chircit al lui Malcolm.

Sprâncenele lui Daphne s-au ridicat la acea propunere neașteptată și ea s-a întrebat în gând dacă ar fi fost capabilă să îl omoare pe Malcolm.

Calitain a trecut la următorul subiect la fel de repede cum îl abordase și pe ultimul.

– Ești un prost și te supraestimezi, la fel ca toți ceilalți de rangul tău. Am cunoscut mulți ca tine. Și-a dat capul pe spate și a chicotit, bucuros, spunând: Sunt rudă cu indivizi ca tine. A, asta te surprinde, nu? Nemernici ca mine să facă o astfel de afirmație?

L-a lovit pe Malcolm cu cizma în spinare, dar fără tragere de inimă. Apoi s-a întors la masă și s-a trântit pe scaun, cu un mormăit iritat. Malcolm s-a târât pe podea și s-a ascuns în colțul cel mai întunecat, ocolind, de data aceasta, salteaua. Daphne s-a gândit că, în cele din urmă, vărul ei înțelesese că a sta cât mai departe de Calitain era cel mai înțelept lucru pe care l-ar fi putut face.

Jean-Paul s-a apropiat de masă și a trântit pe ea două castroane cu mâncare, cu lipsa lui obișnuită de bune maniere și fără să se deranjeze să îi ofere unul și lui Malcolm. Daphne a luat lingura fără să ezite și a început să mănânce.

Calitain s-a pierdut în gânduri și nu i-a dat atenție. A tras castronul spre el și a început să bage mâncarea în gură, privind în gol.

Au mâncat în tăcere vreme de ceea ce a părut o eternitate. Apoi Calitain și-a trântit lingura în castron.

– Da, știu multe despre bărbații nobili. A strâns din buze. Draga mea mamă, plecată dintre noi, a aflat despre acești bărbați nobili pe propria-i piele. A cufundat o bucată de pâine neagră în castron și și-a îndesat-o în gură, mestecând cu furie înainte de a vorbi din nou: Fusese adusă în Anglia de niște aristocrați francezi care își vizitau verii englezi. Fiului acestora din urmă i-a plăcut destul de mult de mama, fermecătoarea cameristă care nu vorbea nici o boabă de engleză. Ochii lui negri s-au îngustat. Dar asta a fost în avantajul acelui mic lord. Nu îl interesa să aibă parte de o conversație plină de spirit cu o simplă servitoare. După ce el a violat-o, mama mea a mers la stăpâna ei, cu rochia ruptă, cu lacrimile curgându-i pe obraz, și i-a spus ce îi făcuse sofisticatul lord englez. A zâmbit amar. Stăpâna ei a plesnit-o atât de tare, încât a căzut din picioare. Ea a numit-o putain – cunoști acest cuvânt? a întrebat-o el pe Daphne, fără să aștepte răspuns. Înseamnă „curvă“. Da, a numit-o pe mama „curvă mincinoasă“ și apoi a scos-o pe ușă afară, a aruncat-o în stradă fără altceva decât hainele de pe ea. Mama mea s-a trezit în plin necunoscut, într-o țară a cărei limbă nu o putea vorbi sau înțelege. Pumnul lui Calitain era încleștat în jurul mânerului lingurii de parcă acesta ar fi fost o armă. Deci, mama mea a făcut singurul lucru pe care îl putea face pentru a se hrăni singură. A devenit o curvă, o curvă adevărată. I-a aruncat lui Daphne un zâmbet îngrozitor. Da, este

adevărat – stai lângă un bărbat care are un pedigree aproape la fel de bun ca al tău. Imaginează-ți asta! Desigur, nu am fost crescut în conacul familiei, dar l-am văzut destul de des după ce am crescut. Din exterior, cel puțin. Poate că, la urma urmei, o parte din acel rafinament aristocratic s-a prins și de mine, nu?

Nările lui fremătau de furie nebună, iar privirea lui neagră parcă vărsa acid peste Daphne; ea s-a gândit că, în acele clipe, ar fi putut muri cu o lingură înfiptă în piept.

Dar apoi Calitain a închis ochii și o expresie ciudat de senzuală i-a acoperit trăsăturile dure.

– L-am văzut din nou pe dragul meu tată. Vezi tu, s-a căsătorit și a avut copii, frații și surorile mele vitrege. Desigur, nu am frecventat aceleași cercuri. A scos un chicot aspru. Am vorbit cu tatăl meu doar o singură dată, dar asta a fost suficient pentru lucrurile pe care am vrut să le discut cu el. I-a aruncat lui Daphne o privire plină de durere. Te vei întrista când vei afla că nu m-a întâmpinat cu brațele deschise. De fapt, a negat că eram chiar fiul lui! Asta nu m-ar fi deranjat atât de mult, dar atunci, dacă îți poți închipui așa ceva, a numit-o pe mama mea „o curvă franțuzoaică mincinoasă“, care îl sedusese.

Vocea i s-a frânt la ultimul cuvânt și s-a uitat în gol înainte să lovească masa atât de tare, încât Daphne a fost uimită că nu s-a rupt.

Încetul cu încetul, privirea lui s-a concentrat din nou la ea.

– Nu aveam cum să suport așa ceva, ești de acord? Poți să rămâi calm în timp ce mama ta este atât de umilită? Mai ales că a mea murise atât de tânără! Atât de uzată de viața pe care el o forțase să o ducă, lăsându-mă să mă descurc singur la o vârstă fragedă, silit să îi calc pe urme! I-am spus toate acestea tatălui meu. Cred că în cele din urmă l-am convins de adevăr… în sfârșit. Da, chiar înainte de a muri, a spus că îi părea rău pentru modul groaznic în se purtase cu mine – fiul lui cel mai mare. Și-a întins mâinile pe masă și le-a studiat de parcă nu le-ar mai fi văzut niciodată. M-a întristat atât de mult moartea lui, încât a trebuit să părăsesc Anglia. Și-a ridicat privirea, fără nici o urmă de tristețe, ci confesivă. Foarte sincer vorbind, faptul că am fost luat prizonier de pirați la scurt timp de la prima mea călătorie pe mare a fost cel mai bun lucru care i s-ar fi putut întâmpla unui băiețel ca mine. Nu crede tot ce auzi despre cât de răi sunt, milady, a spus el, ironic. Te ajută să te dezvolți – trebuie doar să profiți de șanse atunci când ți se oferă. A oftat. Asta este ceva ce Standish nu a înțeles niciodată. M-am întrebat mereu de ce s-a considerat mult mai bun decât mine, iar acum aflu că nu este altceva decât un aristocrat răsfățat. Așteaptă până când o să îi spun că am putea fi chiar rude.

A rânjit, cu ochii lui de nebun strălucind la gândul reîntâlnirii cu Hugh.

„O, Doamne!“ s-a gândit Daphne.

Calitain a vorbit aproape încontinuu pe tot parcursul zilei. Creierul lui Daphne era atât de zdruncinat de combinația foarte enervantă dintre efortul de a rămâne implacabilă și de a asculta delirul lui Calitain, încât simțea cum delira chiar ea. Dacă însușirile de luptător ale acelui individ nu ar fi fost fără cusur, el ar fi putut să își omoare adversarul doar vorbindu-i până la epuizare.

După ce s-a lăsat amurgul, Malcolm și-a regăsit curajul și i-a pus întrebările pe care și Daphne ar fi vrut să i le pună, dar nu îndrăznea:

– Oamenii mei nu s-au întors. Se pare că Ramsay nu a încercat să meargă la autorități sau să plănuiască vreo ambuscadă. În curând va fi întuneric, ce ar trebui… Ce ar trebui să fac? a întrebat, aplombul scăzându-i vizibil pe măsură ce continua să îndure privirea piratului nebun.

Calitain s-a ridicat de la masă și s-a îndreptat spre nișa din spatele vetrei. S-a întors cu două arme, aruncându-i una lui Jean-Paul, care a prins-o cu ușurință, deși părea că dormea pe scaunul șubred de lângă salteaua lui Malcolm.

– Mă voi pregăti să îl întâmpin pe Standish, milord. Iar Jean-Paul se va pregăti să întâmpine pe oricine altcineva ar veni aici împreună cu Standish. Există riscul să își aducă băiatul care este prostituata lui, sau pe oricare dintre oamenii pe care îi ține în casa aceea mare. Dacă cei doi angajați ai tăi și-au făcut treaba, nu ar trebui să vină cu întregul echipaj de pe Batavia's Ghost după el.

Calitain a scos o lamă extrem de curbată dintr-o teacă ornamentată și s-a întors spre Malcolm, cu un zâmbet absolut înfiorător.

– Dar chiar nu îmi pasă de cine anume îl însoțește sau de câți oameni aduce cu el. Vom fi pregătiți indiferent de ce ne așteaptă, nu?

S-a uitat la Jean-Paul, care își ascuțea tăișul sabiei cu o piatră.

Malcolm, pe care experiențele din ziua precedentă păreau să nu îl fi învățat nimic despre temperamentul volatil al agresorului său, a avut mai multe întrebări.

– Dar dacă oamenii mei nu au reușit să îl supravegheze pe Ramsay, iar el a trimis un mesaj către corabia lui? Dacă toți oamenii lui vin să îl ajute? Cum puteți lupta voi doi împotriva tuturor?

Calitain a râs, punctând sunetul cu o mișcare de șlefuire de piatră pe metal, în timp ce își ascuțea îngrozitoarea lui sabie.

– Ești de partea noastră, nu? Nu ar trebui să fie mai mult de o duzină de oameni, nu?

El și Jean-Paul au râs atât de tare, încât au fost nevoiți să se oprească din ascuțitul săbiilor. Odată ce și-a recăpătat respirația, Calitain și-a ridicat privirea.

– Nu îți face griji, micuțule, oamenii mei vor fi aici; dușmanii nu ne vor copleși numeric.

L-a privit cu dispreț pe Malcolm, iar apoi și-a concentrat din nou atenția asupra metalului periculos pe care îl ținea în mâini.

Malcolm a deschis gura exact în momentul în care Calitain s-a ridicat în picioare.

– Șștt, a șuierat el, ridicând capul și ascultând.

Stăteau perfect nemișcați, iar Daphne a auzit sunetul îndepărtat al unui corn.

Gura lui Calitain s-a arcuit într-un zâmbet triumfător, apoi el și-a înșfăcat de pe masă centironul, l-a legat în jurul taliei și și-a băgat lama în teacă.

– Ce? Ce s-a întâmplat? a întrebat Malcolm.

Piratul l-a ignorat în timp ce, împreună cu Jean-Paul, își făcea pregătirile de luptă. Calitain a aprins singurul felinar din cocioabă, iar Jean-Paul a luat două torțe dintr-un mănunchi care zăcea pe podea și le-a aprins de la scânteile din vatră. Cei doi bărbați s-au îndreptat spre ușă.

– Vino, a spus Calitain, făcându-i semn lui Malcolm. O ții pe fată – poți face asta, nu-i așa?

A deschis ușa, iar Jean-Paul l-a urmat îndeaproape, oprindu-se ca să așeze o torță în fiecare dintre inelele metalice prinse de stâlpii de lemn de lângă ușă.

– Ticăloasă arogantă și obraznică, a murmurat Malcolm în spatele celor doi marinari, aruncându-i lui Daphne o privire plină de ură. Haide! A apucat-o de braț. Nu încerca nimic, scumpo, fiindcă am chef să îți tai gâtul fără să mă gândesc de două ori.

Pentru a-și întări spusele, a ridicat cuțitașul cu care o amenințase în trăsură.

Daphne l-a urmat de bunăvoie, bucuroasă că părăsea coșmelia aceea mizerabilă. I-a fost imediat clar de ce șandramaua cu pricina era atât de întunecată și de umedă; la o distanță de șaizeci de metri de clădire se afla un golfuleț. Mirosul puternic de vegetație putrezită i-a umplut nările și i-a indicat faptul că golfulețul acela mlăștinos era prea puțin adânc pentru orice fel de barcă, în afara uneia de mici dimensiuni.

Daphne a văzut o licărire de lumină la o anumită distanță de țărm și și-a dat seama că se apropia o barcă, una cu vâsle. Oricine ar fi fost în ea, avea asupra lui doar o sursă slabă de lumină, pe care o aprindea scurt și apoi o stingea, ca și cum nu ar fi vrut ca barca să poată fi localizată.

– Hei, voi, salutare! a strigat Jean-Paul.

Cei patru erau încremeniți în suspans, așteptând un răspuns; dar nu se auzea nimic în afara zgomotului vâslelor care loveau apa. Jean-Paul și-a făcut mâinile pâlnie la gură, gata să strige din nou, când o voce familiară s-a auzit în spatele lor:

– Salutare!

Capitolul 24

Daphne s-a răsucit de îndată.

– Hugh!

Brațul lui Malcolm i s-a strecurat în jurul gâtului și a smucit-o înapoi, iar apoi i-a pus cuțitul la gât.

– Mai fă o singură mișcare și te tai, i-a șuierat el la ureche, zgâriindu-i pielea cu metalul rece.

– Standish! Vocea lui Calitain a tresărit de entuziasm în timp ce Hugh intra în cercul mic de lumină pe care îl răspândeau felinarul și torțele. Ai venit devreme, prietene. Cred că erai nerăbdător să mă vezi.

În fața lor se afla Hugh, călare pe Pașa, imposibil de trecut cu vederea în grandoarea lui. Ochii lui Daphne au căutat frenetic în spatele lui – dar acolo se mai afla doar o singură siluetă: Kemal. Inima ei, care tocmai tresărise de bucurie, a înghețat. Cum ar fi putut lupta doi bărbați cu întregul echipaj al lui Calitain?

– Hugh! E o capcană! Sunt mai mulți bărbați în…

Brațul lui Malcolm i s-a strâns în jurul gâtului, a sufocat-o și i-a înăbușit cuvintele. Daphne s-a zbătut ca să scape din strânsoarea lui, simțind vârful cuțitului lângă ochiul ei.

– Ar fi bine să îți ții gura închisă, curvă ce ești!

Calitain s-a întors ca să se uite la ei, țâțâind din buze.

– Ușurel, micuțule lord, nu așa se tratează o doamnă. Slăbește strânsoarea și coboară cuțitul. Nu vrem să îți alunece mâna și să îți scoți propriul ochi, nu-i așa?

Cuvintele lui fuseseră politicoase, dar spuse pe un ton amenințător.

Daphne a simțit cum se dădea o luptă înlăuntrul lui Malcolm, dar el a coborât cuțitul și și-a slăbit strânsoarea brațului, permițându-i să gâfâie, în căutare de aer.

Calitain s-a întors spre Hugh.

– Vezi? Nu există nimic pentru care să îți faci griji acum; ea este în siguranță.

Daphne și-a ridicat privirea la Hugh, iar acesta i-a aruncat unul

dintre acele zâmbete care îi topeau inima. Apoi a descălecat, grațios, de pe Pașa. I-a dat frâiele lui Kemal și s-a îndreptat spre cei doi bărbați, cu ochii ațintiți la ea în timp ce se apropia. Se mișca lent, sigur pe sine, ceea ce a readus-o la viață pe Daphne. Nu mai era singură; acum avea pe cineva care să lupte alături de ea – ochii ei i-au aruncat o privire scăpărătoare lui Kemal, care i-a zâmbit liniștitor și a dat din cap – de fapt, erau doi oameni care să lupte alături de ea.

– Te-ai apropiat cam mult, l-a avertizat Calitain.

Hugh s-a oprit. Nu mai avea plasturele, iar ochii lui diferiți unul de celălalt erau atât de frumoși, încât provocau un sentiment aproape dureros. Hugh era îmbrăcat așa cum Daphne nu îl mai văzuse niciodată. Tot ce avea pe el, de la haină, cămașă și mănuși, până la pielea cizmelor cu talpă subțire, fusese vopsit în cea mai intensă nuanță de negru și se mula pe corpul lui precum o a doua piele. Teribila sabie prinsă de umăr cu o curea era singura parte a acelui ansamblu care nu era neagră. Daphne a rămas cu gura căscată; sabia era atât de mare, încât semăna cu cea din legenda regelui Arthur.

– Ai un cal foarte bun, Standish! a strigat Calitain, postura tensionată dezmințindu-i cuvintele pline de nonșalanță. Poate că îl voi lua eu după ce te voi ucide!

– Poți să încerci, a răspuns Hugh pe un ton amabil, care contrasta cu privirea lui disprețuitoare, dar cred că are alte preferințe. Vezi tu, nu tolerează negustorii de sclavi și trădătorii mizerabili.

Calitain a părut mai degrabă amuzat decât insultat de cuvintele lui Hugh. Ochii lui de nebun erau singurii care îi trădau neliniștea, furișându-se, neliniștiți, între Hugh și barca cu vâsle, care se strecura spre țărm într-un ritm lent și implacabil.

– Vreau banii mei. Unde sunt? a întrebat el, fără să se mai obosească să se comporte ca și cum ar fi fost amuzat de situație.

– Bani? a chicotit Hugh. De ce naiba ți-aș da eu bani?

Râsul lui a umplut aerul nopții.

Mâna lui Calitain s-a așezat pe mânerul sabiei sale.

– Nu voi juca șarade cu tine, Standish. Dă-mi banii, sau micuțul lord, aici prezent, a spus el arătând cu capul spre Malcolm, o va ucide pe curva ta.

Daphne a întâlnit privirea lui Hugh. El s-a uitat țintă la ea, apoi s-a uitat cu atenție în pământ, iar la urmă a dat ușor din cap. Mesajul era clar: ea trebuia să se lase la pământ. Malcolm și-a strâns brațul, dar, datorită ordinul pe care i-l dăduse mai înainte Calitain, nu a ridicat cuțitul. Era acum sau niciodată.

Daphne a deschis larg gura și și-a înfipt dinții în mâna lui Malcolm. El a urlat de durere și și-a tras repede brațul, împingând-o în spate.

Daphne s-a împiedicat și s-a împleticit în poala rochiei sale zdrențuite. S-a străduit să își elibereze pantoful, dar Malcolm a lovit-o în cap, făcând-o să îngenuncheze.

– Cățea!

S-a uitat la ea, apoi la mușcătura însângerată de pe mână. Și-a retras piciorul încălțat cu cizmă, pentru a-și lua avânt ca să o lovească. Daphne s-a aruncat într-o parte și a reușit să își elibereze piciorul, închizând ochii și petrecându-și brațele peste cap, pentru a-l proteja.

Dar lovitura nu a mai venit.

Daphne a aruncat o privire printre brațele strânse, drept în ochii torționarului său. Malcolm încă stătea deasupra, dar ochii lui nu mai erau fixați asupra ei. În schimb, se uita țintă la un vârf ascuțit care îi ieșea din piept, chiar deasupra sternului. A deschis gura, dar din ea nu a ieșit nici un sunet.

Ochii lui mari s-au uitat mai întâi la vârful de metal, iar apoi la Daphne.

A clipit.

– Eu…

Sângele i s-a revărsat pe buze și i-a picurat pe piept, alăturându-se petei care se întindea, izvorâtă din vârful de metal precum un răsărit de un roșu viu. Cu un gest convulsiv, el a smuls săgeata, apoi ochii i s-au rotit în cap și s-a chircit la pământ precum un animal lovit în moalele capului de un topor.

Daphne nu a fost singura care a privit uimită, cu gura căscată, întreaga scenă. Calitain și Jean-Paul au început să se retragă. Ca și când s-ar fi trezit dintr-o stare de zăpăceală, și-au scos simultan armele, privind atent și căutând, frenetic, sursa săgeții.

Daphne s-a ridicat în picioare și s-a îndreptat spre cocioabă, așteptând în orice moment să simtă mușcătura crudă a unei săgeți în propriul piept. Când s-a prăbușit, sprijinindu-se de zid, încă nevătămată, s-a întors și a dat cu ochii de Kemal, ghemuit lângă ea, cu fața zâmbitoare ca de obicei.

– Haideți, milady.

Și-a strecurat brațul în jurul ei și a tras-o în zona sigură dintre copaci, unde legase cei doi cai.

Hugh a privit-o scăpând și i-a făcut cu ochiul. Apoi s-a întors spre cei doi bărbați, cu mișcările unui om relaxat, fără alte griji. Calitain și Jean-Paul, pe de altă parte, erau spate în spate, mișcându-se în cerc și întinzându-și gâturile spre cei care veneau cu barca. Aceasta a atins țărmul stâncos, iar bărbații care au debarcat din ea și-au dezbrăcat mantiile întunecate, aruncându-le, apoi, la pământ.

Daphne nu avea nevoie de ochelarii ei ca să recunoască silueta gigantică a lui Două Canoe în timp ce acesta se năpustea asupra lor, cu un arc masiv în mâini și cu o săgeată deja pregătită și gata să își atingă ținta.

Calitain s-a întors cu spatele la bărbații care înaintau spre el, iar pe față i s-a ivit un zâmbet plin de invidie. Daphne a putut zări doar profilul lui Hugh; pentru prima dată, nu zâmbea.

– Tu, a spus Hugh arătând către Jean-Paul, aruncă-ți arma. Aceasta este între mine și el.

Una dintre mâinile lui se afla pe mânerul sabiei, în timp ce cu cealaltă ținea teaca; aerul din jurul lor s-a umplut de un șuierat, în timp ce el a scos arma uriașă și a aruncat centura deoparte.

Jean-Paul și Calitain s-au uitat unul la altul preț de un moment îndelungat. Daphne nu vedea suficient de bine pentru a spune ce se întâmplase între cei doi bărbați, dar, la sfârșitul acelei priviri intense, Jean-Paul a aruncat sabia și a scos încă trei cuțite, unul din spatele centurii și câte unul din fiecare cizmă. A înfipt cuțitele în pământ, la picioarele lui Două Canoe, și s-a îndreptat spre grupul de bărbați înarmați, cu mâinile în aer.

Calitain i-a zâmbit lui Hugh.

– A trecut mult timp de când l-am ucis pe proprietarul acestei săbii minunate, Wüstenfalke, nu-i așa? Spune-mi, ce ai făcut cu echipajul meu?

Tonul lui era mai degrabă curios decât îngrijorat.

– A fost dus în altă parte.

Hugh își ținea sabia aproape neglijent.

– Și corabia mea?

Vocea lui Calitain era gâtuită, iar un spasm violent i-a făcut ochiul stâng să tresalte.

– Corabia ta? Hugh a chicotit. Mi se pare că a căzut în mâinile cuiva mai potrivit pentru a o comanda. S-ar putea să îți amintești de Martín Bouchard? Omul care v-a făcut numai probleme ție și echipajului tău ultima dată când a atacat The Golden Scythe? Hugh nu a așteptat răspuns. Mă tot agasează de ceva vreme spunându-mi că vrea și el o corabie a lui. Mă tot bate la cap! Așa că, de când am dat de Scythe plutind în derivă, așteptând să fie preluată – cerând, de fapt, să fie preluată, cu tot cu echipajul acela jalnic pe care l-ai lăsat la comandă – am decis să pun capăt cicălelilor infernale ale prietenului meu. Ultima dată când l-am văzut pe Martín, își muta bunurile în cabina ta. A rânjit. S-a plâns că dulapul tău nu este suficient de încăpător pentru hainele lui.

Pe parcursul întregii zile, Daphne îl văzuse pe Calitain mișcându-se repede, dar nu îl văzuse mișcându-se cu intenția de a ucide. Dacă ar fi stat ea acolo unde se afla Hugh, nu s-ar fi mișcat niciodată la timp pentru a-l bloca pe sălbaticul care acum lansa o asemenea lovitură fulgerătoare.

Dar Hugh doar a zâmbit și s-a apropiat de unghiul mort, în timp ce lama lui Calitain a coborât acolo unde capul lui se aflase cu doar o fracțiune de secundă înainte. Când nebunul s-a întors ca să își înfrunte dușmanul, Hugh deja îl ataca repezind spre el sabia cea uriașă, care părea a fi o extensie a corpului său. A mânuit repede și cu putere cele cincizeci de kilograme de oțel, iar cele două arme s-au ciocnit și au scos

un zgomot aspru, metalul alunecând pe metal în timp ce fiecare dintre luptători se trăgea înapoi și căuta să îl încercuiască pe celălalt. Lupta semăna cu încăierarea unor motani pe o uliță dosnică.

Chiar și fără să știe mare lucru despre astfel de confruntări, Daphne și-a dat seama că, la urma urmei, Calitain era periculos. Nu numai că era remarcabil de puternic și de rapid, dar comportamentul lui imprevizibil îl forța pe adversarul său să îi anticipeze mișcările în permanență. S-a aruncat și s-a retras ca o viespe furioasă, târându-l pe Hugh spre unghiul mort și forțându-l, cu fiecare lovitură, să facă un pas înapoi. Hugh se mișca repede pentru un bărbat atât de masiv, dar Calitain îl întrecea în iuțeală. Nu numai că Hugh era mai lent, dar îl dezavantaja lipsa unui ochi, fapt de care Calitain profita la maximum.

Chiar și așa, un bărbat înalt de aproape doi metri și care se folosea de o sabie de cincizeci de kilograme, nu era o amenințare de neluat în seamă, iar Hugh mânuia lama aceea letală cu o forță înfricoșătoare. Ori de câte ori sabia lui intra în contact cu cea a lui Calitain, impactul reverbera prin corpul acestuia din urmă precum unda de vibrație care ar fi trecut printr-un clopot.

În cazul în care măcar una dintre acele lovituri ar fi penetrat apărarea lui Calitain, i-ar fi fost fatală acestuia.

Armele diferite și neobișnuite ale celor doi combatanți indicau că acea luptă nu semăna cu nimic descris în vreun manual de scrimă. Mișcările ambilor bărbați erau bruște, iar acțiunile le erau mai degrabă gândite la repezeală, decât efectul unui stil anume.

În afară de zgomotul metalului care se lovea de metal, singurul sunet care se mai auzea era tropotul bărbaților care se strânseseră în jurul celor doi adversari. Hugh și Calitain păreau să se afle într-o lume a lor, respirația devenindu-le din ce în ce mai sacadată. Dansul lor era fascinant, frumusețea năprasnică a sclipirilor de oțel aruncând-o pe Daphne într-un soi de transă. Dar apoi, în timp ce se luptau, Calitain a întrerupt ritmul dansului și a făcut o fentă la stânga lui Hugh, o mișcare mai rapidă decât ar fi putut surprinde ochiul ei – sau al lui Hugh.

Daphne a sesizat greșeala aproape înainte să se întâmple: parada[9] lui Hugh a fost cu o fracțiune de secundă mai amplă, motiv pentru care el nu a putut să se retragă la timp ca să blocheze atacul frontal al lui Calitain. Dintr-o singură mișcare, lama curbată a acestuia din urmă a tăiat și cămașa, și pielea. Daphne a țipat și a încercat să se îndrepte spre Hugh, dar Kemal a ținut-o cu brațe de fier.

Daphne s-a zbătut ca să scape din încleștarea lui.

– Opriți-i! a țipat ea spre cercul bărbaților care urmăreau lupta fără să scoată un cuvânt. Unul dintre voi să îl ajute!

Dar nimeni nu a privit-o în ochi, pe când ea se zbătea, neajutorată, în strânsoarea puternică a lui Kemal.

Zgomotul de neconfundat al metalului izbindu-se de metal i-a adus lacrimi în ochi și a făcut-o să gâfâie. O tăietură prelungă s-a ivit pe

trunchiul expus al lui Hugh, iar sângele a țâșnit, îmbibând pânza subțire și neagră, care apoi s-a rupt și mai mult, dezvelindu-i pieptul.

Vederea sângelui lui Hugh a părut să îl revigoreze pe Calitain, care a râs, bucurându-se ca un nebun ce era, și care și-a năpustit sabia înainte de mai multe ori, împingându-l pe Hugh înapoi, pas cu pas.

Acesta din urmă a blocat ploaia de lovituri, păstrându-și o expresie sobră și concentrată în timp ce unicul lui ochi se străduia să vadă și în locul celui orb. Daphne a zărit bucata de lemn chiar în momentul în care călcâiul lui Hugh s-a împiedicat de ea, impactul zdruncinându-l în timp ce para o lovitură puternică. S-a clătinat, nereușind să se ferească în întregime de o lovitură puternică, îndreptată spre capul lui.

Lama lui Calitain a ratat ochiul orb al lui Hugh, lăsând, în schimb, o urmă lungă și subțire de sânge pe fruntea acestuia.

Piratul a râs.

– O, ce amintiri ne trezește asta, nu-i așa? a spus el, profitând și trăgându-și sufletul astfel încât să aibă timp să îl tachineze pe Hugh. După ezitarea lui neașteptată, acesta din urmă și-a reluat repede poziția, dar a fost nevoit să continue să se retragă.

– Poate că îți scot și celălalt ochi azi, exact așa cum l-am sfătuit cândva pe Barbarossa să facă în ziua în care ți-a ucis prietenii și m-a ridicat în rang. A rânjit. Dar el mi-a spus că îi plăcea să te silească să te uiți la ceea ce îți făcuse. Îi plăcea la nebunie, nu, Standish? Dar asta l-a costat capul până la urmă. L-a atins pe Hugh cu sabia, mișcarea fiind mai rapidă decât cea a unei cozi de viperă. Nu voi face aceeași greșeală.

Hugh s-a lăsat pe vine și s-a ferit de dreapta lui Calitain pentru a evita sabia, corpul său imens mișcându-se la fel de fluid ca apa. Daphne i-a urmărit chipul, pe care expresiile se schimbau una după alta. Într-o secundă era expresia – însângerată și transpirată – a bărbatului pe care îl cunoștea și îl iubea, iar o clipă mai târziu apărea cea răzbunătorului plin de furie. Altcineva se uita prin ochii lui – prin ambii ochi, deși Daphne știa că asta era imposibil –, iar ochii aceia au dat drumul urii la fel de deplin precum sângerau și rănile făcute de Calitain.

În loc să se retragă, el a făcut un pas înainte. Acțiunea l-a uimit atât de mult pe Calitain, încât a făcut un pas înapoi și și-a întârziat riposta cu o secundă. Exact de acel răgaz avea nevoie Hugh pentru a-și ridica sabia și a trasa un arc amplu cu lama cea uriașă, oțelul greu spintecând aerul precum o coasă.

Calitain a trebuit să depună toate eforturile ca să evite lama aceea masivă, aruncându-se într-o parte și temperându-și avântul pentru a nu încasa o lovitură cumplită.

Zâmbetul i-a pierit pe când s-a îndreptat de spate chiar la timp ca să pareze următoarea lovitură. Mânuindu-și lama ca pe un topor, Hugh și-a urmărit adversarul care dădea înapoi, iar zgomotul de metal lovit de metal a răsunat asurzitor, fiindcă el mânuia acum cele cincizeci de kilograme de oțel cu toată puterea trupului său gigantic.

Calitain a dat înapoi lovitură după lovitură, fiecare dintre acestea fiind atât de puternică încât lui Daphne nu îi venea să creadă că lama lui nu se rupea în două.

Treptat, lupta a încetat să mai fie un duel cu sabia, devenind o înfruntare corp la corp. Hugh l-a lovit iar și iar pe adversarul care se clătina și se tot retrăgea. Brațul cu care Calitain mânuia arma a devenit din ce în ce mai tremurător și mai slab, iar trupul lui obosit a început să reacționeze din ce în ce mai lent, până când o lovitură năprasnică i-a zburat sabia dintre degetele înțepenite. A scos un strigăt, s-a răsucit pe călcâie și a luat-o la fugă spre cocioabă.

Dar Hugh l-a urmărit precum îngerul cel negru al morții. A răsucit în mână arma cea aducătoare de moarte și i-a învârtit lama cu latul în față, biciuind aerul cu un șuierat asurzitor. Sabia l-a lovit pe Calitain peste umeri și l-a trântit la pământ.

Învinsul a scos un strigăt și s-a târât sprijinindu-se în palme și în genunchi, iar apoi s-a rostogolit și și-a lipit cu spatele de zidul cocioabei. Calitain și-a acoperit capul cu brațele.

– Fă-o! Termină cu mine, ticălosule! a răcnit el din spatele brațelor care îl apărau ca un scut, printre gâfâieli cumplite. Iată ce ți-ai dorit în toți acești nenorociți de cincisprezece ani! Ce mai aștepți?

Hugh a ridicat sabia deasupra capului, cu ambele mâini încleștate pe mâner.

Daphne a deschis gura, dar gâtlejul îi era contractat.

Luminile pâlpâitoare ale torțelor au transformat lama masivă într-o sabie în flăcări. Aceasta a rămas nemișcată în aer preț de câteva clipe, care li s-au părut tuturor o veșnicie. Nimeni nu vorbea, nimeni nu se mișca, nimeni nici măcar nu respira.

Iar apoi brațul lui Hugh a început să coboare. Daphne a închis ochii.

Dar urletul îngrozit al unui om tăiat în jumătate nu s-a auzit defel. Daphne a întredeschis foarte puțin ochii, iar apoi i-a deschis din ce în ce mai mult.

Hugh se afla deasupra dușmanului său învins, cu sabia coborâtă într-o parte și redevenită o bucată oarecare de oțel.

– Timp de cincisprezece ani am fost convins că mi-ai distrus viața. Timp de cincisprezece ani am trăit doar ca să te urmăresc, să te găsesc și să te omor. A clătinat din cap, dezgustat. Și de cincisprezece ani ți-am cedat controlul asupra vieții mele, Emile.

Auzindu-și rostit numele de botez, Calitain și-a ridicat privirea, cu ochii mai întunecați decât străfundurile iadului.

Hugh s-a uitat țintă la el.

– Am fost un prost – dar acum nu mai sunt. Să te ucid ar fi mult prea ușor pentru tine și nu îmi face mie nici un bine. Ai trăit de pe urma nenorocirii semenilor tăi și ai ruinat viețile a mii de oameni, dar nu te las să îmi faci și mie asta.

S-a întors, iar Daphne a închis ochii pentru a-și opri lacrimile,

sprijinindu-se, lipsită de vlagă, de calul cel uriaș al lui Hugh.

„Slavă Domnului!“

Ceva cald și catifelat i-a trecut peste obraz. A deschis ochii și a văzut că Pașa o privea. Calul a sforăit și i-a aruncat o privire plictisită, de parcă i-ar fi spus că astfel de lucruri se întâmplaseră mereu și că ar fi fost mai bine să se obișnuiască cu ele. Apoi maxilarul lui și-a reluat mișcarea continuă în sus și în jos, căci Pașa tocmai rumega niște iarbă, hotărât să nu lase nebunia umană să se strecoare între el și mâncarea lui.

Daphne și-a șters lacrimile și i-a frecat bărbia catifelată. Pașa a scos un pufnet de aprobare și a dat din picior pentru a-și puncta gestul.

– Ești înțelept că ai rămas calm, a murmurat ea continuând să îl mângâie pe bărbie, ceea ce l-a făcut să închidă ochii de plăcere. Daphne s-a întors spre ceata de bărbați care îl înconjurase pe iubitul ei.

– Acum îmi dau seama că traiul lângă un astfel de om te-a înțelepțit.

A sărutat animalul masiv pe botul lui cel mare, iar apoi s-a îndreptat spre stăpânul lui.

Bărbații s-au îndepărtat când s-a apropiat ea.

Kemal s-a înclinat.

– Demonii au dispărut acum.

Daphne nu avea nevoie să îl întrebe la ce demoni se referise, fiindcă îi văzuse cu ochii ei.

A atins umărul lui Hugh, aproape temându-se să îi privească fața atunci când s-a întors spre ea. Dar primul lucru pe care l-a observat la el au fost tăieturile sângerânde care îi brăzdau pieptul și fruntea, ceea ce i-a smuls un suspin adânc.

– Hugh! O, Doamne!

O mână mare i-a ridicat ușor capul, așa că ea a ajuns să se uite nu la pieptul, ci la fața lui.

– Bună, draga mea.

I-a zâmbit, iar ochii lui – amândoi – i-au aruncat o privire caldă și senină.

Privirea lui Daphne s-a ațintit, fugar, la fruntea lui murdară de sânge. Tăietura sângera, dar nu era la fel de adâncă precum cea de pe piept.

– Hugh, rănile tale! Tu trebuie să…

El și-a petrecut brațele în jurul ei, a ridicat-o de la pământ și a strâns-o atât de tare, încât ea nu a mai putut să respire.

– O, frumoasa mea, frumoasa mea dragă, i-a murmurat el la ureche, ținând-o strâns îmbrățișată. De câte ori trebuie să îți spun să nu urci în trăsură cu străini?

Lui Daphne i-a reverberat în piept chicotitul lui, în timp ce Hugh o lipea și mai tare de el.

– Hugh… nu pot… respira.

El a pus-o din nou cu picioarele pe pământ.

– Îmi pare rău, dragă, a murmurat, iar apoi i-a acoperit gura cu un sărut, dând dovadă de o nerăbdare care i-a transmis lui Daphne mai mult decât ar fi putut să o facă vreodată cuvintele.

Hugh i-a dat drumul din strânsoare și s-a depărtat ca să o poată privi mai bine. Apoi a tresărit, spunându-i:

– O, Doamne, ți-am distrus fermecătoarea ta rochie! Și îmi place atât de mult cum îți stă în galben!

Daphne a râs slab.

– Mă tem că nu ai fost tu primul care a contribuit la asta, milord.

– Îți voi cumpăra încă o duzină la fel.

A mângâiat-o cu un deget mare în jurul decolteului zdrențuit, cu nările fremătându-i în timp ce îi atingea pieptul.

Daphne i-a luat mâna și i-a apăsat-o pe obrazul ei.

– Nu te gândești niciodată la nimic altceva?

– Vrei să spui – la altceva decât la moda feminină?

Daphne a oftat, iar Hugh a râs și a tras-o din nou aproape de el, ca să o poată săruta pe creștet.

– Vino, haide să te duc acasă.

A condus-o spre Pașa.

Daphne s-a oprit și a făcut un semn către corpul lui Malcolm.

– Ce ai de gând să faci cu el? a întrebat ea.

Apoi a arătat către Calitain și Jean-Paul, care fuseseră legați și care tocmai erau conduși la barca echipajului de pe Batavia.

– Și cu ei?

– Sir Malcolm a pierit în mod tragic pe când se afla la cabana lui de pescuit, care a luat foc. Din păcate, băuse și nu a mai simțit mirosul de fum.

Tonul sumbru al lui Hugh îi dădea de înțeles lui Daphne cât de mult regreta el moartea vărului ei.

– Cât despre ceilalți doi…

El s-a uitat cum perechea de pirați se urca în barcă, fiecare dintre ei având mâinile legate la spate.

– Cred că este timpul să aibă și ei parte de ceea ce erau atât de dispuși să le facă altora. Martín îi va lăsa pe mâna unor camarazi ai noștri, care se vor asigura că domnul Calitain și echipajul său, negustori de sclavi cu toții, nu se vor mai bucura de libertate pentru mult timp de acum înainte.

El i-a înlănțuit talia cu brațele și a ridicat-o pe șaua lui Pașa. Apoi s-a așezat la spatele ei, mișcându-se doar un pic mai puțin grațios decât de obicei. Și-a petrecut un braț în jurul ei și a lipit-o de el, făcând-o să îi simtă în ureche respirația fierbinte.

– Să plecăm acasă, draga mea viitoare soție, ca să te pot duce în pat? A chicotit obraznic. Sau ar trebui să vedem dacă este posibil să facem asta și călare?

Hugh și-a împins pelvisul, aluziv, în spatele ei.

– Ce? Nu ești în stare să le faci pe ambele, milord?

Râsul lui puternic a răsunat de-a lungul poieniței, iar Daphne și-a permis să zâmbească; până la urmă, se părea că știa să cocheteze.

Mișcare de scrimă prin care se parează o lovitură a adversarului și se încearcă o ripostă

Capitolul 25

Trecuse cu mult de miezul nopții când Hugh a venit în apartamentul lui Daphne. El purta același halat pe care ea îl mai văzuse cândva, o luxoasă mătase chinezească ce se mula pe contururile corpului său masiv. Avea un plasture pe tâmplă și un bandaj, mult mai mare, peste piept.

Ea ședea la masa de toaletă, pieptănându-și părul. Ochii lor s-au întâlnit în oglindă. Daphne s-a înfiorat toată sub privirea pe care el i-a aruncat-o în timp ce se îndrepta spre ea.

– Te-ai ocupat de tot? l-a întrebat.

Hugh i-a luat peria din mână și a început să i-o treacă prin păr, cu ochii pironiți într-ai ei.

– Malcolm și cabana lui de pescuit sunt acum o grămadă de scrum, iar Calitain și echipajul său de negustori de sclavi au pornit într-o lungă călătorie. Hugh s-a oprit din periatul părului și și-a ridicat privirea. Poate că te interesează să afli că fosta ta servitoare – Fowler, sau doamna Blake, mai degrabă – a fost cea care a trimis acele scrisori anonime pe care le-a primit Will Standish.

Daphne era mai mult decât interesată – era uimită.

– Cum ai aflat asta?

– Martín a mers la Whitton Park pentru a-l găsi pe soțul ei – Blake – la… ăăă…, ca să îi pună întrebări cu privire la implicarea lui în răpirea ta. În schimb, a dat de o doamnă Blake plină de remușcări. Se pare că soțul ei a fugit și a lăsat-o să suporte singură consecințele. Hugh a ezitat o clipă, iar apoi a continuat: Mă tem că doamna Blake a mărturisit că ea a fost cea care i-a dezvăluit adevărul despre fiii tăi lui Blake, într-un moment de slăbiciune. Blake, desigur, i-a spus lui Hastings. În orice caz, ea a trimis scrisorile acelea, în speranța de a-și răscumpăra greșelile.

Daphne a dat din cap, prea rănită de trădarea femeii ca să se mai poată gândi în acel moment la întreaga poveste. Ea a întâlnit privirea lui Hugh.

– Ei bine, se pare că totul este sub control.

– Aproape totul.

Hugh și-a ridicat colțurile buzelor, zâmbindu-i sugestiv.

Bineînțeles că ea s-a înroșit și, la fel de natural, el a râs.

Inima ei s-a zbătut sub privirea lui insistentă.

– Cred că îți place teribil de mult să mă tachinezi, Hugh.

– Părul tău este splendid, a fost răspunsul lui.

Apoi el i-a trecut, lent, peria dinspre creștet înspre talie.

Senzația mâinilor lui în părul ei pălea în fața sentimentului pe care i-l provoca imaginea antebrațelor lui puternice și a mâinilor lui flexându-se în timp ce o pieptăna. Și părea aproape dureros de frumos în halatul lui extravagant. Daphne și-a aruncat o privire în oglindă și s-a încruntat. Purta cea mai drăguță cămașă de noapte pe care o avea, dar era un veșmânt simplu, fără nici o urmă de cochetărie, altceva decât ținutele înecate în dantelă cu care el, fără îndoială, era obișnuit să le vadă îmbrăcate pe femeile sale.

Daphne și-a ridicat privirea flancată de gulerul înalt al cămășii de noapte și i-a întâlnit-o pe a lui. Respirația i s-a tăiat; expresia feței lui era dură și primejdioasă, iar ochii îi ardeau. El a pus peria pe măsuța ei de toaletă, a luat-o de după umeri și a tras-o spre el, până când Daphne i-a simțit umflătura dură a erecției. Hugh și-a lipit șoldurile de spatele ei, frecându-și mădularul de locul dintre omoplații ei, suspinând și închizând ochii, cu o expresie de fericire pe față.

Daphne s-a uitat lung la el; ar fi putut exista ceva mai erotic decât să îi facă plăcere iubitului ei și să îi urmărească fața în tot acel timp? Acum voia să îi ofere mai mult, să îl înnebunească de plăcere, așa cum procedase și el cu ea.

Daphne s-a întors, până când s-a aflat față în față cu el. Și-a sprijinit mâinile pe coapsele lui, făcându-l să deschidă ochii și să întredeschidă buzele, de parcă tocmai s-ar fi trezit dintr-o transă. Daphne i-a dezlegat cordonul halatului. În timp ce făcea asta, inima îi bătea atât de zgomotos încât a fost sigură că și el i-o auzea.

S-a uitat la erecția lui tare și groasă și a făcut eforturi să își recapete respirația. Privirea ei s-a îndepărtat de organul excitat și a contemplat linia subțire de păr care îi urca de pe pântecul musculos, pe coaste, iar de acolo se transforma într-o rețea fină de puf auriu care îi acoperea pieptul. El s-a cutremurat și s-a aplecat atunci când ea i-a luat mădularul în mână.

– Daphne!

Acel unic cuvânt a sunat de parcă ar fi fost smuls din el. O rugă, o poruncă, o implorare.

Ea i-a mângâiat mădularul cel gros de la bază până la capul neted, fascinată de tot ceea ce ținea în căușul palmei. Pielea era mai fină chiar decât a unui bebeluș, dar acoperea o duritate singular masculină. Umezeala s-a format sub atingerea ei.

– Spune-mi cum să te mulțumesc, a întrebat ea, abia reușind să își ia

ochii de la acea parte fascinantă a lui.

El a privit-o pe sub pleoapele grele.

– Continuă să mă mângâi așa cum o faci. Capul este foarte sensibil, la fel ca și testiculele.

Ochiul lui verde sclipea cu un amestec de amuzament și de excitare, iar timbrul vocii îi era mai grav decât de obicei. Ea i-a cuprins testiculele cu cealaltă mână, uimită de fragilitatea corpului masculin.

– O, da, a gemut el, iar Daphne a zâmbit la auzul dorinței nedisimulate din vocea lui, mângâindu-l mai mult, cu încredere, în timp ce se obișnuia cu forma lui.

Și-a trecut degetul mare peste umezeala care îi acoperea mădularul și s-a folosit de ea pentru a-și lubrifia mișcările. Când mâna ei căpătase o ritmicitate care părea să îi facă plăcere, s-a aplecat spre el și i-a lins capul.

– La naiba!

Cuvintele au izbucnit din el, iar picioarele i s-au depărtat și mai mult, poziționându-i organul mai aproape de gura ei. Ea i-a luat doar capul, cealaltă mână continuând să îl maseze delicat.

– Da, chiar așa, a îndemnat-o el cu o voce răgușită.

Mâna lui s-a mișcat pentru a-i mângâia conturul maxilarului și apoi pentru a-i atinge locul în care buzele ei tensionate se strângeau în jurul cărnii lui dure și mătăsoase. Hugh a scos un sunet animalic, gros, de parcă și-ar fi arătat mulțumirea față de modul în care el se întinsese și îi umpluse gura.

– Ia-mă mai adânc! O, da… asta este!

Și-a înfipt degetele în părul ei, împingând-o ușor.

Daphne și-a dat seama cu uimire că o astfel de activitate necesita o coordonare perfectă. Chiar și așa, a înțeles, după ritmul respirației lui Hugh, că el se străduia să reziste și să își întârzie climaxul, ceea ce o obliga pe ea să încerce să îi ofere cât mai multă plăcere.

Încurajată, a întins mâna pentru a-i susține rădăcina mădularului. Mișcările lui au devenit mai puțin controlate, până când ea a simțit cum el a tremurat de plăcere. El și-a strecurat degetele până spre locul în care gura ei se îmbina cu corpul lui, iar ea a simțit cum trupul lui a devenit rigid, chiar înainte ca el să se smulgă, ținând-o locului cu o mână, atunci când ea a încercat să îl urmeze.

Daphne s-a uitat, fascinată, cu ochii mari, în timp ce el își administra câteva lovituri sălbatice, ejaculând apoi pe propriul abdomen, ai cărui mușchi s-au întărit pe când el trăia o explozie de plăcere, și apoi o alta, și alta.

Daphne nu se simțise niciodată atât puternică și nici nu mai simțise o dorință fizică atât de arzătoare.

Ochii lui s-au întredeschis în timp ce era în plin orgasm, cu pieptul încă tresăltând din pricina efortului. El i-a zâmbit lasciv, semănând foarte mult cu o pisică mare care tocmai mâncase un bol plin de

smântână.

– M-ai făcut să îmi dau drumul mai repede decât un băiat cu prima lui iubită.

Daphne s-a îmbujorat la auzul cuvintelor lui lipsite de delicatețe. Ea și-a coborât privirea.

El i-a mângâiat buzele cu vârful degetului și a chicotit obosit.

– Ce? Ești timidă în prezența mea? După tot ce s-a întâmplat între noi?

El s-a dus să se spele, iar în acest răstimp ea i-a privit trupul gol, cu o dorință din ce în ce mai mare. Hugh a umplut ligheanul cu o carafă de apă, cu spatele la ea, oferindu-i o imagine fascinantă a picioarelor lui lungi și puternice, a feselor ferme și musculoase care se continuau cu un spate și apoi cu niște umeri nefirești de largi. El a aruncat cârpa murdară pe podea și s-a întors, surprinzându-i privirea uimită și aruncându-i un zâmbet păcătos și satisfăcut.

– Vino, a spus el, luând-o de mână și ducând-o în pat, unde s-a întins lângă ea și a tras cearșaful peste ei amândoi.

S-a întors pe o parte, cu ochii ațintiți într-ai ei, în timp ce degetele lui desfăceau nasturii cămășii ei de noapte, dezvelind-o în cele din urmă până la ombilic. Privirea lui arzătoare i-a contemplat trunchiul dezgolit. Apoi, Hugh a scos un geamăt.

– Nimic nu mi-ar face o plăcere mai mare decât să intru în tine și să te conduc spre o stare de plăcere pură. Și-a trecut degetele calde și puternice peste coastele ei, mângâindu-i pielea sensibilă cu o delicatețe care a umplut-o de fiori. Dar mai vârstnicul tău iubit are nevoie de puțin timp pentru a-și aduna trupele, așa că mă tem că va trebui să găsesc altă modalitate de a ne distra.

S-a întins pentru a-i îndepărta o buclă rătăcită. Cu mâna caldă, ușor aspră, a coborât de la față până pe gât, iar apoi i s-a oprit pe sân. I-a prins în căușul palmei mamelonul deja întărit, iar ea a închis ochii.

– Ai deprins noua ta abilitate spectaculoasă din cartea pe care mi-ai furat-o? a șoptit el, iar apoi i-a luat sânul în gură.

Daphne părea să aibă dificultăți în găsirea cuvintelor potrivite.

– Am împrumutat-o, a gâfâit ea, cu vocea de nerecunoscut.

El a râs încet, sunetul ajungând direct de la sân spre sex.

– Vrei să mă lași să te fac să ajungi pe culmile plăcerii încetul cu încetul, sau vrei să te satisfac chiar acum?

Ea a rămas cu ochii închiși, încercând să dea întrebării lui importanța pe care aceasta o merita. Pe de o parte era…

Mâna lui i-a lunecat dinspre pântec înspre coapse. Când a ajuns la destinație, a cuprins-o prin bumbacul fin, strângând-o ferm, cu degete abile, nemișcate.

– Spune-mi ce vrei. Sunt la ordinele tale – sunt robul tău, Daphne.

Ea a fost încântată de cuvintele lui, șoldurile tremurându-i de dorință.

– Vreau să ating plăcerea acum.

Vocea i-a tremurat și fața i s-a aprins, iar ultimul cuvânt a fost o șoaptă sufocată.

Buzele lui s-au arcuit pe pielea subțire a tâmplei ei.

– Cum dorești, dragostea mea.

I-a luat lobul urechii între dinți, mușcându-l și sugându-l în timp ce mâna lui i-a ridicat cămașa de noapte cu o încetineală chinuitoare, până când tivul a trecut peste părul din zona ei intimă.

Degetul lui a mângâiat linia dintre coapsele ei strânse.

– Deschide-ți picioarele pentru mine, Daphne.

Mușchii coapselor ei au tresăltat și au zvâcnit în timp ce le întindea în lateral. Degetul lui abil i-a mângâiat labiile, de la pubis până la intrarea ei, din ce în ce mai ferm cu fiecare atingere, până când el a desfăcut-o.

Daphne s-a cutremurat și și-a încleștat fălcile pentru a înăbuși gemetele care amenințau să îi iasă din gâtlej.

El și-a strecurat un deget în interiorul ei, iar Daphne s-a împins în mâna lui.

– Vrei mai mult, a murmurat el, posedând-o lent și invadând-o, fără să se oprească până când încheieturile degetelor lui au ajuns la intrarea ei.

Degetul mare a căutat locul cel mai sensibil al corpului ei și a început apoi să se rotească în timp ce el cerceta, ușor, bâjbâind, până când ea a auzit sunetul scos de carnea excitată și umedă. El a strecurat înăuntru un al doilea deget, apoi a împins mai adânc și mai tare, în timp ce degetul mare a frecat-o, implacabil, până când plăcerea chinuitoare i-a invadat toate gândurile și a eliberat-o din propriul trup.

– Așa, draga mea frumoasă, lasă-te în voia mea, a ordonat Hugh în timp ce ea se strângea și se zvârcolea în jurul degetelor lui, ele provocându-i o a doua explozie, mai acută, alternând valuri de senzație în stare pură, care aproape că au făcut-o să își piardă mințile.

Daphne s-a îndepărtat de el, simțindu-și corpul incredibil de îngreunat. Era vag conștientă de poziția lui Hugh, culcat lângă ea și acoperindu-i în parte corpul rece și ud de transpirație. S-a străduit să deschidă ochii, dar erau închiși de plăcere și tot ce a mai putut să facă a fost să scoată un geamăt ușor, de satisfacție.

El a mângâiat-o cu mișcări ritmice, hipnotizante. Daphne s-a ghemuit lângă el, fiind atentă la bandajul care îi acoperea pieptul, cu inima atât de plină de fericire încât îi era frică să își deschidă buzele, de teamă ca inima să nu cumva să îi sară din piept. Ea și-a coborât gura până în dreptul inimii lui, care bătea puternic și regulat, numai pentru ea.

– Te iubesc, Hugh.

Cuvintele erau simple, și totuși erau cele mai intense pe care o persoană i le-ar fi putut spune vreodată alteia.

– Hmmm, dragă, cât am așteptat să aud aceste cuvinte de pe buzele

tale dulci!

Vocea lui era răgușită.

– Te iubesc, Daphne.

Ea și-a petrecut brațele în jurul gâtului său musculos.

– Mi-a fost atât de frică pentru tine în seara asta, Hugh! Am murit de o mie de ori urmărindu-te, temându-mă pentru viața ta.

Ea și-a mușcat buza, cu ochii încețoșați de lacrimi.

– Știu că am fost de acord, atunci când am stat de vorbă la Londra, că aș putea să trăiesc cu tine, iar tu să călătorești cu Batavia, făcând ceea ce îți place, dar…

– Daphne!

Hugh s-a rostogolit pe spate și a tras-o odată cu el, poziționând-o pe șoldurile lui, ridicându-și privirea spre ea și zâmbindu-i duios.

– Îți promit, iubirea mea, că nu mă voi mai lupta cu sabia.

Ea a clipit, ștergându-și lacrimile.

– Nu?

– Nu. În ceea ce privește călătoriile cu Batavia? Am înțeles dintr-odată că nu mă mai interesează să merg în larg și să caut necazuri.

Daphne era ametită de ușurare.

– Chiar vorbești serios? Ești destul de sigur? Nu vreau să te forțez să iei o astfel de decizie. Nu mi-ar plăcea dacă…

– Șșt, dragă. Nu mă obligi să fac ceva ce nu vreau să fac.

I-a îndepărtat o șuviță de păr de pe față, i-a așezat-o în spatele urechii și i-a sărutat palma.

– Îmi pare foarte rău că a trebuit să fii părtașă la trecutul meu sordid. Trebuie să fi fost îngrozită atunci când te-ai aflat în mâinile lui Calitain.

– Am fost îngrozită la început, dar, pe măsură ce se scurgea timpul, am devenit prea obosită ca să mă mai sperii. Ea a clătinat din cap. Omul acela este pe trei sferturi nebun. Nu m-a rănit; și-a cruțat forțele pentru Malcolm. L-a hărțuit și l-a agresat la nesfârșit. Cum crezi că a ajuns să îl cunoască pe Malcolm?

Hugh a ridicat din umeri.

– Mulți englezi nu văd nimic rău în a profita de pe urma contrabandei, iar asta îi face pe unii dintre ei să se implice în comerțul cu sclavi, care este cea mai profitabilă contrabandă dintre toate. Eu nu aș fi surprins dacă Malcolm ar fi cunoscut pe cineva care a făcut afaceri cu Calitain în trecut, iar vărul tău, la rândul lui, nu a putut rezista să nu profite de o astfel de afacere aducătoare de bani.

– Îmi pare foarte rău, Hugh.

El și-a îngustat privirea.

– Îți pare rău? De ce? Ce ai făcut?

– Cred că Malcolm a fost cel care ți-a modificat șaua sau a cerut să fie tăiată chinga. Cred că era destul de nebun încât să creadă că aveam să mă căsătoresc cu el și se temea că, într-un fel sau altul, tu te-ai fi

amestecat. Dacă ți-aș fi povestit despre șantajul lui, poate că nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat vreodată. Faptul că viața ta a fost amenințată de cel puțin două ori este numai din vina mea.

Ca de obicei, Hugh a surprins-o: a râs.

– Ce ai putea găsi amuzant în asta? l-a întrebat ea.

El și-a pus mâinile în șolduri, iar ochii i-au licărit în timp ce zâmbea, acea privire jucăușă înmuindu-i trăsăturile dure ale feței.

– Îmi pare rău, nu ar trebui să râd. Dar unul dintre lucrurile pe care tu trebuie să le cunoști despre viitorul tău soț este faptul că are un simț al umorului foarte ciudat.

Ea și-a încrucișat brațele.

– Am observat.

– Am râs pentru că am aflat că cea care mi-a vandalizat șaua nu este nimeni altcineva decât ciudata ta servitoare, Rowena.

Daphne a rămas cu gura căscată.

– Poftim?

– Biata femeie a crezut că venisem să îți tulbur viața, la fel ca Hastings. Încerca doar să te protejeze. I-am spus că trebuie să uite atât incidentul nefericit, cât și orice altă intenție de a încerca din nou așa ceva. O pot ierta pentru asta o dată; de două ori, ar fi mai greu.

Mintea lui Daphne a început să freamăte, amintindu-și de toate momentele în care Rowena fusese împotriva lui Hugh, scoțând în evidență ce om rău era. Ea a clătinat din cap, dar asta nu a ajutat-o să își risipească acele gânduri.

– Cred că este instabilă emoțional.

– Părea sănătoasă atunci când a mărturisit. Cred că s-a gândit că trebuia să facă orice pentru a vă proteja pe tine și pe băieți. Părea cuprinsă de remușcări.

Daphne nu avea nici o idee despre ce ar fi putut să spună. Nici măcar una.

Hugh a tras-o în jos până când a ajuns să o muște ușor pe bărbie.

– Ai rămas fără voce, draga mea? Trebuie să găsesc o modalitate să te ajut să o regăsești?

A ridicat din sprâncene, sugestiv, cealaltă mână a lui mutându-se spre partea de sus a coapselor ei, iar șoldurile lui flexându-se sub ea. Abia atunci și-a dat seama Daphne pe ce stătea.

– Cum poți să glumești cu așa ceva? a întrebat ea.

A gâfâit în momentul în care degetele lui au alunecat în părul ei pubian.

– O, sunt foarte serios în legătură cu asta, te asigur.

Daphne a strâns din dinți, invadată de șuvoiul plăcerii intense pe care degetul lui i-o provocase. Și-a adunat fiecare strop de forță din corpul ei pentru a-și pune mâna pe antebrațul lui.

– Hugh!

– Da?

– Te uiți la mine, te rog? La fața mea, a rectificat ea atunci când el a continuat să se uite țintă la locul aflat între coapsele ei.

El și-a ridicat privirea, cu un zâmbet visător pe față.

– Da, dragă?

– Ești foarte priceput atunci când vine vorba să îmi distragi atenția.

– Intenționez să exersez și să mă perfecționez.

Ea s-a încruntat, iar el și-a retras mâna.

– Dar îmi dau seama că acum nu este momentul potrivit – vrei să îmi spui ceva, draga mea?

– Ai putea să îmi povestești ce s-a întâmplat cu ochiul tău?

Daphne s-a pregătit să înfrunte expresia de amenințare rece pe care el o avusese pe chip ultima dată când vorbiseră despre ochiul lui.

Dar el doar a zâmbit.

– Bineînțeles că îți voi spune, dragă. Nu vreau să îți las impresia că ar trebui să fie un subiect tabu între noi.

S-a lăsat pe spate, și-a îndesat o pernă sub cap, iar apoi s-a întins, mâna lui mângâind-o, absent, pe genunchi.

– Mutilarea în sine a fost îngrozitoare, dar circumstanțele în care s-a produs au fost și mai grave. A privit-o cu ochi scânteietori. Va trebui să îți spun o parte din întreaga poveste, pentru ca episodul cu pierderea ochiului să aibă sens.

Daphne a dat din cap în semn că se învoia.

– La câteva luni de când căzusem în captivitate, am conceput un plan de evadare. Am inclus în schema mea și alți câțiva prizonieri împreună cu care formasem un soi de frăție. S-a oprit, luându-și o expresie gânditoare. Experiența sclaviei este dificil de explicat celui care nu a trăit-o pe pielea lui. Este suficient să spunem că senzația de a fi în mâinile cuiva și de a nu avea nici o putere este atât de copleșitoare, încât adesea e ușor să uiți că nu ești altceva decât un simplu obiect aflat în posesia cuiva. Efectul în timp este paralizant, iar unii oameni pierd lupta împotriva transformării lor în obiecte.

I-a aruncat o căutătură sumbră. Privirea din ochii acelor oameni a fost cea care m-a speriat. Am jurat să lupt până la capăt pentru a evita să mă transform într-unul dintre ei. Prima luptă din acel război a fost aceea de a mă asocia cu cei care împărtășeau aceleași sentimente și care s-ar fi sprijinit reciproc atunci când i-ar fi cuprins disperarea, stare de spirit care apărea adeseori în sufletele sclavilor.

Un mușchi i-a tresărit în regiunea tâmplelor, iar Daphne a simțit o undă de vinovăție pentru că deschisese acea ușă. Dar acum era prea târziu pentru a o închide.

– Am fost zece, un grup suficient de mic pentru a evita o supraveghere prea atentă, dar suficient de mare încât să putem încropi un echipaj pe o corabie, dacă am fi avut norocul să scăpăm. Ne-a luat câteva luni de muncă asiduă pentru a ne desăvârși planul. Eram foarte aproape de a face primul pas, când, fără nici un avertisment, nouă

dintre noi au fost înhățați și aruncați în temnița sultanului. Doar unul dintre membrii grupului nostru nu era prezent – un marinar pe jumătate englez, pe jumătate francez, pe nume Emile Calitain.

Daphne a simțit un fior.

– Calitain fusese sclav timp îndelungat, cu un an mai mult decât mine. Atunci când nu a apărut în temnița în care eram închiși noi, ceilalți, am crezut că luptase împotriva torționarilor noștri și că fusese ucis. Din păcate, nu a fost așa.

Chipul lui Hugh a devenit din nou o mască de furie, dar cel puțin nu a mai afișat nimic din mânia criminală pe care o vădise în timp ce îl strânsese de gât pe Malcolm sau în timp ce se luptase cu Calitain. Furia lui părea mai puțin… distrugătoare.

– După cum mi-a fost norocul – sau ghinionul –, Faisal Barbarossa, același om care mă luase ostatic, se afla în port. Barbarossa era unul dintre verii sultanului, iar când a aflat despre planul de evadare și despre implicarea mea în el, a fost mai mult decât fericit să își folosească abilitățile de necontestat pentru a scoate adevărul de la noi.

Daphne nu a vrut să întrebe, dar, dacă nu ar fi făcut-o, adevărul urma să rămână nerostit și ar fi planat între ei.

– Abilități?

Hugh s-a uitat țintă la ea, blocat de acel cuvânt. A înghițit în sec de mai multe ori, atât de zgomotos încât ea l-a putut auzi.

Daphne și-a pus o mână pe pieptul lui, ușurel, simțind cum acesta se ridica și se lăsa din ce în ce mai repede.

– Nu e nevoie să discutăm despre asta.

– Ba da. Hugh a inspirat adânc și a expirat apăsat. Așa vom face. Nu vreau să ascund aceste fapte de tine, dragostea mea, dar nici nu vreau să îți murdăresc mintea cu mizeriile cele mai josnice la care se pretează oamenii – nu că nu ai fi experimentat deja tu însăți cel mai rău lucru.

El avea maxilarul atât de încleștat, încât o durea doar să îl privească.

– Au vrut să știe cine a fost implicat și cine ne-a ajutat din afară. Eu împărtășisem planul întregului nostru grup, iar gardianul a cărui familie ne-a ajutat – ei bine, numai eu, Delacroix și un portughez foarte bătrân, pe nume Alto, știam numele gardianului.

Daphne a văzut că fruntea și gâtul lui străluceau de transpirație.

– Ne-au torturat pe toți împreună, forțându-i pe ceilalți să privească. A râs amar. Acesta a fost un stimulent, iar în cele din urmă avea să dea roade.

Pumnul i s-a încleștat până la limita suportabilității, iar ochii i s-au aprins de ură, furie, durere.

– Lucrurile pe care ni le-au făcut… I-a aruncat lui Daphne o privire aprinsă. Tu știi mai bine decât majoritatea oamenilor ce pot face unii bărbați atunci când exercită o stăpânire totală asupra unei alte ființe umane.

Ea și-a înclinat capul și a mijit din ochi pentru o clipă, neștiind sigur

la ce anume se referea el. Iar apoi adevărul i s-a revelat precum o avalanșă, tăindu-i respirația, golind-o de gânduri, până când a rămas înțepenită, îngrozită de ceea ce îndurase Hugh, simțindu-se cuprinsă de o durere la fel de apăsătoare precum un munte întreg.

În timp ce îi privea chipul rece și dur, ea i-a înțeles furia pe care o afișase atunci când aflase ce anume îi făcuse ei Malcolm. Fusese vorba despre mânia și furia pe care orice om decent le-ar fi simțit auzind astfel de lucruri… dar fusese vorba și despre empatia față de o altă victimă.

„O, Hugh!“

– Nu știu câte zile a durat. Mi-am pierdut cunoștința de mai multe ori în timpul acelui calvar. După una dintre ședințele de tortură administrate de torționarii noștri, una în timpul căreia muriseră patru dintre noi, ne-am pomenit că în acea cameră a ororilor s-a ivit Calitain. Hugh a strâns din buze.

Nu, nu a fost adus târâș, însângerat și în lanțuri. Chipul lui gras și roz era, de fapt, chiar imaginea emblematică a omului perfect sănătos, iar îmbrăcămintea lui nouă arăta mai degrabă precum cea a unui marinar decât cea a unui sclav – adică, mai exact spus, devenise membru al echipajului condus de Barbarossa. Se părea că declinul unui om – sau cel al unui număr de nouă bărbați, în cazul de față – reprezentase ascensiunea altuia. Calitain și-a cumpărat eliberarea din sclavie folosindu-și prietenii drept monedă de schimb.

Expresia lui era în egală măsură una disperată și nedumerită, de parcă încă nu îi venea să creadă că fusese trădat. Ochii i-au devenit sticloși.

– Acest om fusese ca un frate pentru mine, Daphne. Ca un frate!

Daphne i-a strâns mâna, iar el i-a aruncat un zâmbet vag.

– Chiar și în starea de extenuare în care mă aflam, imaginea feței lui bine hrănite a stârnit partea animalică din mine. Până când au reușit să mă despartă de el, nu mai avea un lob al urechii. A ridicat din umeri. A fost mai bine decât nimic, dar asta nu a compensat nici pe departe pierderea prietenilor mei.

Lui Daphne îi curgeau lacrimi pe față; râuri fierbinți și minuscule, cu ajutorul cărora ea și-ar fi dorit să îi poată spăla durerea.

– Barbarossa mi-a scos ochiul și le-a spus celorlalți că avea să continue cu astfel de mutilări până când noi, toți ceilalți rămași în viață, ajungeam orbi. Nu m-am mirat atunci când Alto a cedat. El a ridicat din umeri. Nu puteam să îl învinovățesc pe bătrân, suferise deja pedepsele aplicate condamnaților. Oricum, Barbarossa l-a ucis până la urmă.

A scăpat o respirație prelungă și lentă printre buzele strânse.

– Noi, cei care am rămas, trei la număr – eu, Delacroix și un hessian pe nume Wüstenfalke – am fost aruncați înapoi în celule. Fără ajutorul lor, mi-aș fi pierdut mai mult decât un ochi. Delacroix m-a cusut cât de bine a putut și m-a îngrijit atunci când am făcut o febră atât de mare încât am fost pe punctul de a-mi pierde viața. În timp ce Delacroix m-a

doftoricit, Wüstenfalke a îndeplinit mare parte din sarcinile ce îmi reveneau, pentru că sultanul se aștepta ca noi să continuăm să muncim, nu conta că eram pe jumătate morți. Hugh a răbufnit: Babba Hassan a cerut ca o lectică să îl aducă la cariera de piatră în care lucram, special ca să mă vadă la treabă.

Daphne a clătinat din cap.

– De ce? De ce te-a urât atât de mult?

Era o întrebare pe care voise să i-o adreseze încă de când el îi povestise despre răscumpărare și despre cum îl mințise sultanul.

– Eu mi-am atras acea ură, desigur. Vezi, m-am comportat prostește atunci când am fost capturat, fiindcă m-am luptat – profitând de orice ocazie pentru a rezista. În timpul uneia dintre acele lupte, am ucis doi oameni, iar unul dintre ei s-a întâmplat să fie un frate mai mic al sultanului. A râs fără urmă de umor. Sultanul nu m-a iertat niciodată. Nu pentru că i-ar fi păsat de acel frate – de fapt, ani la rând, Babba Hassan își ucisese sistematic toate rudele de sex masculin, pentru ca ele să nu îi revendice sultanului poziția. Nu, m-a pedepsit pentru că eram un sclav care avusese îndrăzneala de a-și ataca unul dintre stăpâni. Și-a trecut mâna prin păr, iar Daphne a văzut că tremura. Acel soi de sfidare a creat un precedent de rău augur. Sultanul nu m-ar fi recompensat niciodată redându-mi libertatea și lăsându-mă să plec – indiferent de câți bani de răscumpărare i-ar fi oferit agentul din partea unchiului meu.

Mintea lui Daphne s-a cutremurat la auzul actelor de cruzime pe care le suferise bărbatul din fața ei.

Hugh s-a uitat la ea cu o expresie ciudat de tensionată.

– Te-am speriat?

Ea i-a luat fața în mâini.

– Prostuțule! Nu m-ai putea speria niciodată. Mi-e teamă că nu mai scapi de mine de aici înainte. L-a sărutat pe gură. Te ador, Hugh. Abia aștept să aducem băieții acasă și să ne începem viața noastră împreună. Ea l-a sărutat pe vârful nasului. Voi fi fericită dacă nu mai văd Londra sau dacă nu mai primesc vreo invitație din partea celor din înalta societate timp de un deceniu. L-a sărutat pe bărbie. Abia aștept să fiu soția ta.

Hugh și-a dres vocea, aproape nervos.

– O, mă bucur să aud asta!

Daphne s-a tras înapoi și l-a privit lung.

– Ce este? De ce te-ai schimbat la față?

El a deschis gura, iar apoi a închis-o la loc.

Daphne s-a încruntat.

– Hugh, mă îngrijorezi. Ce s-a întâmplat?

El și-a pus mâinile peste ale ei și i le-a strâns ușor.

– O, nu ai nici un motiv de îngrijorare. Sau, cel puțin, nu prea multe. Este vorba… ăăă…, despre nuntă.

– Nuntă?

– Hmmm… Mda…

– Nunta noastră?

El i-a aruncat un zâmbet care semăna mai degrabă cu o grimasă.

– Da, asta ar fi.

– Ce nu îmi spui?

– Ei bine, se pare că mătușa mea, Letitia, se ocupă de organizarea ei.

Daphne și-a lăsat mâinile în jos și s-a așezat pe spate.

– Ei, și? s-a mirat ea, ridicând din umeri. Asta este, probabil, chiar mai bine, deoarece nu am nici interesul, nici abilitatea de a organiza chiar și o nuntă de mică amploare.

– Ei, despre asta e vorba!

– Adică?

– Nu va fi o nuntă restrânsă.

– Nu?

Hugh a dat din cap în semn că nu.

Daphne a simțit cum i s-a strâns stomacul.

– Cât de mare?

– Mare.

– O, Hugh, de ce? Va dura veacuri și veacuri și va fi absolut chinuitor, chiar mai rău decât un bal.

El a strâns-o în brațe.

– Știu, știu. Este groaznic, dar mătușa Letitia spune că așa trebuie să fie dacă vrem să salvăm aparențele.

– Dar va însemna să stăm mai mult timp la Londra. Cuvintele ei sunau înăbușite, fiindcă avea gura lipită de pieptul lui. Cât timp?

Hugh a sărutat-o pe creștet.

– Nu știu, i-am spus mătușii Letitia că aceasta rămâne la latitudinea ei. El s-a oprit, iar apoi a continuat: Nu o facem pentru noi, Daphne. O facem pentru băieți.

Daphne s-a tras înapoi și și-a îndepărtat părul de pe fața care i se îmbujorase.

– De ce te-ai înroșit, dragă? a vrut el să știe.

– Pentru că mi-e rușine.

– Dar de ce?

– Pentru că sunt atât de egoistă – m-am gândit doar la mine, nu și la băieți. Sau la tine.

El a zâmbit.

– Ar trebui să îți fie rușine, dragă. Am o idee excelentă despre cum te poți revanșa față de mine.

Daphne s-a înecat de râs.

– Ești atât de rău!

El a dat din cap și a închis ochii.

– De ce nu vii aici și nu mă lași să îți arăt cât de rău pot să fiu?

Iar ea s-a conformat.

Epilog

Londra, mai târziu…

În trăsura care se îndepărta de Thornhill House, Hugh s-a lăsat pe spate, oftând mulțumit în timp ce își petrecea brațul în jurul lui Daphne și o trăgea mai aproape.

– Ei bine, slavă Domnului că s-a termina!

I-a aruncat o privire soției sale.

– Nu am știut că mătușa Letitia era capabilă să scoată un episcop din pălărie pentru a ne oficia căsătoria. Tu ai știut?

Ea a zâmbit forțat.

– Da, știam de episcop și de cei trei sute cincizeci de oaspeți pe care tocmai i-am lăsat în urmă, la micul dejun de nuntă. Știam despre toate acestea și despre multe altele. Ai uitat că am fost forțată să nu discut despre nimic altceva decât despre rochii, dantele, meniuri și…

Hugh a sărutat-o.

– Încerci să îmi spui că ți-a fost dor de mine, draga mea?

Daphne a bombănit, iar Hugh a știut că încă nu îl iertase că o lăsase pe mătușa lui cea autoritară să se ocupe de nunta lor.

Lady Letitia fusese și mai serioasă cu privire la amploarea și grandoarea nunții, decât crezuse Hugh. De fapt, a doua zi după ce Hugh se confruntase cu Calitain, ea apăruse personal la Lessing Hall. Îi dăduse răgaz lui Daphne doar o după-amiază ca să își facă bagajul și să plece la Londra, de unde să îi preia pe băieți și apoi să se îndrepte spre reședința de la țară a ei, a lui Lady Letitia, lăsându-l pe Hugh singur la Lessing Hall. Din acel moment, bătrâna le interzisese celor doi să mai petreacă o noapte împreună sub același acoperiș, până când aveau să fie legați de mâini și de picioare, după cum definea ea căsătoria.

Hugh a ridicat bărbia lui Daphne spre el, simțind presiunea din zona vintrelor, aceeași pe care o simțea de fiecare dată când se uita în ochii ei albaștri. Sau la oricare altă parte a corpului ei.

– Oare s-au bucurat băieții să își cunoască toți verii, mătușile și

unchii?

El și-a reprimat un zâmbet atunci când i-a văzut ochii îngustându-se.

– *Ție ți-a plăcut vacanța, draga mea?*

Daphne a scos un zgomot total lipsit de rafinament.

– Lunile petrecute planificând o nuntă în casa de la țară a mătușii tale, Letitia, nu au fost nici pe departe la fel de înspăimântătoare ca imaginea ta luptându-te cu spada, dar ocupă un bine meritat loc doi. I-a aruncat o privire străpungătoare. Dar avem tot timpul din lume să discutăm despre cum te-ai fofilat și nu ai îndurat personal nici unul dintre acele chinuri.

Hugh a tresărit, dar expresia ei severă s-a topit încetul cu încetul într-unul dintre zâmbetele ei serioase.

– Dar nu vorbim de asta în ziua nunții noastre! A oftat. Mă bucur foarte mult că am scăpat de toate astea. Voi fi și mai fericită atunci când ne vom putea întoarce la Lessing Hall. M-am săturat până peste cap de primul meu sezon monden.

– Poftim? a întrebat Hugh, surprins. Cum poți să părăsești scena celui mai mare triumf al tău? Nu ai citit ziarele, dragostea mea? Ai reușit să pui mâna pe un corsar al regelui, pentru numele Domnului! Omul pe care fiecare mamă prezentă la baluri îl numea Partida Sezonului. Nu, așteaptă… S-a oprit și și-a mângâiat bărbia, gânditor. De fapt, cred că în mai multe ziare am fost numit Partida Deceniului.

– Da, am citit articolul respectiv, era chiar sub cel despre un bărbat din Newington Butts care pretindea că a creat un perpetuum mobile.

Hugh a făcu o pauză, oprindu-se.

– Și chiar a făcut-o?

Daphne și-a dat ochii peste cap.

Hugh a continuat, fără să se intimideze:

– Nu e posibil să îți dorești să pleci atât de curând din Londra. Nu vrei să mă prezinți tuturor contracandidatelor tale și să jubilezi în timp ce ele scrâșnesc din dinți de frustrare?

Cu o mână acoperită cu o mănușă albă, Daphne și-a înăbușit un căscat uriaș.

Hugh și-a dat capul pe spate și a râs.

– Îmi distrugi stima de sine a mormăit el, trăgând-o în poala lui și încercând să își vâre mâna în corsetul frumoasei ei rochii albastre. De ce simt dorința intensă de a distruge o altă rochie a ta, milady?

S-a aplecat destul de mult pentru a linge vârful unui sân. I se părea că nu era destul de lipit de ea; dorința de a o îmbrățișa și de a pătrunde în ea îl mistuia. Ea a chicotit la mișcarea lui năvalnică, iar Hugh s-a tras înapoi, șocat.

– Soția mea cea savantă tocmai a chicotit? A îndepărtat-o puțin și a privit-o uimit. Categoric, nu!

Ea și-a înclinat bărbia, astfel încât el să poată continua să o sărute pe gât.

– N-am chicotit în viața mea.

– Sper că nu, a murmurat el, trecându-și limba peste scobitura gâtului ei, iar apoi oprindu-se la claviculă și trecându-și buzele peste pielea delicată.

– Dacă este cazul să chicotească cineva în această familie, cred că ar trebui să fiu eu cel care o face. Nu ai experiență în acest domeniu, în timp ce chicotitul meu este legendar.

El și-a strecurat un deget pe sub corsetul ei și l-a tras în jos, astfel încât să poată explora mai ușor cu limba.

Daphne a scos un geamăt și s-a foit mai apăsat în poala lui.

– O, fir-ar să fie! a mormăit el în timp ce Daphne se freca de mădularul lui, care i se întărise și îl durea.

– Simt că așteptarea asta a durat o viață! Mă tem că nu pot să mai aștept până când ajungem acasă, a mărturisit Hugh, ridicându-i rochia și plimbându-și mâna în sus pe piciorul ei, în timp ce îi trăgea corsetul în jos.

– Suntem la mai puțin de două minute de casă, a murmurat ea, fără convingere.

– Prea mult!

– Hmmm…, a răsuflat ea, cu mâna mișcându-i-se pe pieptul lui și ajungând la pantalonii strânși pe picior, ocazie cu care a simțit adevărul mărturisirii pe care el tocmai i-o făcuse.

– Ar fi trebuit să spun „mult prea mult“.

– Lady Ramsay!

Daphne a râs ușor.

– Nu am mai făcut dragoste într-o trăsură până acum, milord.

Ea i-a mângâiat mădularul erect, în timp ce îi desfăcea nasturii pantalonilor cu cealaltă mână.

– Știu cât de mult îți place să experimentezi lucruri noi, a spus Hugh cu voce răgușită.

A bătut în tavanul trăsurii; acesta s-a deschis, iar el a strigat:

– Fă o tură de parc!

Apoi și-a pus gura peste corsetul ei, pentru a-și relua explorarea.

– Așa, unde rămăseserăm?

– O singură tură de parc, milord?

Daphne i-a mușcat ușor lobul urechii și l-a cuprins cu brațul.

– Fă două ture de parc! i-a strigat el vizitiului, cu vocea pierindu-i din clipa în care mâna ei a început să se miște.

De data aceasta a fost sigur că a auzit-o chicotind.

În aceeași colecţie

au apărut:

Kerrigan Byrne, Totul e permis în dragoste

Julia London, Mireasă pentru un crai

Vanessa Kelly, Nunta unui scoţian

Candace Camp, Misterul de la Winterset

Julia London, Libertinul şi debutanta

Victoria Alexander, Darul iubirii

Sabrina Jeffries, Cum să devii ducesă

Victoria Alexander, Când ne vom revedea

Lorraine Heath, Seducătorul

Sarah MacLean, Dorințe periculoase

Maya Banks, Cel mai dorit scoțian

Victoria Alexander, Să fie dragoste

Anna Bennett, Un conte doar pentru mine

Christi Caldwell, Îmblânzirea scorpiei

Sabrina Jeffries, Ce își dorește un duce

Suzanna Craig, Sedus de o străină

Valerie Bowman, Încurcăturile dragostei

Sabrina Jeffries, Să iubești o păcătoasă

Kelly Bowen, Nopțile unui nelegiuit

Anna Bennett, Visând la un duce

Sabrina Jeffries, Un libertin seducător

Joanna Shupe, Cuceritorul de pe Fifth Avenue

Lorraine Heath, Ducesa din patul lui

Christi Caldwell, Guvernanta

Victoria Alexander, O aventură pasională

Joanna Shupe, Prințul de pe Broadway

Sabrina Jeffries, Secretele vicontelui

Christie Caldwell, Pentru inima unui marchiz

Johanna Lindsey, Fă-mă să te iubesc

Victoria Alexander, Moștenitoarea fugară

Johanna Lindsey, Dragostea unui pirat

Sabrina Jeffries, Burlacul

Anna Bennett, Când visezi la un rebel

Christie Caldwell, Contele și curtezana

Johanna Lindsey, Paradisul sălbatic

Paula Quinn, Stăpânul negurilor

Jane Feather, Ispitește-mă cu diamante

Nicola Cornick, Dulce răzbunare

May McGoldrick, În numele iubirii

Jane Feather, Sedu-mă cu safire

Lauren Willing, Soția engleză

Johanna Lindsey, O căsătorie scandaloasă

Nicola Cornick, Dans la miezul nopții

Caroline Linden, Un pariu riscant

Paula Quinn, Un scoțian neîmblânzit

Sarah MacLean, Jocul pasiunii

May McGoldrick, Giuvaierul scoțian

Lorraine Heath, Fantezia unui conte

Nicola Cornick, Nopțile unei lady

Scarlett Scott, O lady necruțătoare

May McGoldrick, Sabia scoțiană

Scarlett Scott, O lady timidă

Christi Caldwell, În patul unui conte

Suzanna Craig, Secrete scandaloase

Kerrigan Byrne, Un scoțian adevărat

Elizabeth Hoyt, Dulce răsplată

Sabrina Jeffries, Cine își dorește un duce?

Christi Caldwell, Aleasa inimii mele

Valerie Bowman, Un conte sub acoperire

Elizabeth Hoyt, O pereche pe măsură

Anna Campbell, Sărutul unui crai

Valerie Bowman, Șarada ducelui

Lorraine Heath, Când Frumoasa seduce Bestia

Joanna Shupe, Seducătorul din Manhattan

Johanna Lindsay, Tentație irezistibilă

Valerie Bowman, Marchizul care mă iubea

Anna Campbell, Curajul unui duce

Shana Galen, Cum se amuză nobilii

Kate Bateman, Contele meu iubit

Vanessa Riley, Ducele, doamna și bebelușul

Kerrigan Byrne, În pat cu diavolul

Anna Campbell, Iubire la ceas de seară
Janna MacGregor, Mireasă cu ghinion
Kate Bateman, Prins în mreje
Kerrigan Byrne, Străinul seducător
Sabrina Jeffries, Un duce sub acoperire

Kate Bateman, Prințesa sedusă

Janna MacGregor, Mireasa norocoasă

Shana Galen, Sărută-mă cu foc

Courtney Milan, Războiul ducesei

Vanessa Riley, Contele, fata și copilul

Minerva Spencer, Iubire periculoasă

Kerrigan Byrne, Aventuriera

Sherry Thomas, O lady norocoasă

Victoria Alexander, Îndrumar pentru seducție

Tessa Dare, Noaptea plăcerilor

Kerrigan Byrne, Flirturi periculoase

Courtney Milan, Moștenitoarea

Victoria Alexander, Îndrumar pentru cucerire

va apărea:

Tessa Dare, Șapte zile de iubire